

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

АРТЪР ХЕЙЛИ

ДЕТЕКТИВИ

АРТЪР ХЕЙЛИ ДЕТЕКТИВИ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Минути преди да седне на електрическия стол, серийният убиец Е. Д. — Звяра иска да се изповяда пред сержант Малкълм Ейнсли от полицейското управление в Маями. Една мистериозна тайна може да донесе нови и неочаквани разкрития...

Почитателите на Артър Хейли ще аплодират блестящото завръщане на знаменития писател и най-новия му бестселър **ДЕТЕКТИВИ.**

В памет на Стивън Л. (Стив) Винсън, бивш сержант от отдел „Убийства“ в полицейското управление в Маями, мой съветник и добър приятел, който почина на петдесет и две годишна възраст малко преди да завърши тази книга.

*Животът напомня Дамоклевия пир —
мечът винаги виси над главите ни.*

Волтер

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

В 22:35 ч. на 27 януари Малкълм Ейнсли почти беше стигнал до външната врата на отдел „Убийства“, когато телефонът зад него иззвъня. Той инстинктивно спря и погледна назад. По-късно му се искаше да не го бе направил.

Детектив Хорхе Родригес бързо отиде до празното бюро, обади се и после извика на Ейнсли:

— За теб е, сержант.

Ейнсли остави книгата, която носеше, и се върна на собственото си бюро, за да вдигне слушалката. Движенията му бяха отмерени и спокойни. Четирийсет и една годишен, детектив сержант Ейнсли имаше масивно телосложение: беше метър и осемдесет и един и не изглеждаше много по-различно от времето, когато играеше защитник в гимназиалния футболен отбор. Само малкото му шкембе издаваше некачествената храна, която често ядеше — основна за много от детективите, които трябваше да се хранят на крак.

Тази вечер офисите на отдел „Убийства“ на петия етаж в централната сграда на полицейското управление на Маями бяха спокойни. Тук работеха седем екипа за разследване, всеки от които се състоеше от по един главен сержант и трима детективи. Но сега целият дежурен екип беше навън и разследваше три различни убийства, за които бяха получили съобщения през последните няколко часа. В Маями, Флорида, престъпността рядко забавяше темпото си.

Официално дежурството в отдел „Убийства“ траеше десет часа, но често бе по-дълго заради продължителните разследвания. Малкълм Ейнсли и Хорхе Родригес, чиято смяна беше завършила няколко часа преди това, бяха свършили работата си само преди минути.

Почти със сигурност го търсеше жена му Карън, помисли си Ейнсли. Навярно се чудеше кога ще се прибере вкъщи и нямаше търпение да започнат отдавна планираната отпуска. Е, поне веднъж щеше да може да й каже, че вече си тръгва, че е свършил с писмените си доклади и че тримата с Карън и Джейсън са свободни да вземат

рано на другата сутрин самолета на „Еър Канада“ от Маями за Торонто.

Ейнсли беше готов за почивка. Макар и в добра физическа форма, той нямаше онази безгранична енергия, с която преди десет години бе постъпил на служба. Докато се бръснеше предния ден, беше забелязал, че кестенявата му, оредяваща коса е посивяла още повече. А и още няколко бръчки — определено резултат от напрежението в отдел „Убийства“. Очите му — зорки и проникателни — издаваха скептицизъм и разочарование от изслушаните през годините свидетелски показания, от най-лошата форма на човешко състояние.

Точно в този момент Карън се бе появила зад него и прочела мислите му, както се случваше толкова често, прокара пръсти през косата му с думите:

— Това, което виждам, все още ми харесва.

Той я прегърна и силно я притисна към себе си. Стигаше едва до раменете му и Ейнсли усети с бузата си мекотата на копринената ѝ кестенява коса. Както винаги близостта на телата им ги възбуди. Той повдигна с пръст брадичката ѝ и я целуна.

— Идвам с малко багаж — беше му казала Карън скоро, след като се сгодиха. — Но в него има много обич, наред с всичко останало, от което ще се нуждаеш. — Така и се бе оказало.

Очаквайки да чуе гласа на Карън по телефона, Ейнсли се усмихна и пое слушалката от Хорхе.

Разнесе се дълбок, кънтящ глас:

— Обажда се отец Рей Ъксбридж. Свещеник съм в щатския затвор на Флорида.

— Да, зная. — Ейнсли няколко пъти се беше срещал с Ъксбридж и не го харесваше. Но отвърна любезно: — С какво мога да ви бъда полезен, отче?

— Тук има един затворник, който ще бъде екзекутиран в седем часа утре сутринта. Казва се Елрой Дойл. Твърди, че ви познава.

Ейнсли кратко каза:

— Разбира се, че ме познава. С моя помощ пратиха Звяра в Рейфорд.

— Говорим за човешко същество, сержант — сковано отвърна гласът. — Предпочитам да не използваме вашето определение.

Думите му напомниха на Ейнсли защо не харесваше Рей Ъксбридж. Свещеникът беше надутото копеле.

— Всички му викат „Звяра“ — отвърна полицаят. — Самият той се нарича така. Освен това е извършил убийствата си по-гадно и от животно.

Всъщност при гледката на обезобразените трупове на първите две жертви от приписваните на Елрой Дойл дванайсет убийства, заместник-патоанатомът на окръг Дейд, доктор Сандра Санчес, бе възкликнала:

— О, мили Боже! Виждам съм ужасни неща, но това е дело на истински звяр!

Забележката ѝ се бе разпространила широко.

— Господин Дойл ме помоли да ви предам, че иска да ви види преди да умре — продължи Ъксбридж. Последва кратко мълчание и Ейнсли си представи как свещеникът поглежда часовника си. — Дотогава остават малко повече от осем часа.

— Дойл каза ли ви защо иска да ме види?

— Той съзнава, че повече от всеки друг вие сте причината за арестуването и осъждането му.

— Та какво казвате? — нетърпеливо попита Ейнсли. — Че иска да се изплюе в лицето ми преди да умре, така ли?

Моментно колебание.

— Двамата със затворника си поприказвахме. Но ви напомням, че разговорът между свещеника и осъдения е тайна и...

— Съзнавам това, отче — прекъсна го Ейнсли, — но аз пък ви напомням, че се намирам в Маями, на шестстотин и четирийсет километра разстояние, и нямам намерение да шофирам цяла нощ само защото на онзи луд му е хрумнало, че ще му е забавно да ме види.

Ейнсли зачака. Тогава свещеникът очевидно взе решение.

— Той казва, че иска да си признае.

Отговорът потресе Ейнсли — това беше последното нещо, което очакваше. Полицаят усети, че пулсът му се ускорява.

— Какво да признае? Искате да кажете всички убийства ли?

Въпросът бе естествен. По време на целия си процес за ужасното двойно убийство, за което беше признат за виновен и осъден на смърт, Елрой Дойл твърдеше, че е невинен, въпреки категоричните доказателства срещу него. Същото твърдеше и за други десет убийства

— очевидно серийни, — в които не бе обвинен, но за които полицията беше убедена, че са негово дело.

Безжалостната жестокост на всичките дванайсет убийства беше предизвикала сензация и ужас в цялата страна. След процеса в пресата писаха: „Елрой Дойл е най-убедителният аргумент в полза на смъртното наказание. Жалко, че на електрическия стол той ще умре прекалено лесно, без да страда така, както са страдали жертвите му“.

— Нямам представа какво възнамерява да признае. Това ще трябва да разберете лично.

— О, майната му!

— Моля?

— Казах „майната му“, отче. Със сигурност и вие сте използвали този израз някой и друг път.

— Не е нужно да се държите грубо.

Ейнсли гласно простена от ненадейната дилема, с която се бе сблъскал.

Ако преди да умре, Звяра беше готов да признае, че обвиненията от процеса му са верни и че е виновен за другите серийни убийства, това трябваше да се документира. Поради една причина: неколцина витиевати общественици, включително група, обявяваща се срещу смъртното наказание, дори сега поддържаха невинността на Дойл и твърдяха, че го били осъдили, защото възбуденото обществено мнение се нуждаело от изкупителна жертва, при това бързо. Признанието на Дойл щеше да съкруши тези твърдения.

Естествено, беше съмнително какво разбира Дойл под „признание“. Дали влагаше в него обикновения юридически смисъл, или ставаше дума за нещо объркано и религиозно? На процеса един от свидетелите го бе описал като религиозен фанатик, изричащ „безумни и изопачени религиозни нелепости“.

Но каквото и да искаше да каже Дойл, имаше въпроси, които Ейнсли, издълбоко познаващ нещата, беше най-компетентен да зададе. Ето защо трябваше, просто трябваше да отиде в Рейфорд.

Той уморено се отпусна назад на стола си. Не можеше да се случи в по-неподходящ момент. Знаеше, че Карън щеше да побеснее. Само преди седмица тя го бе посрещнала на вратата на дома им в един часа сутринта с твърдо заявление. Ейнсли току-що се връщаше от страшно убийство, свързано с някаква банда, заради което полицаят

беше пропуснал вечерята по случай годишнината от сватбата им. Облечена в розова нощница, Карън бе препречила пътя му и решително му каза:

— Малкълм, животът ни просто не може да продължава така. Почти не те виждаме. Не можем да разчитаме на теб. А когато си тук, си толкова уморен от шестнайсетчасовата си работа, че можеш само да спиш. Казвам ти, положението трябва да се промени. Трябва да избереш. — Карън извърна очи и тихо добави: — Говоря сериозно, Малкълм. Това не са празни приказки.

Той разбираше какво иска да каже Карън. И знаеше, че е права. Но нещата не бяха толкова прости, колкото изглеждаха.

— Още ли сте на телефона, сержант? — разнесе се настоятелният глас на Ъксбридж.

— За съжаление, да.

— Е, ще дойдете ли, или не?

Ейнсли се поколеба.

— Отче, това признание на Дойл... за изповед в най-общ смисъл ли става дума?

— Не съм сигурен какво искате да кажете.

— Търся компромисно решение, за да не се налага да идвам до Рейфорд. Дали ще се съгласите Дойл да се изповяда пред вас в присъствието на служител на затвора? Така всичко ще е официално и ще може да се документира.

Нямаше шанс, Ейнсли знаеше, и експлозивният отговор не го изненада.

— Не, за Бога! Предложението ви е жестоко! Нашата изповед е свята и тайна. Особено вие би трябвало да го знаете.

— Предполагам, че сте прав. Извинете. — Дължеше на Ъксбридж поне това. Просто беше направил отчаян опит да избегне пътуването. Сега, изглежда, нямаше алтернатива.

Най-бързият път до щатския затвор бе със самолет до Джаксънвил или Гейнзвил. Затворът се намираще на кратко разстояние и от двата града. Но за днес повече полети дотам нямаше да има. Сега можеше да стигне до Рейфорд преди екзекуцията на Дойл само с кола. Ейнсли хвърли поглед към часовника си. Осем часа. Едва щеше да успее.

Той махна с ръка на Родригес, който внимателно слушаше разговора. Ейнсли закри слушалката с длан и тихо каза:

— Трябва да ме откараш до Рейфорд — веднага. Взemi кола с полицейски обозначения. Напълни резервоара догоре, после ме изчакай на служебния паркинг. И взemi клетъчен телефон.

— Слушам, сержант. — Хорхе енергично излезе през предната врата.

— Ще бъда ясен, Ейнсли — вече явно разгневен, продължи свещеникът. — Общуването с вас ми е отвратително. Правя го против съвестта си само защото ме помоли заслужаващ състрадание човек, който скоро ще умре. Истината е, че Дойл знае, че някога сте били свещеник. Той няма да се изповяда пред мен, каза ми го. Разумът му е съвсем объркан и иска да се изповяда пред вас. Това ме отвращава, но трябва да уважавам желанията му.

Е, това беше.

Ейнсли го очакваше още от мига, в който чу гласа на Рей Ъксбридж по телефона. Опитът го бе научил на две неща. Първо, че собственото му минало има навика неочаквано да изплува на повърхността и очевидно Ъксбридж го знаеше. Освен това никой не изпитваше по-силна злоба и предубеждения към един бивш католически свещеник от настоящия свещеник. Дори религиозните служители от другите вероизповедания се отнасяха с търпимост, но не и католическите свещеници. В миговете на преумора Ейнсли го отдаваше на завист — четвъртият смъртен грях.

Откакто свали расото, бяха изминали десет години. Сега той каза в слушалката:

— Вижте, отче, като полицай, единствената изповед, която ме интересува, е престъплението или престъпленията, извършени от Звяра. Ако преди да умре, иска да ми каже истината за това, ще го изслушам и, разбира се, ще му задам няколко въпроса.

— Разпит ли? — попита Ъксбридж. — Защо, необходимо ли е още това?

Ейнсли не успя да се сдържи.

— Никога ли не сте гледали телевизия? Не сте ли виждали онези малки стаички без прозорци, в които седим със заподозрените и им задаваме въпроси?

— Господин Дойл вече не е заподозрян.

— Беше заподозрян в няколко други престъпления, и така или иначе, е от обществен интерес да научим всичко, което успеем.

— Заради обществения интерес ли го правите или за да задоволите собствената си амбиция, сержант? — скептично попита Ъксбридж.

— Колкото до Звяра, личната ми амбиция беше удовлетворена, когато го признах за виновен и го осъдиха. Но служебно съм задължен да разбера всички факти, които успея.

— А пък аз съм загрижен повече за душата на този човек.

Ейнсли се поусмихна.

— Естествено. Аз се занимавам с фактите, вие — с душите. Защо не поработите по душата на Дойл, докато съм на път, а аз ще ви заменя, когато пристигна?

— Настоявам още сега да ми обещаете, Ейнсли — мрачно каза Ъксбридж, — че каквото й да си говорите с Дойл, няма да имате претенции върху някаква духовна власт. Нещо повече...

— Вие нямате власт над мен, отче.

— Аз имам Божията власт! — изкънтя гласът на свещеника.

Ейнсли не обърна внимание на драматичното изпълнение.

— Вижте, губим си времето. Просто кажете на Звяра, че ще бъде в затвора, преди да се гътне. И уверявам ви, няма да имам каквито и да е претенции за ролята си там.

— Имам ли думата ви?

— О, за Бога, разбира се, че я имате. Ако исках да се правя на свещеник, нямаше да стана полицай, нали?

Ейнсли затвори.

После отново взе слушалката и набра номера на лейтенант Лио Нюболд, шеф на отдел „Убийства“, който не беше дежурен и се намираше у дома си. Отвърна му приятен женски глас с лек ямайски акцент:

— Семейство Нюболд.

— Здравей, Дивайна. Обажда се Малкълм. Мога ли да говоря с шефа?

— Той спи, Малкълм. Искаш ли да го събудя?

— Страхувам се, че се налага, Дивайна. Съжалявам.

Ейнсли нетърпеливо зачака. Той погледна часовника си и изчисли разстоянието, скоростта и времето. Ако нещо не им

попречеше, можеха да успеят. Но нямаха време за губене.

Сержантът чу прещракване от вдигането на деривата, после сънен глас.

— Здравсти, Малкълм. Какво, по дяволите, има? Не трябва ли вече да си в отпуска? — Лио Нюболд имаше същия характерен ямайски акцент като жена си.

— И аз така мислех, сър. Но нещата се промениха.

— Както винаги. Разказвай.

Ейнсли обобщи разговора си с отец Ъксбридж и неотложността на пътуването.

— Обадох се да получа разрешението ви.

— Имаш го. Кой ще те откара?

— Взимам Родригес.

— Това е добре. Но го наблюдавай, Малкълм. Това момче кара като истински луд кубинец.

Ейнсли се усмихна.

— Точно такъв ми трябва в момента.

— Това няма ли да обърка семейната ти ваканция?

— Сигурно. Още не съм се обадил на Карън. Ще го направя по пътя.

— О, по дяволите! Наистина съжалявам.

Ейнсли беше разказал на Нюболд за специалните им планове за следващия ден, който се падаше едновременно осмият рожден ден на сина им Джейсън и седемдесет и петият рожден ден на бащата на Карън, о.з. бригаден генерал от канадската армия Джордж Грънди. Семейство Грънди живееха в едно от предградията на Торонто и планираха да ознаменуват двойния празник с пищна фамилна среща.

— В колко часа отлита самолетът ти за Торонто? — попита Нюболд.

— В 9:05.

— А в колко е изгарянето на Звяра?

— В седем.

— Това означава, че ще се забавиш до осем. Твърде късно, за да се върнеш до Маями. Проверил ли си какви са полетите за Торонто от Джаксънвил или Гейнзвил?

— Не още.

— Остави това на мен, Малкълм. Обади ми се от колата след около час.

— Благодаря. Ще го направя.

Преди да излезе от офиса на отдел „Убийства“, Ейнсли взе специален касетофон, който можеше да се скрие под дрехите. Каквото и да беше последното заявление на Дойл, думите му щяха да останат.

Хорхе Родригес го чакаше в патрулната стая на първия етаж на полицейското управление.

— Колата е уредена. Място №36. Взех и клетъчен телефон. — Хорхе бе най-младият детектив в отдела, в много отношения протеже на Ейнсли, и сега енергичността му се оказваше изключително ценно качество.

— Тръгваме.

На бегот излязоха от сградата и веднага почувстваха потискащата влага, която от дни обгръщаше Маями. Ейнсли вдигна поглед към небето, което с изключение на няколко облачета беше ясно и осеяно със звезди и полумесеца на луната.

Минути по-късно Хорхе изкара автомобила от паркинга на полицейското управление и бързо излезе на Северозападно Трето авеню. Две пресечки по-нататък те бяха на междущатски път 95, по който щяха да продължат на север още шестнайсет километра, а после да се прехвърлят на флоридската скоростна магистрала — оттам до Рейфорд щяха да им останат 480 километра.

Беше 23:10 часът.

Колата с полицейски обозначения, която бе поискал Ейнсли, беше изцяло оборудван синьо-бял шевролет „Импала“ с климатик на полицейското управление в Маями, който не можеше да се сбърка.

— Искаш ли да включа светлинната сигнализация и сирената? — попита Хорхе.

— Още не. Чакай да видим как ще тръгне, но остави лампата в краката си и я дръж там.

Движението бе спокойно и те вече летяха със сто и двацет километра в час, като знаеха, че една маркирана полицейска кола, дори и извън границите на Маями, няма да бъде спряна за превишена скорост.

Малкълм се намести на седалката и се загледа през прозореца.
После взе клетъчния телефон и набра домашния си номер.

ВТОРА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, Малкълм! Просто не мога да повярвам.

— Страхувам се, че е истина — тъжно каза Ейнсли.

— Ти се страхуваш! От какво?

Първият въпрос на Карън, когато вдигна слушалката, беше: „Скъпи, кога ще се върнеш вкъщи?“.

Когато ѝ каза, че тази нощ няма да се прибере, тя избухна, нещо, което се случваше съвсем рядко.

Ейнсли се опита да ѝ обясни и да се оправдае, но безуспешно.

Сега тя продължи:

— Значи се страхуваш да не обидиш онзи човешки боклук, който ще седне на електрическия стол, както му се полага, дяволите да го вземат! Страхуваш се да не пропуснеш да добавиш нещо пикантно към поредния тъп случай? Но не се страхуваш, о, не!... изобщо не се страхуваш, че ще разочароваш собствения си син на рождения му ден. Твоя син, Малкълм, в случай, че си забравил — сина ти, който с нетърпение чака утрешния ден, брой дните, разчита на теб...

Всичко, което казва Карън, е вярно, мрачно си помисли Ейнсли. И все пак... Как да я накара да разбере? Да проумее, че едно ченге, особено ченге от „Убийства“, си остава винаги на работа. Че е длъжен да отиде. Че няма начин да не реагира на полученото повикване, независимо от личния си живот.

— Ужасно ми е мъчно за Джейсън — безизразно каза той. — Трябва да разбереш това.

— Нима? Е, изобщо не го разбирам. Защото ако те беше грижа, сега щеше да си тук с нас, вместо да отиваш при онзи убиец — при човека, когото поставяш пред всичко, особено пред собственото си семейство.

— Карън, трябва да отида! — остро отвърна Ейнсли. — Просто нямам избор. Никакъв!

Тя не отговори и той продължи:

— Виж, ще се опитам да хвана самолет от Джаксънвил или Гейнзвил и да дойда при вас в Торонто. Можеш да вземеш куфара ми.

— Предполагаше се, че ще пътуваш заедно с нас — да пътуваме тримата заедно! Ти, Джейсън и аз — твоето семейство! Или съвсем си забравил?

— Стига, Карън!

— И, разбира се, много важно, че баща ми има рожден ден, единственият седемдесет и пети рожден ден, който ще има, а кой знае още колко му остават. Но очевидно никой от нас не може да разчита на теб — освен онова създание „Звяра“. Така го наричате, нали? Звяр — и ти го поставяш над всички нас.

— Това не е вярно!

— Тогава го докажи! Къде си сега?

Ейнсли погледна през прозореца към пътните знаци на магистралата.

— Карън, не мога да се върна. Съжалявам, че не разбираш, но решението вече е взето.

Жена му замълча. Когато продължи, гласът ѝ беше задавен и той разбра, че още малко, и ще се разплаче.

— Съзнаваш ли какво ни причиняваш, Малкълм?

Ейнсли не отговори и чу прещракването на телефона.

Отчаян, той изключи клетъчния телефон. Припомни си колко пъти е разочаровал Карън, като поставяше служебните задължения пред семейния си живот. В мислите му се върнаха думите на жена му отпреди седмица: „Малкълм, животът ни просто не може да продължава така“. Отчаяно се надяваше да не е говорила сериозно.

В колата се спусна тишина и Хорхе благоразумно не я наруши. След доста време Ейнсли мрачно каза:

— На жена ми адски ѝ харесва да е омъжена за ченге.

— Кофти, а? — предпазливо отвърна Хорхе.

— Не мога да разбера — кисело прибави Ейнсли. — В момента просто прецаквам ваканцията си, при това само за да си поговоря с някакъв убиец, който ще е мъртъв на сутринта. Мислиш ли, че един добър съпруг би постъпил така?

Хорхе сви рамене.

— Ти си ченге от „Убийства“. Просто си длъжен да правиш някои неща. Не можеш винаги да ги обясниш. — После добави: — Аз никога няма да се ожена.

Изведнъж кубинецът натисна до дупка газта, рязко зави, за да изпревари една от колите и пресече пътя на друга. Шофьорът на втората кола протестира с натискане на клаксона.

Ейнсли изрева:

— За Бога! Карай по-спокойно! — После се обърна на седалката си и махна на човека отзад, като се надяваше, че той ще приеме жеста му за извинение. Беше ядосан.

— Дойл трябва да умре тази нощ, а не ние.

— Съжалявам, сержант — ухили се Хорхе. — Скоростта ме увлече.

Ейнсли разбра, че Лио Нюболд е прав. Понякога Хорхе наистина караше като луд, но кубинският му чар си оставаше непокътнат. Привлекателността му очевидно правеше чудеса и с жените — поредица от красиви, изтънчени жени, които го придружаваха навсякъде и като че ли го обожаваша, а после внезапно и необяснимо бяха заменяни с други.

— С навалицата около теб защо ли ти е да се жениш? — рече Ейнсли.

— На моята възраст трябва да имам избор.

— Е, определено нямаш проблем. Ти си истински Ромео. Нали помниш вчера — даже Ърнестин не можа да устои на чара ти.

— Ърнестин е проститутка, сержант. Може да я очарова всеки, който има в задния си джоб портфейл.

— Аз имах в джоба си четирийсет и пет долара и тя не ми се сложи.

— Не. Ами, просто... не зная. Хората те уважават. Онези момичета биха се чувствали така, сякаш се предлагат на чичо си.

Ейнсли се усмихна и тихо рече:

— Вчера се справи добре, Хорхе. Накара ме да се гордея с теб.

И после се отпусна назад в седалката си...

Един възрастен турист, Вернер Нихаус, караше взет под наем кадилак, когато се загуби из лабиринта от номерирани улици на Маями — много от тях имаха и имена, а понякога и по две. Често се случваше някой да се заблуди, дори от местните жители. За съжаление обърканият немец попадна в обвения с лоша слава Оувъртаун, където

го нападнаха, ограбиха и застреляха, а после изхвърлиха трупа му от автомобила, който нападателите откраднаха. Това беше ужасно и безсмислено убийство. Грабежът — вероятната цел — можеше спокойно да мине и без него.

Липсващият кадилак незабавно бе обявен за национално издирване.

Убийствата на чуждестранни туристи вече привличаха международното внимание и натискът за скоростно решаване на случая се усилваше — от страна на кмета, общинските служители и шефа на полицията. Макар че нищо не можеше да заличи лошата слава на Маями, един бърз арест бе в състояние да смекчи отрицателната реакция.

Придружен от Малкълм Ейнсли, на следващата сутрин Хорхе обиколи в немаркирана кола района на Оувъртаун в търсене на улики или свидетели. Ейнсли остави младия полицай да води и на ъгъла на Северозападно Трето авеню и Четиринайсета улица той забеляза двама пласьори на дрога, познати му с уличните прякори Големия Ник и Малката мотика. За Мотиката имаше заповед за арест за участие в тежко престъпление.

Последван от Ейнсли, Хорхе бързо изскочи от колата. Ник тъпчеше нещо в панталоните си, когато полицаите го приближиха от две страни, като му отрязаха пътя за бягство. Той небрежно вдигна поглед.

Хорхе започна пръв.

— Хей, Ник, как я караш?

— Ей, какво има, бе, човек? — беше предпазливият отговор.

Пласьорите и детективите се спогледаха. Всички знаеха, че ако полицейските служители упражнят правото си да ги претърсят, ще намерят дрога, а навярно и оръжие, и тогава престъпниците, и двамата с огромни досиета можеха да получат тежки присъди.

— Чу ли за германския турист, който е бил убит снощи? — попита Хорхе Малката мотика, който беше висок метър и петдесет и шест, а лицето му бе осеяно с белези от шарка.

— Чух по телевизията. Тез копелета си правят к'вот си искат с туристите.

— Значи по улиците се говори за това?

— Малко.

Ейнсли пое разпита.

— Вие, момчета, можете да си помогнете, ако ни дадете някои имена.

Поканата беше ясна: „Нека сключим сделка“. Както го разбираха детективите от „Убийства“, разкриването на едно убийство имаше приоритет над повечето други случаи. В замяна на информацията щяха да пренебрегнат по-дребните престъпления — въпреки заповедта за арест.

Но Големия Ник упорстваше.

— Не знам ник’ви шибани имена.

Хорхе посочи към колата.

— Тогава най-добре всички да отидем до управлението.

Ник и Мотиката знаеха, че в полицейското управление непременно следваше пълен обиск и заповедта за арест не им мърдаше.

— Почакай! — предложи Мотиката. — Чух две курви да викат, че снощи застреляли нек’ъв бял и две копелета краднали колата му.

Хорхе се обади:

— Момичетата видели ли са го лично?

Мотиката сви рамене.

— Може би.

— Дай ми имената им.

— Ърнестин Сمارт и една, дет’ й викат Флейм^[1].

— Къде можем да ги намерим?

— Ърнестин спи на Ривър и Трета. За Флейм не знам.

— Говориш за лагера за бездомни на Трета и Норт Ривър, нали?
— попита Хорхе.

— Да.

— Ако сте ни метнали — обади се пак Хорхе, — ще се върнем и ще ви открием. Ако сте ни казали истината, ние сме ви длъжници.

Хорхе и Ейнсли се върнаха в колата. Отне им още час да открият една от проститутките.

Лагерът за бездомни на Трета улица се намираше под магистрала I-95, на брега на река Маями. Бившият паркинг нелепо пустееше, осеян с безбройните кашони и други леки заслони, събрани от изхвърлените боклуци — приличаше на бордей в някоя слаборазвита страна. Но тук живееха човешки същества, които водеха отчаян,

деградирал начин на живот. Навсякъде бе пръснат боклук. Хорхе и Ейнсли предпазливо излязоха от колата си — всеки момент можеха да стъпят в купчина лайна.

Ърнестин Сمارт и Флейм заедно обитаваха шперплатов сандък, който според надписите някога е бил пълен с автомобилни гуми. В сандъка бе пробита врата, заключена с катинар отвън.

Хорхе и Ейнсли продължиха нататък. Като караха към „страната на курвите“ — булевард „Бискейн“ и североизточна Осма улица, „Бискейн“ и Единайсета, Ийст Флаглър и Трето авеню — те разпитаха няколко дневни проститутки за Ърнестин и Флейм. Този ден не ги били виждали и накрая детективите се върнаха в лагера.

Този път завариха вратата на сандъка отворена. Хорхе пъкна глава вътре в мрака.

— Хей, Ърнестин. Аз съм твоето приятелче ченге. Как я караш?

Отвърна му дрезгав глас.

— Ако имах повече, нямаше да живея в тази кочина. Нема ли да ме чукаш, ченге? Ще ти пусна с отстъпка.

— По дяволите! Просто нямам време — трябва да разследвам едно убийство. Из улиците се приказва, че двете с Флейм сте го видели.

Ърнестин надзърна от мрака. Хорхе предположи, че е двайсетинагодишна, въпреки че изглеждаше двойно по-възрастна. Беше чернокожа, някога красива, но сега лицето ѝ бе подпухнало и осеяно с бръчки. Фигурата ѝ обаче беше хубава. Белият ѝ гащеризон разкриваше стройно тяло и твърди гърди. Ърнестин видя погледа на Хорхе и като че ли се развесели.

— Всички виждаме разни неща — каза му тя.

— Но ще си спомниш, ако ти помогна, нали?

Ърнестин загадъчно се усмихна. Той знаеше, че отговорът е положителен.

Така беше с проститутките и точно затова детективите ги правеха свои приятели и съюзници. Проститутките изобилстваха от информация и я разкриваха, ако харесваха ченгето или сделката. Но никога не проявяваха инициатива — трябваше да им задават правилните въпроси.

— Случайно снощи да си работила на Северозападна Трета и Дванайсета улица? — колебливо започна Хорхе.

— Не знам... Може би.

— Е, чудех се дали си видяла двама типа да скачат в кола, карана от възрастен бял мъж, а после да го застрелват и да го изхвърлят от колата.

— Не, но видях как едно негро и нек'ва гадна бяла накараха нек'ъв старец да спре колата си и после направиха к'вото каза ти.

Хорхе погледна към Ейнсли, който кимна, изпълнен с гадно усещане.

— Дай да изясним — продължи Хорхе. — Били са чернокож мъж и бяла жена, така ли?

— Да. — Ърнестин го погледна право в очите. — Преди да кажа нещо повече, трябва да бутнеш нещо, мой човек.

— Ако не ни ментиш, ще си струва стотачката.

— Става. — Момичето изглеждаше доволно.

— Знаеш ли им имената?

— Черният е Кърмит Жабока. Прилича на жаба — очите му са смешно изпъкнали. Гаден е, винаги тегли парчето към себе си.

— Ами жената?

— Чувала съм да ѝ викат Маги, винаги е заедно с Кърмит. Висят в кръчмата на Осма улица и съм виждала да ги прибират, 'щот имали дрога.

— Ще ги разпознаеш ли, ако донеса снимки?

— Естествено, миличък, за теб съм готова на всичко. — Ърнестин протегна ръка и докосна Хорхе по бузата. — Адски си готин.

Той се усмихна, после продължи да разпитва.

— Ами Флейм? Ще ни помогне ли?

— Трябва да питате него.

Хорхе се стресна.

— Него ли?

— Флейм е той-тя — поясни Ърнестин. — Казва се Джими Макрей.

Ейнсли шумно изпъшка.

— Не става за свидетел. Няма начин!

Хорхе кимна. Травеститите се срещаха често в похотливата част на подземния свят. Отгоре на всичко изглеждаше, че Флейм се подвизава като женска проститутка. Нямаше начин да докарат в съда такова чудо — съдебните заседатели щяха да се отвратят, така че

трябваше да забравят за Флейм. От Ърнестин ставаше добра свидетелка, можеха да открият и други.

Хорхе се обърна към момичето:

— Ако онова, което ни каза, се окаже вярно, през следващите два дни ще дойдем с парите.

Този род разходи — парите за информатори — се покриваха от огромна банкова сметка, до която детективите имаха достъп.

В този момент по джобния полицейски радиотелефон на Ейнсли повикаха номера на частта му — 1910.

— Слушам — отвърна той.

— Обадете се на лейтенанта си.

Като използва същия джобен радиотелефон, Ейнсли набра номера на Лио Нюболд.

— Имаме напредък със случая „Нихаус“ — съобщи Нюболд. — Щатската полиция е открила липсващата кола с двама заподозрени. В момента ги карат насам.

— Не ми казвайте, сър — като погледна бележките си, рече Ейнсли. — Един чернокож на име Кърмит и бяла жена, Маги, нали?

— Точно така! Те са. Откъде знаеш?

— Хорхе Родригес откри свидетел. Проститутка. Казва, че ще ги разпознае.

— Кажи на Хорхе, че се е справил чудесно. Най-добре елате тук. Трябва бързо да свършваме с това.

Фактите бавно изплуваха на повърхността. Запомнил съобщението на полицията в Маями от предишния ден, някакъв бдителен служител от щатската транспортна полиция на Флорида забелязал търсения автомобил, спрял го и арестувал пътниците — чернокож мъж, Кърмит Капръм, деветнайсетгодишен, и Маги Торн, бяла жена, двайсет и три годишна. Носели револвери 38-ми калибър, които били пратени на балистична експертиза.

Двамата казали на транспортната полиция, че около час преди това намерили колата изоставена с ключовете вътре и се качили да се повозят. Историята очевидно била измислена, но транспортните полицаи не я оспорили, защото знаели, че със сериозния разпит ще се заемат детективите от „Убийства“.

Когато Ейнсли и Хорхе стигнаха в отдела, Капръм и Торн вече бяха там в отделни стаи за разпит. Компютърната проверка показа, че и двамата имат криминални досиета още от осемнайсетгодишна възраст. Младата жена, Торн, беше лежала в затвора за кражби и бе съдена за проституция. Капръм имаше две присъди за кражба и антиобществени прояви. Най-вероятно двамата имаха досиета и като малолетни престъпници.

Отдел „Убийства“ в Маями нямаше нищо общо с шумните, изпълнени с хаос детективски отдели от телевизионните филми, в които спокойно можеше да влезе всеки и да прави каквото си иска. Разположен на петия етаж в подобната на крепост главна сграда на полицейското управление на Маями в центъра на града, до отдела можеше да се стигне с асансьор от главното фоайе. Вратите на петия етаж обаче се отваряха само със специална карта, а такава имаха единствено детективите, цивилните служители и неколцина старши офицери. Всички останали членове на полицейския персонал и обикновените посетители трябваше да получат разрешение, за да влязат, и дори тогава се придружаваха от някой с карта.

Водените в отдела затворници и заподозрени влизаха през охраняван вход в сутерена и се качваха със специален асансьор, който стигаше направо до офисите на „Убийства“. Резултатът обикновено бе тиха, контролирана обстановка.

Хорхе Родригес и Малкълм Ейнсли погледнаха през едностранния прозорец към седналите в отделни стаи за разпит заподозрени.

— Трябва ни поне едно признание — каза Ейнсли.

— Остави на мен — отвърна Хорхе.

— Искаш да разпиташ и двамата ли?

— Да. Ще почна с момичето. Нещо против да го направя сам?

Обикновено заподозрените в убийство се разпитваха едновременно от двама детективи, но досегашните самостоятелни успехи на Хорхе бяха убедителен аргумент, особено в момента.

Ейнсли кимна.

— Давай.

Ейнсли наблюдаваше разпита на двайтсет и три годишната Маги Торн. Заподозряната изглеждаше бледа и по-млада от годините си. Носеше изпоцапани, парцаливи джинси и мръсен блузон. Ако облечеше рокля и си измиеше лицето, помисли си Ейнсли, щеше да е красива. Но сега изглеждаше намусена, притеснена и нервно се люлееше на металния стол, към който беше заключена с белезници. Когато се появи Хорхе, тя дръпна белезниците, задрънча с тях по стола и извика:

— Защо, мама му стара, трябва да ме заключвате?

Хорхе спокойно се усмихна и се приближи до нея, за да ги свали.

— Иначе как я караш? Аз съм детектив Родригес. Искаш ли кафе или цигара?

Торн разтри китките си и измърмори нещо за мляко със захар. Изглежда малко се поотпусна, макар че продължаваше да се държи предпазливо. Тежък случай, помисли си Ейнсли.

Както обикновено, Хорхе беше взел със себе си термос, две пластмасови чаши и цигари. Той наля кафе и за двамата, като не спираше да говори:

— ... Значи не пушиш, а? И аз. Опасна работа е тютюнът... — Не толкова опасна, колкото 38-калибровия пистолет на момичето, помисли си по-възрастният детектив. — ... Съжалявам, ще трябва да го пиеш черно... Хей, нещо против да ти викам Маги? Аз съм Хорхе... Виж, искам да ти помогна, ако мога. Всъщност ми се струва, че можем да си помогнем взаимно... Не, не дрънкам глупости. Истината, Маги, е, че здравата си загазила и аз се опитвам да облекча положението ти, доколкото е по силите ми...

Ейнсли стоеше зад едностранния прозорец и потропваше с крак. „Свършвай с предупрежденията, Хорхе“, нетърпеливо си помисли той, макар да знаеше, че колегата му не може да продължи нататък докато не събщи на Торн правата ѝ, включително правото на адвокат. Разбира се, последното нещо, от което на този критичен етап се нуждаеха детективите, беше ограничаващото ги присъствие на защитници. И поради тази причина полицаите от „Убийства“ се опитваха да предупредят разпитвания по такъв начин, че отговорът му да е отрицателен.

Умението на Хорхе да получава точно такъв отговор бе станало легендарно.

Започваше с предразпит — съвсем законен, — по време на който задаваше общи въпроси: името на заподозрения, адрес, дата на раждане, професия, номер на социалната осигуровка... Но Хорхе напредваше съзнателно бавно и постоянно вметваше коментари...

— Значи си родена през август, Маги? Хей, аз също. И двамата сме зодия Лъв, но аз не вярвам наистина в тези зодиакални глупости. Ами ти?

Въпреки внимателния подход, момичето продължаваше да е предпазливо, затова Хорхе продължи с предразпита, макар още да не бе споменал за разследваното престъпление.

— Маги, само още няколко лични подробности. Омъжена ли си?... Не? Аз също. Може би някой ден. Е, ами гадже нямаш ли си? Кърмит? Е, страхувам се, че Кърмит също е загазил и точно сега няма да ти е от голяма помощ. Може би тъкмо той е причината да попаднеш тук... Ами майка ти?... Не думай! Никога не си я виждала?... Ами баща ти?... Добре, добре, край на въпросите за тях.

Хорхе седна близо до Торн, като небрежно докосваше ръката и рамото ѝ. Някои заподозрени дори хващаше за ръка, което понякога предизвикваше сълзи. Но Торн беше труден случай и Хорхе отстъпи назад. Предразпитът обаче бе ограничен във времето.

— Искаш ли да се свържеш с някого, Маги?... Е, ако промениш решението си, спокойно можеш да ми кажеш.

Отвън Ейнсли напрегнато очакваше да чуе предупреждението за правата на арестувания. Междувременно наблюдаваше момичето. В лицето ѝ имаше нещо познато, но въпреки способността за мигновено разпознаване — система за идентифициране, на която специално обучаваха полицаите — не можеше да си я спомни. Това го озадачаваше.

— Добре, Маги, имаме да си приказваме още много, но трябва да ти задам един въпрос: искаш ли да продължиш да разговаряш с мен — точно както и досега — без присъствието на адвокат?

Хорхе вървеше по ръба, но все пак оставаше в границите на законността.

Почти недоловимо Торн кимна...

— Добре, щото и аз искам да продължим. Но има нещо, което трябва да направим — нали знаеш какъв е правилникът. Така че трябва

да ти го кажа, Маги, заради записа. Имаш право да запазиш мълчание...

Официалната формулировка продължи нататък, повече или по-малко в съответствие с точните думи:

— Не си длъжна да разговаряш с мен или да отговаряш на каквито и да е въпроси... Ако разговаряш с мен, всичко, което кажеш, може да се използва като доказателство срещу теб... Имаш право на адвокат по всяко време... Ако не можеш да си позволиш адвокат, ще ти бъде назначен безплатно...

Ейнсли внимателно слушаше. Макар че полицейските стаи за разпит бяха общо взето звукоизолирани, гласовете проникваха през едностранното стъкло пред него, така че по-късно, ако се наложеше, да може да свидетелства, че заподозряната е била предупредена за правата ѝ. Независимо че гласът на Хорхе беше безцеремонен и небрежен, онова, което имаше значение, бяха съответните думи, макар че Торн като че ли почти не им обръщаше внимание.

Бе време за втория добре изчислен ход на Хорхе.

— Виж сега, Маги, можем или да продължим разговора, или аз се връщам на работа и ти повече няма да ме видиш...

На лицето на момичето се изписа съмнение: „Ами ако този тип изчезне?“

Хорхе разчете изражението ѝ. Още малко, и щеше да успее.

— Маги, разбра ли какво ти казах току-що? Сигурна ли си? Добре, свършихме с това... А, само още нещо! Трябва да се подпишеш тук, за да потвърдиш онова, за което приказвахме.

Торн подписа официалния документ. Макар и нечетлив, подписът ѝ потвърждаваше, че след като е била информирана за правата ѝ, е решила да разговаря с детектив Родригес без присъствието на адвокат.

Ейнсли остави бележките, които си водеше. Хорхе действаше чисто и вече убеден във вината на двамата младежи, по-възрастният полицай смяташе, че в рамките на един час ще разполагат с признанията поне на един от тях.

Оказа се, че щяха да разполагат с признанията и на двамата.

В хода на разпита — първо на Торн, а после в другата стая и на Капръм — стана ясно, че двамата не са имали предварителен план, факт, който беше довел до извършването на тежко престъпление, вместо обикновен грабеж. Освен това по-късно те наистина смятаха, че ще могат да се измъкнат с няколко скалъпени лъжи, които им се струваха изключително правдоподобни, но изглеждаха смешни за всеки, който имаше опит в разследването на престъпления.

Хорхе се обърна към Торн:

— Относно колата, в която сте били двамата с Кърмит, Маги. Казала си на полицая, че сте я намерили само няколко минути преди това с ключовете вътре и че сте я взели, за да се повозите... Е, ами ако ти кажа, че имаме свидетел, който снощи ви е видял в тази кола и изобщо е видял всичко, което се е случило? Освен това в колата имаше повече от десет празни кутии от пиене и опаковки от храна. Всичко е пратено за анализ. Ами ако се намерят твоите отпечатъци, а също и на Кърмит?... Всъщност това ще докаже нещо, Маги, защото ще стане ясно, че двамата сте били в колата много повече от „няколко минути“, както казвате вие.

Хорхе отпи от кафето си и зачака. Торн също отпи от своята чаша.

— Още нещо, Маги. Когато са ви арестували и претърсили, у вас е имало много пари — повече от седемстотин долара. Нещо против да ми кажеш откъде сте ги взели?... Къде сте работили?... Наистина! Трябва да е била някаква много странна работа, че да ви донесе толкова пари. Как се казват работодателите ви?... Добре тогава, кажи ми едно-две имена и ние ще проверим при тях... Не можеш да ми кажеш нито едно? Маги, така няма да си помогнеш.

Добре, да продължим нататък. Виж сега, сред онези долари имаше и марки. Откъде ги взехте?... Марки, Маги — немски пари. Напоследък да сте били в Германия?... О, хайде, Маги! Как можеш да забравиш такова нещо? От господин Нийхаус ли ги взехте?... Това е господинът, който е бил убит. Със своя пистолет ли го застреля, Маги? Оръжието е подложено на експертиза. Ще разберем, ако си го направила.

Маги, разговарям с теб като приятел. Загазила си, здравата си загазила и мисля, че го разбираш. Иска ми се да ти помогна, но преди това трябва да започнеш с истината... Ето, налей си още кафе.

Помисли си, Маги. Истината ще направи нещата съвсем лесни — особено за теб. Защото когато науча истината, мога да те посъветвам какво да направиш...

По-късно разпитът на другия, по-младия заподозрян, Капръм... с очи като на жаба, се оказа по-труден:

— Добре, Кърмит, през последния половин час слушах как отговаряш на въпросите ми, но и двамата знаем, че всичко, което ми каза, е пълна измишльотина. Дай сега да видим някои факти. Ти и гаджето ти Маги сте откраднали колата, обрала сте онзи старец, после сте го убили. Вече спокойно мога да ти кажа, че Маги Торн направи признания. Имам писмените ѝ признания, в които твърди, че идеята е била изцяло твоя и че ти си застрелял господин Нийхаус...

Деветнайсетгодишният Капръм скочи на крака и бясно извика:

— Тая лъжлива кучка! Тя го направи, идеята беше нейна, не моя! Аз отидох само заради...

— Хей, чакай малко! Млъкни, Капръм! Чуваш ли ме? Успокой се!

„Като на лотария“, помисли си Хорхе. В отговор на онова, което смяташе за предателство на Маги Торн, сега Капръм нямаше търпение да разкаже собствената си версия за случилото се. Ейнсли би се усмихнал, но си спомняше за убития немец.

Капръм вече беше предупреден за правата си. Нямаше нужда да ги повтаря.

— Значи си готов да ми кажеш какво се е случило, Капръм, и този път истината? Ако е така, ще си помогнеш сам... Добре, да започнем с това, че двамата с Торн спирате онази кола и я превземате... Добре, щом така искаш, първо ще сложим името на Торн... Та къде бяхте двамата, когато...

Хорхе си водеше бележки в тефтерче, докато Капръм бързо разказваше и разкриваше фактите, без да мисли за последствията, без да разбира, че няма почти никаква разлика кой какво е направил и че най-важното е, че двамата заедно са извършили убийство. Когато Хорхе го попита защо изобщо са стреляли, Капръм отвърна:

— Старото копеле ни псуваше. Викаше много глупости, дете не ги разбирахме. Не искаше да си затвори тъпата уста, бе, човек.

Когато разпитът свърши, Капръм прочете всички страници, взе подадената му от Хорхе химикалка и се подписа под тях, с което

документът се превърна в пълно признание.

Няколко часа по-късно балистичната експертиза показа, че в трупа на немеца са открити три куршума. Един бе изстрелян от пистолета на Капръм и два от този на Маги Торн. Заключение на патологоанатома беше, че куршумът на негъра само е ранил жертвата. Един от двата куршума на Торн бе причинил незабавна смърт.

Ейнсли беше извикан по друга работа, но се върна навреме, за да чуе част от втория разпит на Торн. Накрая момичето със сериозно изражение на лицето попита:

— Какво ще стане сега? Ще ни пуснат ли условно?

Хорхе изобщо не си направи труда да отговори и Ейнсли знаеше причината.

Какво можеш да кажеш на човек, толкова странно несъзнаващ тежестта на извършеното от него и неизбежността на последствията. Как можеше Хорхе да отвърна на момичето: „Не, нямате никакъв шанс да получите условна присъда и даже временно да ви пуснат под гаранция или пък изобщо някога да излезете от затвора. Почти сигурно е, че след като ви изправят пред съдията и съдебните заседатели, ще бъдете обявени за виновни в убийство и осъдени на смърт чрез електрически стол“.

В съда адвокатите — със съответните жестикулации — щяха да ораторстват и беснеят, да твърдят, че признанията на Торн и Капръм са измъкнати чрез принуда. Можеха да използват думата „измама“ — при това не без известно основание, признаваше пред себе си Ейнсли.

Но получил свидетелски показания, че обвиняемите надлежно са били предупредени за правата си и че са се отказали от тях, съдията щеше да пренебрегне възраженията и признанията щяха да са валидни.

Колкото до „измамата“, Ейнсли беше стигнал до убеждението, че е оправдана. При което и да е тежко престъпление бе трудно да се сдобият с окончателно и убедително доказателство и заради коварството на адвокатите, виновните понякога се измъкваха. Неизбежно идваше наум случаят „О. Дж. Симпсън“. Но както и да бяха получени, признанията на Торн и Капръм казваха истината, която щеше да доведе до възтържествуване на справедливостта, а от гледна

точка на обществото — и на Ейнсли — това имаше най-голямо значение.

Мисълта за признанията върна Ейнсли към Елрой Дойл и към причината за това безкрайно пътуване. Още от телефонния разговор със свещеника от Рейфорд се чудеше какво ли признание му предстои да чуе.

Той погледна навън към осветените пътни знаци. Бяха излезли от I-95 и летяха по скоростната магистрала. Първата им цел — Орландо — се намираше на триста и дваайсет километра.

[1] Пламък (англ.). — Бел.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Малкълм Ейнсли се събуди от силно тупване — навярно неравност на пътя или по-вероятно миеща мечка. Трупове им осейваха цялата магистрала. Той се протегна и седна изправен, после погледна часовника си — десет минути след полунощ. Беше задрямал. Видя отбивка за Уест Палм Бийч, което означаваше, че са изминали една трета от пътя до Орландо. Хорхе, забеляза Ейнсли, караше в най-лявото платно сред сравнително натоварено движение.

Ейнсли взе телефона и набра номера на лейтенант Нюболд. Когато шефът му отговори, той каза:

— Добър вечер, сър.

— Здравсти, Малкълм. Наред ли е всичко?

Ейнсли погледна настрани.

— Лудият кубинец още не ме е убил.

Нюболд се засмя.

— Виж, проверих полетите и направих резервация. Мисля, че ще успееш да стигнеш в Торонто до утре следобед.

— Това е чудесна новина, лейтенант. Благодаря! — Шефът му събщи подробностите: полет с „Делта“ в 10:05 ч. от Джаксънвил до Атланта и оттам с „Еър Канада“ до Торонто.

Щеше да стигне в Торонто само два часа по-късно от първоначално предвиденото, което наистина го облекчаваше. Положението обаче не беше идеално, тъй като родителите на Карън, които живееха на повече от един час път с кола от летище „Пиърсърн“ в Торонто, бяха планирали някакво събиране за обед и той щеше да го пропусне. Но щеше да присъства на семейната вечеря.

— Накарай Родригес да те закара до Джаксънвил — продължи Нюболд. — Разстоянието е само деветдесет и шест километра — спокойно ще успееш. А когато се върнеш, ще измислим нещо за извънредните ти разходи.

— Това може би ще смекчи Карън.

— Разстроена ли беше? — попита Нюболд.

— Може и така да се каже.

Лейтенантът въздъхна.

— И с Дивайна беше същото, когато бях прекомерно зает. Не мога да я обвинявам. А, обадих се в щатския затвор. Обещаха ми да претупат формалностите, така че бързо да можеш да влезеш при Звяра.

— Чудесно.

— Помолиха за едно. Когато стигнеш на двайсетина минути път до Рейфорд, позвъни на лейтенант Нийл Хамбрик. Ето ти директния му номер.

Ейнсли го записа.

— Всичко е наред, лейтенант. Отново ви благодаря.

— Хей, приятно пътуване и добре да си прекараш в Торонто.

Ейнсли изключи телефона и се замисли за чудесните отношения между Нюболд и белите му подчинени. Подобно на повечето колеги в отдела, Ейнсли харесваше и уважаваше лейтенанта, ветеран с двайсет и четири годишен стаж в полицията, емигрирал на петнайсетгодишна възраст в САЩ от Ямайка заедно с родителите си. Младият Лио следвал криминология в университета в Маями и после на двайсет и две години постъпил в полицейското управление. Тъй като бе чернокож, политиката за даване на възможности на малцинствата от 80-те години беше ускорила произвеждането му в лейтенант, но за разлика от някои други бързи кариери, благодарение на очевидните способности на Нюболд, белите му колеги не го бяха намразили. Сега той караше осмата си година като шеф на отдел „Убийства“.

В страната бе изписано много за расовите противоречия в полицията на големите градове, най-вече за полицейското управление на Лос Анджелис, в което в продължение на много години нетърпимата дискриминация спрямо чернокожите — и полицаи, и цивилни — бе имала полуофициално одобрение отгоре. Едва сега в условията на озлобеност от всички страни там се правеха опити за постигане на равнопоставеност и справедливост. За разлика от Лос Анджелис полицейското управление в Маями беше преживяло същата болезнена промяна преди повече от десет години и със съвсем малки остатъци от миналото интеграцията вече бе постигната.

За голяма изненада на Малкълм, Карън спеше, когато ѝ телефонира, за да ѝ съобщи новата информация за пътуването си.

— Ще се видим утре към четири часа — завърши той.

— Ще повярвам, когато го видя — сънено, но с доловимо чувство на обич измърмори жена му.

Когато Ейнсли прекъсна връзката и се отпусна назад на седалката си, гласът на Хорхе прекъсна мислите му.

— Още ли си католик, сержант?

Въпросът бе неочакван.

— Моля?

Хорхе провираше синьо-бялата полицейска кола между многобройните тирове по магистралата. Когато излязоха на сравнително свободен участък, той продължи:

— Ами, някога си бил свещеник, а сега не си. Затова съм любопитен — още ли си католик?

— Не.

— Е, чудех се като католик, или поне като бивш католик, какво мислиш за това пътуване: за смъртното наказание, за това, че отиваш на среща със Звяра Дойл, преди да го вържат на стола, за това, че той знае благодарение на кого се е озовал там.

— Това е прекалено труден въпрос за този час.

Хорхе сви рамене.

— Няма проблем, ако не искаш да разговаряш за това.

Ейнсли се поколеба. Когато на трийсетгодишна възраст свали расото, той загърби семинарията, докторската степен в университета и петте години като енорийски свещеник. Просто си тръгна и изцяло се отказа от религията. Колкото до причините, освен неколцината близки приятели, на които се бе доверил, Ейнсли не говореше много и нямаше желание да оказва влияние на други. С времето обаче отговаряше на въпросите с все по-голяма готовност.

— В някои отношения — каза той — между ченгетата и свещениците няма голяма разлика. Свещеникът се опитва да помага на хората, бори се за справедливост — или поне така би трябвало. Ченгето от „Убийства“ иска да види убийците заловени и, ако ги обявят за виновни, да излежат присъдата си.

— Понякога — рече Хорхе — ми се ще да можех да говоря за това, да се изразявам правилно като теб.

— Имаш предвид смъртното наказание?

— Да, точно така. От една страна, аз съм ченге. Колко ченгета в тази страна наистина са срещу смъртното наказание? Двама? Може би трима? Но от друга страна, съм и католик. А църквата се противопоставя на смъртното наказание.

— Не бъди толкова сигурен, Хорхе. Под повърхността много религии изобилстват от лицемерие, защото приемат убийството, когато им изнася. О, известна ми е прекрасната теория. Преподавали са ми я. „Животът е Божи дар и никое човешко същество няма право да отнема живот.“ Но това е така само когато им е изгодно.

— И кога не им е изгодно?

— По време на война, когато хора, а не Господ, отнемат живот. И всички държави, които тръгват на война, още от старозаветните израилтяни, та чак до съвременна Америка — всички те приемат, че Бог е на тяхна страна.

Хорхе се засмя.

— Е, аз определено се надявам да е на моя страна.

— С някои от мошеничествата ти нямаш много шансове за това.

— Кой, аз ли? — попита Хорхе. — Ти си онзи, който е свалил расото. Не мога да си те представя в списъка на папските хора.

Ейнсли се усмихна.

— В последно време и в моя списък няма много папи.

— Как така?

— Някои от тях не се подчиняват на законите, които налагат на другите. Като папа Пий XII — чувал си за него. Точно той е оставил без внимание избиването на евреите от Хитлер и не е възразил, когато е бил в състояние да спаси живота им. Ето как религиите опрощават убийството без всъщност да заемат някаква позиция.

— Когато всичко излязло на бял свят, родителите ми потънали в срам — рече Хорхе. — Не се ли приказваше преди известно време, че църквата признава вината си?

— Да, през 1994-та, но всичко продължи само един ден. В Израел се появи копие на ватикански документ, в който се описвал „срама и разкаянието“ на католиците заради Холокоста. Но на следващата сутрин от Ватикана направиха категорично опровержение. „Може би някой ден, но не сега.“ Постъпиха като Галилей.

— Я се поясни.

— През 1633-та — отвърна Ейнсли — Галилей бил осъден за ерес и прекарал последните осем години от живота си под домашен арест — само защото доказал, че земята се върти около слънцето, обратно на католическата доктрина, според която земята е център на вселената и не се движи. Едва през 1992-ра, „след тринайсетгодишно проучване на Ватикана“, папа Йоан Павел II официално призна, че църквата греши — нещо, което науката бе доказала векове преди това.

— И църквата не е направила нищо! От 1633-та почти до днес?

— Три и половина века. Рим не бърза със собствените си изповеди.

Хорхе се засмя.

— Но ако аз използвам презерватив в петък, най-добре да се изповядам още в събота. Или не е така!

Ейнсли се усмихна.

— Знам, светът е безумен. Но да се върнем на въпроса ти. Когато бях свещеник, не ми харесваше каквато и да е форма на убийство. Все още е така. Но вярвам в закона и докато смъртното наказание е част от него, аз няма да му се противопоставям.

Докато говореше, Ейнсли си спомни за неколцината, наречени от прокурора „лунатици“, които твърдяха, че заради непреклонното му отричане виновността на Елрой Дойл не е доказана. Ейнсли не беше съгласен. Той вярваше, че виновността на Звяра е доказана, но сега отново се чудеше какви ли щяха да са признанията на Дойл.

— Ще останеш ли да присъстваш на екзекуцията? — попита Хорхе.

— Не, надявам се. Ще видим какво ще стане, когато стигнем там. Хорхе замълча, после се обади:

— Из управлението се говори, че си написал книга на религиозна тема. Казаха ми, че си продал милиони екземпляри. Надявам се и да си направил милиони от това.

Ейнсли се засмя.

— Човек не забогатява от съавторство в книга по сравнителни религии. Нямам представа колко екземпляра са били продадени, обаче книгата излезе на много езици и все още може да се намери из библиотеките.

Часовникът на пулта за управление показваше 02:15 часа.

— Къде сме? — попита Ейнсли. Отново беше задрямал.

— Току-що минахме Орландо, сержант.

Ейнсли кимна и си спомни други, по-приятни пътувания по този маршрут. Знаеше, че от двете им страни се намира една от най-прелестните местности във Флорида. Магистралата от Орландо до Уайлдууд, на осемдесет километра пред тях, официално беше второкласен път. Там навън се криеха в мрака вълнисти хълмове, покрити с диви цветя, горички от високи борове, тихи езерца и дървета, разцъфнали в пъстри багри. По огромните полета пасяха крави, портокаловите горички бяха натезжали от плод по това време на годината...

Флорида, замисли се Ейнсли, се бе превърнала в едно от желаните кътчета на света. Тук сякаш можеше да се открие всичко новаторско, изящно, артистично и вълнуващо, особено в Маями: разрастващ се, кипящ, разнороден котел, съдържащ много от най-доброто в съвременния живот. Но в същото време, мрачно си напомни той, бе и смесица от най-лошото.

Някога беше чел как през 1513 г. изследователят Понс де Леон измислил името на Флорида на основата на испанския израз „*расуа florida*“ — „сезон на цветята“. Днес името на слънчевия щат все още бе толкова вярно, колкото и тогава.

— Уморен ли си? — попита Ейнсли. — Искаш ли аз да карам?

— Не, добре съм.

Пътуваха вече малко повече от три часа, пресметна Ейнсли, и бяха изминали повече от половината разстояние. Като се имаха предвид второкласните пътища след междущатско шосе №75, на което скоро щяха да излязат, можеха да стигнат в Рейфорд към 05:30 часа.

Екзекуцията беше определена за 07:00 ч. и нямаше да имат почти никакво време. Освен ако не се отменеше в последната минута — малко вероятно в случая на Дойл.

Ейнсли се отпусна назад и положи усилия да подреди мислите си. Спомените му за Елрой Дойл и всичко, което се бе случило, приличаха на архивна папка, съдържаща хаос от бележки и страници.

Спомняше си, че за първи път видя името на Дойл преди година и половина, когато се появи в съставения от компютър списък на потенциалните заподозрени. По-късно, когато Дойл стана основният заподозрян, отделът извърши широко разследване, което стигаше чак до ранното детство на престъпника.

Когато започнаха убийствата, Елрой Дойл беше на трийсет и две. Бе роден и израснал в квартала на „бедните бели“ в Маями, известен като Уинууд. Макар името му да не се изписва на официалните карти, Уинууд обхваща район от шейсет улици в центъра на Маями, предимно с бедно бяло население, плюс мрачната статистика на голяма престъпност, безредици, грабежи и полицейска бруталност.

Точно на югозапад от Уинууд се намира Оувъртаун, също необозначен на картите, предимно с бедно чернокожо население, плюс тъжната статистика на престъпността.

Бюла, майката на Елрой Дойл, беше проститутка, наркоманка и алкохоличка. Тя казваше на приятелите си, че бащата на сина ѝ „мо'е да е 'секи от стотиците тъпкачи“, макар по-късно да твърдеше пред Елрой, че най-вероятният му баща изтърпява доживотна присъда в затвора „Бел Глейд“ във Флорида. Въпреки това Елрой се запозна с дълъг списък от други мъже, които живееха с майка му за различни периоди от време и помнеше мнозина от тях с пиянските побоища и сексуалните извращения спрямо него.

Въпросът защо Бюла Дойл изобщо имаше дете след няколкото си предишни аборта получаваше простото обяснение: „просто не ѝ останало време да се избави от хлапето“.

Накрая Бюла, изключително практична жена, обучи сина си на дребни престъпления и как да избягва „да му сцепят гъза“. Елрой усвояваше бързо. На десетгодишна възраст крадеше храна за себе си и за Бюла и отмъкваше всичко, което се изпречеше пред очите му. Обираше другите момчета в училище. Помагаше му това, че беше едър за възрастта си и свиреп побойник.

Под наставничеството на Бюла, Елрой се научи да се възползва от снизходителните по отношение на малолетната престъпност закони. Въпреки че на няколко пъти го бяха арестували за нападения, кражби и дребни обири, винаги го освобождаваха под опеката на майка му само с шляпване по ръката.

Както много по-късно научи Малкълм Ейнсли, на седемнайсетгодишна възраст за първи път заподозряха Елрой Дойл в убийство. Заловиха го да бяга от района, в който беше извършено престъплението и го задържаха за разпит. Тъй като бе малолетен, доведоха майка му в полицейския участък и в нейно присъствие детективите подложиха Дойл на разпит.

Ако бяха открили сигурни доказателства срещу него, Елрой щеше да бъде обвинен в убийство като възрастен. Бюла обаче разбираше достатъчно, че да откаже да сътрудничи и не позволи синът ѝ доброволно да даде отпечатъци, които можеха да го свържат с намерения близо до местопрестъплението нож. Накрая полицията освободи Дойл поради липса на достатъчни улики и убийството остана неразкрито.

Години по-късно, когато го заподозряха в серийните убийства, детското му досие остана затворено и не можаха да открият отпечатъците му в архива.

След като на осемнайсетгодишна възраст Дойл официално стана възрастен, той продължи да използва придобитите си като дете улични умения. Никога не го хванаха и затова нямаше криминално досие като възрастен. Едва много по-късно, когато полицейското управление се разрови в миналото му, извадиха на бял свят важна информация, останала забравена или скрита.

Гласът на Хорхе рязко го откъсна от мислите му.

— Трябва да заредим бензин, сержант. Хайде да спрем в Уайлдууд, хей там точно пред нас.

Беше почти 03:00 часът.

— Добре, но напълни резервоара бързо. Междувременно аз ще изтичам вътре и ще донеса кафе.

— И пържени картофки. Не, нека са палачинки.

Ейнсли нежно погледна към него и разбра защо понякога приема Хорхе като свой син.

Когато поеха по отбивката, двамата мъже видяха светлините на няколко бензиностанции. Уайлдууд бе традиционно магистрално кръстовище — през деня хаотичен конгломерат от пълни с боклуци

туристически магазини, а през нощта спирка за презареждане на тираджии.

Хорхе избра най-близката бензиностанция, която носеше знака на „Шел“. Зад нея имаше денонощна закусвалня, край която бяха паркирани автомобили. Пет-шест силуета се бяха струпали един до друг около две от колите. Когато синьо-белият полицейски шевролет приближи, те вдигнаха глави и обърнаха лица.

После картината с невероятна скорост започна да се променя. Фигурите се разделиха, някои се дръпнаха настрани, други се затичаха и групичката се превърна в размахващи се ръце и крака. Вратите на паркираните коли се отваряха, фигурите се хвърляха вътре и още докато затваряха, автомобилите потегляха и изчезваха. Поемайки по местните пътища и избягвайки главната магистрала, те бързо се скриха от поглед.

Хорхе и Ейнсли се разсмяха.

— Ако тази нощ не свършим нищо друго — отбеляза Ейнсли, — поне попречихме на продажба на дрога.

И двамата знаеха, че I-75 е опасен път късно през нощта. Освен пласьори на дрога, тук имаше джебчии, крадци и проститутки и всички те само чакаха подходящ момент, за да се хвърлят в действие.

Но видът на полицейската кола променяше всичко.

Ейнсли даде на Хорхе пари за бензин и после купи от закусвалнята кафе и палачинки, като запази сметката, за да му я изплатят по-късно. В допълнение за това си пътуване двамата щяха да получат и извънредно заплащане.

Продължиха отново по I-75, отпивайки от кафето през дупките в пластмасовите капаци на картонените чаши.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сега Ейнсли и Хорхе се намираха на четиристотин и трийсет километра северно от Маями и им оставаха още около сто и шейсет километра.

Продължаваха бързо да напредват сред предимно тежкотоварни коли. Беше 03:30 часът.

— Ще успеем, сержант — обади се Хорхе. — Със сигурност.

За първи път откакто бяха излезли от Маями, Ейнсли почувства, че се отпуска. Той се загледа през предното стъкло в мрака и измърмори:

— Просто искам да чуя как го казва.

Говореше за Дойл и в известен смисъл, призна пред себе си той, Карън бе права. Интересът му към Звяра не беше само професионален. След като бе видял кървавите сцени на всяко едно от убийствата, след като преследва убиеца в продължение на месеци и особено след като разбра, че Дойл изобщо не изпитва угризения, Ейнсли се убеди, че светът трябва да се избави от този човек. Искаше да чуе признанието на Дойл за убийствата и после — въпреки онова, което по-рано бе казал на Хорхе — да го види как умира. Сега като че ли щеше да успее.

В този момент гласът на кубинеца прекъсна мислите му.

— О, не! Струва ми се, че ще си имаме проблеми...

Трафикът по I-75 в северна посока изведнъж се беше утежнил. Камионите пред тях спряха, колоните от автомобили между тях — също. По водещите на юг платна оттатък разделителната ивица нямаше нито една кола.

— По дяволите! По дяволите! — удари с длан по пулта за управление Ейнсли. Полицейският автомобил бе намалил скоростта си до пълзене и пред него се точеше колона от яркочервени светлини. В далечината се виждаха проблясващите светлини на други служебни коли, ползващи се с предимство.

— Мини в другото платно — нареди той. — Включи лампата.

Хорхе включи синьо-белите светлинни сигнали и пресече разделителната ивица. Движеха се бързо, но предпазливо, като

подминаваха вече напълно спрелите автомобили. Вратите на камионите и леките коли се отваряха и оттам се показваха хора, които се опитваха да видят причината за задръстването.

— Давай по-бързо! — заповяда Ейнсли. — Не губи нито минута.

След секунди забелязаха проблясващите светлини на няколко патрулни автомобили на магистралната полиция на Флорида, които задръстваха целия път, включително и платното, по което сега приближаваше полицейската кола от Маями.

Един лейтенант вдигна ръка и им даде знак да спрат, след което се насочи към тях. Ейнсли излезе навън.

— Вие, момчета, сте извън своя територия — рече лейтенантът. — Да не сте се изгубили?

— Не, сър. — Ейнсли показва полицейската си значка. — Пътуваме за Рейфорд и нямаме много време.

— В такъв случай трябва да ви съобщя лоша новина, сержант. Пътят е затворен. Отпред има тежка катастрофа. Един бензиновоз се е сблъскал и се е пречупил между кабината и ремаркетото.

— Трябва да го заобиколим, лейтенант!

Гласът на другия полицаи стана по-рязък.

— Чуйте ме! Там е истинска каша. Шофьорът е загинал, а също, както смятаме, и двама души, смачкани в колата, върху която е налетял бензиновозът. Резервоарът се е пробил и на магистралата са изтекли двайсет хиляди галона газ. Опитваме се да разчистим движението преди някой идиот да запали клечка кибрит. Насам пътуват пожарни коли, заредени с пяна. Така че — не! Няма начин да заобиколите... Извинете ме.

Извикаха го и лейтенантът се обърна.

Ейнсли кипна.

— Трябва да минем по друг път.

Хорхе вече беше разпънал пътна карта на Флорида върху предния капак на шевролета и скептично клатеше глава.

— Няма време, сержант. Трябва да се върнем на I-75, после да минем по обиколни пътища. Лесно можем да се загубим. Не можем ли да минем по пяната?

— Невъзможно. Трифлуорната пяна представлява течен сапун и е адски хлъзгава. Освен това под нея има газ и кола с двигател, толкова

загрят, колкото нашия, може да се възпламени. Така че нямаме избор — обръщаме. Нямаме време за губене. Да вървим!

Докато се качваха в автомобила, лейтенантът от магистралния патрул изтича обратно при тях.

— Ще направим всичко възможно, за да ви помогнем — бързо каза той. — Току-що разговарях с управлението. Знаят за вас, известна им е причината за пътуването ви до Рейфорд, така че ето какъв е планът. Оттук се връщате на юг до Майканопи — това е отбивка 73. Тръгвате по нея и карате на запад до магистрала 441. — Хорхе си водеше записки. — Ще стигнете 441 почти веднага. Оттам тръгвате на север към Гейнзвил. Пътят не е лош, не би трябвало да имате проблеми. Точно преди Гейнзвил ще пресечете магистрала 331. Движението там не е натоварено. Когато стигнете магистралата, завийте надясно. На 331 ще ви чака една от нашите патрулни коли. Дежурен е полицай Секиера. Последвайте го. Той ще ви отведе чак до Рейфорд.

Ейнсли кимна.

— Благодаря, лейтенант. Да използваме ли лампата и сирената си?

— Използвайте всичко, което имате. А, всички знаем за Доул. Погрижете се да изпържите онова копеле.

Хорхе вече беше запалил двигателя. После пресече обраслата с трева и храсти разделителна ивица, рязко зави наляво и пое на юг — лампата проблясваше, сирената виеше и газта бе натисната до дупка.

Сега вече времето им беше съвсем оскъдно. Забавянето и отбиването им от пътя щеше да им струва почти час, навярно повече. Часовникът на пулта за управление показваше 05:34 часа. Звяра щеше да бъде езекутиран след по-малко от час и половина. Ако приемеха, че всичко върви отлично, останалата част от пътуването щеше да им отнеме четирийсетина минути, което означаваше, че щяха да пристигнат в Рейфорд в 06:14 часа. Като се извадеше времето, необходимо на Ейнсли да влезе в затвора и стигне при Доул и накрая, докато отвеждат осъдения до електрическия стол и го завържат, сержантът можеше да се надява най-много на половин час насаме със Звяра.

Не бе достатъчно! Изобщо не беше достатъчно.

Но трябваше да му стигне.

— О, по дяволите! — измърмори Ейнсли. Изкушаваше се да измърмори на Хорхе да кара по-бързо. Но нямаше смисъл. Кубинецът шофираше превъзходно, впил очи в пътя пред себе си, стиснал устни, съсредоточен. Бе дал листа с указанията на Ейнсли и когато се налагаше, детективът ги четеше на проблясващата светлина на лампата. Настилката на магистрала 441, по която се движеха в момента, бе по-неравна от I-75, с повече кръстовища. И все пак Хорхе правеше всичко възможно, за да не губи нито секунда. Лампата и сирената също помагаша. Някои от шофьорите на камиони отбиваха встрани и им даваха път. Но бе започнал да вали слаб дъжд и на места имаше мъгла, което ги забавяше допълнително.

— По дяволите! — изруга Ейнсли. — Няма да успеем.

— Имаме шанс. — Наведен напред, без да откъсва поглед от пътя, Хорхе увеличи скоростта. — Довери ми се!

„Това е единственото, което мога да направя — помисли си Ейнсли. — Сега всичко е в ръцете на Хорхе, моето време ще дойде после, може би! Във всеки случай, опитай се да се отпуснеш, мисли за нещо друго. Мисли за Дойл. Дали ще ме изненада с нещо? Дали най-после ще каже истината...“

Сензационният съдебен процес на Елрой Дойл изпълни заглавията на почти всички вестници в страната и по телевизията всекидневно се излъчваха репортажи. Пред залата на съда имаше демонстранти, чиито плакати искаха смъртно наказание. Журналистите се блъскаха за ограничените места в залата, отпуснати на медиите.

Решението на щатския прокурор да съди Дойл само за последното му престъпление — а именно, убийството на Кингсли и Нели Темпон, възрастна, заможна и уважавана чернокожа двойка, жестоко измъчвани и после убити в дома им в скъпия район на възвишенията над залива на Маями — предизвика обществена ярост.

Колкото до останалите десет убийства, които се смяташе, че е извършил Дойл, ако го екзекутираха само заради убийството на семейство Темпон, те завинаги щяха да останат неразкрити.

Спорното решение на щатската прокурорка Адел Монтесино, взето по съвет на старшите ѝ прокурори, накара да надигнат глас семействата на другите жертви, които отчаяно искаха да видят възтържествуването на справедливостта в името на покойните си любими. Медиите отразиха негодуванието им и дадоха възможност името на Дойл публично да се свърже с предишните убийства. В такива случаи вестниците и телевизията рядко се вълнуваха от истината. Както се изрази един редактор, „Кога за последен път сте чували сериен убиец да даде някого на съд за клеветата?“.

Така критиките растяха.

Бе известно, че шефът на полицията в Маями също е настоявал щатският прокурор да включи поне още едно двойно убийство в списъка на обвиненията срещу Дойл.

Но Адел Монтесино, ниска, набита, петдесет и четири годишна юристка, понякога наричана „питбула“, остана непреклонна. Тя караше третия си четиригодишен мандат, вече беше обявила намерението си да не се кандидатира за четвърти път и можеше да си позволи да упражни независимостта си.

Сержант Малкълм Ейнсли присъстваше на обсъждането на стратегията за процеса и чу госпожа Монтесино да казва:

— В случая „Темпон“ ще имаме желязно обвинение.

Тя отмяташе на пръсти важните моменти.

— Дойл беше арестуван на местопрестъплението, опръскан с кръвта на двете жертви и с парченца от кожата на мъртвия мъж под ноктите си. Имаме ножа с отпечатъците от пръстите на Дойл, идентифициран от патолога като оръжие на престъплението. Освен това разполагаме с достоверен свидетел, на който съдебните заседатели ще повярват. На света няма такива дванайсет души, които да оставят Дойл да се измъкне.

Свидетелят, за когото говореше, беше дванайсетгодишният внук на Темпон, Иван. Момчето било на гости при баба си и дядо си и бе единственият друг човек в къщата, когато Дойл нападнал възрастната двойка.

Малкият Иван се намирал в другата стая и с ням ужас гледал през полуотворената врата как убиецът реже баба му и дядо му парче по парче. Макар и уплашен, той знаел, че ще бъде убит, ако

престъпникът го открие, и имал здравия разум и смелостта тихо да се промъкне до телефона, за да набере номера на полицията.

Макар че полицаите пристигнали прекалено късно, за да спасят Кингсли и Нели Темпон, те успели да заловят Елрой Дойл, който все още бил в дома на жертвите, целият опръскан с кръв. След като излекували Иван от шока, момчето с невероятна яснота и спокойствие описало нападението и Адел Монтесино разбрала, че ще говори убедително и от свидетелската катедра.

— Но ако повдигнем обвинение и за другите случаи — продължи щатската прокурорка, — в нито един от тях не разполагаме със същите силни, необорими доказателства. Да, има много улики. В състояние сме да докажем, че е можел да го направи, че е бил наблизко по времето, когато са се случили онези убийства, и че няма алиби. От първото серийно убийство разполагаме с отпечатък от длан, който почти сигурно е на Дойл, но нашите дактилографи ни предупреждават, че има само седем съвпадащи си точки, а не девет-десет, колкото са нужни за идентифицирането му. Освен това доктор Санчес твърди, че ножът тип „Боуи“, с който са убити семейство Темпон и който носи отпечатъците на Дойл, не е същият, с който са убити другите жертви. О, знаей, че може да е имал няколко ножа и навярно е така, но полицията не успя да открие друг.

Можете да сте сигурни, че всеки адвокат ще се възползва от тези слабости. А ако защитата предизвика достатъчно съмнения в другите убийства, съдебните заседатели навярно ще започнат да се чудят дали нашият единствен сигурен случай — семейство Темпон — също не е съмнителен. Вижте, ще постигнем признание за вината му за Темпон и това ще прати Дойл на електрическия стол. Можем да убием човека само веднъж. Права ли съм?

Въпреки възраженията щатската прокурорка отказа да промени тактиката си. Накрая обаче се оказа, че Монтесино не е предвидила нещо друго: неуспехът ѝ да обвини Дойл в поне още едно двойно убийство от предполагаемите общо дванайсет щеше да предизвика впечатлението — особено сред най-яроствните противници на смъртното наказание, — че е останало някакво съмнение, отнасящо се дори и до случая, за който Дойл бе признат за виновен и осъден.

Недоизпипаният процес за убийството на семейство Темпон, както си спомняше Малкълм Ейнсли, изобилстваше от противоречия,

бурни спорове и дори насилие.

Тъй като обвиняемият нямаше финансова възможност, съдията Руди Оливадоти назначи опитния в наказателните процеси адвокат Уилърд Стелцър да представлява Дойл.

Стелцър беше добре известен в юридическата общност в Маями, отчасти заради блестящите си успехи в съда, но отчасти и заради ексцентричния си вид и поведение. Четирийсетгодишен, той все още отказваше да носи традиционното адвокатско облекло и ходеше със старомодни костюми и вратовръзки, най-вече от петдесетте години, които купуваше от специални магазини. Освен това връзваше дългата си смолисточерна коса на плитка.

Верен на себе си, първата работа на Стелцър като адвокат на Дойл бе да разгневи и прокурора, и съдия Оливадоти. Като твърдеше, че заради широката гласност на случая в окръг Дейд не било възможно да открият безпристрастни съдебни заседатели, Стелцър направи постъпки за промяна на съдебния окръг, в който да се гледа делото.

Въпреки раздражението си съдията уважи мнението му и процесът беше преместен в Джаксънвил, Флорида — почти на шестстотин и четирийсет километра северно от Маями.

Като друг защитен ход Стелцър се опита да уреди да обявят клиента му за невменяем. Той припомни изблиците на ярост на Дойл, факта, че като дете е бил насилван, бясната жестокост, която беше показал в затвора, и обичайните му лъжи, подсилени от настояването на Звяра, че никога не се е приближавал до дома на Темпон, въпреки доказателствата, които дори защитникът му признаваше.

Всичко това представлявало сериозно основание за вероятна лудост, смяташе Стелцър, и съдия Оливадоти отново неохотно се съгласи. Той нареди Дойл да бъде прегледан от трима щатски заклетни психиатри, чието изследване продължи четири месеца.

Накрая психиатрите заключиха: Да, всички оценки на характера и навиците на Елрой Дойл, изложени от адвокатата му, са верни. Това обаче не го прави невменяем. Важното е, че е съзнавал разликата между добро и зло. Тогава съдията обяви Дойл за психически здрав и нареди да бъде изправен пред съда за предумишлено убийство.

Поведението на Дойл в съдебната зала едва ли щеше да бъде забравено от тези, които присъстваха там. Той бе огромен мъж, висок метър и деветдесет и два, и тежащ сто и осем килограма. Чертите на

лицето му бяха едри, имаше широки, мускулести гърди и огромни длани. Всичко в него беше прекомерно голямо, включително и егото му. Всеки ден той влизаше в залата с надменна, заплашителна походка. Това съчетание понякога го правеше безразличен към събитията около него — отношение, което продължи през целия процес и след него. Един репортер писа в обобщение: „Елрой Дойл спокойно можеше да бъде помолен за собственото му осъждане“.

Онова, което би могло да му помогне, както бе ставало в предишни случаи, щеше да е присъствието на майка му, много веща в престъплението и закона жена. Но Бюла Дойл бе починала няколко години преди това от СПИН.

Дойл се държа оскърбително и враждебно през цялото време. Дори когато избираха съдебни заседатели, той отправяше към адвокатата си забележки, като например: „Разкарай онази шибана мръсна маймуна оттук!“ — имайки предвид някакъв автомобилен техник, когото Уилърд Стелцър почти бе приел за заседател. Тъй като волята на подсъдимия имаше значение, Стелцър беше принуден да го преглътне и да използва ценното право на безапелационен отказ.

Когато една достолепна чернокожа жена изрази известно съчувствие към Дойл, той извика:

— Тази тъпа негърка няма да види истината даже да я облее!

Жената беше освободена.

В този момент съдията, който дотогава се въздържаше от коментари, предупреди обвиняемия:

— Господин Дойл, по-добре се успокойте и запазете тишина.

Последва мълчание и Уилърд Стелцър, видимо ядосан, стиснал клиента си за ръката, сериозно говореше нещо на ухото му. След това повече прекъсвания по време на избора на заседатели нямаше, но същото се повтори отново, когато започна същинският процес.

На свидетелската катедра стоеше доктор Сандра Санчес, патоанатом на окръг Дейд. Тя бе дала показания, че ножът тип „Боуи“, върху който вече бяха доказали, че има отпечатъци от пръстите на Елрой Дойл, е действителното оръжие, с което са убити Кингли и Нели Темпон.

В този момент с изкривено от ярост лице Дойл се изправи от скамейката на обвиняемия и извика:

— Ти, шибана кучко, защо ги лъжеш? Всичко това са лъжи! Този нож не е мой. Даже не съм бил там.

Педант по отношение на адвокатите, но известен с това, че се отнася с цялата допустима търпимост към подсъдимите, сега съдия Оливадоти строго го предупреди:

— Господин Дойл, ако не запазите тишина, ще бъда принуден да взема крайни мерки, за да ви накарам да замълчите. Това предупреждение е сериозно.

На което Дойл отвърна:

— Майната ти, съдия. Уморих се да седя тук и да слушам всички тези глупости. Това не е съдебна зала. Вече сте го решили, тъй че екзекутирайте ме, по дяволите! Хайде да свършваме с това!

Почервенял от гняв, съдията се обърна към Уилърд Стелцър:

— Господин адвокат, заповядвам ви да накарате клиента си да се държи разумно. Това е последното ми предупреждение. Съдът се разпуска за петнайсет минути.

След почивката Дойл се въртеше на мястото си, но мълчеше, докато даваха показания още двама криминолози. После, когато пред катедрата се изправи Ейнсли и описа арестуването му на местопрестъплението в дома на семейство Темпон, Дойл избухна. Той скочи от мястото си, прелетя през залата и се хвърли към полицаия, като му крещеше:

— Лъжливо ченге... не съм бил там... шибан разпопен свещеник. Господ те ненавижда!... Копеле, лъжец...

Докато Дойл го бяхтеше с юмруци, Ейнсли почти не се защитаваше, вдигнал само едната си ръка като щит, без да отвърща на ударите. След няколко секунди двама съдебни пристави и един служител от затвора се нахвърлиха върху Дойл. Те го обезвредиха, заключиха ръцете му с белезници зад гърба му и го повалиха с лице на пода.

Съдия Оливадоти за пореден път обяви почивка.

Когато заседанието се възобнови, Елрой Дойл беше със запушена уста и заключен с белезници за тежък стол. Съдията строго се обърна към него:

— Господин Дойл, никога преди и в който и да е съд не съм нареждал обвиняемият да бъде поставен в положението, в което сте сега, и ужасно съжалявам, че се наложи да го направя. Но

отвратителното ви поведение и оскърбителният ви език не ми оставиха друг избор. Ако обаче адвокатът ви дойде утре при мен, преди да се възобнови съдебното заседание, с вашето тържествено обещание за добро поведение, колкото и дълго да продължи делото, аз ще си помисля дали да не наредя да свалят белезниците и да отпушат устата ви. Но ви предупреждавам, че ако нарушите обещанието си, няма да имате втора възможност — ще бъдете вързан до края на процеса.

На следващия ден Стелцър наистина даде обещание от името на клиента си и устата на Дойл бе отпушена, макар да остана заключен с белезници. Преди да бе изтекъл и час от началото на сутрешното заседание, Дойл скочи от стола си и изкрещя към съдията: „Върви да шибаш майка си, задник такъв!“, след което устата му отново бе запушена и остана така до края на делото.

И в двата случая, когато нареждаше да обуздаят Дойл, съдията предупреждаваше съдебните заседатели:

— Това, че заповядах да завържат обвиняемия, не трябва да повлияе на вашето решение. Интересуват ви единствено представените доказателства...

Ейнсли си спомняше как тогава си помисли, че не е възможно заседателите да пренебрегнат поведението на Дойл в съдебната зала. Но независимо дали това бе повлияло върху решението им или не, в края на шестдневния процес и след петчасово обсъждане съдебните заседатели се върнаха с единодушната присъда: „Виновен в предумишлено убийство“.

Неизбежно последва смъртна присъда. По-късно, макар да продължаваше да настоява, че е невинен, Дойл не пожела да сътрудничи за каквото и да е обжалване и упорито отказа на другите правото да обжалват от негова страна. Въпреки това преди законодателната машина да може да определи дата за екзекуцията, трябваше да се свърши много писмена работа. Досадният процес между осъждането и екзекуцията отне година и седем месеца.

Но сега денят неумолимо бе настъпил и заедно с него мъчителният въпрос: какво искаше да каже на Ейнсли Дойл в последните мигове от живота си?

Само да успееш да стигнат навреме...

Хорхе продължаваше да кара сред мъглата и дъжда на север, по магистрала 441.

Ейнсли погледна часовника: 05:48 часът.

Той взе тефтера си и клетъчния телефон, после набра номера. Още при първото позвъняване се разнесе отсечен отговор:

— Щатски затвор.

— Лейтенант Хамбрик, моля.

— Тук е Хамбрик. Сержант Ейнсли ли се обажда?

— Да, сър. На двайсетина минути от вас съм.

— Е, закъсняхте, но когато пристигнете тук, ще направим всичко възможно. Обаче нали разбирате? Нищо не може да се отложи.

— Разбирам.

— Ескортират ли ви вече?

— Не... Почакайте! Виждам напред светофар.

Хорхе кимна, когато светнаха две зелени лампи.

— На светофара завийте надясно — упъти ги Хамбрик. — Ескортът ви е зад ъгъла. В момента предупреждаваме полицаи Секиера. Ще потегли, когато стигнете при него.

— Благодаря, лейтенант.

— Добре, слушайте внимателно. Плътно следвайте Секиера. Вече е наредено да минете без да спирате през външната ни врата, през главната порта и през два контролни пункта след това. От кулата ще ви осветят с прожектор, но вие продължавайте напред. Спрете на предния вход на административната сграда. Аз ще ви чакам там. Разбрахте ли всичко?

— Разбрах.

— Предполагам, че сте въоръжен, сержант?

— Да, въоръжен съм.

— Веднага ще влезем в контролната зала, където ще предадете оръжието, амунициите и полицейска карта. Кой кара колата ви?

— Детектив Хорхе Родригес. Цивилен.

— Когато пристигнете, той ще получи отделни инструкции. Вижте, сержант, трябва да действате бързо, нали така?

— Готов съм, лейтенант. Благодаря ви.

Ейнсли се обърна към Хорхе и попита:

— Успя ли да чуеш всичко?

— Да, сержант.

Светофарът пред тях светна червено, но Хорхе не му обърна внимание. Той намали скоростта съвсем малко и навлезе в кръстовището, където зави надясно. Точно пред тях вече потегляше черно-жълтият автомобил на магистралната полиция, от покрива на който стърчеше антена и проблясваха сигнални светлини. Последваха го и след няколко секунди двете коли се превърнаха в едно-единствено блестящо петно, което стремглаво се носеше в нощта.

По-късно, когато Ейнсли си мислеше за последната част от шестстотин и четирийсет километровото пътуване, той откри, че си спомня само шеметния бяг на светлините. Доколкото можеше да пресметне, бяха изминали последните трийсет и пет километра от криволичещите пътища за по-малко от четиринайсет минути. Скоростта им достигна почти сто и петдесет километра.

Някои контролни пунктове бяха известни на Ейнсли от предишни пътувания. Първо, малкото градче Уолдо, после, гейнзвилското летище от дясната им страна — трябва да бяха подминали и двете толкова бързо, че не ги забелязаха. След това Старк, мрачния град на рейфордския персонал. Помнеше скромните къщи, прозаичните магазини, евтините мотели и разхвърляните бензиностанции, но сега не успя да ги види. След Старк имаше само мрак... нещо, напомнящо дървета... но всичко се губеше във вихъра на скоростта им.

— Стигнахме — каза Хорхе. — Пред нас е Рейфорд.

ПЕТА ГЛАВА

Щатският затвор на Флорида приличаше на гигантска крепост, каквато си и беше. Същото се отнасяше и за двата затвора точно зад него.

Парадоксално, но щатският затвор официално се намиреше в град Старк, а не в Рейфорд. В Рейфорд бяха другите два — Рейфордският затвор и Съюзният поправителен институт. Но отделението на смъртниците бе именно в щатския затвор на Флорида, там се извършваха и екзекуциите.

Пред Ейнсли и Хорхе се извисяваха многобройни високи, мрачно сурови бетонни сгради, комплекс, дълъг километър и половина, осеян с редици от тесни и покрити с решетки прозорци на килиите. Отпред се издигаше функционална едноетажна постройка, в която се намиреше администрацията на щатския затвор. До нея стърчеше триетажна бетонна грамада без прозорци, в която бяха затворническите работилници.

Три здрави огради заобикаляха всичко това — всяка от тях висока девет метра и завършваща с бодлива тел и няколко реда електрически проводници. Върху деветте бетонни кули, разположени на равни интервали покрай оградите, пазеха стражи, въоръжени с пушки, картечници, сълзотворен газ и прожектори. Оттам можеха да виждат целия затвор. Трите огради заграждаха две успоредни ивици, в които се разхождаха специално обучени немски овчарки и питбули.

Когато приближиха щатския затвор, намалиха скоростта. Хорхе, който виждаше комплекса за първи път, тихо подсвирна.

— Не е за вярване — рече Ейнсли, — но малцина са успели да избягат оттук. И не са стигнали много далеч. — Той погледна към часовника на таблото — 06:02 ч., — което му напомни, че Елрой Дойл щеше да избяга след по-малко от час по най-зловещия възможен начин.

Хорхе поклати глава.

— Ако пребивавах тук, със сигурност щях да се опитам да избягам.

Външната порта на щатския затвор и просторният паркинг зад нея бяха окъпани в светлина. Паркингът беше пълен с хора — необичайно по това време на деня, но общественият интерес към екзекуцията на Дойл бе привлякъл много репортери, които сега се мотаеха наоколо и се надяваха да научат поне нещичко за последните събития. Наблизо бяха паркирани и микробусите на няколко подвижни телевизионни станции.

Както обикновено, имаше малки групички демонстранти, които скандираха. Някои носеха значки срещу днешната екзекуция и смъртното наказание изобщо, други държаха запалени свещи.

Една група протестиращи носеше плакати: „ТВОИТЕ ДАНЪЦИ ОТИВАТ ЗА ТОВА САМОУБИЙСТВО“ и „СЛОЖЕТЕ КРАЙ НА ФИНАНСИРАНИТЕ ОТ ЩАТА САМОУБИЙСТВА“. Това бяха предимно млади адвокати и техни поддръжници, които възразяваха срещу правото на осъдени убийци като Елрой Дойл да се отказват от продължителния процес на обжалването.

След издаването на всяка смъртна присъда обжалването автоматично се гледаше от Върховния съд на Флорида, но ако се отхвърлеше, както ставаше в повечето случаи, понататъшното обжалване можеше да отнеме десет години, че и повече. Вместо това някои осъдени безропотно приемаха смъртното наказание. Губернаторът на щата благоразумно бе постановил, че ако осъденият приема присъдата, това е част от неговото право на избор, а не „самоубийство“. Колкото до протестиращите адвокати, губернаторът рязко беше отбелязал: „Те не се вълнуват толкова от това, че осъдените ще удължат живота си с още един ден в съда, а че самите те ще прекарат в съдебната зала един ден повече“.

Ейнсли се чудеше дали демонстрантите изобщо си спомнят за онези, които вече не можеха да изразят мнението си: жертвите на убиеца.

Ейнсли и Хорхе минаха покрай паркинга и приближиха към главната порта, двулентов вход, охраняван от униформени служители. Обикновено тук всички пристигащи спираха за проверка на документите. Сега обаче пазачите в специалните си униформи, със зелени панталони и бели ризи, само им магнаха да минават. В същия момент от една от кулите осветиха двете коли с прожектор, който ги

проследи по пътя им до постройките на затвора. Ейнсли и Хорхе вдигнаха ръце, за да заслонят очите си.

По същия начин минаха през още два контролни пункта и след секунди приближиха до административната сграда. Ейнсли бе идвал в затвора няколко пъти, за да разпитва заподозрени затворници, а веднъж и за да арестува затворник по нови обвинения. Никога обаче не беше влизал така бързо.

Патрулната кола на магистралната полиция спря пред входа на сградата и Хорхе паркира до нея.

Когато излезе навън, Ейнсли видя, че към него се приближава висок, строен чернокож мъж в униформата на затворническата охрана и с отличителните знаци на лейтенант. Навярно към средата на четирийсетте, той имаше добре поддържани мустаци и носеше на проницателните си очи половинки очила. На бузата му се виждаше дълъг белег. Когато протегна ръка за поздрав, той енергично и самоуверено каза:

— Сержант Ейнсли, аз съм Хамбрик.

— Добро утро, лейтенант. Благодаря за съдействието.

— Няма проблеми, да влизаме. — С бърза крачка лейтенантът го поведе вътре по ярко осветения коридор — силно охраняван път, свързващ строго пазения външен район с ужасните килии вътре. Двата бързо преминаха през отделни електронно управляеми стоманени врати, влязоха през дебела стоманена порта, водеща към широкия колкото четирилентов път главен коридор с килиите, и тичешком изминаха седемте отделения на затвора.

Хамбрик и Ейнсли спряха пред контролна зала от стомана и бронирано стъкло. Вътре се виждаха двама пазачи мъже и жена лейтенант. Тя се приближи към двамата отвън и плъзна метално чекмедже. Ейнсли остави вътре 9-милиметровия си автоматичен пистолет „Глок“, кутия с патрони и полицейската си карта. Чекмеджето се плъзна обратно вътре. Никой не попита дали не носи звукозаписни средства под самото си. Реши да не проявява излишна самоинициатива.

— Да продължаваме — рече Хамбрик, но в същия момент откъм коридора отзад се появи група от двайсетина души, които препречиха пътя им. Новодошлите бяха добре облечени посетители и всички те

изглеждаха внимателни и сериозни. Хамбрик хвърли поглед към Ейнсли и каза:

— Свидетели.

Ейнсли разбра, че групата се насочва към залата за екзекуции — „дванайсет уважавани граждани“, както се изискваше от закона, плюс други, които присъстваха с разрешението на директора на затвора, макар че броят на желаещите да гледат екзекуции винаги надхвърляше наличните места. Границата бе двайсет и четирима души. Свидетелите не трябваше да идват много отдалеч и се докарваха до затвора с автобус. Това беше знак, че нещата вървят по план.

Докато оглеждаше лицата на посетителите, Ейнсли разпозна една жена щатски сенатор и двама мъже от щатската камара на представителите. Политиците винаги с желание ходеха на екзекуции, като се надяваха, че присъствието им на такива правно-наказателни мероприятия ще им донесе нови гласове. После полицаят видя друго познато лице и се стресна: Синтия Ърнст, член на градския съвет на Маями. Някога бе играла важна роля в живота му. Но Ейнсли знаеше защо тя иска да види екзекуцията на Звяра Дойл.

За миг очите им се срещнаха и той рязко си пое дъх. Усети, че тя също е впечатлена от присъствието му, но не го показва. Изражението ѝ остана безстрастно.

Няколко секунди по-късно свидетелите бяха изчезнали и лейтенантът и Ейнсли можеха да продължат напред.

— Главният интендант разреши да разговаряте в кабинета му в отделението на смъртниците — каза Хамбрик. — Ще ви доведем Дойл там. Вече е подготвен. — Лейтенантът погледна часовника си. — Ще имате около половин час, не повече. Между другото, присъствали ли сте някога на екзекуция?

— Да, веднъж. — Беше преди три години. По молба на едно опечалено семейство Ейнсли придружи младия съпруг и жена му, които бяха решили да присъстват на смъртта на закоравял убиец, изнасил и убил осемгодишната им дъщеричка. Ейнсли, който беше разкрил този случай, отиде по задължение.

— Сега ще присъствате на още една — рече Хамбрик. — Дойл помоли за това и директорът даде разрешение.

— Никой не ме е питал — отвърна Ейнсли. — Но предполагам, че няма значение.

Хамбрик сви рамене.

— Разговарях с Дойл. Изглежда изпитва към вас някакви особени чувства. Не съм сигурен дали точната дума е „възхищение“, може би по-скоро уважение. Не сте ли се сблизил с него по някакъв начин?

— В никакъв случай! — категорично отвърна Ейнсли. — Арестувах кучия син за убийство и това е всичко. Освен това той ме мрази. По време на процеса се нахвърли върху мен, нарече ме „лъжесвидетел“, „лъжливо ченге“ и прочее.

— Идиоти като Дойл си менят настроенятията като носни кърпички. Сега вече не мисли така.

— Няма значение. Аз съм тук само за да получа някои отговори преди да умре. Нищо друго.

Двамата продължиха да вървят.

— Вярно ли е, че някога сте били свещеник? — попита Хамбрик.

— Да. Дойл ли ви каза?

Лейтенантът кимна.

— Колкото до него, все още сте такъв. Бях там снощи, когато помоли да дойдете. Бръщолевеше нещо от Библията за отмъщение и отплата.

Ейнсли кимна.

— Да, това е от Послание към римляните: „Не отмъщавайте за себе си, възлюбени, а дайте място на Божия гняв. Защото писано е: «Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя, казва Господ»“^[1].

— Точно. После Дойл ви нарече „ангел отмъстител Господен“ и аз разбрах, че за него сте нещо повече от свещеник. Отецът каза ли ви всичко това по телефона?

Ейнсли поклати глава. Вече бе потиснат от обстановката и му се искаше да си е вкъщи и да закусва с Карън и Джейсън. Е, поне онова, което току-що беше научил, обясняваше враждебността на Рей Ъксбридж по телефона и речта на свещеника за „богохулната измама“.

Бяха стигнали до отделението на смъртниците или „Дома на смъртта“, както обикновено го наричаха. То заемаше и трите етажа на една от затворническите сгради и осъдените на смърт пребиваваха тук, докато упражняваха правото си на обжалване, а след това чакаха реда си за екзекуция. Ейнсли знаеше какви са останалите помещения — спартанска килия, в която осъденият прекарваше под постоянно

наблюдение последните шейсет и пет часа от живота си; подготвителна стая със стар бръснарски стол по средата, на който преди екзекуцията обръсваха главата и десния крак на осъдения, за да осигурят добър електрически контакт; и накрая залата за екзекуции с електрическия стол — „Стария Искря“, както го наричаха затворниците, местата за свидетелите и скритата от поглед кабина на екзекутора.

Ейнсли знаеше, че през последните няколко часа в залата за екзекуции текал приготовления. Първи трябваше да се е появил главният електротехник, за да включи електрическия стол във веригата, да провери напрежението, резервния лост и копчето, с което облеченият в черна роба с качулка на главата екзекутор пращаше две хиляди волта в черепа на осъдения на смърт на автоматични осемциклови експлозии. Огромният електрически заряд предизвикваше смърт за две минути, макар да се предполагаше, че осъденият мигновено и безболезнено загубва съзнание. Съществуваха съмнения относно липсата на болка, но нямаше как да се провери, защото никой не бе оцелял, за да сподели преживяното.

Освен това в залата имаше червен телефон, който се виждаше от електрическия стол. Точно преди екзекуцията директорът на затвора разговаряше по този телефон с губернатора на щата, за да получи последно разрешение. По същия начин губернаторът можеше да позвъни на директора, дори само секунди преди да бъде натиснато копчето, и да отмени екзекуцията — въз основа на открити в последния момент доказателства, на нареждане на Върховния съд на САЩ или поради някаква друга законосъобразна причина. Вече имаше прецедент в миналото.

По неписано правило всяка екзекуция се отлагаше поне с една минута — предпазна мярка в случай, че телефонът се забави с няколко секунди. Така че макар и определена за 07:00 ч., екзекуцията на Дойл нямаше да бъде извършена преди 07:01 часа.

— Тук е — каза Хамбрик. Бяха стигнали до здрава дървена врата, която лейтенантът отключи. Влязоха вътре и той включи осветлението. Ейнсли видя голяма стая без прозорци. Мебелировката се състоеше от обикновено дървено бюро и стол с пусната назад облегалка. Пред бюрото имаше завинтен за пода тежък метален стол с малка масичка отстрани. Нищо друго.

— Интендантът не използва често този кабинет — рече Хамбрик. — Само когато има екзекуции. — Кимна към стола зад бюрото. — Седнете там, сержант. Скоро ще се върна.

Щом лейтенантът излезе, Ейнсли включи скрития под самото касетофон.

Хамбрик се върна след по-малко от пет минути, придружен от двама пазачи, които водеха и отчасти подкрепяха позната на Ейнсли фигура. Дойл бе с пранги на краката и с белезници, заключени за здраво стегнатия му колан. Зад тримата вървеше отец Рей Ъксбридж.

Беше изминала почти цяла година, откакто сержантът бе виждал Елрой Дойл — последният път беше при произнасянето на присъдата. През това време с него бе настъпила драматична промяна. По време на делото престъпникът беше физически здрав, висок, силен и със съответното агресивно поведение. Сега видът му предизвикваше състрадание. Бе прегърбен, с увиснали рамене, отслабнал, с уморено и измършавяло лице. Вместо агресивност очите му излъчваха неувереност. Главата му беше обръсната за екзекуцията и неестествената розова плешивост подсилваше тъжния му вид. В последната минута щяха да намажат черепа му с контактен гел, за да го подготвят за смъртоносната метална шапка на електрическия стол.

Отец Ъксбридж пристъпи напред. Носеше свещеническо облекло и държеше в ръка молитвеник. Бе едър, широкоплещест мъж с патрициански черти и излъчваше присъствие, което Ейнсли си спомняше от предишните им срещи. Без да обръща внимание на сержанта, той се обърна към Дойл:

— Господин Дойл, искам да остана с вас, за да ви предложа Божие утешение, доколкото позволяват условията. Пак ви напомням, че не сте длъжен да правите каквито и да е изявления или да отговаряте на въпроси.

— Един момент — каза Ейнсли, като скочи от стола си зад бюрото и се приближи към другите. — Дойл, пътувал съм осем часа от Маями само защото си поискал да ме видиш. Отец Ъксбридж ми предаде, че си имал да ми казваш нещо.

Полицаят погледна надолу и видя, че осъденият бе стиснал двете си ръце. Китките му бяха охлузени от белезниците. Той вдигна очи към Хамбрик и посочи към тях.

— Можете ли да ги свалите, докато разговаряме?

Лейтенантът поклати глава.

— Съжалявам, сержант, не мога. Откакто е тук, Дойл е пребил трима от хората ни. Един от тях даже трябваше да бъде откаран в болница.

Ейнсли кимна.

— Добре, да забравим това.

Докато полицаят говореше, Дойл вдигна глава. Може би се дължеше на човещината, проявена с молбата за сваляне на белезниците, или просто на гласа на Ейнсли, но каквато и да бе причината, престъпникът падна на колене и щеше да се строполи с лице на пода, ако пазачите не го бяха задържали. Той доближи уста към ръката на Ейнсли и неуспешно се опита да я целуне.

— Благослови ме, отче, защото съгреших... — с неясен глас изломоти той.

С почервеняло от ярост лице отец Ъксбридж се хвърли напред.

— Не, не, не! — извика към Ейнсли той. — Това е богохулство! — После се обърна към Дойл и настоя: — Този човек не е...

— Млъквай! — изръмжа Ейнсли. След това, вече по-спокойно, каза на осъдения: — Аз вече не съм свещеник. Знаеш го. Но ако искаш да изповядаш нещо пред мен, ще те изслушам като човешко същество.

— Вие не можете да приемате изповеди! — отново извика Ъксбридж. — Нямайте право!

— Отче, мина... — обърнат към Ейнсли, започна Дойл.

— Казах ти, че не е свещеник! — изкрещя Ъксбридж.

Дойл измърмори нещо и Ейнсли долови думите му:

— Той е ангел отмъстител Господен...

Ъксбридж изрева:

— Това е светотатство! Няма да го позволя!

Внезапно Дойл обърна глава и изръмжа на затворническия свещеник:

— Мамка ти! — После извика към другите: — Разкарайте този задник оттук!

— Страхувам се, че ще трябва да излезете, отче — обади се лейтенантът. — Негово право е да поиска това.

— Няма да си тръгна!

— Моля ви, отче — по-рязко настоя Хамбрик. — Не желая да ви извеждам със сила.

По знак на лейтенанта един от пазачите пусна Дойл и хвана Ъксбридж за ръката.

Свещеникът се дръпна.

— Как смеете! Аз съм свещеник, Божи човек! — Докато пазачът се колебаеше, Ъксбридж се обърна към Хамбрик: — Ще ви дам да разберете. Лично ще известя губернатора за поведението ви. — После изръмжа към Ейнсли: — Добре, че църквата се е избавила от вас. — Той хвърли последен поглед към стаята и излезе.

Все още застанал на колене пред Ейнсли, Елрой Дойл отново започна:

— Благослови ме, отче, защото съгреших. За последен път се изповядвах... Майната му, не помня кога.

При други обстоятелства Ейнсли би се усмихнал, но сега беше развълнуван. Гризеше го съвестта. Щеше му се да чуе онова, което имаше да му казва Дойл, но не като самозван свещеник.

Хамбрик погледна часовника си и благоразумно го посъветва:

— Ако искате да чуете всичко, оставете го да говори както си знае.

Ейнсли продължаваше да се колебае. Но трябваше да разбере... да получи толкова много отговори за толкова много събития, случили се толкова отдавна...

Беше преди две години в Коконът гроув в Маями — свежо януарско утро, малко след 07:00 часа.

[1] Римл. 12:19. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ МИНАЛОТО

ПЪРВА ГЛАВА

Орландо Кобо, петдесетинагодишен пазач в хотел „Роял Колониъл“ в Коконът гроув, беше уморен. Вече се готвеше да си тръгне за къщи, когато няколко минути преди седем часа сутринта се качи на осмия етаж за рутинна обиколка. Осемчасовото му нощно дежурство бе преминало сравнително спокойно, само с три незначителни инцидента.

В хотела рядко имаха проблеми, свързани с младежи, секс или наркотици. Клиентелата се състоеше предимно от сериозни и заможни хора на средна възраст, които харесваха спокойното, старомодно фоайе, многобройните му тропически растения и архитектурния му стил, известен някога като „сватбена торта от тухли“.

Донякъде хотелът съответстваше на района, в който се намираше — дразнеща смесица от минало и настояще. В Коконът гроув можеха да се видят грохнали дървени бараки, сгущени до някога скъпи, стилни къщи; малки дюкянчета стояха до модерни галерии и бутици; евтини закусвални граничеха с екзотични ресторанти — бедността навсякъде вървеше рамо до рамо с богатството. Коконът гроув бе най-старото селище във Флорида — историческо място, основано двайсет години преди Маями — и като че ли нямаше само една характерна черта, а много, в хаотична борба помежду си.

Това изобщо не безпокоеше Кобо, който излезе от асансьора и се понесе по коридора на осмия етаж. Той не бе нито философ, нито жител на Коконът гроув, а идваше всеки ден на работа с колата си от северната част на Маями. В момента, изглежда, всичко беше нормално и той с нетърпение очакваше успокояващото пътуване до дома.

Тогава пазачът забеляза, че вратата на стая 805, близо до противопожарния изход в края на коридора, е леко открената. Отвътре се чуваше силният звук на радио или телевизор. Той почука и когато не получи отговор, отвори вратата, погледна и ужасната смрад го разтърси. Притиснал устата си с длан, Кобо влезе в стаята и коленете му се подкосиха. Точно пред него в локва от кръв лежаха трупове на мъж и жена и около тях се валяха части от телата им.

Кобо припряно затвори вратата, положи усилия да се успокои, взе закачения на колана му телефон и набра номера на полицията.

Отговори му женски глас:

— Полицейско управление. С какво мога да ви помогна? — Прозвуча сигнал, който показваше, че разговорът се записва.

Приемащата сигналите чиновничка в телефонната централа на полицията в Маями изслуша съобщението на Орландо Кобо за очевидно двойно убийство в хотел „Роял Колониъл“.

— Казвате, че сте пазач, така ли?

— Да, госпожо.

— Къде сте сега?

— Точно пред стаята. Номерът ѝ е 805. — Чиновничката говореше и в същото време записваше информацията в компютър, за да бъде прочетена само няколко мига по-късно от диспечера в съответния отдел.

— Останете там — каза чиновничката. — Охранявайте стаята. Не пускайте никой, докато не пристигнат нашите служители.

На два и половина километра оттам младият полицаи Томас Чебалос, с патрулна кола 164, обикаляше магистралата „Саут Дикси“, когато получи спешния сигнал на диспечера. Той веднага зави рязко надясно, гумите изсвириха, включиха се сигналната лампа и сирената и автомобилът се понесе към „Роял Колониъл“.

Няколко минути по-късно полицаи Чебалос беше при пазача пред стая 805.

— Току-що разговарях с рецепцията — каза му Кобо, като погледна бележката в ръката си. — Стаята е наета на името на господин и госпожа Хоумър Фрост от Индиана. Госпожата се казва Бланш. — Той подаде на полицаи бележката и картата за електронната ключалка на стаята.

Чебалос отключи и предпазливо влезе вътре. Първоначално се дръпна погнузен, но после се насили да отиде на местопрестъплението, защото по-късно трябваше да го опише.

Онова, което видя, бяха труповете на възрастни мъж и жена със запушени уста, завързани седнали един срещу друг, сякаш за да присъстват на смъртта на другия. По лицата на жертвите имаше следи

от бой, а очите и лицето на мъжа бяха изгорени. Телата им бяха опасани в рани от нож. По радиото гърмеше хардрок.

Томас Чебалос бе видял достатъчно. Той се върна в коридора и се обади на диспечера по джобния си радиотелефон — номерът му автоматично щеше да се изпише на екрана в управлението. Гласът му трепереше.

— Трябва ми екип от „Убийства“ на първи канал.

Първи канал беше запазен за използване само от отдел „Убийства“. Детектив-сержант Малкълм Ейнсли, номер 1310, пътуваше към службата в полицейска кола без обозначителни знаци и вече бе разговарял с диспечера. Днес бяха дежурни Ейнсли и екипът му.

Диспечерът му предаде съобщението и сержантът превключи на първи канал.

— 1310 до 164. Докладвайте.

— Два трупа в хотел „Роял Колониъл“ — отвърна Чебалос. — Стая 805. Вероятно 31. — Той преглътна и прочисти гърлото си. — Поточно определено 31. Сериозно е, наистина е сериозно.

31 означаваше „убийство“ и Ейнсли му отговори:

— Добре, идвам. Охранявайте местопрестъплението. Не пускайте никой да влиза в стаята. Вие също.

Ейнсли зави по една двупосочна улица и силно настъпи газта. В същото време той се свърза с детектив Бърнърд Куин, член на екипа му, и му нареди да дойде в „Роял Колониъл“.

Останалите от екипа разследваха други случаи и засега не бяха на разположение. Последните няколко месеца изобилстваха от убийства и случаите се трупаха. Мрачната жътва продължаваше.

Ейнсли и Куин пристигнаха в хотела непосредствено един след друг и заедно се насочиха към вратите на асансьорите. С посивяваща коса и сбръчкано обветрено лице, Куин беше безупречно облечен в тъмносино спортно сако, сиви панталони и раирана вратовръзка. Англичанин по рождение, той бе ветеран в отдела и до пенсионирането му на шейсетгодишна възраст не оставаше много време.

Колегите му го обичаха и уважаваха отчасти защото никога не беше представлявал заплаха за нечии амбиции. Като детектив той си вършеше работата добре и не се стремеше към повишение. Просто не искаше да поема отговорност за други и не се яви на изпита за

сержант, който спокойно можеше да издържи. Но Куин отлично ръководеше всяко едно разследване.

— Случаят е твой, Бърни — каза Ейнсли. — Аз обаче ще остана да ти помагам. Започвай.

Докато пресичаха просторното фоайе на хотела, сержантът видя до регистрационното гише две репортерки. Хората от медиите обикаляха из улиците, подслушваха полицейските радиовръзки и бързо стигаха на местопрестъплението. Познала детективите, една от двете жени избърза към асансьора, но вратата се затвори.

Докато се качваха, Куин въздъхна.

— Трябва да има по-добри начини да започнеш деня си.

— Съвсем скоро ще разбереш — отвърна Ейнсли. — Кой знае? Когато се пенсионираш, всичко това може да ти липсва.

Когато излязоха от кабината на осмия етаж, към тях се приближи пазачът Кобо.

— Имате ли някаква работа, господа... — Щом видя полицейските значки, които Ейнсли и Куин бяха закопчали на саката си, мъжът млъкна.

— За съжаление — отвърна Куин — наистина имаме работа тук.

— Извинявайте, момчета! Радвам се, че дойдохте. Спирам всеки, който няма...

— Продължавайте — каза му Ейнсли. — Останете тук. Ще се наложи да не пускате никого в коридора.

— Да, сър. — При цялото това вълнение Кобо изобщо не бе имал намерение да си тръгва.

Откъм вратата на стая 805 се приближи полицай Чебалос и почтително поздрави детективите от „Убийства“. Подобно на мнозина млади полицаи, той се надяваше някой ден да смени униформата с цивилните дрехи на детектив и нямаше да му навреди, ако направеше добро впечатление. Чебалос им даде бележката на пазача с имената на обитателите на стая 805 и им докладва, че освен Кобо и самият той, на местопрестъплението не е бил никой друг.

— Добре — каза Ейнсли. — Останете тук. Ще пратя двама души да ви помагат. Пресата вече е в хотела и съвсем скоро ще започнат да ни досаждат. Не искам на етажа нито един човек и нямам намерение да съобщавам каквато и да е информация. Просто ще им кажа, че по-късно ще дойде служител от пресцентъра на полицията.

Междувременно до стая 805 не трябва да се приближава никой без разрешение от мен или от детектив Куин. Разбрахте ли всичко?

— Да, сержант.

— Добре, да видим какво е положението.

Когато Чебалос отвори вратата, Бърнърд Куин сбърчи нос от отвращение.

— И мислиш, че това ще ми липсва?

Ейнсли поклати глава. Миризмата на смърт предизвикваше гадене — особена смрад, характерна за всяко убийство, особено когато имаше открити рани и изтекли телесни течности.

Двамата детективи записаха в тефтерите си часа на влизането си. Щяха да продължат да си взимат бележки за всяко действие, предприето до края на разследването. Това беше досадно, но задължително, в случай, че по-късно в съда паметта им изневери.

Отначало застанаха неподвижно и оглеждаха ужасната сцена пред тях — двете локви почти засъхнала кръв и обезобразените, вече разлагащи се тела. Още в началото на кариерата си детективите от „Убийства“ научаваха, че процесът на разлагане след физическата смърт е изключително бърз — щом сърцето спре и кръвта престанеше да циркулира, цели армии от микроби светкавично превръщаха плътта и телесните течности в гниеща леш. Ейнсли си спомняше как един стар патоанатом бе заявил: „Боклук! Точно това е човешкото тяло и щом научим каквото ни трябва, колкото по-скоро се избавим от него, толкова по-добре. Най-добрият начин е трупове да се изгарят. Ако после някой иска да разпръсне праха над някое езеро, добре, това няма да навреди никому. Но гробища, ковчези... всичко това е варварство, загуба на плодородна земя“.

Освен трупове стая 805 беше в пълен безпорядък — столовете бяха преобърнати, леглото — разхвърляно, а дрехите на жертвите се валяха навсякъде. Поставеното на перваза на прозореца радио продължаваше да свири.

— Така ли изглеждаше всичко, когато влязохте? — обърна се Куин към младия полицаи.

— Да, а също и когато е влизал човекът от охраната. Струва ми се, че радиото е на програма „Хот 105“.

— Благодаря. — Куин си записа информацията. — Синът ми я слуша. Аз не мога да издържам на децибелите.

Ейнсли бе започнал поредица от разговори по джобния си полицейски телефон. Телефонът на стая 805 нямаше да се използва, докато не снемеха отпечатъците.

С първото си обаждане сержантът повика на местопрестъплението екипа за идентификация — специалистите от цивилното поделение на полицейското управление в Маями. Екипът за идентификация щеше да заснеме местопрестъплението и всички улики, включително незначителните предмети, които неопитното око можеше да не забележи, да потърси отпечатъци, да вземе кръвни проби — въобще, да направи всичко необходимо за детективите. А докато те пристигнеха, местопрестъплението щеше да остане „замръзнало във времето“ — точно както е било открито. Дори само един несръчен посетител, просто с ходенето си из стаята, можеше да унищожи особено важни улики, с което да попречи на разрешаването на случая и да остави престъпника на свобода. Понякога дори старши служители от полицията, дошли на местопрестъплението от чисто любопитство, унищожаваха улики и това беше една от причините, поради които водещият разследването от отдел „Убийства“ имаше пълна власт над всяко местопрестъпление, независимо от служебния си ранг.

Следващите разговори на Ейнсли бяха част от рутинната процедура: доклад пред шефа на отдела лейтенант Нюболд, който вече пътуваше към хотела; искане за присъствие на щатски прокурор; молба до полицейското управление да пратят служител от пресцентъра, който да се справи с хората от медиите...

Веднага щом екипът за идентификация приключеше работата си около трупите на жертвите, Ейнсли щеше да повика патологоанатом, който трябваше да направи предварителен оглед на телата колкото бе възможно по-скоро след смъртта. Патологоанатомите обаче се дразнеха, когато ги викаха прекалено рано и се налагаше да изчакват хората от екипа за идентификация.

След огледа и отнасянето на трупите в моргата на окръг Дейд, в присъствието на Бърнърд Куин щеше да им бъде извършена аутопсия.

Докато Ейнсли разговаряше, Куин си сложи гумена ръкавица и изключи от щепсела шумното радио. След това започна подробен оглед на трупите на жертвите, на раните им, на останалите дрехи и

предметите около тях, като през цялото време си водеше бележки. После обърна глава и възкликна:

— Хей, виж това!

Ейнсли отиде при него. Нелепа и странна гледка — зад убитите, скрити от погледа, имаше четири мъртви котки.

Детективите огледаха неподвижните животни.

Накрая Ейнсли рече:

— Това е знак... Някакви идеи?

Куин поклати глава.

— Засега не. Ще помисля по въпроса.

През предстоящите седмици и месеци всички мозъци в отдела щяха да търсят вероятни причини за присъствието на мъртвите котки. Макар да бяха съставени многобройни необикновени теории, накрая се оказа, че нито една от тях не е достоверна. Едва много по-късно щяха да разберат, че само на няколко сантиметра от котките е имало друга много важна улика.

Сега Куин се наведе и разгледа по-отблизо жестоко обезобразените човешки части. След миг той се задави. Ейнсли погледна към него.

— Добре ли си?

— Веднага се връщам — успя да отвърна Куин и се насочи към външната врата.

В коридора пазачът Кобо посочи към отворената врата в дъното на коридора.

— Натам, шефе!

Секунди след това Куин повърна в тоалетната чиния закуската, която беше изял само преди час. След като изплакна устата, ръцете и лицето си, той се върна на местопрестъплението.

— Отдавна не съм виждал подобно нещо — мрачно рече той.

Ейнсли кимна. Всички служители от отдела имаха такива моменти. Но щеше да е непроспечно, ако някой повърнеше на самото местопрестъпление и унищожеше важни улики.

Гласовете в коридора оповестиха пристигането на екипа за идентификация. Вътре влезе шефът му Хулио Верона, последван от Силвия Уолдън, специалист по идентификация първа степен. Ниският, набит и оплешивяващ Верона застана неподвижно и пронизателните му тъмни очи методично огледаха обстановката. Госпожа Уолдън, по-

млада от него, руса и висока, чиято специалност бяха отпечатъците от пръсти, носеше черна кутия, напомняща ваканционен куфар.

Докато двамата оглеждаха стаята, никой не разговаряше. Накрая Верона поклати глава и рече:

— Имам двама внуци. Тази сутрин закусвахме и гледахме по телевизията репортаж за двама тийнейджъри, които убили приятеля на майка си. Тъкмо бях казал на децата: „Светът, който ви оставяме, е станал адски гадно място“, когато ме повикаха по телефона. — Той посочи към обезобразените трупове. — И с всеки ден става все по-зле.

— Светът винаги си е бил жесток, Хулио — замислено отвърна Ейнсли. — Разликата сега е, че има много повече хора за убиване и много повече убийци. И с всеки ден новините се разпространяват все по-бързо.

Верона сви рамене.

— Така или иначе е потискащо.

Той започна да заснема мъртвата двойка, като правеше по три снимки от няколко вида — цялостен изглед, от средно разстояние и отблизо. След труповете щеше да фотографира други участъци от стая 805, коридора навън, стълбите, асансьорите и външността на сградата, включително входовете и изходите, които можеше да е използвал убиецът. Такива кадри често разкриваха незабелязани улики.

Освен това Верона щеше да направи подробна скица на местопрестъплението, която по-късно щеше да прехвърли в специален компютър.

Силвия Уолдън също търсеше невидими отпечатъци, първо върху вътрешната и външната повърхност на вратата, където бе най-вероятно да открият следи от убиеца. На влизане престъпниците често бяха нервни или невнимателни — ако изобщо взимаха мерки да заличат отпечатъците си, те обикновено го правеха по-късно.

Уолдън посипваше дървените повърхности с черен графитен прах, смесен с железни частици, и използваше магнитна четчица — прахът полепваше към влагата, мазнините, аминокиселините, солите и другите химически вещества, от които се състояха отпечатъците.

При по-гладките повърхности — стъкло или метал — се използваше немагнитен прах с различен цвят в съответствие с цвета на самата повърхност. В процеса на работата Уолдън сменяше праховете,

знаейки, че отпечатъците варират в зависимост от строежа на кожата, температурата или мръсотията по ръцете.

Полицай Томас Чебалос се бе върнал в стаята и наблюдаваше работата на жената. Тя обърна глава и усмихнато му каза:

— Да откриеш добри отпечатъци е по-трудно, отколкото си мислят хората.

Чебалос се оживи. Беше забелязал Уолдън още в мига, в който бе пристигнала.

— По телевизията винаги изглежда лесно.

— Нима същото не се отнася за абсолютно всичко? В действителния живот — поясни тя — разликата е в повърхностите. Най-подходящи са гладките, като стъклото например, но само ако са чисти и сухи. Ако има прах, отпечатъците ще се размажат — и ще станат безполезни. Бравите на вратите са безнадеждни — те не са плоски и са прекалено малки за добри отпечатъци, пък и самото завъртане на бравата размазва всичко. — Уолдън погледна младия полицай, явно го беше харесала. — Знаеш ли, че отпечатъците зависят от това какво е ял човек?

— Шегуваш ли се?

— Няма шега. — Тя отново се усмихна и продължи да работи. — Киселите храни предизвикват допълнително овлажняване на кожата и по-ясни отпечатъци. Така че ако планираш някакво престъпление, не яж citrusови плодове преди това — портокали, грейпфрути, домати, лимони. А, и никакъв оцет! Той действа най-зле.

— Или най-добре от наша гледна точка — поправи я Хулио Верона.

— Когато стана детектив — отвърна Чебалос, — ще запомня всичко това. — После попита Уолдън: — Даваш ли частни уроци?

— Обикновено не — усмихна се тя, — но мога да направя изключение.

— Добре, ще ти се обадя. — Полицай Чебалос с доволен вид излезе от стаята.

Малкълм Ейнсли отбеляза:

— Животът продължава дори на местопрестъплението.

Уолдън сбърчи лице и хвърли поглед към обезобразените трупове.

— Ако не беше така, отдавна да си се побъркал.

Жената вече бе открила няколко отпечатъка, макар че едва по-късно щеше да стане ясно дали са на убиеца, мъртвата двойка или на служителите на хотела. Засега следващата стъпка беше да „вдигне“ всеки един отпечатък върху прозрачна лента, която се поставяше върху „проявителна карта“. От този момент картата с дата, подпис и отбелязано местонахождение на отпечатъка се превръщаше в доказателство.

— Чу ли за нашия зооексперимент? — попита сержанта Верона.

Ейнсли поклати глава.

— Разкажи ми.

— С разрешението на ръководството на зоопарка взехме отпечатъци от пръстите на ръцете и краката на шимпанзета и горили и после ги проучихме. — Той кимна към Уолдън. — Разкажи му останалото.

— Всичко беше точно като при човешките отпечатъци — продължи тя. — Същите белези — хребети, извивки, дъги, идентични точки — никаква принципна разлика.

— Дарвин се оказва прав — прибави Верона. — Всички имаме маймуни в родословното си дърво, а, Малкълм? — Беше му известно свещеническото минало на Ейнсли.

Някога сержантът бе оспорвал дарвиновия „Произход на видовете“, въпреки безбройните научни доказателства. Но това беше много отдавна.

— Да, струва ми се, че е така.

Ейнсли знаеше, че онова, което всички те правеха — Уолдън, Верона, Чебалос, Куин, самият той — целеше да ги разсее, макар и за кратко, от ужаса, с който се сблъскваха. Външните хора можеха да приемат поведението им като студенокръвно. Всъщност бе тъкмо обратното. Човешката психика, дори и тренираната психика на хората от „Убийства“, можеше да се справи с отвращението само в определени граници.

Беше пристигнал още един специалист и сега взимаше проби от локвите кръв около всяка от жертвите в малки експериментални шишенца. По-късно те щяха да бъдат подложени на сравнение с кръвта, взета при аутопсията. Ако кръвните групи се различаваха, тя можеше да е на нападателя. На пръв поглед обаче изглеждаше малко вероятно.

Специалистите взеха проби от ноктите на семейство Фрост, в случай че някой от тях е одраскал убицеца и под ноктите му са попаднали микроскопични парченца от кожа и коса, нишки от дрехи или други материи. Поставиха ги в специални кутии, за да бъдат изследвани по-късно в лабораторията. После ръцете на жертвите бяха прибрани в найлонови чували, за да могат преди аутопсията да им вземат отпечатъци. Труповеце също бяха проверени за следи от чужди пръсти.

Дрехите на убитите бяха внимателно огледани, но щяха да останат на място, докато труповеце им не стигнеха в моргата. После, преди аутопсията, щяха да ги приберат и да поставят всяка от тях в отделна найлонова торба.

Стая 805 бе станала претъпкана, шумна и още по-зловонна.

Ейнсли погледна часовника си. Беше 09:45 ч. и той внезапно си помисли за Джейсън, който трябваше да е в училищната аула с останалите третокласници в очакване да започне състезанието по правопис. Карън щеше да присъства заедно с други родители и сигурно се чувстваше неспокойна и горда. Ейнсли се бе надявал също да отиде за малко.

Мислите му се върнаха към местопрестъплението и той се зачуди дали разследването ще приключи бързо. Надяваше се отговорът да е положителен. Но с напредването на времето се появи най-голямата трудност: въпреки многото хора в хотела никой дори не бе зърнал вероятен подозрителен субект. Убиецът или убийците не бяха привлекли ничие внимание. Ейнсли нареди на полицаите да разпитат всички гости на осмия етаж, както и два етажа под и над него. Никой не беше видял нищо.

През седемнайсетте часа, които сержантът прекара на местопрестъплението онзи първи ден, двамата с Куин обмисляха мотивите. Имаше вероятност да е грабеж — сред вещите на жертвите не бяха открити никакви пари. От друга страна, оставените там бижута (по-късно оценени на двайсет хиляди долара) лесно можеха да бъдат откънати. Освен това грабежът можеше да се извърши и без да бъдат убити двама души. Необяснима беше жестокостта, както и мъртвите котки. Така че основният мотив остана толкова неуловим, колкото и основният заподозрян.

Първоначалната информация за жертвите, получена по телефона от полицията в родния им град Саут Бенд, Индиана, ги описваше като заможни, но безобидни хора без очевидни пороци, семейни проблеми или опасни връзки. Въпреки това през следващите няколко дни Бърни Куин щеше да отлети за Саут Бенд, за да проведе разследване на място.

Някои факти и мнения изложи патологоанатомът доктор Сандра Санчес.

Според нея мъченията били извършвани „методично и бавно“, като жертвите са били в съзнание. Макар че на местопрестъплението не откриха оръжие, аутопсиите показаха дълбоки рани от нож и по двете тела, от които бяха останали специфични белези по плътта и костите. И още една ужасна подробност — в очите на господин Фрост била наливана, а след това и възпламенена запалителна течност, в резултат на което очите му бяха овъглени и кожата около тях почерняла. След отпушването на устата на жената се оказа, че част от езика ѝ е отхапана, навярно като реакция на страданията ѝ.

Към края на четирийсетте си години, доктор Санчес бе известна с прямотата и хапливия си език. Обличаше се консервативно в тъмносини или кафяви костюми и връзваше посивяващата си коса на опашка. На Куин бе известно, че сред научните ѝ интереси присъства и афро-кубинската религия сантерия, процъфтяваща в окръг Дейд, Флорида. Последователите ѝ се изчисляваха на около седемдесет хиляди души.

Веднъж Куин чу потвърждение от самата Сандра Санчес:

— Добре, не казвам, че вярвам в оришите, боговете на сантерия. Но ако ти вярваш в онези други приказки — в непорочното зачатие, как Мойсей раздвоил водите на Червено море, как Иисус умножил, броя на хлябовете и рибите и как китът изплюл обратно Йона — в сантерия има поне също толкова убедителна логика. А освен това тя утешава разстроените умове с вудуистки магии.

Куин, който знаеше, че животинските жертвоприношения са сред присъщите на сантерия обреди, се зачуди дали четирите мъртви котки нямат някаква връзка с това.

— Определено не — отвърна му Санчес. — Огледах котките. Били са убити с голи ръце, почти сигурно брутално. Сантерийското жертвоприношение се извършва с нож и с набожност, а убитите

животни не се изоставят като в този случай. Често се изяждат по време на религиозен празник, а котката никога не в менюто.

Ейнсли и Куин решиха, че първоначалните резултати далеч не са обещаващи. Както сержантът докладва на Лио Нюболд: „Това е класическа криминална загадка“.

А хората от „Убийства“ най-много мразеха криминалните загадки. С този термин обозначаваха пълната липса на информация за престъпника, а понякога и за жертвата. Двете противоположности на криминалната загадка бяха „спокойният ездач“ — случай, в който бързо откриваха вероятния убиец наред с убедителни доказателства, и „димящото оръжие“ — най-лесният случай, в който полицията залавяше извършителите на местопрестъплението.

Накрая, много след трагичната история на Хоумър и Бланш Фрост, именно „димящото оръжие“ щеше да даде ясен отговор и да разкрие убиеца на семейната двойка.

ВТОРА ГЛАВА

Малко преди осем часа в петък сутринта, три дни след убийството в хотел „Роял Колониъл“, Бърнърд Куин излезе от офисите на „Убийства“, за да отиде в цивилната секция по идентификация, също на петия етаж в сградата на полицейското управление. В едно от вътрешните помещения, в което сред компютри и претоварени с разпечатки бюра работеха пет-шест души от секцията, Куин се насочи към младата специалистка по дактилография, снела отпечатъците на местопрестъплението. Силвия Уолдън пишеше на клавиатурата пред голям компютърен екран и при приближаването на детектива вдигна поглед. Дългата ѝ коса, забеляза той, беше влажна, навярно от силния дъжд, който бе настигнал на път за работа и Куин.

— Добро утро, Бърнърд — усмихната поздрави тя.

— Засега не е добро — мрачно отвърна той. — Може би ти си в състояние да го промениш.

— Недостиг на улики ли? — съчувствено попита Уолдън.

— По-скоро пълно отсъствие. Затова съм тук, за да те питам защо, по дяволите, докладът за отпечатъците се бави толкова.

— Три дни не е толкова дълъг срок — рязко отвърна тя. — Особено с количествата отпечатъци, които имам да проверявам и идентифицирам. Това би трябвало да ти е добре известно.

— Извинявай, Силвия — разкая се Куин. — Този гаден случай съвсем ме сговни. Забравил съм всичките си добри маниери.

— Не се притеснявай — рече тя. — Всички сме достатъчно уморени.

— Е, какви резултати получи?

— Някои отпечатъци пристигнаха от Ню Йорк тази сутрин. Принадлежат на човек, който отседнал в хотелската стая точно преди семейство Фрост.

— Имали ли са ги в архива?

— Не, не. Той се съгласил да даде отпечатъци в нюйоркското полицейско управление, за да ни помогне. Тъкмо ги сравнявам с онези, които открихме.

Компютърът пред Уолдън беше последен модел АСИОП — Автоматизирана система за идентифициране на отпечатъци от пръсти. След като се сканираха отпечатъците от местопрестъплението, за по-малко от два часа машината можеше да постигне онова, което щеше да отнеме сто и шейсет години работа — проверка на стотици хиляди архивни отпечатъци из цялата страна, откриване на идентични и определяне на самоличността. Отпечатъците се съхраняваха в системата и се извличаха с цифров код, който работеше със светлинна скорост. Често се случваше АСИОП мигновено да открие убиеца. Бяха възобновени много стари разследвания и след идентифицирането на отпечатъците на престъпниците се отправяха обвинения. Днес обаче задачата на Уолдън бе по-проста — да сравни получените по модема отпечатъци от Ню Йорк с неидентифицираните отпечатъци, които беше снела от стая 805 в „Роял Колониъл“.

На компютъра не му трябваше много време, за да даде отговор. Нюйоркските отпечатъци бяха същите като тези от стая 805.

Силвия Уолдън въздъхна.

— Страхувам се, че новините не са добри, Бърни. — Тя обясни, че намерените отпечатъци са от жертвите, от една камериерка и сега от предишния наемател на стаята. Но не и от престъпника.

Куин прокара пръсти през разрошената си коса и тъжно изпъшка. Имаше дни, през които му се искаше вече да е пенсиониран.

— Това не ме изненадва толкова — каза Уолдън. — Забелязах някои петна на местата, където би могло да има отпечатъци: петна, които оставят латексови ръкавици. Съвсем сигурна съм, че убиецът е бил с такива. Но все пак разполагам с нещо.

Куин рязко вдигна вежди.

— С какво?

— Неидентифициран отпечатък от длан. Частичен е, но не съответства на отпечатъците на хората, които вече идентифицирахме — специално поисках отпечатъци и от дланите им. Полицията има архив на отпечатъци от длани, но в него няма такъв. — Уолдън отиде до едно от бюрата, порови сред компютърните распечатки и подаде на Куин лист хартия. Върху него имаше черно-бял частичен отпечатък от длан. — Ето го.

— Интересно. — Той обърна листа, разгледа го внимателни и го върна. — Не го познавам — лаконично каза детективът. — И какво

можеш да направиш с това?

— Ето какво, Бърни: ако откриете заподозрян и вземете отпечатъци от дланите му, ще ти кажа, с почти абсолютна сигурност, дали е бил на местопрестъплението.

— Ако изобщо стигнем дотам — отвърна той, — ще долетя тук като ракета.

Докато се връщаше в отдел „Убийства“, Куин се почувства поободрен. Отпечатъкът от длан все пак беше нещо.

Още от самото начало в случая „Фрост“ имаше необичайно отсъствие на улики. В деня след откриването на труповите Куин се бе върнал в „Роял Колониъл“, въоръжен с дълъг списък от въпроси. Първо детективът повторно огледа местопрестъплението, после двамата с шефа на секцията по идентификация Хулио Верона обсъдиха всеки открит там предмет и оцениха стойността му. Един от тях беше скъсан плик от банка „Фърст Юниън“. По-късно през същия ден Куин обиколи клоновете на „Фърст Юниън“ в района и научи, че сутринта преди смъртта си семейство Фрост са осребрили пътнически чекове за осемстотин долара в намиращия се близо до хотела им клон на югозападна Двайсет и седма улица. Касиерът, който ги бе обслужил, добре помнеше двамата възрастни и беше сигурен, че с тях не е имало никой друг. Освен това нито той, нито другите касиери бяха забелязали някой да тръгва след двойката.

Куин поиска търсенето на отпечатъци в стая 805 да продължи на тъмно с помощта на флуоресцентен прах и лазерна светлина. Понякога така се откриваха отпечатъци, пропуснати при употребата на обикновен прах. Отново не намериха нищо.

От управителя на „Роял Колониъл“ получи списък на гостите по времето на убийството и втори списък на онези, които бяха отседнали в хотела предишния месец. Полицията щеше да се свърже с всеки от тях. Подозрителните щяха да бъдат проучени по-подробно.

Взеха показания под клетва от пазача Кобо. Куин настоятелно му задаваше въпроси, като се надяваше да раздвижи паметта му. Останалите от персонала, които познаваха семейство Фрост, също дадоха показания под клетва, но не се появи нищо ново.

Полицията провери телефонните разговори от стая 805 по време на престоя на жертвите. Хотелът имаше запис на изходните обаждания,

а телефонната компания бе задължена да даде подробен списък на повикванията. Отново никакви следи.

Куин се свърза с неколцина информатори, като се надяваше да научи какво се приказва за убийството по улиците. Дори предложи да плати за информацията, но такава нямаше.

Той отлетя за Саут Бенд и провери в полицейското управление за някакви данни, свързани с жертвите — резултатът беше отрицателен. Детективът изказа съболезнованията си на членовете на семейството на убитите, след което ги разпита за миналото на Хоумър и Бланш Фрост. Интересуваше се дали има хора, които не са ги харесвали и може да са искали да им навредят. Всички отговори бяха „не“.

В Маями Куин и Ейнсли останаха изненадани от отсъствието на телефонни обаждания след подробните репортажи за убийството. Основните факти бяха разпространени чрез пресцентъра на полицията, макар че някои бяха запазени в тайна, нещо нормално в случаите на убийство, за да бъдат сигурни, че определени подробности ще останат известни само на детективите и на убиеца. Ако някой заподозрян споменеше за тези подробности, неволно или в рамките на самопризнание, това щеше да помогне на прокурора.

Сред неразкритата информация бяха мъртвите котки и запалените очи на Хоумър Фрост.

С напредването на времето — седмица, после втора, трета — разрешаването на случая изглеждаше все по-далечно. Най-важни си оставаха първите дванайсет часа от разследването на едно убийство. Ако дотогава не се появеше сериозна улика или заподозрян, вероятността за успех намаляваше с всеки изминал ден.

Трите най-важни неща в което и да е убийство са свидетелите, физическите улики и признанието. Без първото и второто, третото изглеждаше малко вероятно. Но в това разследване продължаваха да отсъстват и трите.

С появяването на други убийства случаят „Фрост“ неизбежно загуби приоритет.

Месеците течаха и престъпността във Флорида продължаваше да ескалира. Всички полицейски сили в щата, включително и отделите „Убийства“, бяха затрупани с работа, а мнозина от детективите — доведени до изтощение. Напрежението отчасти се дължеше на увеличаващия се порой от документи — външна поща, вътрешна

поща, телетипи, факсове, доклади на местната полиция, протоколи, лабораторни анализи на кръв и наркотици, доклади и искания от други инстанции, съобщения за издирване... списъкът изглеждаше безкраен.

Налагаше се да движат нещата приоритетно. На първо място идваха спешните местни проблеми, а с останалата документация се предполагаше, че трябва да се справят по реда на значението ѝ — понякога просто я забравяха. Някои доклади или искания бяха прехвърляни и оставяни настрана, за да се превърнат в растяща купчина за по-нататъшен прочит. Понякога редът на някой документ можеше да дойде след три, шест или дори девет месеца след получаването му.

Веднъж Бърнърд Куин нарече тези документи „купчината за утре“ и това име си остана. Обикновено детективът цитираше „Макбет“:

*„Туй наше вечно «утре», «утре», «утре»
пълзи от ден на ден с крачета ситни...“^[1]*

Именно заради всичко това един телетип от полицейското управление в Клиъруотър, Флорида, носещ дата 15 март и адресиран до всички полицейски управления в щата, получи само бегъл поглед в отдел „Убийства“ в Маями, а после остана в „купчината за утре“... докато не изтекоха пет месеца от получаването му.

Телетипът беше от детектив Нелсън Ейбро, който, смаян от бруталността на неотдавнашното двойно убийство в Клиъруотър, искаше информация за подобни убийства другаде. В съобщението се споменаваха за „необичайни предмети“, оставени на местопрестъплението. Предметите не бяха описани, защото клиъротърският отдел „Убийства“ ограничаваше информацията за тези улики поради същата причина, поради която колегите им в Маями запазваха в тайна някои подробности от случая „Фрост“.

В Клиъруотър живееха много възрастни хора. Жертвите и сега бяха семейна двойка — Хал и Мейбъл Ларсън, над седемдесетгодишни. Били завързани един срещу друг и измъчвани, за да умрат накрая от загуба на кръв. Изтезанията включвали жесток побой и обезобразяване с тежки рани от нож. Разследването бе

показало, че два дни преди това семейство Ларсън са осребрили чек за хиляда долара, но парите не били открити на местопрестъплението. Нямаше нито свидетели, нито отпечатъци от пръсти, нито оръжие, нито заподозрени.

Макар че детектив Ейбро получи няколко отговора на телетипа си, нито един от тях не беше от полза и случаят остана неразрешен.

Два и половина месеца по-късно.

Форт Лаудърдейл. 23 май.

Отново семейна двойка: семейство Хенънфелд, около шейсет и пет годишни, живееха в апартамент на булевард „Оушън“ близо до Двайсет и първа улица. Жертвите отново бяха открити завързани по познатия начин. И двамата носеха следи от побой и бяха жестоко накълцани. Трупите им бяха открити едва след около четири дни.

На четвъртия един от обитателите на сградата усетил, че от съседния апартамент се разнася неприятна миризма и повикал полицията, която разбила вратата. Броуърдският шериф детектив Бенито Монтес едва не повърнал при гледката и ужасната смрад.

На това местопрестъпление не били оставени „необичайни предмети“. Затова пък краката на Ървинг Хенънфелд били свързани с отоплителна електрическа печка, включена след това в мрежата. Стъпалата и пищялите на мъжа се превърнали на въглен. Отново липсвали пари.

И пак нито отпечатъци, нито свидетели, нито оръжие.

Но този път шериф детектив Монтес си спомни, че около три месеца преди това е чел за подобно убийство на възрастна двойка в Коконът гроув. След телефонен разговор с отдел „Убийства“ в Маями на следващия ден Монтес се срещна с Бърнърд Куин.

За разлика от ветерана, Куин Монтес бе млад, на около дваайсет и пет години, със старателно поддържана коса. Подобно на повечето детективи от отдел „Убийства“, той беше добре облечен — този ден в тъмносин костюм с раирана копринена вратовръзка. По време на двучасовия разговор детективите сравниха бележките си за убийствата на семействата Фрост и Хенънфелд и разгледаха снимките на двете местопрестъпления. Полицаяте се съгласиха, че начинът на смъртта изглежда идентичен. Същото се отнасяше и за други обстоятелства,

включително положението на труповете и варварската жестокост на убиеца.

Една малка подробност: и в двата случая имаше радио, оставено да свири високо.

— Спомняш ли си каква беше музиката? — попита Куин.

— Разбира се. Рок, при това толкова силно, че човек не можеше да си чуе приказката.

— Същото беше и в случая „Фрост“ — отбеляза си Куин.

— Значи е същият тип — каза Монтес.

— Сигурен ли си, че е един човек? — попита го Куин.

— Да. Освен това копелето е едро, силно като вол и умно.

— Мислиш ли, че е образован?

— Инстинктът ми подсказва, че не е.

Куин кимна.

— И моят.

— Това му доставя удоволствие — прибави Монтес, — кефи се, та чак му текат слюнки. Търсим садист.

— Някаква идея за мъртвите котки от нашето местопрестъпление?

Монтес поклати глава.

— Просто обича да убива. Може да е убил котките само за да минава времето и да ги е донесъл със себе си за възбуда.

— Все пак ми се струва, че е послание — рече Куин, — някакъв код, който още не сме дешифрирали.

Преди шериф детектив Монтес да си тръгне, Бърнърд Куин се извини за отсъствието на сержанта си. Той обясни, че Малкълм Ейнсли би искал да присъства на срещата им, тъй като също се занимава със случая. Ейнсли обаче трябваше да замине на едnodневен полицейски семинар в друга част на града.

— Няма проблем — отвърна Бенито Монтес, — има време. Струва ми се, че това, което видяхме, е само началото.

[1] „Макбет“ V, 5. Прев. В. Петров. — Бел.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

През пролетта и лятото на същата година жителите на Южна Флорида се задушаваха от изключително високите температури и влажност на въздуха, придружени от всекидневни гръмотевични бури и проливни дъждове. В самия Маями поредицата от прекъсвания на електричеството, предизвикани от претоварването на мрежата, върнаха онези, които имаха климатични инсталации, в лепкавия свят на останалите. Друг проблем беше изострянето на престъпността. Бандитските побои, престъпленията от страст и битовото насилие ескалираха. Дори търпението на иначе миролюбиви хора свършваше и те изпускаха нервите си — тривиални разправии по улиците и паркингите водеха до сбивания между абсолютно непознати. При по-сериозни спорове гневът завършваше с яростни изблици или дори с убийства.

Цяла една стена в отдел „Убийства“ бе заета от бяло табло, известно на детективите като табло на „хората, които умират, за да се срещнат с нас“. Разделени в стегнати редове и колони, там се изписваха имената на всички убити през текущата и изминалата година наред с ключовите подробности от разследванията и вероятните заподозрени. Арестите се обозначаваха с червено.

До средата на юли предишната година таблото показваше седемдесет убийства, двайсет и пет от които оставаха неразкрити. До средата на юли през текущата година имаше деветдесет и шест убийства, а броят на неразкритите възлизаше на напълно незадоволителната цифра седемдесет и пет.

И двете възходящи тенденции сочеха увеличаване на убийствата, придружени от иначе обикновени обири, автомобилни кражби и ежедневни улични грабежи. Като че ли навсякъде престъпниците застрелваха жертвите си без очевидна причина.

Заради широката обществена загриженост от растящите цифри, шефът на отдела лейтенант Лио Нюболд няколко пъти беше викан в кабинета на майор Маноло Йейнс, началник на звено „Престъпления

срещу личността“, което обхващаше отделите „Грабежи“ и „Убийства“.

По време на последната им среща майор Йейнс, здравеняк с гъста, къдрава коса и школуван сержантски глас, не си губи времето, когато секретарката му въведе Нюболд.

— Лейтенант, какво, по дяволите, правите вие и вашите хора? Или би трябвало да кажа какво не правите?

Обикновено майорът се обръщаше към Нюболд с малкото му име и го канеше да седне. Този път не направи нито едното, нито другото, а просто свирепо го гледаше от бюрото си. Нюболд подозираше, че и самият Йейнс е бил мъмрен от началството си и тъй като му бяха известни принципите на субординацията, не бързаше да отговори.

Кабинетът на майора се намираше на същия етаж като отдел „Убийства“ и големите му прозорци гледаха към окъпания в ярка слънчева светлина център на Маями. Бюрото беше от сив метал с бяла пластмасова повърхност, върху която в строг военен порядък лежаха купчини папки и моливи. Срещу него имаше заседателна маса с осем стола. Както в повечето полицейски кабинети, обстановката бе аскетична, леко разведрена от няколко снимки на внуците на Йейнс, поставени върху странична масичка.

— Положението ви е известно, майоре — отвърна Нюболд. — Претрупани сме. Всички детективи работят по повече от шестнайсет часа на ден и проверяват всяка улика, с която разполагаме. Момчетата са на ръба на пълното изтощение.

Йейнс раздражително махна с ръка.

— О, за Бога! Сядай.

— Удълженото работно време и изтощението са част от тази работа и ти го знаеш — каза Йейнс, когато лейтенантът седна. — Така че колкото и много да работят хората ти, опитай се да ги притиснеш по-силно. И запомни следното: когато са уморени, хората са склонни да недоглеждат разни неща и тъкмо ние сме длъжни да направим така, че това да не се случва. Казвам ти, Нюболд, отдели специално внимание на всеки случай, и то веднага! Погрижи се да не остане нищо недовършено. Спри се на всяка подробност — и най-вече търси връзки между случаите. Ако след това разбера, че е било пропуснато

нещо важно, обещавам ти, ще съжаляваш, че изобщо си ми споменал за умората на хората ти. Уморени били! За Бога!

Нюболд вътрешно въздъхна, но не отвърна нищо.

— Това е всичко, лейтенант — завърши Йейнс.

— Да, сър. — Нюболд се изправи, пъргаво се обърна и излезе с твърдото решение да постъпи точно така, както настояваше Маноло Йейнс.

По-малко от месец след този разговор, както Лио Нюболд щеше да се изрази по-късно, „целият дяволски покрив рухна“.

Събитията започнаха на 14 август в 11:12 ч., когато температурата в Маями стигна 36°C, а влажността — 85%. През този ден детектив сержант Пабло Грийн оглавяваше дежурния екип, когато в офиса на „Убийства“ се получи сигнал за убийство в квартал „Пайн теръс“ на булевард „Бискейн“ и Шейсет и девета улица.

Жертвите бяха съпрузи от латиноамерикански произход на шейсетина години на име Лазаро и Луиза Урбина. След като почукал и не получил отговор, един от съседите им надникнал през прозореца. Когато видял двете завързани фигури, той разбил вратата и няколко секунди по-късно се обадил в полицията.

Убитите съпрузи бяха в дневната на четиристайния си апартамент. И двете жертви бяха пребити, телата им бяха нарязани с нож и жестоко обезобразени. По пода около тях се бяха събрали локви кръв.

Сержант Грийн, ветеран в полицията на Маями с двайсетгодишна служба, висок, строен, с щръкнали мустаци, спешно затърси кого да прати.

Той стана и огледа офиса на „Убийства“, но единственото, което видя, беше, че бюрата на всички детективи са пусти. Помещението бе просторно, с шест редици малки метални бюра, поставени едно до друго и отделени с високи до рамото паравани. На всяко от тях имаше многолинейни телефони, по няколко огромни купчини папки, а тук-там и компютърни терминали. Всички детективи имаха свои бюра и повечето се опитваха да оставят в сивото еднообразие личното си присъствие със семейни снимки, рисунки или карикатури.

В цялата стая имаше само две секретарки, които отговаряха на телефона. Както всеки друг ден, днес звъняха граждани, журналисти, членове на семействата на жертвите, които искаха информация за смъртта на роднините си, политици, които търсеха обяснение за внезапното покачване на убийствата, и кой ли още не.

Грийн знаеше, че всички налични детективи са по работа и че през по-голямата част от лятото отделът изглеждаше точно както днес. Собственият му четиричленен екип разследваше осем убийства, останалите екипи бяха подложени на същото напрежение.

Щеше да му се наложи лично да отиде до „Пайн теръс“. При това бързо.

Грийн погледна към купищата писмена работа върху бюрото си — доклади за престъпления и други документи, които се трупаха вече втора седмица и лейтенант Нюболд го притискаше да ги обработи. Той облече сакото си, провери кобура под мишницата си, след което тръгна към асансьора. По радиотелефона на необозначената си полицейска кола щеше да се свърже с един от хората си и да извика някого да му помага, но се съмняваше, че това ще стане бързо, защото знаеше, че всички са претрупани с работа.

Колкото до досадната и безкрайна писмена работа, Грийн мрачно си помисли, че ще му се наложи да се върне и да придвижи част от нея вечерта.

Петнайсетина минути по-късно Грийн пристигна на „Пайн теръс“, номер 18, вече опасан с официалната жълта лента: „ПОЛИЦИЯ — НЕ ПРЕМИНАВАЙТЕ!“. Той приближи до униформения полицаи, застанал между входа на блока и малката тълпа любопитни.

— Полицай Франкъл? Аз съм сержант Грийн. Какво е положението?

— Тук бяхме първи с моя партньор, сержант — докладва Франкъл. — Не сме пипали нищо. — После посочи към застаналия встрани набит, брадат мъж. — Това е господин Хавиер. Той е съседът, повикал полицията.

Брадатият се приближи.

— Когато видях през прозореца онези трупове — каза той, — веднага разбих вратата. Може би не трябваше...

— Не се безпокойте. Винаги има шанс някой да е останал жив.

— Семейство Урбина определено бяха мъртви. Не ги познавах добре, но никога няма да забравя...

— Господин Хавиер е направил две неща — прекъсна го Франкъл. — Използвал е телефона вътре, за да повика полицията, и е изключил радиото.

— Свиреше ужасно високо — рече Хавиер. — Не можех да разговарям по телефона.

— Да сте правили нещо друго с радиото? — попита Грийн. — Например да сте сменяли програмата? Или пък да сте пипали нещо друго?

— Не, сър — унило отвърна Хавиер. — Мислите ли, че съм замазал някакви отпечатъци?

„Всички са специалисти детективи“ — помисли си Грийн.

— Рано е да се каже, но ще сме ви благодарни, ако ни позволите да вземем отпечатъците ви, за да ги сравним с другите. — Детективът се обърна към Франкъл: — Останете във връзка с господин Хавиер. По-късно днес ще имаме нужда от него.

Когато влезе в апартамента на семейство Урбина, сержант Грийн веднага разбра, че онова, което вижда, не е обикновен случай, а ужасно и критично продължение на вероятната поредица от отвратителни серийни убийства. Подобно на повечето старши служители в отдела, той беше в течение на разследванията на другите екипи и знаеше за януарското убийство на Хоумър и Бланш Фрост в Коконът гроув. Знаеше и за случая „Хенънфелд“ във Форт Лаудърдейл отпреди близо три месеца, който толкова приличаше на другия. А сега тук — ужасяващо ясно — беше третата аналогична кланица.

Грийн реагира бързо и взе закачения на колана му джобен полицейски радиотелефон, за да се обади на няколко места.

Първо повика екип за идентификация — най-неотложната работа в подобни случаи. Незабавно трябваше да се съберат и най-дребните улики. Но диспечерът му съобщи, че всички екипи за идентификация са заети с други случаи и нямаше да има свободен най-малко още час. Пабло Грийн кипна. Знаеше, че всяко забавяне може да доведе до изчезването на улики. Но ругатните нямаше да постигнат нищо и той си замълча.

При втория разговор, когато повика патоанатом, за да огледа жертвите, търпението му се изчерпа. Казаха му, че няма и свободен патоанатом, но че щели да му пратят „при първа възможност“.

— Не ми върши работа — отвърна той, като се опитваше да не крещи, но знаеше, че не е в състояние да направи нищо. При следващия разговор постигна същите резултати: нямаше свободни щатски прокурори — един от тях в момента бил в съда и щял да се опита да пристигне след час.

„В момента се променят“, помисли си Грийн. До неотдавна всяко повикване на местопрестъплението предизвикваше незабавна реакция, но очевидно вече не бе така. Предполагаше, че всичко това е част от упадъка на обществените ценности. Във всеки случай определено не се дължеше на намаляването на броя на убийствата.

Успя да се свърже по радиотелефона с лейтенант Нюболд и като подбираше внимателно думите си, тъй като разговора слушаха и други, му обясни неотложната необходимост от бързи действия в „Пайн теръс“. Нюболд му обеща незабавна помощ. Освен това Грийн предложи да съобщят на сержант Ейнсли и детектив Куин. Нюболд се съгласи и добави, че самият той също ще дойде на местопрестъплението.

Грийн отново насочи вниманието си към жертвите. Точно както и в другите два случая, мъжът и жената бяха завързани един срещу друг, със запушени уста. Най-вероятно така ги бяха принудили с беззвучен ужас да наблюдават изтезанията един другиму.

Сержант Грийн скицира положението им, без да пипа нищо, преди да е пристигнал екипът за идентификация. На една маса той забеляза плик с написан отгоре адрес — писмото беше извадено и пликът бе оставен отворен. Той внимателно го обърна с джобно ножче и успя да прочете пълните имена на съпрузите Урбина, които прибави към бележките си.

Върху малко бюро близо до трупове Грийн откри портативно радио — явно онова, което Хавиер беше изключил. Детективът погледна настройката: FM 105.9. Знаеше станцията — „Хот 105“. Хардрок!

После, като се движеше все така предпазливо, пригласяйки мустаците си, замислен, Грийн огледа другите стаи.

Всички чекмеджета в двете спални бяха отворени, вероятно от нападателя. Върху едно от леглата беше изпразнено съдържанието на дамска чанта и на мъжки портфейл. Нямаше пари, но бяха оставени някои дребни бижута.

Всяка от спалните имаше отделна баня с тоалетна и макар че екипът за идентификация щеше подробно да огледа и двете, надникна и там. Не забеляза нищо съществено. Дъската на тоалетната чиния в по-голямата баня бе вдигната и вътре имаше урина. Детективът си отбеляза тези факти, макар да знаеше, че нито урината, нито чинията можеха да доведат до идентифицирането на когото и да е.

Върна се в дневната и освен познатата смрад от откритите рани усети някаква нова миризма. Когато се приближи до жертвите, тя се усили. Тогава откри източника ѝ. До ръката на убитата жена имаше бронзово гърне с нещо, което приличаше на човешки екскременти, отчасти потопени в урина.

Понякога в работата му имаше мигове, в които на Пабло Грийн му се искаше да е избрал друга професия.

Докато отстъпваше назад, той си напосмни, че не е нещо ново престъпниците да се изхождат на местопрестъплението — обикновено по време на взлом в заможни домове, навярно като израз на презрение към отсъстващите собственици. Но не можеше да си спосмни да е виждал такова нещо при случай на убийство, особено като имаше предвид ужасната смърт на двамата старци. Добър, приличен семеен човек, Грийн се изпълни с ярост към нападателя. „Що за гаден човешки боклук е този?“

— Какво казваш, Пабло? — разнесе се глас откъм външната врата. Беше на току-що пристигналия Нюболд и Грийн разбра, че е приказвал на глас.

Все още развълнуван от чувство, което рядко изпитваше или проявяваше, сержантът посочи към двата трупа, а после и към гърнето.

Лио Нюболд се приближи и огледа сцената.

— Не се тревожи — тихо каза той. — Ще хванем това копеле. А когато го направим, така ще разчепкаме случая, че кучият син непременно да бъде осъден на смърт.

Нюболд си спосмни и не толкова отдавна изречените думи на майор Йейнс: „Погрижи се да не остане нищо недовършено. Спри се на всяка подробност — и най-вече търси връзки между случаите“.

Е, детективите от отдела знаеха за вероятната връзка между убийствата на семействата Фрост и Хенънфелд във Форд Лаудърдейл, а сега, след новото двойно убийство, толкова ясно свързано с другите две, неизбежно изникваше въпросът дали могат да постигнат нещо повече, като го обединят с предишните две разследвания и ги разглеждат като серийни. Дали това нямаше да доведе дори до откриването на заподозрян?

Нюболд не вярваше. Освен това бе сигурен, че ще се появи друго предположение, за което щяха да допринесат медиите и което почти сигурно щеше да доведе до усиляване на натиска, оказван върху отдел „Убийства“ и изобщо върху полицейското управление.

Но в този момент най-важно беше да съсредоточат усилията си върху този последен случай, успоредно с подновяването на разследванията на другите два. Нямаше съмнение, че отделът си има работа с чиста проба сериен убиец.

— Успяхте ли да се свържете с Ейнсли и Куин? — попита Грийн. Нюболд кимна.

— Идват. Казах на Куин да повика и колегата си от Лаудърдейл.

Няколко минути по-късно пристигна четиричленен екип за идентификация, почти незабавно последван от патологоанатома Сандра Санчес. На когото и да се бе обаждал след спешното позвъняване на Грийн от местопрестъплението, Нюболд очевидно беше преодолял всички препятствия, навярно като бе разговарял с някой много по-високопоставен в управлението.

През следващите пет часа работата напредваше бързо. Останките на Лазаро и Луиза Урбина бяха прибрани в найлонови чували и откарани в окръжната морга, където по-късно вечерта щяха да бъдат подложени на аутопсия. Сержант Грийн щеше да присъства и отново щеше да отложи писмената си работа поне с още един ден. А дотогава тя щеше да нарасне.

Макар че трябваше да се извърши подробно проучване и анализ на много от уликите, събрани от екипа за идентификация, още в самото начало изникна огромно разочарование.

— Почти сигурно е, че престъпникът е бил с ръкавици — каза специалистката по отпечатъци Силвия Уолдън. — Има само няколко петна от онези, каквито оставят латексовите хирургически ръкавици — същите като в „Роял Колониъл“. Освен това ми се струва, че онзи,

който е извършил това, знае достатъчно, за да използва два чифта, тъй като с един чифт след известно време ще се появят отпечатъци. Тук-там има следи от пръсти, разбира се, и аз ще ги проверя, но най-вероятно не са на убиеца.

Грийн поклати глава и измърмори:

— Благодаря.

— За нищо — отвърна Уолдън.

Няколко часа преди това Ейнсли и Бърнърд Куин бяха пристигнали на „Пайн теръс“ и се съгласиха с Нюболд и Грийн, че търсят един-единствен сериен убиец.

На излизане Ейнсли повторно огледа местопрестъплението, преди да вдигнат труповете на жертвите, и обърна специално внимание на бронзовото гърне. В него и в съдържанието му имаше нещо, което пораждаше някаква идея, смътен спомен, непълен образ, който детективът не можеше да определи. Ейнсли се върна при гърнето на два пъти, като се надяваше, че неуловимата мисъл ще се проясни.

Може би в крайна сметка нямаше абсолютно нищо, реши той, нищо, освен собствената му умора от сцените на трагична смърт и навярно желанието му да открие нова отправна точка. Сигурно онова, от което се нуждаеше в момента, беше да се прибере вкъщи и да прекара вечерта със семейството си... да се посмее по време на вечеря... да помогне на Джейсън с домашните... да се люби с жена си... и може би на сутринта мозъкът му щеше да е готов с някои отговори.

Но следващата сутрин не роди нови идеи. На паметта му бяха нужни още четири дни, за да се събуди с драматична, удивителна яснота, когато Ейнсли най-малко го очакваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Четири дни след убийството на „Пайн теръс“ лейтенант Лио Нюболд проведе официално съвещание на отдел „Убийства“. Присъстваха шефовете на екипи и детективите, участващи в разследването на масовите убийства, специалистите по идентификация, патоанатомът и щатският прокурор. Старшите полицейски служители бяха информирани и двама от тях също дойдоха. Именно на това съвещание, както по-късно си мислеше за него Ейнсли, нещата придобиха по-широки мащаби и подобно на драматичен шекспиров обрат, на сцената се появиха нови герои.

Сред тях — макар и позната в отдела — беше детектив Ръби Боуи, член на екипа на сержант Ейнсли. Колегите обичаха и уважаваха Ръби, дребна, двайсет и осем годишна чернокожа жена със слабост към лъскавите обеци и стилните дрехи, която работеше наравно с всички останали, а понякога и повече, и не чакаше отстъпки заради пола си. Бе издръжлива и упорита, понякога дори безмилостна. Но в по-леки случаи Ръби се държеше забавно и закачливо.

Тя беше най-малката от деветте деца на Ърскин и Алиса Боуи, които израснаха в обремененото от престъпност гето в оувъртаунската част на Маями. Ърскин Боуи работеше като полицай и бе застрелян от едно дрогирано петнайсетгодишно съседско момче по време на обир в местен магазин. Тогава Ръби беше дванайсетгодишна, ужасно малка, за да загуби баща си, но достатъчно голяма, за да запомни огромната взаимна обич.

Ърскин Боуи винаги бе смятал, че в момичето има нещо особено и казваше на приятелите си: „Тя ще постигне нещо важно. Само почакайте, и ще видите“.

Макар че от смъртта на баща ѝ беше изминало много време, той ужасно ѝ липсваше.

Ръби завърши началното училище „Букър Т. Уошингтън“ и гимназията „Едисън“, където се прояви като прилежна ученичка и участваше в извънучебни мероприятия, свързани предимно с борбата за социална справедливост и промяна. С особена страст се бореше

срещу злоупотребата с наркотици, защото знаеше действителната причина за смъртта на баща ѝ.

Получила стипендия, Ръби завърши с отличие психология и социология в технико-селскостопанския университет във Флорида, след което в изпълнение на мечтата на живота си незабавно постъпи в полицейското управление в Маями. Баща ѝ беше служил седемнайсет години и в известен смисъл тя навярно можеше да компенсира смъртта му, като се бореше да „промени света“. Е, ако не целия свят, поне непосредственото си обкръжение.

Никой не се изненада, когато Ръби завърши полицейската академия първа в класа си. Онова, което предизвика удивление обаче, бе решението на лейтенант Нюболд веднага да я приеме в отдел „Убийства“ като детектив. Случаят беше безпрецедентен.

Отдел „Убийства“ във всички полицейски управления представляваше върха на пирамидата. Смяташе се, че детективите се избират измежду най-умните и най-находчивите и престижът им предизвикваше завист сред колегите им. Тъкмо затова назначаването на Ръби разочарова и ядоса неколцина по-възрастни полицаи, които се надяваха да бъдат приети в отдела. Но Нюболд изпитваше някакво инстинктивно чувство към Ръби. „Има моменти — довери на Малкълм Ейнсли той, — когато просто можеш да подушиш доброто ченге.“

Ръби работеше в „Убийства“ вече четвърта година и официалната ѝ характеристика беше: „Изключителна“.

Като член на екипа на Ейнсли тя автоматично присъстваше на започващото в 08 ч. съвещание, но докато другите още се събираха, Ръби разговаряше по телефона, затрупана от купчина служебни книжа. Когато мина покрай нея, Нюболд ѝ подвикна:

— Приключвай, Ръби. Ще ни трябваш на съвещанието.

— Да, сър — отвърна тя и секунди по-късно го последва, като си слагаше огромния златен клип, който бе свалила от ухото си, докато разговаряше по телефона.

В съседство с общото помещение на отдела имаше стаи за разпити на свидетели и заподозрени, стая с малко повече удобства, в която понякога приемаха семействата на жертвите, голямо архивно помещение, в което за период от десет години оставаха криминалните досиета, и заседателна зала.

Заедно с другите двама шефове на екипи Пабло Грийн и Ханк Брюмастър, Малкълм Ейнсли седеше до голямата правоъгълна маса в залата. Присъстваха също детективите Бърнърд Куин, Естебан Кралик, Хосе Гарсия и Ръби Боуи.

Трийсет и три годишният кубинец Гарсия работеше в полицията в Маями от дванайсет години, осем от които като детектив в отдела. Набит и оплешивяващ, той по-скоро изглеждаше на четирийсет и три, заради което колегите му го наричаха „Татето“.

Освен служителите от „Убийства“ тук бе шерифът детектив Бенито Монтес, който беше пристигнал в Маями от Форт Лаудърдейл, поканен по телефона от Бърнърд Куин. Монтес съобщи, че от предишното му идване тук в разследването на случая „Хенънфелд“ не е постигнат напредък.

Останалите участници в съвещанието бяха доктор Санчес, заместник-патоанатом, специалистите по идентификация Хулио Верона и Силвия Уолдън, както и заместник-щатския прокурор Кързън Ноулс.

Ноулс ръководеше секция „Убийства“ в щатската прокуратура и имаше отлична репутация като обвинител в углавни дела. Той говореше любезно, имаше добри обноски, носеше скромни готови костюми и вратовръзки с постоянен възел, поради което някога го бяха сравнявали с непретенциозен дребен чиновник. Когато подлагаше на кръстосан разпит мъчни свидетели по време на съдебните процеси, оставяше впечатление за неувереност, но всъщност истината бе точно обратната. Докато отговаряха на въпросите на незабележителния прокурор, мнозина свидетели, които смятаха, че безнаказано могат да излъжат, изведнъж откриваха, че са били оплетени в паяжина и без да разбират, сами са се издали.

Разоръжаващите му маниери и острият му ум бяха причината, поради която през петнайсетгодишната си служба в щатската прокуратура Ноулс беше постигнал присъди в забележителните 85 процента от процесите за убийство. Детективите от отдела винаги се радваха, когато със случаите им се занимаваше той, и сега Нюболд и другите бяха щастливи да го видят.

На съвещанието присъстваше майор Йейнс, а също и високопоставеният заместник-началник Отеро Серано, което подчертаваше общественото значение на последните събития.

Седнал начело на заседателната маса, лейтенант Нюболд побърза да открие срещата.

— Всички знаем, че два от висящите ни случаи и третият във Форд Лаудърдейл вече се смятат за серийни двойни убийства. Вероятно трябваше да стигнем до това заключение преди последното престъпление и с течение на времето това може да ни се отрази отрицателно. Но с този проблем ще се занимаваме после. В момента имаме друга неотложна работа. Сега искам — продължи лейтенантът — да направим пълен преглед на трите двойни убийства, без да пропускаме каквото и да е. Трябва да открием някаква връзка, която може да ни доведе до...

Ръби Боуи вдигна ръка. Нюболд рязко замълча и се намръщи.

— Каквото и да имаш да кажеш, не можеш ли да го направиш след като свърша, Ръби?

— Не, сър, не мисля — отвърна детектив Боуи. Гласът ѝ беше нервен, но овладян. Жената държеше в ръка лист хартия.

— В такъв случай най-добре да е нещо важно. — Нюболд не скриваше раздражението си.

— Казахте три двойни убийства, сър.

— И какво? Не мога да смятам ли?

— Не точно, сър. — Ръби вдигна листа в ръката си и погледна към другите. — На никого няма да му хареса, но най-добре ги направете четири.

— Четири ли! Какво искаш да кажеш?

Ейнсли тихо попита:

— Какво си открила, Ръби?

Тя му прати признателен поглед, после отвърна на Нюболд:

— Преди два дни, сър, проявихте безпокойство за големината на „купчината за утре“ и ми наредихте да поработя по въпроса.

Около масата се появиха усмивки при споменаването на „купчината за утре“.

— Да, така беше — съгласи се Нюболд. — Очевидно си открила нещо.

— Прочетох го едва тази сутрин, сър. Съобщение за издирване от Клиъруотър.

— Да го чуем.

Гласът на Ръби Боуи ясно разсече пълната тишина в залата:

— „Съобщение за издирване до всички полицейски управления в щата. На 12 март в града е извършено двойно убийство на възрастни хора — мъж и жена. Изключителна бруталност. Жертвите са завързани, със запушена уста. Многократно са рязани и свирепо бити по главата и трупа. Обезобразени са. Смята се, че е откраднат неизвестен брой пари. Отпечата̀ци от пръсти и други улики няма. Убиецът или убийците са оставили на местопрестъплението необичайни предмети. Ако са ви известни подобни случаи, моля, свържете се с детектив Н. Ейбро, полицейско управление в Клиъруотър, отдел «Убийства», с цялата налична информация.“

— Повторете датата, детектив — прекъсна надвисналата тишина майор Йейнс.

Боуи погледна листа.

— Убийството е извършено на 12 март, сър. Съобщението е с клеймо от 15 март.

Разнесе се всеобщ стон.

— Мили Боже! — възкликна Ханк Брюмастър. — Отпреди пет месеца!

Всички знаеха, че може да се случи — не би трябвало, но можеше. Някои неща оставаха в дъното на „купчината за утре“ и постоянно убягваха от вниманието. Но този пример бе направо ужасен.

Освен служебната полицейска кореспонденция медиите често забелязваха сходства между сериозни престъпления, извършени на големи разстояния, и ако откриеха прилика, съобщаваха за нея. В миналото тези връзки бяха вършили неоценима услуга и на детективите. Но при огромния брой на престъпленията в страната някои общи черти убягваха от вниманието на всички.

Нюболд скри лицето си с длани. Всички знаеха, че лейтенантът ще бъде отговорен за проблемите с кореспонденцията, довели до невъзможността на отдела бързо да обработи съобщението от Клиъруотър.

— За момента предлагам да продължим нататък, лейтенант — лаконично каза Йейнс. Бе ясно, че по-късно темата ще бъде подновена, навярно на четири очи.

— Има и още нещо, сър — рече Боуи.

Нюболд кимна.

— Продължавай.

— Точно преди да влезем телефонирах на детектив Ейбро в Клиъруотър. Споменах му, че имаме подобни случаи. Той ми каза, че двамата с неговия сержант биха искали утре да долетят тук и да ни разкажат всичко, което знаят.

— Добре. — Нюболд беше възстановил самообладанието си. — Виж кога ще пристигнат и прати кола да ги посрещне.

— Лейтенант — обади се Ейнсли, — бих искал да задам на Ръби един въпрос.

— Давай.

Ейнсли погледна Ръби от отсрещната страна на масата.

— Ейбро спомена ли нещо за предметите, оставени на местопрестъплението в Клиъруотър?

— Да, една стара, очукана тръба и парче картон. — Тя погледна листа си. — Картонът е бил изрязан във формата на полумесец и е бил боядисан в червено.

Ейнсли съсредоточено ровеше в паметта си, спомняйки си отново за бронзовото гърне в апартамента на „Пайн теръс“. Без да се обръща конкретно към никого, той попита:

— На всички местопрестъпления ли са били оставени такива предмети? Спомням си, че в хотелската стая на семейство Фрост открихме четири мъртви котки. Имаше ли нещо при труповете на Хенънфелд? — продължи той, без да чака отговор, като се обърна към Бърнърд Куин.

Куин поклати глава.

— Доколкото зная, не. — Той погледна към шериф детектив Монтес. — Нали така, Бенито?

Като гост, до този момент Монтес мълчеше, но сега отговори на въпроса на Куин:

— Ами, нямаше нищо, което убиецът да е донесъл със себе си. Но там беше онази електрическа печка, само че тя е на семейство Хенънфелд. Проверихме.

— Каква печка? — попита Ейнсли.

— Беше свързана с крака на господин Хенънфелд, сержант, а после включена в мрежата. Когато пристигнахме там, реотаните бяха изгорели, а краката на мъжа напълно овъглени.

— Не си ми казал това — рязко се обърна към Куин Ейнсли.
Куин го погледна засрамено.

— Съжалявам. Предполагам, че съм забравил тази подробност.

Ейнсли не отвърна нищо, после се обърна към Нюболд и попита:

— Лейтенант, мога ли да продължа аз?

— Имаш думата, Малкълм.

— Ръби — попита сержантът, — можем ли да изготвим списък на всички различни предмети, открити на местопрестъпленията?

— Естествено. На компютър ли го искаш?

— Да — намеси се Нюболд.

Ръби се насочи към малко странично бюро, върху което имаше компютърен терминал. Откакто бе постъпила в отдела, колегите ѝ я наричаха „нашата компютърна магьосница“ и дори други екипи често я молеха да им помогне. Докато Ейнсли и другите чакаха на заседателната маса, тя пъргаво местеше пръсти по клавиатурата.

— Добре, давай, сержант.

Като поглеждаше отворената папка пред себе си, Ейнсли започна да диктува:

— 7 януари, Коконът гроув. Хоумър и Бланш Фрост. Четири мъртви котки.

Ръби бързо записа информацията. Ейнсли продължи:

— 12 март, Клиъруотър.

— Почакай! — прекъсна го Куин. Всички обърнаха глави към него. — В Коконът гроув очите на господин Фрост бяха залети със запалителна течност и после възпламенени. Ако вземем предвид изгорените крака на Хенънфелд...

— Да, прибави очите на господин Фрост — каза на Ръби Ейнсли. Той се обърна към Куин с лека усмивка. — Благодаря ти, Бърни. Забравих. Случва се с всички ни.

Те завършиха изброяването на предметите в Клиъруотър със старата тръба и картонения полумесец, прибавиха Форт Лаудърдейл с печката и изгорените крака на мъжа, после преминаха на „Пайн теръс“ 18.

— Там имаше бронзово гърне — каза Ейнсли.

Ръби престана да пише.

— Имаше ли нещо в него? — попита тя.

— Да, пикня и лайна — кисело отвърна от мястото си Пабло Грийн.

Ръби се огледа и невинно попита:

— Добре ли е, ако напиша „урина и фекалии“?

Присъстващите избухнаха в смях. Някой се обади:

— Ръби, страхотна си!

Дори Нюболд, Йейнс и заместник-началникът се смееха. В атмосфера, ежедневно изпълнена с ужаси, внезапният, неочакван проблясък на хумор действаше като пречистващ дъжд.

И тогава... докато смехът утихваше... бързо, ясно и болезнено Ейнсли разбра.

Сега вече знаеше. Всички парченца от мозайката се подредиха.

Сякаш непълна хипотеза, уморително и смътно зараждаше се в мозъка му, изведнъж бе добила форма. Вълнението му щеше да експлодира.

— Трябва ми Библия — каза Ейнсли.

Другите го изгледаха.

— Библия — повиши глас той. — Трябва ми Библия!

Нюболд хвърли поглед към Куин, който седеше най-близо до вратата.

— Имам Библия в бюрото си. Вдясно, второто чекмедже отдолу.

Куин отиде да я донесе.

Наличието на библии в отдела не беше необичайно. Когато ги арестуваха или водеха тук за разпит, много престъпници искаха да четат Библията, някои искрено, други с надеждата, че очевидната им набожност по-късно може да им донесе по-лека присъда. Бяха известни прецеденти, които оправдаваха тази надежда — някои престъпници, предимно чиновници, бяха избегнали тежка присъда с твърдения, че се били „преродили“. Но макар и скептично настроени, по време на разследването детективите от „Убийства“ с готовност се подчиняваха, ако Библията можеше да ускори изтръгването на признание.

Куин се върна с Библия в ръка. Той я подаде на Ейнсли, който я отвори към края на последната книга от Новия завет — Откровението, или както го наричаха католиците, „Апокалипсиса“.

На Нюболд му проблесна.

— Това е Откровението, нали? — попита той.

Ейнсли кимна.

— Всеки един от предметите е послание.

Той даде знак на все още седналата пред компютъра Ръби.

— Ето първото. — После се огледа около масата и прочете: — Откровение, глава 4:6. „... и пред престола имаше стъклено море, подобно на кристал; а сред престола и около престола — четири животни...“

— Котките! — ахна Куин.

Ейнсли прелисти две страници назад, потърси с показалец и продължи да чете:

— Глава 1:14. „... главата и космите Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му — като огнен пламък...“

Той погледна към Куин.

— Господин Фрост, нали така?

— Онези две неща, котките и изгорените очи на Фрост, бяха съвсем близо едно до друго. Но изобщо не направихме такава връзка между тях...

Залата мълчеше. Заместник-началникът Серано се беше навел напред и внимателно слушаше. До този момент майор Йейнс си водеше бележки, но сега бе спрял. Всички чакаха, докато Ейнсли прелистваше страниците.

— В Клиъруотър беше тръба, нали?

Тя погледна компютърния екран.

— Тръба и боядисан в червено картонен полумесец.

— Ето за първото: Глава 1:10. „Един неделен ден бях обзет от дух и чух зад себе си силен глас като от тръба...“

Ейнсли отново прелисти страниците.

— Струва ми се, че си спомням и червената месечина. А, ето: Глава 6:12. „И видях, когато сне шестия печат, и ето, стана голям трус, и слънцето стана черно като струнено вретиче, и месечината стана като кръв...“

Сержантът погледна към Бенито Монтес и каза:

— Чуй това: Глава 1:15. „... нозете Му — подобни на лъскава мед, като в пещ нажежени...“

— Точно такива бяха краката на господин Хенънфелд — със страхопочитание отбеляза Монтес.

— Ами семейство Урбина, Малкълм? — попита сержант Грийн.

Ейнсли отново започна да търси. После рече:

— Струва ми се, че го намерих. Убитата жена почти докосваше онова гърне, нали, Пабло?

— Да.

— Значи трябва да е това. — И Ейнсли за пореден път зачете Откровението: — Глава 17:4. „А жената беше облечена в багреница и червено, украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери; в ръката си държеше златна чаша, пълна с гнусотии и нечистота...“

Одобрителен шепот обходи масата. Ейнсли махна с ръка за тишина.

— Не, не! — Пред погледите на присъстващите той скри лицето си с длани и остана за няколко секунди така. Когато вдигна глава, лицето му вече не изразяваше силна възбуда, а огорчение. После заговори с пресеклив глас: — Трябваше да се сетя веднага, трябваше по-бързо да разчета символите, даже в самото начало. Ако го бях сторил, някои от тези хора можеха сега да са живи.

— Как би могъл да се сетиш по-бързо? — попита сержант Брюмастър. — На нас изобщо не ни дойде наум.

Ейнсли понечи да отговори: „Защото съм защитил докторат по теология! Защото в продължение на дванайсет безкрайни години съм изучавал Библията. Защото всички онези символи разбудиха миналото в мен, но аз бях прекалено муден и глупав, та чак сега успях да разбера...“ После реши да не казва нищо. Каква полза имаше? Но срамът и угризенията продължиха да го измъчват.

Лию Нюболд видя. И го разбра. Погледът му срещна очите на Ейнсли.

— Най-важното, Малкълм — безстрастно каза лейтенантът, — е, че ни даде първата отправна точка, при това изключително важна. Бих искал да чуя твоето тълкуване.

Ейнсли кимна.

— Първо, така се стеснява полето на разследване. Второ, най-общо знаем какъв тип човек търсим.

— Какъв? — попита Йейнс.

— Религиозен маниак, майоре. Освен всичко друго той се смята за Божи отмъстител.

— Това ли е „посланието“, за което говориш, сержант? Това ли е значението на онези символи?

— Да, като се има предвид, че всеки символ е придружен от насилствената смърт на двама души. Най-вероятно убиецът смята, че носи Божието послание и че в същото време е изпълнител на Божието отмъщение.

— Отмъщение за какво?

— Това ще разберем, когато имаме заподозрян и можем да го подложим на разпит, майоре.

Йейнс одобрително кимна.

— Ето нещо, с което да започнем. Добре, сержант!

— Съгласен съм с тази оценка — кимна заместник-началникът Серано.

Нюболд възстанови контрола на съвещанието.

— Малкълм, ти знаеш повече от нас за тези неща... от Откровението. Можеш ли накратко да ни кажеш какво друго трябва да знаем?

Ейнсли помисли, преди да отговори, защото разбираше, че трябва да извлече същността на информацията и идеите от миналото си на църковен деятел и от сегашната си роля на детектив от отдел „Убийства“.

Той се опита да се изразява просто.

— Откровението е било написано на гръцки и е апокалиптично, което означава, че е кодирано с много символични думи, така че да го разбират само учените, занимаващи се с Библията. За мнозина то представлява безумна смесица от видения, символи, алегии и пророчества — в по-голямата си част несвързани помежду си.

Ейнсли замълча, после продължи:

— Понякога това притеснява някои християни, които не го разбират. А фактът, че Откровението може да се използва, за да се „докаже“ или опровергае каквото и да е, винаги е привличал безумците и фанатиците. Според разбирането на тези хора в него има готови рецепти за всякакво зло. Следователно онова, което трябва да знаем, е, че човекът, когото търсим, използва Откровението както му отърва. Когато открием отговора на този въпрос, ще го заловим.

Лейтенант Нюболд огледа заседателната маса.

— Някой да има нещо да прибави?

Хулио Верона вдигна ръка. Навярно заради ниския си ръст шефът на екипа за идентификация седеше вдървен на стола си. Когато

Нюболд му кимна, той каза:

— Фактът, че знаем какъв човек е извършил престъпленията, е полезен. Моите уважения на Малкълм. Но трябва да ви напомня, че даже да откриете заподозрян, в момента разполагаме със съвсем малко улики — определено недостатъчно, за да бъде осъден. — Той погледна към заместник-щатския прокурор Кързън Ноулс.

— Господин Верона е прав — рече Ноулс. — Затова трябва отново да направим оценка на всеки открит на местопрестъплението предмет, за да се уверим, че не сме пропуснали или погрешно изтъквали нещо. Очевидно си имаме работа с луд убиец, навярно психично болен, и най-незначителната подробност може да се окаже полезна.

— Разполагаме с частичен отпечатък от длан от мястото на убийството на семейство Фрост — отбеляза Силвия Уолдън.

Ноулс кимна.

— Но доколкото разбирам, той не е достатъчен за пълна идентификация.

— Можем да сравним шест точки от отпечатъка, който имаме. За пълна идентификация ни трябва поне девет. Най-добре десет.

— Тогава частичният отпечатък ще е второстепенна улика, Силвия.

— Да — призна тя.

В разговора се намеси доктор Санчес. Както обикновено тя носеше един от тъмнокафявите си костюми и посивяващата ѝ коса беше вързана отзад на опашка.

— Както вече докладвахме, раните от нож по четирите трупа, на семействата Фрост и Урбина, могат да се идентифицират — заяви тя. — Направени са с един и същ нож тип „Боуи“ с дължина двайсет и пет и половина сантиметра и с характерни белези и зъбци. Имам снимки на раните, които подробно показват белезите по костите и хрущялите.

Всички присъстващи познаваха ножа тип „Боуи“, понякога наричан „арканзаска клечка за зъби“. Изобретен в средата на деветнайсети век от един от двамата тексаски братя Джеймз и Редзин Боуи, оттогава ножът масово се използваше за лов и на животни, и на хора. Характерен и смъртоносен, той имаше дървена дръжка с предпазител и яко, едноостро лезвие, задната част на което бе права почти до края, а после се закривяваше, за да се съедини с режещата

страна в острия връх. В продължение на век и половина ножът тип „Боуи“ беше нанасял ужасни рани, често като оръдие на смъртта.

— Доктор Санчес — попита Ноулс, — можете ли да свържете раните с конкретен нож тип „Боуи“?

— Ако някой го намери, да.

— И ще дадете свидетелски показания?

— Естествено, че ще дам — остро отвърна Санчес. — Такива улики са приемани и преди.

— Да, зная. Абсолютно същите... — Ноулс изглеждаше неуверен. За онези около заседателната маса, които го познаваха добре, той беше възприел колебливата, неуверена роля, която толкова често играеше в съда. — Да предположим, че съм адвокат на подсъдимия и ви задам този въпрос: „Докторе, разполагам със свидетелски показания, уверяващи, че ножове от този тип се произвеждат на партии от по неколкостотин наведнъж. Можете ли да сте абсолютно сигурна, че точно този нож, сред стотици други — а навярно и хиляди като него — е нанесъл раните, които описвате? И когато отговоряте на въпроса ми, докторе, моля ви, помнете, че тук е заложен човешки живот.“

Санчес се поколеба. Ноулс съзнателно се извърна.

— Ами... — започна тя.

Прокурорът отново се обърна към нея и поклати глава.

— Няма значение.

Санчес се изчерви и стисна устни. Ноулс беше неотразим. Очевидно можеше да има известно съмнение — нещо, което съдебните заседатели щяха да забележат и от което адвокатът на защитата щеше да се възползва.

Санчес свирепо изгледа Ноулс, който ѝ се усмихна.

— Съжалявам, докторе. Това беше само демонстрация, но по-добре тук, отколкото на свидетелското място.

— За миг си помислих — мрачно отвърна тя, — че наистина съм там.

Прокурорът се обърна към Жулио Верона.

— Това изобщо не означава, че ако възникне възможност, няма да се възползваме от тези улики. Но тя ще е ограничена.

— Ние, разбира се, не разполагаме с ножа — каза шефът на екипа за идентификация, — и това дали ще го открием зависи от вас,

момчета. — Той посочи към детективите от отдела, включително и Нюболд. — А сега, след като със Силвия знаем, че два от случаите са свързани, ще анализираме и най-малките улики, за да открием вероятни прилики.

— Същото ще направя и аз с медицинските данни — каза доктор Санчес. — Може да открия неразрешен случай на убийство с подобни рани или с някаква религиозна връзка. — После замислено прибави: — Винаги има вероятност онова, с което в момента се занимаваме, да е повторение на нещо от миналото, на което не е било обърнато внимание. Веднъж чух за сериен убиец, който възобновил убийствата си след петнайсетгодишно прекъсване.

— Всичко това е добре — рече Нюболд. — А сега... — Той погледна началника си Маноло Йейнс, шеф на звено „Престъпления срещу личността“. — Искате ли да прибавите нещо, майоре?

— Да. — Както винаги Йейнс не си губеше времето с предисловия. Като оглеждаше със стоманените си очи присъстващите, с обичайния си рязък тон той заяви: — Всички тук трябва да положат много по-големи усилия, всичките си усилия. Просто трябва да сложим край на убийствата, преди да бъдат извършени нови.

Погледът на Йейнс се насочи към Нюболд.

— За протокола, лейтенант, ти и хората ти имате картбланш да предприемете необходимите мерки, включително и да формирате спецчаст. Когато решите какво ви трябва и каква да е спецчастта, ще получите още детективи от отдел „Грабежи“. Имате разрешението ми за всякакви разходи, включително и за извънредно работно време.

Йейнс огледа залата, после добави:

— А сега, след разработването на новата тактика, целта е ясна на всички ви — да открием този тип! Искам резултати. Дръжте ме в течение.

— Всичко е ясно, сър. Както чува всички, незабавно ще формираме спецчаст, която ще работи само по тези случаи. Членовете ѝ ще бъдат освободени от другите си задължения. Вече наредих сержант Ейнсли да оглави групата.

Присъстващите обърнаха глави към него. Нюболд продължи:

— Сержант, ще работите с две групи от по шестима детективи. Оставям на вас да определите сержанта, който ще ръководи втората група.

— Сержант Грийн — отвърна Ейнсли. — Ако е съгласен.

Пабло Грийн леко махна с ръка.

— Кучи син!

— Ще докладваш на сержант Ейнсли — каза Нюболд. — Ясно ли е?

— Да, сър.

— За моята група определено искам детективите Куин, Боуи, Кралик и Гарсия — прибави Ейнсли. — По-късно днес двамата с Пабло ще решим кои ще са останалите. — Той се обърна към майор Йейнс. — Трябва да обхванем много голяма територия, сър, и да извършим много подробно разследване. Затова ще ни трябват поне още двама детективи от „Грабежи“, а може би и четирима.

Йейнс кимна.

— Когато уточните броя им, съобщете на лейтенант Нюболд и ще ги получите.

— Ако това не е достатъчно — обади се Кързън Ноулс, — мога да уредя двама от следователите в щатската прокуратура. Така или иначе, бихме искали да следим разследването.

— Ние също, господин прокурор — отвърна Ейнсли.

— Разбира се — напомни на всички Нюболд, — спецчастта ще работи в тясна връзка с Форт Лаудърдейл и Клиъруотър. Искам да държите в течение местните детективи.

Разговорът продължи още няколко минути, след което Нюболд се обърна към заместник-началника Серано:

— Искате ли да прибавите нещо, сър?

Някога самият той блестящ детектив, Серано заговори ясно, но тихо:

— Искам само да ви кажа, че за това разследване имате подкрепата на цялото управление. Когато тези серийни убийства станат широко известни, общественият и политически натиск ще се засили. Ще се опитаме да ви предпазим от него, за да можете да продължите да правите необходимото за залавянето на онзи маниак. Но трябва да действате бързо. И не преставайте да разсъждавате. Дано всички имаме късмет!

ПЕТА ГЛАВА

След края на съвещанието новосформираната спецчаст се събра около Ейнсли. Остана и заместник-щатският прокурор Кързън Ноулс. Преди двайсет години самият Ноулс беше полицай — най-младият сержант в нюйоркската полиция. По-късно стана лейтенант, после подаде оставка, за да следва право във Флорида. Ноулс се чувстваше като свой сред детективите.

— Щом ще работим заедно, сержант — попита той Ейнсли, — имате ли нещо против да ми кажете какъв ще е първият ви ход?

— Съвсем кратък, господин прокурор — до компютъра. Ще ми бъде приятно да останете с мен. — Ейнсли се огледа. — Къде е Ръби?

— Винаги там, където има нужда от нея — разнесе се от групата ясният глас на детектив Боуи.

— Трябват ми пъргавите ти пръсти. — Сержантът посочи към компютъра, който току-що бе използвала. — Хайде да потърсим някои данни.

Ръби седна пред клавиатурата, включи машината и написа „ЛОГОН“.

На екрана се появи искане: „ИДЕНТИФИЦИРАЙТЕ СЕ“.

— Вашият или моят? — попита Ръби.

— 8439 — каза Ейнсли.

„ВКАРАЙТЕ КОДА СИ“ — отвърна компютърът.

Ейнсли се пресегна и написа „СЛАДКИШЧЕ“, нежното име, с което понякога се обръщаше към Карън. Кодът не се появи на екрана, но вместо това се изписа „ЦКР“ — Център за криминални разследвания.

Докато другите детективи и Ноулс мълчаливо наблюдаваха, Ръби каза:

— Влязохме във вълшебното царство. Quo vadis^[1]?

— Какво, по дяволите, означава това? — измърмори някой.

— Камо грядеши? — отвърна Бърнърд Куин.

— Учих латински в детската градина — пошегува се Ръби. — Ние, децата от гетото, сме по-умни, отколкото си мислите.

— Докажи го — рече Ейнсли. — Намери „КРИМИНАЛЕН АРХИВ“. След това извикай категория „СТРАННИ СЛУЧАИ“.

Последва поредица от команди, после се появи заглавието „СТРАННИ СЛУЧАИ“.

— Тук е пълно със субфайлове — съобщи Ръби. — Някакви идеи?

— Потърси „РЕЛИГИЯ“ или „РЕЛИГИОЗНИ“.

Пръстите ѝ бързо набраха заглавията.

— Хей, ето нещо интересно: „РЕЛИГИОЗНИ МАНИАЦИ“.

Ейнсли вдигна вежди.

— Това би трябвало да свърши работа.

Очакваха изобилие от имена, но резултатът ги разочарова. Появиха се само седем, всяко от които придружено от кратка биография, обвинения и присъди. Ейнсли и Ръби прегледаха имената и информацията, другите надзъртаха над раменете им.

— Можеш да елиминираш Върджил — рече Куин. — В затвора е. Аз го пратих там. — Компютърът показва, че Франсис Върджил е в затвора от две години и че му остават да излежи още шест. В подобно положение бяха още двама от списъка. Оставаха четирима.

— Махни Орниъс — каза Ейнсли. — Пише, че бил мъртъв. — Починалите престъпници не се изваждаха от архива, докато не изминеха две години от смъртта им.

— Предполагам, че можем да елиминираме Хектор Лонго — рече Ръби. Информацията показваше, че Лонго е на осемдесет и две години, почти сляп, с парализирана дясна ръка.

— Удивително е какво могат да правят в последно време сакатите — възрази Ейнсли. После прибави: — Добре, изтрий го.

Останалите две имена бяха „възможни“, но проверката не доведе нито до цифрите, нито до решенията, на които се бяха надявали.

— Какво ще кажете да опитаме с „MODUS OPERANDI“^[2]? — попита Ноулс.

— Вече го правихме с отделните случаи — отвърна Ейнсли. — Не получихме нищо. — После замислено прибави: — Колкото повече напредваме в архива, толкова повече започвам да смятам, че търсим човек без досие.

— Защо не опитаме с „ТНАП“? — рече Ръби.

Ейнсли прие предложението скептично, но се съгласи:

— Защо не? Нямаме какво да губим.

„ТНАП“ — докладите за теренните наблюдения и автомобилните произшествия — съдържаха информация, събирана от полицаи, които наблюдаваха на обществени места особено, вулгарно или ексцентрично, макар и не незаконно поведение. Подобни доклади се правеха, ако някой бъдеше забелязан при подозрителни обстоятелства, особено късно през нощта, но без да нарушава закона.

Предполагаше се, че тези доклади се пишат на място върху официални формуляри. Полицаяте бяха инструктирани да вписват колкото могат повече данни — пълното име на човека, домашен адрес, занятие, подробно физическо описание, информация за автомобила, ако има такъв, и обстоятелствата на срещата. Повечето от разпитваните хора се оказваха изненадващо разговорчиви, особено след като научеха, че няма да ги арестуват или претърсват. Но никой от онези, които имаха криминални досиета, не споменаваше този факт.

„ТНАП“ формулярите се връщаха в полицейското управление и се вкарваха в компютърна банка. Успоредно се извършваше автоматична проверка и към доклада се прибавяха евентуалните углавни присъди.

Известно време в полицията в Маями гледаха на докладите с лошо око. Това се дължеше на факта, че някои полицаи задръстваха системата с фалшиви доклади с надеждата да привлекат вниманието и да получат повишение. В някои формуляри дори имаше имена, преписани от надгробните камъни. В крайна сметка, след залавянето и наказването на неколцина виновни, на това се сложи край. Но повечето в управлението, включително и Ейнсли, не вярваха много на докладите.

Компютърната процедура за влизане в „ТНАП“ беше същата като за „КРИМИНАЛЕН АРХИВ“ и Ръби бързо намери в новата категория „СТРАННИ СЛУЧАИ“, а след това и „РЕЛИГИОЗНИ МАНИАЦИ“. Изведнъж екранът оживя от имена, дати и снимки. С повишено внимание Ейнсли се наведе напред. Зад него някой каза:

— Хей, вижте това! — Някой подсвирна.

Те отново прехвърлиха имената и подробностите, елиминираха някои, после прибавиха останалите в нов компютърен файл, вече съдържащ двамата „възможни“ от архива. Накрая Ръби распечата пет-шест екземпляра от общия списък и ги раздаде.

Разпечатката съдържаше шест имена:

ДЖЕЙМС КАЛХОУН, мъж, бял, известен също като „Малкия Иисус“. Дата на раждане: 10.10.1967 г. 1.80 м 90 кг. Адрес: Маями, СЗ 10 ул. №271. Върху гърдите му е татуиран кръст. Приказва за близкия край на света и твърди, че е Христос и че е настъпило Второто пришествие. Има досие за убийство, нападение и въоръжен грабеж.

КАРЛОС КИНОНЕС, мъж, латиноамериканец, известен също като „Хлапето-дявол“. Дата на раждане: 17.11.1969 г. 1.67 м 81 кг. Набит. Адрес: Маями, ЮЗ 22 ул. №2640. Твърди, че е единственият месия и че проповядва Божието слово. Има голямо досие за нападение, изнасилване и въоръжен обир с упражняване на насилие.

ЪРЛ РОБИНСЪН, мъж, метис, известен също като „Отмъстителя“. Дата на раждане: 02.08.1964 г. 1.82 м 81 кг. Адрес: СЗ 65 ул. № 1310. Строен, бивш боксьор тежка категория, много агресивен. Проповядва по уличните ъгли, цитира Библията, винаги Откровението, казва, че е ангел на Божия съд. Има голямо досие за въоръжен грабеж, непредумишлено убийство и многобройни нападения с нож.

АЛЕК ПЪЛАЙТ, мъж, хаитянин, известен също като „Месията“. Дата на раждане: 12.12.1969 г. 1.67 м 119 кг. Адрес: Маями, СИ 65 ул. №265. Приказва за писанията на всеки, който спре да го слуша, твърди, че разговарял с Господ. При проява на съмнение става агресивен. Може да упражни насилие, но няма досие. В САЩ е от 1993 година.

ЕЛРОЙ ДОЙЛ, мъж, бял, известен също като „Кръстоносеца“. Дата на раждане: 12.09.1964 г. 1.92 м 117 кг. Адрес: Маями, СИ 35 ул. № 189. Твърди, че е ученик на Господ и че знае Божията воля. Проповядва на обществени места. Не се смята за опасен. Работи като наемен шофьор на камион.

ЕДЕЛБЕРТО МОНТОЯ, мъж, латиноамериканец. Дата на раждане: 01.11.1962 г. Адрес: СЗ 1 ул. 861, ап. 3. Има гъсти, тъмни мустаци и брада. Твърди, че е прероден християнин, цитира Библията, моли се за края на света. Има досие за изнасилване, нападение и сексуално нападение.

Докато Ейнсли, Ноулс и другите преглеждаха имената и характеристиките, вълнението се усилваше.

— Малкълм, струва ми се, че попаднахме на нещо — изрази всеобщото настроение сержант Грийн.

Детектив Гарсия с нетърпение вдигна глава.

— Робинсън е нашият човек! Трябва да е той. Вижте онези неща за Откровението! Освен това е известен като Отмъстител — това отговаря. Боксьор е, което означава, че е силен!

— Да не споменаваме за „нападенията с нож“ — прибави Ръби Боуи.

— Добре, добре — рече Ейнсли. — По-полека. Ще обърнем внимание на всичките.

— Ще арестувате ли някого? — попита детектив Монтез.

Ейнсли поклати глава.

— Нямаме достатъчно улики. Ще ги следим.

— Сержант — предупреди го Кързън Ноулс, — трябва много, много да внимавате да не би някой от тези хора да разбере нещо. — Ноулс огледа всеки един от детективите. — Моля ви, всички запомнете с колко малко улики разполагаме засега. А ако някой от тези шестима души е нашият човек и заподозре, че сме по следите му, може съвсем да престане да действа и да не ни остави нищо, което да използваме срещу него.

— Малко бездействие от негова страна обаче няма да навреди — отбеляза Пабло Грийн. — Определено не искаме да убие още някого.

— Ако го следите плътно, това няма да се случи. — Ноулс замислено замълча. — Идеалното развитие на нещата е да го хванем в действие.

— Идеално за прокурора — каза Ръби Боуи. — Но рисковано за жертвата.

Ейнсли се присъедини към смеха.

— Ръби обаче е права — настоя Куин. — В следенето има риск. Знаем, че този тип е хитър, а той знае, че го търсим.

Ейнсли се обърна към Лио Нюболд, който беше дошъл при групата няколко минути преди това.

— Какво мислите, лейтенант?

Нюболд сви рамене.

— Това си е твой случай, Малкълм. Ти си шеф на спецчастта.

— Тогава ще поемем риска — рече Ейнсли. — И ви уверявам, господин прокурор, той изобщо няма да разбере, че го следим. — После се обърна към Грийн. — Пабло, хайде веднага да направим график за следенето.

Договориха се, че за начало екипът на сержант Ейнсли ще установи наблюдение над Ърл Робинсън, Джеймз Калхоун и Карлос Кинонес. Хората на сержант Грийн щяха да следят Алек Пълайт, Елрой Дойл и Еделберто Монтоя. Наблюдението във всички случаи щеше да е пълно и да продължава по двайсет и четири часа на ден.

— Бързо ни трябва още хора от „Грабежи“, сър — съобщи на Нюболд Ейнсли, — за начало двама. Ще ги включа в графика.

Лейтенантът кимна.

— Ще разговарям с майор Йейнс.

После, когато групата вече се готвеше да се разотиде, вратата на заседателната зала рязко се отвори. Останал без дъх, с изкривено от ужас лице, на прага застана сержант Ханк Брюмастър, който си бе тръгнал след официалното закриване на заседанието. Този ден бе дежурен екипът на Брюмастър, така че всички разбраха какво се е случило.

— Тежко ли е, Ханк? — пристъпи напред Нюболд.

— Възможно най-тежко, сър — пое си дъх Брюмастър. — Градският съветник Густав Ърнст. И жена му. И двамата са убити. Току-що получихме сигнала. От описанието изглежда, че е точно като...

— О, Господи! — възкликна Ейнсли.

Брюмастър кимна.

— Очевидно е абсолютно същото.

Той се обърна към Нюболд.

— В момента хората ми пътуват натам, сър. Помислих си, че трябва да знаете. — После погледна към другите. — Помислих си, че всички вие трябва да знаете, защото на местопрестъплението има репортери и както разбрах, става адски напечено.

През следващите дни яростта на медиите и обществото обхвана града като пожар. Убийството на семейство Ърнст бе в центъра на публичното внимание.

Колкото до полицейското управление, варварското убийство на градски съветник и неговата съпруга бе достатъчно тежко — Ърнст беше един от тримата съветници, които заедно с кмета, заместник-кмета и градския управител управляваха Маями. Но престъплението

засягаше още по-силно Ейнсли, Нюболд и всички останали в службата, защото дъщерята на жертвите бе майор Синтия Ърнст, старши служител в полицията в Маями.

По време на убийството Синтия Ърнст се намираше в Лос Анджелис по работа, съчетана с лична визита. Известиха я чрез лосанджелиското полицейско управление и „смаяна и опечалена“, както я описаха по новините в шест часа, тя отлетя обратно за Маями, превръщайки се в център на вниманието на напрегнатия, развълнуван град.

[1] Къде отиваш? (лат.). — Бел.пр. ↑

[2] Начин на действие (лат.). — Бел.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Предварителната оценка, че убийството на градския съветник Ърнст и жена му е идентично с варварските убийства на други три възрастни двойки — семейство Фрост в Коконът гроув, Хенънфелд във Форт Лаудърдейл и Урбина в Маями — за съжаление се оказва вярна. Междувременно към списъка публично беше добавено аналогичното убийство на Хал и Мейбъл Ларсън в Клиъруотър — обект на откритото от Ръби Боуи издирване, обявено пет месеца преди това.

Разследването се съсредоточи върху построената в средиземноморски стил къща на семейство Ърнст в скъпия квартал „Бей пойнт“ — поставен под строга охрана — на западния бряг на Бискайския залив.

Именно там прислужницата бе открила обезобразените трупове на Густав и Елиънър Ърнст. Тя пристигнала в къщата преди всички и както обикновено приготвила сутрешния чай, който отнесла върху поднос в спалнята на семейство Ърнст. При вида на завързаните един срещу друг съпрузи и локвите кръв прислужницата изпищяла, изпуснала подноса и припаднала.

Писъците чул възрастният иконом на градския съветник Тео Паласио, който заедно с жена си Мария се грижел за дома и готвел. Тео и Мария спали до необичайно късен час, след като с одобрението на работодателите си отсъствали до ранните часове на сутринта.

Когато стигнал в спалнята и видял какво се е случило, Паласио бързо реагира и се втурнал към най-близкия телефон.

Когато пристигна сержант Брюмастър, пред къщата пазеха униформени полицаи, а вътре санитарите от Бърза помощ помагаха на прислужницата да се възстанови от шока.

Детективите Дайън Джейкъбо и Сет Уайтмън от екипа на Брюмастър го бяха изпреварили. Брюмастър беше обявил Джейкъбо за свой главен заместник и това му даваше допълнителна власт, от която най-вероятно щеше да се нуждае, като се имаше предвид изключителното значение на случая.

Як и набит, Джейкъбо работеше в „Убийства“ от дванайсет години и вече бе наредил на униформените полицаи да блокират цялата къща и градината с жълта лента.

Скоро след това пристигнаха Хулио Верона и доктор Сандра Санчес. Верона беше дошъл със специалния микробус на екипа за идентификация, придружен от трима колеги. Бе съобщено, че на път е и шефът на полицейското управление.

Предупредени от спешните повиквания по полицейската радиовръзка, представителите на медиите се бяха струпали пред главната порта на „Бей пойнт“, където бяха спрени от охраната, действаща също по заповед на детектив Джейкъбо. Репортерите вече обсъждаха как убиецът или убийците са проникнали през охранителната система на „Бей пойнт“ и как са влезли в дома на Ърнст.

При пристигането си Брюмастър беше задържан за кратко от трима телевизионни репортери, които протегнаха микрофоните си към отворения прозорец на колата му, докато камерите го заснемаха отблизо. Журналистите крещяха въпросите си един през друг:

— Детектив, има ли вече заподозрени?...

— Вярно ли е, че семейство Ърнст са убити по същия начин, като...

— Съобщено ли е вече на дъщеря им, майор Ърнст?...

— Тя веднага ли ще се върне в Маями?

Но Брюмастър само поклати глава и продължи нататък, като спря пред дома на съветника, за да нареди на един от униформените полицаи:

— Обади се в пресцентъра на полицията и им кажи, че ни трябва човек, който да се занимава с медиите.

В някои полицейски участъци убийството на висш държавен чиновник или на известна личност се категоризираше като „приоритетно“ или, не толкова официално, като „мръсен“ случай. В съответствие с това разследването му получаваше първостепенно внимание. В Маями се предполагаше, че такава категория не съществува и че всички убийства и убийци са „равни пред закона“. Но убийството на градския съветник Ърнст и жена му вече доказваше обратното.

Част от доказателството за това беше незабавното пристигане на началника на полицейското управление Фаръл У. Кетлъдж със служебен автомобил, шофиран от помощника му. Началникът бе униформен и ясно се виждаха четирите звездички, обозначаващи ранга му — отговарящ на генералски чин в армията на Съединените щати. Както тихо сподели с един от униформените полицаи детектив Уайтмън „... можеш да преброиш колко пъти на година шефът се появява на местопрестъплението само на пръстите на едната си ръка“.

Пристигнал няколко минути преди това, лейтенант Нюболд посрещна началника на предната врата към къщата. Брюмастър беше до него.

— Покажете ми местопрестъплението, лейтенант — кратко заповяда началникът.

— Да, сър. Оттук.

Водени от Нюболд, тримата се изкачиха по широкото стълбище и тръгнаха през площадката към спалнята, чиято врата бе отворена. Вътре спряха и началникът се огледа.

Специалистите по идентификация вече работеха. Доктор Санчес стоеше отстрани и чакаше фотографът да свърши. Детектив Джейкъбо и Силвия Уолдън обсъждаха местата, където най-вероятно можеше да има отпечатащи от пръсти.

— Кой е открил трупове? — попита началникът. — Какво ни е известно досега?

Нюболд даде знак на Брюмастър, който разказа за пристигането на прислужницата, за приготвянето на сутрешния чай и за писъците ѝ — за всичко това беше научил от иконома Тео Паласио. Паласио му обясни, че двамата с жена си са отсъствали от късно следобед предишния ден до рано сутринта — така правели всяка седмица, когато посещавали сакатата сестра на Мария Паласио в западната част на Палм Бийч. Прислужницата също си тръгнала в 17 ч. предишния ден.

— Още не знаем часа на смъртта — прибави Нюболд, — но най-вероятно се е случило, докато господин и госпожа Ърнст са били сами в къщата.

— Разбира се, сър — обърна се към началника Брюмастър, — ние ще проверим алибито на Паласио.

Кетлъдж кимна.

— Значи е възможно да търсим човек, който е познавал живота в къщата.

Заклучението беше толкова очевидно, че Нюболд и Брюмастър не отговориха. И двамата знаеха, началникът Кетлъдж никога не бе работил като детектив и беше постигнал високия си чин с отличните си качества в полицейската администрация. Както и всички останали в системата на полицията обаче, понякога той проявяваше афинитет към криминалните разследвания.

Кетлъдж влезе навътре в стаята, за да я разгледа по-добре. Той мина отстрани, а после и зад отпуснатите трупове, върху които работеха хората от идентификацията. След това, тъкмо когато се готвеше да продължи по-нататък, изкънтя гласът на Дайън Джейкъбо:

— Стоп! Не ходете там!

Началникът се обърна. В очите му се четеше гняв. С леден глас той попита:

— Кой...

— Сър! Детектив Джейкъбо, господин началник — без да чака, рязко отговори Джейкъбо. — Аз съм главен заместник в разследването. Двамата мъже се спогледаха. И двамата бяха чернокожи.

— Съжалявам, че извиках, сър, но се налагаше — първи проговори Джейкъбо.

Началникът продължаваше да гледа свирепо, очевидно обмисляйки следващия си ход.

От формална гледна точка категоричната заповед на Джейкъбо бе целесъобразна и правилна. Като главен заместник той имаше власт над всички останали на местопрестъплението, независимо от чина им. Но тази власт рядко се използваше в пълните си граници, особено когато ставаше дума за служител седем ранга над детектива.

Докато другите ги наблюдаваха, Джейкъбо преглътна. Знаеше, че прав или не, навярно е отишъл прекалено далеч и че по същото време на другия ден можеше отново да облече униформата като обикновен патрул в центъра на Маями.

В този момент Хулио Верона дискретно се покашля и се обърна към началника:

— Извинете, сър, струва ми се, че детективът просто се опитваше да запази онова, което имаме тук. — Той посочи към мястото зад двата трупа.

— Какво е това? — попита лейтенант Нюболд.

— Убит заек — отвърна Верона, като погледна надолу. — Може да се окаже нещо важно.

Брюмастър се сепна.

— Дяволски си прав, наистина е важно! Това е още един символ. Трябва ни Малкълм Ейнсли.

— И според вас детектив Джейкъбо е знаел, че животното е там? — скептично попита началникът.

— Не зная, сър — меко отвърна шефът на екипа за идентификация. — Но докато не проверим всичко, трябва да приемем, че уликите са навсякъде.

Кетлъдж се поколеба, очевидно в опит да възстанови хладнокръвието си. Имаше репутация на педант по отношение на дисциплината и на справедлив ръководител.

— Много добре. — Вече по-спокойно, той се обърна към всички, присъстващи на местопрестъплението. — Дойдох тук, за да ви кажа колко важен е този случай. В момента ни наблюдават много очи. Работете с всички сили. Трябва ни бързо разрешение.

На излизане Кетлъдж спря пред Нюболд.

— Лейтенант, погрижете се в досието на детектив Джейкъбо да се впише похвала. — Началникът леко се усмихна. — Да речем, „за добросъвестно запазване на улики в трудни условия“.

След миг вече беше излязъл.

Около един час по-късно, още докато събирането на улики продължаваше, Хулио Верона съобщи на сержант Брюмастър:

— Сред вещите на господин Ърнст има портфейл с шофьорска книжка и кредитни карти. Пари липсват.

Брюмастър се консултира с Тео Паласио, който заедно с жена си беше инструктиран да остане в кухнята. Икономът и жена му едва сдържаха сълзите си.

— Господин Ърнст винаги имаше пари в портфейла си — каза Тео с мъка. — Предимно едри банкноти, по петдесет и сто долара. Обичаше да има пари в брой.

— Знаете ли дали си е записвал номерата на едрите банкноти?

Паласио поклати глава.

— Съмнявам се.

След като остави иконома да се поуспокои, Брюмастър продължи.

— Искам да ви питам още нещо. — Той прелисти тефтера си. — Казахте ми, че когато сутринта сте влезли в спалнята на господин и госпожа Ърнст, сте разбрали, че не можете да им помогнете с нищо и незабавно сте отишли на телефона.

— Така беше, сър. Обадох се в полицията.

— А пипахте ли нещо в спалнята? Каквото и да е?

Паласио поклати глава.

— Знаех, че докато не пристигне полицията, всичко трябва да си остане както си е. — Икономът се поколеба.

— Какво има? — попита Брюмастър.

— Ами, чак сега си спомням. Радиото свиреше много високо. Аз го изключих. Съжалявам, ако...

— Няма значение. Хайде да отидем да видим.

В спалнята на семейство Ърнст двамата мъже се приближиха до малкото радио.

— Да сте сменяли станцията, когато го изключихте? — попита Брюмастър.

— Не, сър.

— Някой пипал ли е радиото след това?

— Мисля, че не.

Детективът нахлузи на ръката си гумена ръкавица и включи апарата. Стаята се изпълни със звуците на песента „О, прекрасно утро“ от операта „Оклахома“ на Роджърз и Хамърстайн^[1]. Брюмастър погледна към станцията: FM 93.1.

— Това е УТМИ — рече Паласио. — Любимата програма на госпожа Ърнст. Често я слушаше.

Скоро след това Брюмастър доведе Мария Паласио в спалнята на убитата двойка.

— Съветвам ви да не гледате към труповете — каза ѝ той. — Ще застана между тях и вас. Но искам да видите друго нещо.

Това „друго нещо“ бяха бижутата — пръстен със сапфир и диамант в комплект с обеци, още един златен пръстен, перлена огърлица със закопчалка от розов турмалин, златна гривна с диаманти — всички тези очевидно ценни накити бяха оставени върху тоалетката, така че да се виждат още от пръв поглед.

По-късно, в отговор на друг въпрос на детектива, доктор Санчес потвърди:

— Да, като цяло нараняванията и обезобразяванията по лицата и телата на господин и госпожа Ърнст са подобни на онези в случаите с Фрост и Урбина — а навярно, ако съдя по докладите, които получих, и в случаите от Форт Лаудърдейл и Клиъруотър.

— Ами раните от нож, докторе?

— Преди аутопсията не мога да дам сигурен отговор. Но на пръв поглед бих казала, че раните от нож по двата трупа са оставени от същия тип нож „Боуи“.

Колкото до убития заек, доктор Санчес помоли Хедър Юбънс, собственик на магазин за животни, с когото беше работила по-рано, да дойде в дома на Ърнст. Господин Юбънс, специалист по дребни животни, го идентифицира с популярното му име — „клепоух заек“. Много такива, поясни той, се продавали в района като домашни любимци. Тъй като по тялото му нямаше рани, според господин Юбънс той очевидно е бил удушен.

След като снимаха заека, доктор Санчес го прибра в найлонов чувал и го прати в лабораторията на патологоанатома, за да го запазят във формалдехид.

Сержант Брюмастър попита Тео Паласио дали заекът не е бил домашен любимец в дома на Ърнст.

— Не. Господин и госпожа Ърнст не обичаха животни — отвърна икономът и добави: — Искях да си вземат куче пазач заради цялата тази престъпност. Даже им предложих лично да се грижа за него. Но господин Ърнст отказа: тъй като бил градски съветник, полицията винаги щяла да охранява безопасността му. Обаче не стана така, нали?

Брюмастър предпочете да не отговори.

По-късно полицията провери в други зоомагазини в Маями и с помощта на снимки от местопрестъплението се опита да открие купувача на заека. Продаваха се обаче толкова много зайци, понякога котила по седем-осем наведнъж, и тъй като малко магазини поддържаха подробна документация, проверката се оказа безрезултатна.

Ханк Брюмастър разказа на Малкълм Ейнсли за убитото животно и попита:

— Смяташ ли, че в Откровението има нещо подобно — като в другите случаи?

— В Откровението няма нищо за зайци, нито пък в която и да е друга част на Библията, сигурен съм — отвърна сержантът. — Въпреки това обаче, може да е символ. Като биологичен вид зайците са много стари.

— Някакъв религиозен смисъл?

— Не съм сигурен. — Ейнсли си спомняше един лекционен цикъл — „Произход на живота и геологическо време“ — който беше посещавал скоро след като религиозната му вяра започна да отслабва. — Зайците са бозайници от разред Lagomorpha, към който спадат също дивите зайци и някои други. Появили са се в Северна Азия към края на палеоцена. — Той се усмихна. — Това са петдесет и пет милиона години преди версията за Сътворението в книга Битие.

— Мислиш ли, че нашият човек — религиозен маниак, както го нарече ти, знае всичко това? — попита Брюмастър.

— Съмнявам се. Но кой знае какво се върти в главата му?

Същата вечер в дома си Ейнсли седна пред персоналния компютър на Карън, в който имаше английската версия на Библията. На следващия ден той каза на Брюмастър:

— Проверих в компютъра дали в Библията се споменават думите „лагоморфни“ и „диви зайци“. Вторите се появяват на два пъти — в Левит и във Второзаконие, но в Откровението няма нищо.

— Мислиш ли, че нашият заек може да е бил използван като библейски символ?

— Не. — Ейнсли се поколеба, после добави: — Ще ти кажа до какво заключение стигнах, след като размишлявах цяла нощ. Смятам, че онзи заек изобщо не е символ от Откровението. Просто не пасва. Според мен е за заблуда.

Под любопитния поглед на Брюмастър той продължи:

— Всички други символи отговаряха на нещо конкретно. Като четирите мъртви котки — „четири животни“, червеният полумесец — „месечината стана като кръв“ и тръбата — „силен глас като от тръба“.

— Спомням си — кимна Брюмастър.

— Е, заекът естествено може да е „животно“. Откровението е пълно с такива. — Ейнсли поклати глава. — Но някак си не мисля, че е така.

— И какво предлагаш?

— Навярно е чисто инстинктивно, Ханк. Но ми се струва, че трябва да помислим дали случаят „Ърнст“ наистина е ново серийно убийство, или ги е убил някой друг, който се е опитал да представи нещата по този начин.

— Това е изненадваща идея, Малкълм. Ще я имам предвид. Но трябва да ти кажа, че след като видях местопрестъплението, мисля, че не си прав.

Оставиха въпроса отворен.

Малко по-късно Сандра Санчес им събщи заключенията си от аутопсията на двата трупа. Да, били убити с нож „Боуи“, както беше предположила след предварителния оглед на жертвите. Характерните белези по телата обаче се различавали от предишните убийства, следователно бил използван друг нож — което не доказваше нищо, тъй като този тип ножове се продаваха свободно и серийният убиец спокойно би могъл да притежава няколко.

Дните минаваха и въпреки съмненията на Малкълм Ейнсли, изглеждаше все по-сигурно, че убийството на семейство Ърнст е извършено от същата ръка, както в осемте предишни случая. Най-важните обстоятелства бяха идентични, същото се отнасяше за второстепенните подробности: убитият заек, въпреки всичко вероятен символ от Откровението, отсъствието на каквито и да е пари, оставените на видно място недокоснати бижута и високото радио. Освен това, както и при предишните убийства, нямаше отпечатыци от пръсти.

Детективите обаче бяха затруднени от бързината, с която убийството на семейство Ърнст бе последвало случая „Урбина“ — само с тридневен интервал. Предишните убийства бяха от два до три месеца едно след друго. Медиите и обществеността се интересуваха от този факт и задаваха уместни въпроси. Дали убиецът не беше ускорил смъртоносната си мисия, каквато и да бе тя? Дали не се бе почувствал неуязвим? Имаше ли някакъв особен смисъл в това, че следващата жертва е градски съветник на Маями? Бяха ли застрашени други съветници или висши държавни служители? И какво прави полицията

— ако изобщо прави нещо, за да изпревари следващите ходове на престъпника?

Макар че на последния въпрос не можеха да отговорят публично, спецчастта, начело със сержант Ейнсли, беше започнала наблюдението на шестимата заподозрени.

Но още преди спецчастта да започне да изпълнява всичките си задачи, се състоя среща, която Ейнсли знаеше, че е неизбежна.

[1] Ричард Роджърз (1902–1979) — американски композитор. Оскар Хамърстайн (1895–1960) — американски поет и либретист. — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В 08:15 ч., два дни след откриването на обезобразените трупове на Густав и Елиънър Ърнст, Малкълм Ейнсли пристигна в полицейското управление, след като вече беше получил текущия доклад на сержант Брюмастър. За негово разочарование от предишния ден нямаше нищо ново. Резултатът от проверката при съседите, по време на която хората бяха разпитани за появата на непознати в района, бе, както се изрази Брюмастър, „nada“^[1].

В отдела Ейнсли завари до бюрото си лейтенант Нюболд. Той посочи с ръка и каза:

— В кабинета ми те чака един човек, Малкълм. Най-добре е да побързаш!

Малко след това сержантът видя майор Синтия Ърнст, седнала на стола на Нюболд.

Беше облечена в стегната полицейска униформа и изглеждаше прекрасно. Каква ирония, помисли си Ейнсли, че грубо скроените мъжки дрехи можеха да стоят толкова секси върху женско тяло. Квадратните рамене на семплото сако със златните дъбови листа на високия ѝ чин само подчертаваха съвършените пропорции на фигурата ѝ. Тъмнокестенявата ѝ коса, подстригана според устава на четири сантиметра над яката, контрастираше на бледорозовата ѝ кожа и проницателните ѝ зелени очи. Ейнсли долови аромата на познат парфюм и внезапно го заляха спомени.

Седнала зад бюрото, Синтия четеше някакъв документ. Вдигна лице с безстрастно изражение.

— Влизай — рече тя. — Затвори вратата.

Ейнсли се подчини. Той забеляза, че очите ѝ са зачервени.

Сержантът се изправи пред бюрото и започна:

— Бих искал да кажа, че искрено съжалявам...

— Благодаря — бързо го прекъсна майор Ърнст и делово продължи: — Тук съм, за да ти задам няколко въпроса, сержант.

— Ще се опитам да ти отговоря — със същия тон отвърна Ейнсли.

Дори сега, въпреки студеното ѝ отношение към него, видът и гласът на Синтия Ърнст го възбуждаха, както толкова пъти по времето, когато бяха любовници. Онзи еротичен, вълнуващ и предизвикателен миг сякаш беше преди векове.

Връзката им беше започнала пет години преди това, и двамата бяха детективи в отдел „Убийства“. Тогава Синтия бе красива и желана трийсет и три годишна жена — три години по-млада от Малкълм. А сега, реши той, беше станала още по-привлекателна. Както винаги Синтия излъчваше сексуалността си като маяк и за негов срам, Ейнсли усети, че се е възбудил.

Тя посочи към стола пред бюрото и без да се усмихва, каза:

— Можеш да седнеш.

Ейнсли си позволи съвсем лека усмивка.

— Благодаря, майоре.

Той седна. Разбираше, че с няколкото разменени реплики Синтия вече е изяснила отношенията помежду им — отношения между хора на служба. Естествено. Нямаше нищо лошо в това да знаеш къде ти е мястото. Искаше му се обаче, да му бе позволила да изкаже искрените си съболезнования заради ужасната смърт на родителите ѝ. Но Синтия върна очи към документа, който четеше, и после, без да бърза, го остави.

— Разбрах, че ти ръководиш разследването на убийството.

— Да. — Той започна да ѝ разказва за специалта и причината за сформирването ѝ, но тя го прекъсна.

— Всичко това ми е известно.

Ейнсли замълча, като се чудеше какво цели Синтия. Беше сигурен в едно: тя дълбоко и искрено скърбеше. Издаваха го зачервените ѝ очи, а той от личен опит знаеше, че връзката между Густав и Елиънър Ърнст и Синтия, тяхно единствено дете, бе изключително дълбока.

При други обстоятелства би я прегърнал или просто би докоснал ръката ѝ, но разбираше, че сега това е невъзможно. От четири години пътищата им се бяха разделили, а Ейнсли знаеше, че Синтия незабавно ще издигне непроницаемата си защитна преграда, която използваше толкова често, като оставяше всичко лично, за да се превърне в познатата му енергична професионалистка.

Докато работеше заедно с нея, Синтия беше проявила и някои не дотам положителни черти. Категоричната ѝ прямота я караше да отхвърля гъвкавостта, макар че понякога това качество се оказваше полезно в разследванията. Тя предпочиташе да действа директно, дори това да означаваше, че минава границата на закона — като сключваше сделки с престъпници извън служебното договаряне или подхвърляше улики, за да „докаже“ някое известно престъпление. Като неин пряк шеф в отдела, Ейнсли понякога бе възразявал срещу методите ѝ, макар че никой не би могъл да оспорва резултатите ѝ, които тогава се бяха отразили благоприятно и върху самия него.

После идваше напълно непрофесионалната, влюбена, изоставена, безумно чувствена Синтия — тази нейна страна той нямаше да види днес, нито пък някой друг път. Ейнсли се отърси от мислите си.

Тя се наведе напред и каза:

— Да се върнем на въпроса. Искам да чуя какво правиш всъщност и недей да криеш абсолютно нищо.

Синтия Ърнст постъпи в полицията в Маями на двацет и седем годишна възраст, една година преди Малкълм Ейнсли. Напредваше бързо — според някои заради баща ѝ. И сигурно тази връзка не беше в минус, нито пък фактът, че правата на малцинствата и жените пораждаха нови възможности. Но както разбираха всички, които я познаваха добре, истинската причина за успеха на Синтия бяха вродените ѝ способности и енергичност, придружени от усилена работа.

Синтия се отличи още по време на задължителния десетседмичен курс в полицейската академия, където прояви силна памет и бързи реакции. Представи се изключително добре в стрелбата с оръжие и инструкторът я характеризира като „забележителна“. След четири седмици тя стреляше с вещината на опитен стрелец, можеше да разглоби и да сглоби пистолета си със светлинна скорост и резултатът ѝ никога не падаше под 298 от 300 възможни точки.

След курса в академията Синтия се оказа извънредно добър полицай. Началниците ѝ започнаха да я ценят заради инициативността, изобретателността и бързите ѝ реакции — последното качество бе

особено ценено в полицията и беше забележително за жена. Тези способности плюс уменията да бъде забелязвана спомогнаха за прехвърлянето на Синтия в отдел „Убийства“ само след две години работа като униформен патрул.

В отдела личното ѝ досие продължи да се пълни с успехи и тя придобиваше все по-добра репутация на изключителен детектив.

Синтия и Ейнсли бяха назначени в един и същ екип, оглавяван тогава от ветерана в службата детектив сержант Феликс Фостър. Скоро след постъпването ѝ произведоха Фостър в лейтенант и го преместиха в друг отдел. Повишен в сержант, Ейнсли зае неговото място.

Но още преди това двамата със Синтия бяха работили заедно и изпитваха взаимно привличане.

Синтия водеше разследване на тройно убийство и Ейнсли от време на време ѝ помагаше. В преследване на няколко обещаващи следи, двамата отлетяха за Атланта за два дни. Перспективите бяха добри и в края на първия изтощителен, но успешен ден те отседнаха в крайградски мотел.

После, на вечеря в малък, изненадващо добър италиански ресторант, Ейнсли погледна към Силвия и инстинктивно чувствайки какво ще последва, попита:

— Много ли си уморена?

— Адски — отвърна тя. После хвана ръката му. — Но не прекалено уморена за онова, което и двамата искаме ужасно. И това не е десертът.

В колата, докато се връщаха обратно в мотела, Синтия се притисна и облиза ухото му с език.

— Не съм сигурна, че мога да чакам — задъхана каза тя. — А ти? — После започна да го дразни с ръка и го накара да простене и да се отклони от пътя.

На вратата на стаята си той нежно я целуна.

— Струва ми се, че искаш да влезеш.

— Не чак толкова, колкото ти искаш да вляза — закачливо отвърна тя. После издърпа ключа от ръката му, бутна го настрани и отвори вратата. Изведнъж той се оказа зад нея. Синтия чу вратата да се затръшва и стаята потъна в мрак. Ейнсли я притисна с лице към стената.

Като дишаше в косата ѝ и я целуваше по тила, Ейнсли пъхна ръка покрай кръста ѝ.

— О, Господи — промълви Синтия. — Искам те веднага.

— Шшт — рече Ейнсли, докато я дразнеше с влажния си пръст. — Не казвай нищо. Нито думичка.

Тогава тя се обърна — бързо и без предупреждение — и застана с лице към него, но все още здраво притисната до стената.

— Ще те чукам, сержант — задъхана каза Синтия, после запуши устата му с устни.

Те припряно събличаха дрехите и в същото време все по-отчаяно се целуваха.

— Красива си — на няколко пъти промълви Ейнсли. — Господи, колко си красива.

Накрая Синтия го бутна върху леглото и се качи отгоре му.

— Искам те сега, любов моя. Не смей да ме караш да чакам нито секунда.

После си починаха, отново се любиха и така продължи през цялата нощ. Сред хаоса на мислите си Малкълм осъзна, че Синтия е възприела водещата роля в секса и за своя изненада откри, че няма нищо против.

През следващите месеци, след като го повишиха в детектив сержант, Ейнсли беше в състояние да урежда графици за дежурствата така, че двамата със Синтия да са често заедно — и в Маями, и по време на случайните едnodневни командировки извън града. Така или иначе, връзката им продължи.

Имаше много моменти, в които Ейнсли с чувство на вина си напомняше, че е женен за Карън. Но експлозивната жажда на Синтия и собственото му безумно удоволствие, когато я задоволяваше, като че ли затъмняваше всичко останало.

Както първия път, всяка от следващите им любовни срещи започваше с дълга целувка, докато се събличаха, и с времето вълшебната им весела игра продължи.

Веднъж, докато се събличаха, Ейнсли откри, че подобно на повечето жени детективи, Синтия носи в кобур под панталоните на глезена си втори пистолет. Обичайното полицейско оръжие, каквото имаха и Ейнсли, и Синтия, бе 9-милиметров автоматичен пистолет „Глок“ с пълнител с 14 патрона с кух връх. Но тя си беше купила този

малък пистолет сама — хромиран „Смит & Уесън“ с пълнител с пет патрона.

— Това е за всеки друг, който ме нападне, освен теб, скъпи — промълви Синтия. После плъзна върха на езика си в ухото му. — В момента единственото оръжие, което ме интересува, е твоето.

Полицайте можеха да носят втори пистолет, ако го регистрираха и бяха квалифицирани да го използват. Синтия отговаряше и на двете изисквания.

Всъщност това оръжие щеше да бъде използвано по начин, за който Малкълм Ейнсли си спомняше с признателност.

Синтия Ърнст водеше разследването на сложна криминална загадка, а Ейнсли беше сержант наблюдател. Смяташе се, че един банков служител в Маями е присъствал на убийство, но не иска да го признае. Синтия и Ейнсли заедно бяха отишли в банката — голям клон в центъра на града, — за да разпитат вероятния свидетел и при влизането попаднаха на банков обир.

Бе около пладне и банката беше претъпкана.

Само три минути преди това крадецът, мускулест бял мъж, въоръжен с автоматичен картечен пистолет „Узи“, заповяда на една от касиерките да сложи всички пари в платнена чанта, която бутна към нея. Почти никой не разбра какво става, докато един от охраната не забеляза мъжа и не се хвърли към него. С изваден пистолет пазачът нареди:

— Хей, ти, на гишето! Хвърли оръжието!

Вместо да се подчини, крадецът се обърна и прати откос към пазача, който се строполи на земята. Сред последвалите писъци нападателят извика:

— Това е грабеж! Никой да не мърда и други пострадали няма да има! — После се пресегна, стисна касиерката за шията и я повлече по гишето.

Точно в това време Синтия и Ейнсли влязоха в банката.

Без да се колебае Ейнсли пхна ръка в кобура под сакото си и извади 9-милиметровия „Глок“. Зае стабилна стойка и високо извика:

— Аз съм полицай. Пусни жената. Остави оръжието си на гишето и вдигни ръце, иначе ще стрелям!

В същото време Синтия се отдалечи от Ейнсли, но без да прави резки движения, за да не привлече вниманието на престъпника. В ръцете си небрежно държеше малка дамска чантичка.

Крадецът стисна още по-силно шията на касиерката и насочи оръжието си към главата ѝ. После изръмжа към Ейнсли:

— Ти пусни пистолета, боклук такъв, иначе кучката първа ще си го получи. Давай! Пусни го! Ще броя до десет. Едно, две...

С тънък и пресеклив глас, касиерката извика:

— Моля ви, направете каквото ви казва! Не искам... — Думите ѝ пресекнаха, когато натискът върху гръкляна ѝ се усили.

— Три... четири... — продължаваше крадецът.

— Пак ти казвам, остави проклетото си оръжие и се предай — извика Ейнсли.

— Глупости!... пет... шест... Ти пусни шибания си пистолет, боклук, или на десет гръмвам тази кучка!

Доста встрани, Синтия хладнокръвно преценяваше откъде ще е най-удобно да стреля. Знаеше, че Ейнсли се досеща какво прави тя и се опитва да печели време. Крадецът разбираше, че никога няма да се измъкне и затова не му пукаше...

Той продължаваше да брой.

— Седем...

Ейнсли решително продължаваше да се цели в него. Синтия знаеше, че сега той разчита изцяло на нея. В банката не се чуваше нито звук — всички бяха замръзнали по местата си и напрегнато гледаха. Предполагаше се, че някой вече е натиснал копчето, с което беззвучно се сигнализираше в полицията. Но докато пристигнеха още полицаи, щяха да изминат няколко минути, а и какво можеха да направят те...

Синтия виждаше, че точно зад престъпника нямаше никой. Сега той гледаше почти директно към нея, но като че ли не я забелязваше, тъй като вниманието му беше съсредоточено върху Ейнсли. Касиерката обаче, все още с насочено към главата ѝ оръжие, бе опасно близо. Нямаше избор. Синтия щеше да има възможност само за един изстрел и той трябваше да е смъртоносен...

— Осем...

С едно-единствено бързо движение тя освободи закопчалката на специалната си чантичка — нов ефикасен заместител на кобура на глезена. Като остави чантичката да падне, Синтия извади малкия

„Смит & Уесън“ и хромираният пистолет проблесна, докато го насочваше.

— Девет...

Тя се прицели светкавично и стреля.

Резкият звук накара хората да обърнат очи към нея. Синтия не ги забеляза. Очите ѝ останаха впити в мъжа, който се строполи на пода, а от единствената червена дупчица почти по средата на челото му бликна кръв. Касиерката бързо се освободи от ръцете му, после се свлече в ридания на земята.

Все още насочил пистолета си към крадеца, Ейнсли се приближи и внимателно огледа вече неподвижното тяло. После отпусна оръжието си. Когато Синтия дойде при него, той усмихнат ѝ каза:

— Справи се чудесно. Благодаря ти.

Хората изведнъж осъзнаха случилото се. Залата избухна в спонтанни аплодисменти. Синтия усмихнато се облегна на Малкълм и облекчено въздъхна:

— Мисля, че ми дължиш една седмица отпуск.

Ейнсли кимна.

— Трябва да внимаваме. Ще станеш известна.

И през следващите няколко дни медиите наистина направиха от нея героиня.

Много след това, когато си спомняше за връзката си със Синтия, Малкълм Ейнсли се чудеше дали необузданата му страст не е закъсняла реакция на дългите години, прекарани в безбрачие. Така или иначе, „годината на Синтия“, както я кръсти той, премина под знака на щедрите плътски удоволствия.

От време на време се питаше дали не трябва да изпитва угризения. Тогава си напомняше, че има безброй прецеденти. Теологичните му спомени (щеше ли някога да избяга от тях?) го връщаха към библейския цар Давид и книга II, Царства, 11:

„Веднъж привечер, като стана от леглото си, Давид се разхождаше по покрива на царския си дом и от покрива съгледа жена, която се къпеше; а жената беше много хубава.“

Това беше Вирсавия, разбира се, жената на Урия, който бе — както се казваше в Стария завет — на една от Божиите войни.

„Давид прати слуги да я вземат; и тя дойде при него, и той спа с нея... Тая жена стана непразна и прати да обадят на Давида и да кажат: непразна съм.“

За нещастие на Давид всичко това се беше случило преди появата на кондомите, които Ейнсли използваше със Синтия. Нито пък се налагаше Ейнсли да се бори със съпруга на любовницата си — както войнът Урия, когото цар Давид наредил да убият...

За негова изненада през цялото време, прекарано със Синтия, обичта на Малкълм към Карън не отслабна. Сякаш водеше два отделни живота. Единият, семеен, сигурен и постоянен, а другият — безумна авантюра, която, винаги бе знаел, някой ден трябваше да свърши. Ейнсли никога сериозно не беше смятал да изостави Карън и сина им Джейсън, тогава тригодишно прекрасно малко момченце.

От време на време Ейнсли се чудеше дали Карън не знае или поне не подозира за връзката му. Понякога само някоя дума или изказано мнение можеха да го накарат с тревога да повярва, че наистина е така.

Междувременно с напредването на годината на Синтия някои нейни черти започнаха да го безпокоят, понякога дори професионално. Настроението ѝ периодично се менеше — без каквато и да е явна причина — от обилно изливаща се любовна топлина до внезапна ледена студенина. В тези моменти Ейнсли се чудеше какво ли е станало. След няколко такива случая разбра — просто Синтия си беше такава. С времето тази черта на характера ѝ се проявяваше все по-често.

Но докато тази промяна на настроенията бе търпима, с професионалната страна на въпроса не беше така.

През цялата си полицейска кариера Ейнсли бе вярвал в етичното поведение, дори когато си имаше работа с проявени престъпници, напълно погазващи етиката. Понякога можеха да се допуснат дребни сделки в замяна на информация, но Ейнсли стигаше най-много дотук. Някои полицаи обаче не мислеха така и сключваха незаконни сделки с престъпниците, лъжесвидетелстваха или подхвърляха улики. Но Ейнсли забраняваше тази тактика както на самия себе си, така и на онези, които работеха с него.

Синтия очевидно нямаше такива скрупули.

Като неин пряк началник, Ейнсли подозираше, че в морално отношение някои от успехите в разследванията ѝ са спорни. Но директно до него не беше достигнало нищо и когато я питаше за непозволени методи, тя отричаше. На повърхността обаче изплува нещо, което той не можеше да пренебрегне.

Ставаше дума за Вал Кастлън, художник и крадец, неотдавна условно освободен от затвора. Синтия водеше разследване на убийство и макар че Кастлън изобщо не беше заподозрян, тя смяташе, че може да има информация за друг бивш затворник, когото наистина подозираха. Доведен в полицията за разпит, Кастлън отрече всякаква връзка със случая и Ейнсли бе склонен да му повярва. Но Синтия беше на друго мнение.

По време на последвалия разпит на четири очи Синтия го заплаши, че ако откаже да ѝ сътрудничи, ще му подхвърли наркотици и после ще го арестува. В такъв случай условното му освобождаване щеше да бъде отменено и той щеше да се върне в затвора. Номерът с наркотиците беше разпространена тактика в полицията.

Ейнсли разбра за заплахата на Синтия от сержант Ханк Брюмастър, който пък научил от един от информаторите си, близък приятел на Кастлън. Когато Малкълм я попита дали е вярно, тя си призна, макар че още не бе подхвърлила наркотиците.

— И няма да го направиш — каза ѝ той. — Аз нося отговорността и няма да го позволя.

— Стига глупости, Малкълм! — отвърна Синтия. — Онзи изрод така или иначе ще се върне в затвора. Просто щях по-бързо да го пратя там.

— Не разбираш ли? — не вярваше на ушите си той. — Тук сме, за да налагаме закона, а това означава, че ние също трябва да му се подчиняваме.

— Задръстен си колкото тази стара възглавница. — Синтия запрати към него възглавницата от леглото в мотела, в който бяха наели стая през един дъждовен следобед. В същото време легна по гръб и широко разтвори крака. — Законно ли е това, което ти се иска? — попита тя. — В края на краищата и двамата сме дежурни. — После тихо се изсмя.

Лицето на Ейнсли промени изражението си. Той се приближи и хвърли сакото и вратовръзката си върху леглото. Внезапно Синтия

рязко каза:

— Бързо, бързо! Пъхни в мен прелестния си голям незаконен хуй!

Както и по-рано, Ейнсли потъна в нея и се почувства безпомощен, но в същото време вулгарният ѝ език го караше да изпитва неувереност и срам. И все пак това беше част от сексуалната ѝ агресивност и правеше любенето им по-възбуждащо.

Въпросът за Вал Каствън бе изоставен и макар че Ейнсли имаше намерение да го поднови по-късно, никога не го направи. Нито пък разбра как е получена липсващата информация в разследването на Синтия, което се превърна в поредния ѝ триумф.

Онова, за което Ейнсли се погрижи, беше Каствън да не получи обвинение в притежание на наркотици и да не анулират условното му освобождаване. С това сякаш отправяше предупреждение към Синтия.

Безпокоеше го още нещо. За разлика от повечето полицейски служители Синтия изглежда се чувстваше добре в компанията на престъпници и безпроблемно и приятелски се смесваше с тях в баровете. Двата с Ейнсли се различаваха и в отношението си към нарушаването на закона. Сержантът възприемаше разкриването на престъпленията и конкретно на убийствата като високо морален въпрос. Синтия гледаше на нещата по друг начин. Веднъж му каза:

— Погледни действителността, Малкълм! Това просто е надиграване между мошеници, полиция и юристи. Кой ще победи зависи от това кой юрист е по-умен и колко богат е подсъдимият. Твоите така наречени морални въпроси нямат шанс в тази игра.

Това не се хареса на Ейнсли. Нито пък беше щастлив да научи, че постоянен придружител на Синтия в баровете и ресторантите е Патрик Дженсън, блестящ писател и бонвиван от Маями, но с лоша репутация, особено в полицията.

Бивш телевизионен репортер, Дженсън бе написал поредица от популярни криминални романи и на трийсет и девет годишна възраст беше натрупал, както се говореше, дванайсет милиона долара. Някои твърдяха, че успехът е размътил мозъка му и той се е превърнал в груб и арогантен женкар. Втората му съпруга Наоми, с която се бе развел, на няколко пъти беше подавала жалби за нанесен побой и после ги

оттегляше, преди да бъдат предприети наказателни мерки. След развода им Дженсън бе правил опити да се върне при нея, но тя го беше отхвърлила.

Тогава откриха Наоми Дженсън убита с 38-милиметров пистолет. Куршумът беше преминал през гърлото ѝ. До нея лежеше приятелят ѝ Килбърн Холмс, млад музикант, убит със същия пистолет. Според свидетелите по-рано същия ден Наоми и Дженсън яростно спорели пред дома. Тя настоявала да я остави на мира и му казала, че възнамерява отново да се омъжи.

Патрик Дженсън бе заподозрян и разследванията на отдел „Убийства“ показаха, че няма алиби. До трупите откриха носна кърпичка, идентична с тези на Дженсън, макар по нея да нямаше нищо, което да доказва, че е негова. В ръката на Холмс обаче намериха парче хартия, което си пасваше с друго парче, открито в боклука на Дженсън. После детективите разбраха, че две седмици преди убийството Дженсън е купил 38-милиметров револвер „Смит & Уесън“, но той твърдеше, че го е загубил. Така или иначе оръжието на престъплението не беше открито.

Въпреки положените усилия, сержант Пабло Грийн и неговите хора не откриха други улики, а малкото, с които разполагаха, не бяха достатъчни, за да се възбуди углавно дело.

Патрик Дженсън също го знаеше.

— Днес отидох при онзи арогантен хуй Дженсън — разказваше на Грийн и Ейнсли водещият разследването детектив Чарли Търстън, — за да му задам още няколко въпроса, а той само ми се изсмя и ми каза да си го начукам. — Опитен детектив, обикновено любезен и търпелив, Търстън беше побеснял.

— Копелето знае, че ние знаем, че го е направил — продължи той — и иска да ни каже: „И какво, никога няма да го докажете“.

— Нека сега се посмее — отвърна Грийн. — После може да е наш ред.

Но Търстън поклати глава.

— Няма да стане. Той ще опише всичко в някоя своя скапана книга и ще се натъпче с пари.

До известна степен Търстън бе прав. Не се появи нищо ново, което да свърже Дженсън с убийството на Наоми и приятеля ѝ Килбърн Холмс. Дженсън наистина издаде нов криминален роман, в

който описваше детективите като некомпетентни шутове. Но книгата не се продаваше добре. Не я последваха други и като че ли блестящите дни на Патрик Дженсън бяха отминали, както толкова често се случваше — в литературната орбита се появяваха млади писатели, а по-старите отпадаха. Дженсън беше загубил по-голямата част от милионите си и се оглеждаше за нови източници на доход. Говореше се също, че двамата с детектив Синтия Ърнст отдавна поддържат любовна връзка.

Ейнсли не обърна внимание на последния слух. Смяташе, че Синтия няма да прояви такава глупост, като се имаше предвид положението на Патрик Дженсън като заподозрян в убийство. Освен това не можеше да приеме, че тя е в състояние едновременно да има двама любовници, най-вече защото връзката между Синтия и Ейнсли често ги обезсилваше докрай.

Веднъж Малкълм спомена пред нея името на Дженсън, като се опитваше да звучи небрежно. Както обикновено, не можа да я заблуди.

— Ревнуваш ли? — попита тя.

— От Патрик Дженсън! Как ли пък не. — Той се поколеба, после прибави: — Имам ли основание да ревнувам?

— Между мен и Патрик няма нищо — увери го тя. — Аз искам теб, Малкълм, при това целия. Не искам да те дяля с никого. — Пътуваха в необозначена полицейска кола. Шофираше Синтия. Последните няколко думи прозвучаха като заповед.

Той се сепна и почти без да се замисля, попита:

— Да не би да искаш да се оженим?

— Малкълм, първо се освободи. Тогава ще си помисля.

Отговорът, помисли си той, бе типичен за Синтия. През последната година той я беше опознал добре. Ако се разведеше, тя най-вероятно щеше да го използва, да го изстиска докрай и после да го разкара. За нея нямаше нищо постоянно.

Ейнсли знаеше, че все някога ще дойде моментът да вземе решение. Знаеше също, че това няма да се хареса на Синтия и че гневът ѝ ще изригне като Везувий.

За миг той отложи сблъсъка и отново се замисли за Давид и Вирсавия... любовниците, оженили се, след като се избавили от съпруга ѝ Урия в битка, устроена от самия цар. Но според Библията вероломството му разстроило Господ.

„И делото, което извърши Давид, беше зло пред очите на Господа... Господ прати Натана (пророка) при Давида, и той отиде при него и му рече... Тъй говори Господ: Ето, Аз ще повдигна против теб зло от твоя дом, ще взема твоите жени пред очите ти и ще ги дам на ближния ти, и той ще спи с твоите жени...“ II, Царства, 11 и 12.

Подобно на толкова много други неща в Библията, това бе — според учените — изключително неправдоподобна народна легенда, разказвана край лагерните огънове на полуномадите израилтяни, а двеста години след това записана в смесица от действителност и митове, преразказвани хиляди пъти. Но докъде се простираше истината и къде започваше измислицата нямаше значение. Важното беше, че в отношенията между хората нямаше нищо ново, а само вариации на стари теми. С една от тях Ейнсли се сблъскваше сега — нямаше да се ожени за Синтия и не искаше да се „освободи“ от Карън.

Движеха се по тиха крайградска улица. Синтия сякаш предусещаше какво ще се случи, защото отби и изключи двигателя на колата.

— Е? — погледна го тя.

Малкълм хвана ръката ѝ и нежно каза:

— Любов моя, онова, което се случи помежду ни, беше вълшебно, прекрасно. Никога не съм го очаквал и ще изпитвам благодарност за него, докато съм жив. Но трябва да ти кажа: не можем да продължаваме, трябва да сложим край.

Бе очаквал избухване. Нищо подобно. Вместо това тя се засмя.

— Предполагам, че се шегуваш.

— Не — твърдо отвърна той.

Синтия поседя мълчаливо няколко секунди, като гледаше през прозореца. После, без да се обръща, със зловещо спокойствие каза:

— Ще съжаляваш за това, Малкълм, обещавам ти — ще съжаляваш през остатъка от нещастния си живот.

Той въздъхна.

— Може да си права. Предполагам, че трябва да рискувам.

Изведнъж тя го погледна с ярост и сълзи в очите. Юмруците ѝ бяха стиснати.

— Копеле такова!

От този момент насетне двамата почти не се виждаха. Една от причините беше, че няколко дни по-късно я произведеха в сержант.

Няколко седмици преди това бе издържала изпита и се беше класирала трета от шестстотин кандидати.

След повишението ѝ я прехвърлиха с по-висок ранг в „Сексуални насилия“. Назначиха я за началник на група от петима детективи, които разследваха изнасилвания, опити за изнасилване, сексуални мъчения, воайорство — списъкът бе дълъг. Синтия постигна изключителни успехи. Както и в „Убийства“, тя често разнищваше случаите чрез мрежа от връзки и информатори. Прояви се като всеотдаен ръководител, който работеше усилено и караше хората си да правят същото. Още в самото начало Синтия успя да арестува и да помогне за осъждането на сериен изнасилвач с петнайсет жертви, който в продължение на повече от две години постоянно тероризираше жените в града.

Отчасти поради тази причина, както и поради отличните ѝ резултати на следващия изпит, две години по-късно Синтия бе произведена в лейтенант и я преместиха като заместник-началник на отдел „Връзки с обществеността“. Тя осъществяваше контакти с публиката, появяваше се на срещи в града, изнасяше лекции пред различни общности, а понякога и пред представители на други полицейски управления и изобщо допринасяше за изграждането на положителен облик на полицията в Маями.

С всичко това тя привлече вниманието на началника на управлението и когато шефът на отдела ѝ неочаквано почина, Фаръл Кетлъдж я назначи на неговото място. В същото време заради все по-нарастващото значение на „Връзки с обществеността“ Кетлъдж реши, че отделът трябва да се ръководи от майор. Така Синтия получи високия чин, без дори да е била капитан.

Междувременно Ейнсли продължаваше да е сержант, до известна степен благодарение на факта, че е бял мъж във време, в което силно се насърчаваше непропорционалното, а според някои и несправедливото, повишение на малцинствата и жените. Той обаче беше издържал отлично изпита за лейтенант и очакваше скоро да го произведат. От практическа гледна точка повишението щеше да допълни годишната му сержантска заплата от 52 000 долара с добре дошлите 10 400 долара.

Когато финансовите им трудности намалееха, двамата с Карън щяха да пътуват повече, по-често да ходят на концерти — обичаха

джаз и камерна музика, — да вечерят навън и изобщо да подобрят качеството на живота си. След края на връзката му със Синтия започна да го гризе закъсняло чувство на вина и това повече от всякога караше Ейнсли да бъде верен, всеотдаен съпруг.

Тогава му се обади капитан Ралф Лиън, който работеше в администрацията — в „Личен състав“. Двамата бяха постъпили в полицията заедно и бяха в един и същ клас в полицейската академия, където се сприятелиха. Лиън бе чернокож, с отлична квалификация, поради което политиката на насърчаване на малцинствата и жените не забави изкачването му нагоре.

По телефона Лиън каза само:

— Малкълм, хайде да прием по едно кафе. — Той назова деня и часа на срещата и едно малко кафене в Литъл Хавана, далеч от полицейското управление.

Пред заведението те усмихнато се поздравиха и топло си стиснаха ръце. Облечен в яке и спортни панталони, вместо в униформа, Лиън отвори вратата и влезе в тихото кафене. Имаше стегната фигура, беше усърден и методичен, а когато ставаше сериозен, претегляше думите си.

— Този разговор не се е състоял, Малкълм.

Погледна въпросително и Ейнсли кимна.

— Добре. Разбирам.

— В „Личен състав“ подочух някои неща... — Лиън замълча. — О, по дяволите, Малкълм! Ето какво. Ако останеш в Маями, няма да постигнеш абсолютно нищо. Не ми е приятно, но заради приятелството ни трябваше да ти го кажа.

Смаян, Ейнсли не отговори нищо.

Гласът на Лиън стана по-развълнуван.

— Заради майор Ърнст. Злепоставя те навсякъде и пречи на повишението ти. Не зная защо, Малкълм, може би ти знаеш. Но дори и така да е, не ми казвай.

— На какво основание пречи на повишението ми, Ралф? Личното ми досие е чисто и официално... е, отлично.

— Основанията са тривиални и всички го знаят. Но един майор... особено този... има много влияние, а при нас, ако имаш могъщ враг, обикновено губиш. Знаеш как е.

Ейнсли наистина знаеше. Но любопитството го накара да попита:

— В какво ме обвиняват?

— В занемаряване на служебни задължения, мързел, безотговорно отношение към работата.

При други обстоятелства Ейнсли можеше да се разсмее.

— Трябва да е преровила всеки проклет случай — каза Лиън. После разказа някои подробности. Например имаше случай, в който Ейнсли не се беше явил навреме в съда.

— Спомням си. Пътувах към съдебната зала, когато ме повикаха по радиотелефона — убийство. Имаше преследване, хванахме убиеца и след това го осъдиха. По-късно същия ден се срещнах със съдията, обясних му положението и му се извиних. Той ме разбра и насрочи ново съдебно заседание.

— За съжаление съдебните документи показват само твоето отсъствие. Проверих. — Лиън извади от джоба си сгънат лист. — Няколко пъти си закъснявал за работа, пропускаш заседания.

— Господи! Това се случва на всекиго. В управлението няма човек, който да не го е правил — спешни повиквания, на които трябва да реагираш и оставяш службата да почака. Даже не си спомням.

— Ърнст обаче е запомнила и е намерила случаите в архива. — Лиън погледна към листа. — Вече казах, че са дреболии. Искаш ли още?

Ейнсли поклати глава. Бързите промени на плана, светкавичните решения, справянето с неочаквани проблеми бяха част от полицейската работа, особено в отдел „Убийства“. Знаеха го всички, включително и Синтия.

Но и той знаеше отговора — не можеше да направи нищо. Синтия имаше висок чин, влияние и държеше всички козове. Ейнсли си спомняше заплахата, която отправи към него. Е, тя наистина бе удържала на обещанието си.

— По дяволите — измърмори той и погледна през прозореца към улицата навън.

— Съжалявам, Малкълм. Наистина гаден удар.

Ейнсли кимна.

— Благодарен съм ти, че ми каза, Ралф. И никой няма да разбере, че сме разговаряли.

Лиън сведе очи към масата.

— Сега това не изглежда толкова важно. — Той вдигна поглед.
— Ще останеш ли в управлението?

— Струва ми се, че да. — Най-вече, помисли си той, защото едва ли имаше алтернатива.

И наистина остана.

След срещата с Ралф, Малкълм се сети за нещо друго: за краткия, неочакван разговор с майката на Синтия госпожа Елиънър Ърнст няколко месеца преди това.

Обикновено сержантите от полицията не се срещат с градските ръководители и жените им в обществото, но това се случи на малка вечеря по случай пенсионирането на висш офицер, с когото Ейнсли беше работил. На вечерята присъстваха господин и госпожа Ърнст. Ейнсли бе виждал госпожа Ърнст. Изглеждаше скромна жена, облечена в скъпи дрехи, но малко стеснителна. Ето защо той се изненада, когато по време на приема преди вечерята тя се приближи към него с чаша вино в ръка.

— Вие сте сержант Ейнсли, нали? — тихо попита госпожа Ърнст.

— Да.

— Струва ми се, че вие с дъщеря ми вече не... как да се изразя... не излизате заедно. Така ли е? — Тя видя, че Ейнсли се колебае и прибави: — О, не се притеснявайте, няма да кажа на никого. Но понякога Синтия не е особено дискретна.

— В последно време се виждаме съвсем рядко — неуверено отвърна той.

— Думите ми могат да ви се сторят странни от устата на една майка, но съжалявам за това. Според мен вие ѝ оказвахте благотворно въздействие. Кажете ми, приятелски ли се разделихте?

— Не.

— Жалко. — Госпожа Ърнст заговори още по-тихо. — Предполагам, че не би трябвало да го правя, но искам да ви кажа нещо, сержант Ейнсли. Ако Синтия смята, че към нея са постъпили зле, тя никога не го забравя, никога не го прощава. Просто ви предупреждавам, за да го имате предвид. Приятна вечер.

Госпожа Ърнст се отдалечи.

И ето че не след дълго пророческите думи на Елиънър Ърнст се потвърдиха. Капитан Ралф Лиън беше изпълнил ролята на вестител и Ейнсли — като че ли завинаги — бе платил цената на Синтия.

Сега, след толкова много събития и толкова много промени и за двамата, Малкълм Ейнсли и Синтия Ърнст се гледаха лице в лице в кабинета на Лио Нюболд.

— Да се върнем на въпроса — беше казала за убийството на родителите си тя. — Искам да чуя какво правиш всъщност и недей да криеш абсолютно нищо.

— Съставихме списък на заподозрените, които ще следим. Наредих да пратят копие...

— Вече го получих. — Синтия докосна папката пред себе си. — Има ли в списъка някой, когото да подозирате най-много?

— Робинсън изглежда вероятен. Някои моменти съвпадат, но още е прекалено рано да се каже. Наблюдението би трябвало да ни даде повече информация.

— Сигурен ли си, че убиецът във всички случаи е един и същ?

— Колкото и всички останали. — Личните му съмнения, помисли си Ейнсли, не бяха от значение.

Последваха още въпроси и въпреки студенината на Синтия, с отговорите си Ейнсли се опита да изрази съчувствието си. В същото време беше нащрек. Сержантът знаеше от собствен опит, че бившата му любовница ще използва всяка информация както си знае.

— Разбрах, че си свързал някои от откритите на местопрестъплението неща — каза към края Синтия — с моменти от Библията.

— Да, предимно от Откровението.

— Предимно?

— Нищо не е точно. Както знаеш, не е възможно да сме сигурни за източника или за мотива на престъпника. Може да е нещо абсолютно непоследователно. Просто тези библейски моменти ни насочиха към група хора, които в момента наблюдаваме.

— Искам да ме информираш за всички нови разкрития. С ежедневни доклади по телефона.

— Извинявай, майоре, но би трябвало да се разбереш с лейтенант Нюболд за това.

— Вече се разбрахме. Той получи инструкциите ми. Сега ги предавам и на теб. Моля те, гледай да ги спазваш.

Е, помисли си той, майор Синтия Ърнст имаше достатъчно висок чин, за да даде тези инструкции, макар че ако трябваше да са стриктни, те бяха извън компетенцията ѝ. Но пък това не означаваше, че трябва да ѝ съобщават всяка незначителна подробност, въпреки че ставаше дума за убийството на родителите ѝ.

Ейнсли се изправи, приближи се до бюрото и погледна към Синтия.

— Майоре, ще направя всичко възможно, за да те държа в течение, но като шеф на спецчастта основното ми задължение е да разреши този случай. — Той изчака, докато жената вдигне очи, после продължи: — Нищо не е по-важно от това.

Тя като че ли се готвеше да каже нещо, после очевидно се отказа. Ейнсли отстъпи назад, без да я изпуска от поглед. Да, тя имаше по-висок чин и на практика можеше да му заповяда всичко в областта на служебните задължения. Но на лично равнище, реши той, никога нямаше да се остави да бъде победен... никога.

Простата истина бе, че не вярваше на Синтия и вече почти не я харесваше. Знаеше, че има неща, които тя крие, макар да нямаше представа какви са и по какъв начин бяха свързани с разследването на серийното убийство. Но от собствените си източници в управлението Ейнсли знаеше, че Синтия Ърнст продължава да я кара през просото и да се движи в съмнителна компания, най-вече с писателя Патрик Дженсън.

Полицията в Маями все още следеше Дженсън. Носеха се слухове за връзка между него и банда пласьори на дрога, същата, която подозираха в така нареченото „Убийство в инвалидна количка“, разследвано от полицията в Метро-Дейд. Жертвата, парализиран ценен полицейски информатор, била откарана през нощта и завързана със запушена уста в някакъв отдалечен район на юг от Хоумстед. Инвалидната количка била закачена с верига и тежести за самотно крайбрежно островче и мъжът бил оставен да се удави във водите на прилива.

Разбира се, всичко това беше много далеч от майор Синтия
Ърнст...

Тя леко кимна.

— Това е всичко, сержант. Можеш да си вървиш.

[1] Нищо (исп.) — Бел.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— От всички задължения на ченгетата — каза детектив Чарли Търстън — наблюдението трябва да е най-гадното.

— И на мен определено не ми е любимо — съгласи се Брадфърд Андрюс. — Пък и този проклет дъжд само влошава нещата.

Търстън от „Убийства“ и Андрюс от „Грабежи“, и двамата в началото на трийсетте, седяха във временното си прикритие — микробус на електрическата компания „Пауър & лайт“ — Флорида. Бяха определени да следят Карлос Кинонес, един от шестимата заподозрени в серийните убийства, посочени от компютъра.

Полицейското управление разполагаше с най-различни автомобили, използвани за установяване на наблюдение над заподозрени. Сред тях имаше такситата, камиони на телефонни, газови и електрически компании, няколко коли за доставка на стоки и дори пощенски микробуси. Някои от тях бяха дарени или продадени на полицията от фирмите собственици. Други, конфискувани по време на акции срещу наркотрафиканти, им бяха дадени от съда. Видът на автомобила, с който се следеше даден човек, например Кинонес, се променяше всеки ден.

Детективите висяха вече близо два часа пред апартамента на Кинонес — една от многото бедняшки квартири в квартала, неофициално наричан „Град на свободата“.

Наближаваше 19:00 ч. и Брад Андрюс се прозяваше от скука. Той обичаше действието. Това се отнасяше за всички детективи и мнозина от тях бяха станали такива именно поради тази причина. И все пак през повечето време наблюдението изискваше тъкмо обратното. Налагаше се в продължение на часове да седят в автомобила и да зяпат през прозорците. Дори при хубаво време беше трудно да се концентрират върху работата си, без да си мислят за вечерята, спортуването или секса, или пък за пресроченото изплащане на ипотека...

Вече час се сипеше проливен дъжд и пречеше на детективите да виждат добре какво става навън, а включването на чистачките само

щеше да ги издаде. Монотонният ритъм на водните капки също не им помагаше — и двамата се унасяха.

Търстън видя прозявката на Андрюс.

— Разсъни се, бе, човек!

— Опитвам се — отвърна Брад Андрюс и се размърда в седалката. Опитен полицаи, той беше един от детективите, които командироваха от „Грабежи“ за наблюдението. Преди това Андрюс бе работил в „Убийства“, но в опит да стабилизира семейния си живот се беше прехвърлил в сегашния си отдел, където работното време бе по-приемливо.

Спецгрупата за наблюдение се състоеше от двацет и четирима души — двамата сержанти от „Убийства“ Ейнсли и Грийн, двата им екипа от по четирима детективи, плюс още дванайсет детективи от „Грабежи“. В графика за следене бяха включени и двама следователи от щатската прокуратура.

— Хей! — каза Андрюс. — Ето го нашия човек. Направо не е за вярване — пак си реши косата.

Латиноамериканец с маслинен кожа, Кинонес беше висок, строен мъж с тясно лице и гъста къдрава коса, която сресваше непрестанно. Дългата му криминална кариера включваше нападение, изнасилване и въоръжен грабеж с упражняване на насилие.

Придружен от непознат брадат мъж, той влезе в очукан жълт шевролет, модел 1978-ма, и потегли. Двамата детективи го последваха с микробуса си. Шофираше Андрюс.

Кинонес се насочи направо към шосе 836 — натоварена скоростна магистрала. След като пое на запад към международното летище на Маями, той започна да кара опасно, като блъсна няколко автомобила отзад — очевиден опит да ги спре и ограби.

— По дяволите! — изръмжа Търстън. — С удоволствие бих арестувал онези две копелета.

Андрюс кимна.

— Да, може и да ни се наложи.

Бяха изправени пред дилема, и двамата детективи го разбираха. Задачата им беше да наблюдават Кинонес като вероятен сериен убиец, но ако някой от ударените автомобили спреше, полицаите бяха длъжни да защитят собствениците му. Колите обаче не спираха, несъмнено поради многобройните предупреждения на полицията и медиите.

За голямо облекчение на детективите след известно време блъскането престана и Кинонес като че ли се отказа.

Жълтият шевролет отби от магистралата по северозападен 57-ми булевард, зави на юг в западния край на Литъл Хавана и спря до малък универсален магазин. Брадатият мъж излезе от колата. Кинонес продължи сам към южното университетско градче на общинския колеж в Маями — Дейд, разположен на югозападен 107-ми булевард и 104-та улица. Продължилото почти цял час пътуване бе досадно и Андрюс, който все още шофираше микробуса, изостана назад, колкото беше възможно, без да губи от поглед шевролета.

Вече бе 20:30 ч. и Кинонес спря на паркинга на колежа, така че да може да наблюдава студентите, които влизаха и излизаха от вечерни лекции. Детективите видяха, че няколко студентки рязко обръщаха глави, докато минаваха покрай автомобила на латиноамериканеца. Очевидно им подвикваше нещо, но те не спираха.

— Онзи тип има в досието си нападения и изнасилване — промърмори Търстън. — Мислиш ли, че...

В този момент Кинонес излезе от колата си и тръгна след млада русокока жена.

— Да вървим! — Последван от Андрюс, Търстън изскочи от микробуса.

Кинонес беше на пет-шест метра зад жената, когато тя стигна до автомобила си — червена хонда — скочи вътре, включи двигателя и потегли. Латиноамериканецът изтича обратно до шевролета, все още без да забелязва детективите, които също побързаха към микробуса си.

Когато блондинката мина покрай колата на Кинонес, той потегли след нея. Сега полицаите преследваха и двата автомобила.

— Не изпускай от погледа си онзи кучи син — предупреди Търстън. — Ако е нашият човек, не трябва да допускаме ново убийство.

Андрюс кимна. Сега той караше по-близо до жълтия шевролет, знаейки, че вниманието на Кинонес е съсредоточено върху червената хонда отпред. Трите коли се движеха на север сред разределения трафик по югозападен 107-ми булевард, когато хондата рязко отби вдясно по югозападна 8-ма улица, „Тамаями трейл“. Кинонес очевидно не беше готов за завоя, продължи доста нататък след пресечката, спря и после рязко зави, за да последва жената.

— Тя знае какво иска това копеле — каза Търстън.

Кинонес бе забавен още повече от друга кола, която се готвеше да излезе от 8-ма улица. Той продължи няколко метра напред и шевролетът с вой на спирачки зави надясно. Изостанал назад при последната пресечка, Андрюс го последва.

Докато пътят се освобождаваше, детективите видяха, че блондинката е спряла в паркинга на висок жилищен блок и е излязла от автомобила си. Тя забърза към входа и отключи предната врата. Почти незабавно след като влезе вътре, жената затвори вратата зад себе си.

Няколко секунди по-късно жълтият шевролет на Кинонес спря до хондата. Андрюс подкара микробуса към паркинга и избра място, откъдето полицаите да могат да наблюдават едновременно заподозрения, който все още беше в колата си, и блока пред тях. След няколко минути двамата видяха, че в един от апартаментите на по-долните етажи светват лампи и ясно различиха през прозореца му русата жена. Но само за миг. Тя се приближи до прозореца и спусна завесите.

— Знае, че той е навън — каза Търстън.

— Да, може да я е проследявал и преди. Навярно знае апартамента.

— По дяволите! — внезапно извика Търстън. — Няма го. — Докато двамата гледаха към прозореца, Кинонес бе излязъл от автомобила си. Тъкмо влизаше в блока след някакъв човек, който бе отключил вратата.

Детективите изскочиха от микробуса и се затичаха към входа. Андрюс дръпна вратата, но тя се беше заключила. Вътре вече не се виждаше никой. Търстън незабавно натисна бутоните на домофона.

— Полиция! — извика той. — Преследваме заподозрян. Моля, отворете предната врата.

Знаеше, че повечето от обитателите на блока щяха да се отнесат към молбата му с подозрение, но някой можеше да...

Някой наистина им повярва. Прозвуча високо бръмчене. Андрюс извика „Отворено е!“ и двамата се хвърлиха вътре.

— На кой етаж е? — попита Андрюс. — Според мен на третия.

Търстън кимна.

— Качваме се!

Във фоайето имаше два асансьора, и двата затворени. Андрюс натисна бутона, после вратите на единия внезапно се отвориха и от него бавно излезе възрастна жена. Водеше на каишка пекинез, който изглежда нямаше желание да я последва. Търстън реши въпроса, като грабна кучето и го изхвърли навън. Докато жената отвори уста да протестира, двамата детективи вече бяха в асансьора, Андрюс натискаше бутона на третия етаж и после другия, с който се затваряха вратите. Но машината не бързаше — докато полицаите кипяха от ярост, вратите бавно се плъзнаха една към друга.

Щом стигнаха на третия етаж, полицаите изскочиха навън и свиха вдясно, където според тях беше апартаментът на русокосата жена. Но в коридора нямаше никой и всички врати бяха затворени. Търстън почука на две от тях, без да получи отговор.

— Тук няма нищо! — съобщи той. — Трябва да е на четвъртия етаж. Давай по стълбите! — Последван от Андрюс, той се насочи към вратата с надпис „ПРОТИВОПОЖАРЕН ИЗХОД“. Тичешком се заизкачваха по бетонното стълбище, после минаха през друга врата и излязоха в коридор, идентичен с онзи на долния етаж. Вратата на един от апартаментите на няколко метра от тях зееше разбита на трески. В същия миг оттам се разнесоха два високи изстрела, очевидно от пистолет. Детективите спряха, за да извадят оръжието си, и чуха още четири гърмежа бързо един след друг.

С мрачно изражение на лицето Търстън се придвижи, притиснат до стената откъм страната на отворената врата. Той махна с ръка на Андрюс да остане отзад и прошепна:

— Аз ще се заема. Прикривай ме.

Докато Търстън предпазливо се приближаваше, откъм апартамента се чуваха тихи звуци — леки стъпки, след това няколко неясни тупвания. С протегнат напред пистолет, той внимателно надникна през вратата. После почти незабавно свали оръжието и влезе вътре.

Зад малкото антре детективът видя дневна, на пода на която в локва от кръв лежеше по очи Кинонес. Дясната му ръка бе изпъната и близо до нея блестеше остър нож. Беше автоматичен нож със седефена дръжка, забеляза Търстън... Жената, която отблизо изглеждаше по-възрастна, седеше на кръгла табуретка. Държеше сведен надолу пистолет, тялото ѝ бе отпуснато, косата разрошена, погледът замаян.

Търстън се приближи до нея.

— Аз съм полицай. Дайте ми това — посочи той към оръжието. Забеляза, че бе 22-милиметров автоматичен пистолет „Кал Рон“ с шест патрона. Тя покорно му го подаде. Детективът извади химикалка от джоба на ризата си, пъкна я през предпазителя на спусъка, пое оръжието така, за да не размаже отпечатъците от пръсти и за момент го остави върху някаква маса.

Андрюс предпазливо влезе, след което веднага отиде при трупа на Кинонес и провери за признаци на живот.

— Мъртъв е — заяви той. После леко премести тялото и попита Търстън: — Видя ли това, Чарли? — Полицаят посочи към сваления цип на панталоните на Кинонес, откъдето стърчеше пенисът му.

— Не, но всичко е ясно. — Изнасилвачите често се разголваха, като смятаха, че гледката ще възбуди жените. Търстън прибави: — Най-добре извикай Бърза помощ, за да удостоверят смъртта.

Андрюс включи джобния си радиотелефон.

— 1931 вика диспечера.

— Слушам.

— Пратете Бърза помощ на „Тамаями канал роуд“, апартамент 421, за да удостовери вероятен случай 45. Пратете също двучленен екип, който да се оправи със зяпачите, както и екип за идентификация.

— Прието.

След по-малко от минута навън се чу приближаващ вой на сирени — униформените полицаи и Бърза помощ бързо реагираха на сигнала. Екипът за идентификация действаше по-бавно, но несъмнено вече беше на път.

Търстън се свърза със сержант Малкълм Ейнсли като ръководител на спецчастта, за да му докладва.

— Наблизо съм — отвърна Ейнсли. — След минути ще бъда при вас.

Междувременно Андрюс бе започнал рутинния оглед на местопрестъплението, водеше си бележки и после разпита все още седналата жена.

— Моля, името ви, госпожице?

Тя изглежда с усилие събра мислите си, макар че ръцете ѝ трепереха.

— Дулче Гомес.

После му съобщи, че е неомъжена, трийсет и шест годишна и живее в този апартамент. Била в Маями от десет години. Привлекателна е, помисли си Андрюс, въпреки известната твърдост, която се долавяше в нея.

Работела в „Саудърн бел“ като телефонен техник, каза му Гомес. Вечер посещавала лекции в общинския колеж на Маями-Дейд, следвала телекомуникации.

— Искам да си намеря по-добра работа.

Търстън се бе приближил до тях и посочи към трупата на Кинонес.

— Познавате ли този мъж, Дулче? Виждала ли сте го преди?

Тя потрепери.

— Никога!

— Ние го наблюдавахме. Възможно е да го е правил преди без ваше знание.

— Ами... като ми казвате сега, на няколко пъти имах чувството, че някой... — Тя замълча и се опита да си спомни. — Този *pendejo*^[1] сигурно е знаел номера на апартамента ми, трябва да се е качил направо горе.

— И е разбил вратата? — подсказа ѝ Андрюс.

Жената кимна.

— Влетя вътре като бясно куче, пишката му висеше навън и размахваше нож.

— И тогава вие го застреляхте, така ли? — попита Търстън.

— Не. Тогава още не бях взела пистолета, затова му нанесох каратистки удар с крак. Той изпусна ножа.

— Владеете карате?

— Имам черен пояс. Изритах го в главата и тялото и той се строполи на земята. После взех пистолета и го застрелях.

— Къде беше пистолетът?

— В другата стая. В спалнята ми, в едно чекмедже.

Търстън изглеждаше стреснат.

— Искате да кажете, че вече сте го били повалили на земята, но въпреки това сте взели пистолета и сте го застреляли, при това сте изпразнили и шестте патрона?

Жената се поколеба.

— Ами, исках това копеле да престане да мърда. Беше взел ножа и го размахваше насам-натам. Затова след като го застрелях, все пак

няколко пъти го изритах в главата.

Това обясняваше шумовете — леките стъпки и тупванията — които двамата детективи бяха чули при приближаването си към апартамента.

— Но след като сте го застреляли, вече не го е размахвал — рече Андрюс.

Гомес сви рамене.

— Предполагам, че не. Но все още бях доста уплашена.

По време на разпита бяха пристигнали хората от Бърза помощ. Трябваша им само няколко секунди, за да потвърдят, че Кинонес е мъртъв. А в коридора навън вече стояха на пост двама униформени полицаи. Бяха оградили апартамент 421 с жълта полицейска лента и се занимаваха със събралата се тълпа от наематели.

Малкълм Ейнсли пристигна навреме, за да чуе втората половина от разпита.

— Да изясним едно нещо, госпожо Гомес — предпазливо каза той. — Вие сте свалили мъжа, защото владеете карате, и той все още е бил на земята, когато сте се върнали и сте изстреляли в него шест куршума, така ли?

— Вече ви казах това.

— Може ли да видя разрешението ви за притежаване на оръжие, моля?

За първи път младата жена прояви тревога.

— Нямам. Приятелят ми ми даде пистолета миналата Коледа. Беше под елхата, опакован като подарък. Мислех, че не...

— Сигурно е от НОА. Само такъв човек може да остави оръжие под коледната елха.

Полицаяте често се сблъскваха със смърт, причинена от свободно продавани нападателни оръжия. Затова Националната оръжейна асоциация не се ползваше с добро име.

— Как се казва приятелят ви, Дулче? — попита Андрюс.

— Хусто Ортега. Само че вече не ходим заедно.

Ейнсли докосна Брад Андрюс по ръката.

— Започва да става оплетено. Струва ми се, че трябва да съобщиш на жената правата й.

— И аз си мислех същото, сержант. — Андрюс се обърна към младата жена. — Дулче, според закона, трябва да ви предупредя, че не

сте длъжна да разговаряте с мен или да отговаряте на въпроси. Ако обаче от този момент насетне го направите, възможно е нещо, което сте казали, да бъде записано и да се използва като доказателство...

— Знам правата си — сприхаво го прекъсна Гомес. — Но аз не съм молила онзи задник да нахълтва в апартамента ми и действията ми бяха при самозащита.

— Няма значение, аз съм длъжен да ви ги кажа докрай, така че моля ви, изслушайте ме.

— Обикновено не правим това, госпожо Гомес — прибави Ейнсли, когато Андрюс свърши, — но сериозно ви препоръчвам веднага да повикате адвокатата си.

— Защо?

— Не твърдя, че ще стане така, но някой може да заяви, че не е трябвало да застрелвате този човек и че вече достатъчно сте се...

— Това са глупости! — извика Гомес, после рязко замълча. — Е, мисля, че ви разбирам, макар да...

— Просто ви съветваме да повикате адвокатата си.

— Вижте, аз съм работещо момиче и тлъстите хонорари на адвокатите не са по джоба ми. Оставете ме за малко сама. Ще поседя тук и ще събера мислите си.

— Повикал ли си щатски прокурор? — тихо попита Търстън сержантът.

— Още не.

— Побързай да го направиш. Трябва да решим този въпрос.

Търстън включи радиотелефона си.

Екипът за идентификация беше пристигнал и работеше бързо. След като Търстън си записа серийния номер на 22-милиметровия пистолет „Кал Рон“, специалистите го запечатаха в найлонова торбичка. Детективът позвъни по телефона на Гомес, вече свободен за използване, и се свърза с отдел „Комуникации“ в полицейското управление.

— Бих искал да проверите един пистолет, моля. — Той описа оръжието и серийния му номер. — Започнете с окръг Дейд, после ако се налага, разширете диапазона на търсенето. — В „Комуникации“ имаха компютърен достъп до оръжейните регистри в окръга, в страната, а ако се полагаше, и в целия свят.

Полицаят мълчаливо почака, после изведнъж възкликна:

— По дяволите! Хей, я повторете пак. — Той бързо записа нещо в тефтера си. — Да, разбрах всичко. Много благодаря.

След това набра нов номер — на отдел „Убийства“ в Маями. Разговорът продължи десет минути. Гласът на Търстън бе нисък, но възбуден. После даде знак на Ейнсли и Андрюс. Тримата се събраха в ъгъла на дневната стая.

— Няма да повярвате — каза Търстън. — Помните ли един стар случай — убийството „Ишъм“? Отпреди година и половина.

— Да, помня го — замислено отвърна Ейнсли. — Жертвата беше убита с куршум от собствения му пистолет, но оръжието липсваше. Разследването водеше Дайън Джейкълбо. Дайън имаше заподозрян, но без оръжието нямаше доказателства. Така си и остана неразрешен.

— Вече не е. Току-що открихме липсващото оръжие.

— Нейния пистолет ли? — посочи към Дулче Гомес Андрюс.

Търстън кимна с доволно изражение.

— От „Комуникации“ идентифицираха оръжието, първоначалния му собственик, изобщо всичко. А предполагам и името на заподозрения в случая „Ишъм“.

— Ортега ли? — предположи Андрюс.

— Позна! Някой си Хусто Ортега, онзи идиот, който е подарил още топлия пистолет на приятелката си. Във всеки случай току-що разговарях с Дайън Джейкълбо. Той знае къде е Ортега и в момента прави постъпки за заповед за задържане. Дайън казва, че след като имаме оръжието, случаят вече е разрешен.

— Едно печелиш, друго губиш — отбеляза Ейнсли. — Добре, Чарли. — Той посочи към трупа на Кинонес, вече покрит с чаршаф. — Какво ще кажете да арестуваме момичето?

— Честно казано, не ми се иска да се занимавам с нея — отвърна Търстън. — Костелив орех е. Не ми се иска и да я обвинят в убийството на Кинонес. Според мен този боклук сам си го е изпросил.

Андрюс кимна.

— И аз мисля така.

— В общи линии съм съгласен с вас — каза Ейнсли, — но трябва да ви напомня, че ръцете и краката на добрия каратист се смятат за смъртоносно оръжие. Затова някои черни пояси — а Гомес твърди, че има такъв — се регистрират в полицията. Така че прокурорът може да я обвини в убийство по невнимание. Във всеки случай скоро ще

разберем. — Той кимна към външната врата, през която току-що беше влязла и оглеждаше местопрестъплението ниска, уверена жена на около петдесет и пет години.

Небрежно облечена в синя ленена пола и яркожълта блуза, новодошлата беше Мати Бийсън, заместник-щатска прокурорка и любимка на Ейнсли. Той уважаваше последователната ѝ твърдост в съда в подкрепа на добре свършената работа, макар че преди процеса тя можеше да се държи изключително жестоко с детективите, ако подготовката и доказателствата им бяха непълни или недостатъчни.

— Какво е положението? — попита Бийсън.

Търстън изложи подробностите — установеното от него и Андрюс наблюдение над Кинонес, преследването на Дулче Гомес, търсенето из апартаментите и местопрестъплението, открито в апартамент 421.

— Действали сте доста бавно, а? — Типично в неин стил, прокурорката слагаше пръст направо в раната.

Търстън сбърчи лице.

— Какво друго мога да кажа, освен „да“?

— Във всеки случай така поне е честно. И за ваше щастие няма да бъдете изправени пред съда.

— Изобщо ще има ли съд? — попита Андрюс.

Без да обръща внимание на въпроса му, прокурорката погледна към Дулче Гомес, която все още седеше и чакаше. Бийсън се обърна към Ейнсли:

— Предполагам, че си преценил условието за каратисткия удар като смъртоносно оръжие.

— Когато пристигна, тъкмо обсъждахме въпроса.

— Винаги е толкова сложно, Малкълм. — Тя погледна към Андрюс. — Преди да отговоря на въпроса ви, детектив, ще ви попитам нещо. Ако повдигнем обвинение в убийство срещу тази млада жена от гледна точка на каратистките ѝ умения, мислите ли, че в нейна защита може да се изтъкне нещо?

— Вижте, госпожо прокурор — започна, да изброява на пръсти Андрюс. — Тя работи на пълно работно време, следва вечерно, за да се издигне — изобщо е добър гражданин. Мислила е за собствените си проблеми, когато онзи боклук, с нападение и изнасилване в досието, я е проследил. Той прониква в жилищния ѝ блок и разбива вратата на

апартамента ѝ, в който тя е сама. После се приближава към нея с увиснала навън пишка и смъртоносно оръжие в ръка. И какво става? Тя изпада в паника и действайки в самозащита, отива, може би законно, прекалено далеч. Но щом разкажете всичко това на съдебните заседатели, те не само че няма да я признаят за виновна, а ще се избият да я оневиняват.

Прокурорката си позволи да се усмихне.

— Не е зле, детектив. Може би трябва да следвате право. — После се обърна към Ейнсли. — Съгласен ли си с него?

Той кимна.

— Струва ми се логично.

— Естествено. Така че ще ти кажа само три думи, Малкълм: забрави за това! За архива — „убийство, неподлежащо на наказателна отговорност“.

Смъртта на Карлос Кинонес беше последвана от още нещо.

По време на обиска на наетия от него апартамент полицията откри, че той не е серийният убиец, защото при три от убийствата бе отсъствал от града и нищо не го свързваше с другите.

Така Кинонес първи отпадна от списъка с поставените под наблюдение заподозрени.

По време на своето наблюдение детектив сержант Тереза Данъли и детектив Хосе Гарсия нямаха работа с убийство. Течеше втората седмица на разследването и те наблюдаваха хаитянина Алек Пълайт, който живееше на североизточна 65-а улица в Литъл Хаити в Маями.

Сержант Данъли, детектив от отдел „Грабежи“, временно назначена в „Убийства“, беше висока, трийсет и пет годишна бяла брюнетка с десетгодишен стаж и имаше репутация на изобретателен следовател. Понякога я наричаха „Голямата мама“ заради огромните ѝ гърди, прякор, който съвсем естествено използваше и самата тя. Данъли и Хосе Гарсия, обикновено наричан „Татето“, се познаваха от осем години и бяха работили заедно.

Колкото до Алек Пълайт, в досието му в „ТНАП“ се споменаваха, че страстно цитира Библията и че според самия него

можел да разговаря с Господ. Смяташе се за агресивен и понякога активен, макар че нямаше регистрирани криминални прояви. В двуетажния бетонен блок, в който живееше, имаше още четири семейства с шест-седем деца.

Данъли и Гарсия отговаряха за Пълайт за първи път от началото на наблюдението. Досега бяха следили Еделберто Монтоя, който не бе извършил нищо подозрително.

Колата им беше паркирана близо до блока на североизточна 65-а улица и за голямо раздразнение на двамата детективи, вече бе привлякла вниманието на хората от улицата, както и любопитството на събралите се дечурлига.

За прикритие Данъли и Гарсия разполагаха с чудесен яркосин микробус „Лумина“ на „Дженеръл Мотърс“. Автомобилът бе натъпкан с техника — камери, телефони, касетофони и последен модел предаватели и приемници със скрити в тапицерията антени. Прозорците бяха тъмни и отвън не можеше да се види нищо. Микробусът беше експериментален, предназначен за специални акции.

— За Бога! — изпъшка Гарсия, когато видя блестящата нова „Лумина“ и съвършената ѝ техника. — Обичам играчките, но в Литъл Хаити ще изпъкваме като лайно върху сватбена торта.

Тереза Данъли се засмя.

— Най-вероятно си прав, Тате. Когато видях какво са ни определили, се опитах да го сменя, но днес нямаше нищо друго. Или ще вземем колата, или ще трябва да вървим пеш.

Сега микробусът привличаше още по-голямо внимание — от двуетажния блок излязоха няколко души и се приближиха до яркосинята „Лумина“.

— Ще трябва да се разкараме — каза Гарсия. — Проклетата кола е направо като магнит.

— Чакай първо да опитаме нещо друго. — Данъли включи джобния си полицейски радиотелефон на секретния канал, определен за операцията по наблюдението, и каза: — 1321 вика централата.

В полицейското управление се обади специалният диспечер.

— Слушам.

— Пратете патрулна кола на североизточна 65-а улица № 265. Инструктирайте дежурните да не вдигат шум, да не използват светлинна или звукова сигнализация и да разпръснат малката тълпа,

която се е събрала до блока. Да не обръщат внимание на паркирания наблизо син микробус „Лумина“.

— Прието. — И няколко секунди след това добави: — Пращам ви патрул 324.

Двама мъже, които бяха излезли от тухлената къща, надничаха през прозорците на микробуса, но очевидно не виждаха нищо.

— Това е истинска лудост! — прошепна Гарсия.

Към групата навън се присъедини трети мъж, мършав и оплешивяващ. Данъли погледна снимката на заподозрения и съобщи:

— Онзи плешивият е нашият човек.

— Проблемът е, че сега той наблюдава нас — измърмори Гарсия.

Мъжът, който първи се беше приближил до микробуса, опита дръжката на вратата. Когато не успя да я отвори, бръкна в джоба си и извади тежка отверка. С приглушен, но доловим вътре глас, той каза:

— Вътре няма никой. — И тримата се бяха събрали до вратата, а децата се бяха отдалечили.

— Не мога да повярвам — рече Гарсия. — Те ще я разбият.

— Ако го направят, вътре ще ги очаква изненада. — Данъли беше поставила ръка върху служебния си револвер.

Ситуацията можеше да стане съвсем парадоксална, ако мъжът с отверката не се беше огледал, за да се увери, че няма свидетели. Тогава видя пристигащата полицейска кола.

— Ето го и моя патрул — триумфално каза Гарсия.

Тримата мъже едновременно отскочиха назад и се отдалечиха. Новодошлият, когото Данъли бе разпознала като заподозрения Алек Пълайт, се подхлъзна, но успя да се хване за предния капак на микробуса. После изчезна и той.

Патрулният автомобил спря. От него излязоха двама полицаи и започнаха да обикалят района. Както обикновено, когато в Литъл Хаити се появеше полицията, всички се втурваха в различни посоки. Единият полицай хвърли поглед към синята „Лумина“, после се извърна. Скоро след това патрулната кола си замина.

— Оставаме ли? — попита Гарсия.

— Ще ти кажа след малко. — Данъли включи радиотелефона си и набра номера за пряка връзка с шефа на спецчастта им.

— Тук е Тереза Данъли — каза тя, когато сержант Малкълм Ейнсли отговори. — Имам въпрос.

— Питай, Тереза...

— Нямахте ли частичен неидентифициран отпечатък от длан от местопрестъплението на първото убийство — „Роял Колониъл“? — Както бе типично за нея, преди да установят наблюдението, Данъли си беше направила труда да прочете докладите за серийните убийства.

— Да, и все още не е идентифициран.

— Е, струва ми се, че разполагаме с отпечатък от дланта на Алек Пълайт. Ще можеш ли да уредиш да го проверят?

— Естествено — отвърна Ейнсли. — Отиди до специалния паркинг и прикрий микробуса. Ще пратя някого от екипа за идентификация да те посрещне.

— Разбрано. Благодаря, Малкълм. — После се обърна към Хосе Гарсия, който седеше зад волана. — Да се махаме от тук!

— С удоволствие.

Разположен под магистрала I-95 близо до полицейското управление, заобиколен с висока стоманена ограда, специалният паркинг на полицията в Маями беше мястото, където се пазеха като улики заловените по време на полицейски акции — особено насочени срещу наркотрафика — автомобили.

— Чудесно, че се сети за отпечатъка от дланта — каза Гарсия. — Аз изобщо не забелязах. Добър ли е?

— Абсолютно сигурна съм. — Данъли посочи напред. — Там някъде е.

На специалния паркинг при детективите дойде Силвия Уолдън.

— Аз вдигнах частичния отпечатък от местопрестъплението в „Роял Колониъл“ — каза тя. — Казаха ми, че може би имате идентичен.

— Ако не е така, ще елиминираме още един заподозрян. — Данъли я поведе към паркираната „Лумина“ и ѝ показа мястото, на което се беше подпрял Алек Пълайт. Госпожа Уолдън извади четчиците и праховете и започна работа.

Един час по-късно Малкълм Ейнсли вдигна телефонната слушалка в офиса на отдел „Убийства“.

— Тук е Силвия Уолдън. Сравних отпечатъка от микробуса на сержант Данъли — между другото чудесен пълен отпечатък — с този

от местопрестъплението в „Роял Колониъл“. Няма никаква прилика. Съжалявам.

— Нищо — отвърна Ейнсли. — Това означава, че имаме един заподозрян по-малко, което също ни е от полза.

Той позвъни на Данъли и ѝ събщи резултата, като прибави:

— Добро хрумване. Е, сваляме наблюдението над Алек Пълайт. И без това не беше сериозно заподозрян. Почини си, Тери, по-късно днес ще съобщим на двама ви с Хосе следващия обект.

В доказателство на разпространеното сред детективите убеждение, че наблюдението неизменно е хазартна игра, която може да даде резултати, вариращи от изключителен драматизъм до невероятна комичност, в срещуположната част на града детективите Хектор Флейтс и Огдън Джоли преживяха нещо, с каквото не можеше да се похвали никой друг.

И двамата бяха временно прехвърлени от „Грабежи“. Млад и енергичен, Флейтс имаше амбицията да се захване с частен охранителен бизнес, след като изучеше от първа ръка полицейския занаят. Щом чу за създаването на спецчастта, той незабавно подаде молба да го включат. Джоли беше опитен, но по-улегнал и с по-силно чувство за хумор от колегата си.

Обект на наблюдението им бе Джеймз Калхоун, известен като „Малкия Иисус“ заради татуирания върху гърдите му кръст и убеждението му, че е настъпило Второто пришествие и че той е Христос, който скоро ще се завърне обратно на небесата.

— Междуременно обаче е свършил доста работа тук — беше се пошегувал детектив Джоли. Калхоун имаше криминално досие за убийство, нападение и въоръжен обир и бе излежал две присъди в затвора. Освободен условно, той живееше в „Браунсвил проджектс“ — поредното неофициално название на населения предимно с чернокожи и латиноамериканци квартал близо до търговския център „Нордсайд“. Районът се намираше извън границите на Маями и следователно извън юрисдикцията на полицията в града. При секретни операции обаче, формалностите — например да информират местната полиция — се пренебрегваха и поради тази причина Флейтс и Джоли седяха в

сервизен камион на компанията „Саудърн бел“, паркиран пред популярната дискотека „Кампала Стереофоник“.

Вече трета вечер проследяваха Калхоун до същия бар, където очевидно по цяла нощ пиеше заедно с приятели. До 21:00 ч. детективите бяха привършили купените от магазина сандвичи, бяха изпили по няколко чаши кафе и бяха уморени и отегчени. Флейтс съжаляваше, че е подал молба да го включат в тази, както вече се изразяваше, „абсолютна загуба на време“.

Тогава забелязаха няколко проститутки, които се мотаеха по улицата и провокативно се оглеждаха, преди да влязат в „Кампала“. И двамата детективи ги познаваха от времето, когато работеха като униформен патрул. В същия момент в зле осветения паркинг наблизко тихо спря кадилак. В него почти сигурно седеше сводник, който следеше момичетата си, докато ги извеждаше на работа. Проститутките сменяха локалите и баровете всяка нощ, за да избегнат срещи с полицията. Системата беше пределно ясна на детективите.

Очевидно бъдещите клиенти бяха информирани, защото скоро пристигнаха няколко автомобила. Шофьорите щяха да влязат в „Кампала“, отново да се появят с някоя от проститутките и после да отидат до най-близкия тъмен ъгъл, където сенките им щяха да се слоят — макар и не за дълго. Явно тази будоарна операция бе съвсем долнопробна.

— По дяволите! — каза Флейтс. — Ако онези жени ни видят, ще влязат обратно вътре и край с прикритието ни.

— Спокойно — отвърна Джולי. — Няма да ни видят.

— Трябва да се изпикая. Пих прекалено много кафе, не мога да трая повече. — Флейтс избра момент, в който не се виждаше нито една от двойките, излезе от камиона и тръгна назад по уличката. Когато свърши, той вдигна ципа на панталоните си и се насочи обратно само за да види, че към него се приближават проститутка, която познаваше, и нейният клиент. Детективът се обърна, но улицата беше глуха и завършваше с тухлена стена.

Въпреки че бе доста тъмно, той забеляза в ъгъла контейнер за отпадъци. Флейтс инстинктивно тръгна нататък, вдигна се на мускули и се прехвърли вътре. Секунда по-късно откри, че контейнерът е пълен с някаква мокра, гнила каша. Докато се ослушваше за спрялата до скривалището му двойка, детективът се опита да отърси от себе си

нещо, напомнящо на картофени обелки, пилешки кости, кори от банани, гнили домати и някакво меко, граниво и мазно вещество, което предпочиташе да не се опитва да разпознае.

За разлика от другите двойки, двамата навън не бързаха. Любенето им беше придружено от тежко дишане, драматични възгласи „да, да“, доволни звуци и накрая тих разговор. Изглежда никой от партньорите не бързаше да си тръгва. Флейтс предположи, че мъжът е платил повече от обикновено. Детективът се чудеше дали изобщо някога ще си отидат. След двайсетина безкрайни минути те най-после се отдалечиха.

Когато Хектор Флейтс отвори вратата на камиона и влезе вътре, Джоли се обърна към него и после рязко запуши с длан устата и носа си.

— Господи, човече, ужасно смърдиш! — След това го огледа по-внимателно и като видя, че колегата му е омазан от главата до петите, избухна в смях.

Флейтс мрачно кимна: той знаеше, че има две неща, които не е в състояние да промени. Първо, до края на наблюдението му оставаха още шест часа. Второ, Огдън Джоли никога нямаше да престане да припомня на другите детективи историята за скривалището на Флейтс.

В началото на третата седмица от установяването на наблюдението детективите Ръби Боуи и Бърнърд Куин се срещнаха с Малкълм Ейнсли в офиса на отдел „Убийства“. Боуи и Куин се бяха редували с двама полицаи от „Грабежи“ да следят Ърл Робинсън.

В началото Робинсън беше главен заподозрян — като че ли всичко в досието му съответстваше на характера на серийните убийства. Докладът „ГНАП“ го описваше като „много агресивен“. Бивш боксьор тежка категория, Робинсън проповядваше по улиците — винаги с цитати от Откровението, — като твърдеше, че бил ангел на Божия съд. Прякорът му беше „Отмъстителя“. Досието на Робинсън включваше въоръжен грабеж, непредумишлено убийство и нападения с нож.

Ето защо за огромна изненада на Ейнсли Ръби Боуи му съобщи:

— И четиримата смятаме, че трябва да изключим Робинсън. Убедени сме, че е безопасен. През цялото си свободно време помага в

приюта за бездомни „Камилъс Хауз“.

— Вярно е — потвърди Бърнърд Куин.

Според разказа на Боуи, когато година преди това приел религията, Робинсън изоставил всичко, свързано с престъпното си минало. Оттогава насетне той се превърнал в мирен гражданин с постоянна работа, занимаващ се с благотворителност.

— Собственият ми опит показва — продължи Куин, — че обикновено тези религиозни „превъплъщения“ са фалшиви. Но сега съм убеден, че човекът е искрен.

— Разговаряхме с директора на приюта Дейвид Даксман — каза Ръби Боуи.

— Познавам го — рече Ейнсли. — Добър човек.

— Даксман казва, че познава Робинсън от години и че сега е напълно променен. — Ръби погледна бележките си. — „Внимателен човек, който иска да помага на хората“ — ето как го описва директорът. Според него всички в приюта го обичали.

— Добре, прекратете наблюдението над Робинсън — нареди Ейнсли. — Задраскайте го от списъка. — Той се облегна на стола си и въздъхна.

[1] Страхливец (исп.). — Бел.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато много по-късно се връщаше назад, Малкълм Ейнсли си припомняше онези три седмици на наблюдението като мозайка, в която различните обстоятелства сякаш се бяха наговорили да пречат на работата.

През първия ден на операцията Ейнсли разбра, че като член на почетната стража на полицията в Маями е длъжен да прекара следващите два дни на пост по време на поклонението и погребението на градския съветник Густав Ърнст и неговата съпруга Елиънър. Командвана от капитан Уорън Ъндърхил, ветеран с дващестгодишен стаж в управлението и бивш майор от армията на САЩ, почетната стража се състоеше от шейсет внимателно подбрани полицаи с отлични лични досиета, физически качества и изключително поведение.

Рядко се налагаше да свикват почетната стража и работата обикновено не беше тежка. За Ейнсли обаче моментът не би могъл да бъде по-неподходящ. Но нямаше как да избяга от задължението.

— Не съм те викал от много време, Малкълм, а сега ужасно ми трябва старши сержанти — обади се по телефона капитан Ъндърхил. — Освен това зная, че ръководиш разследването на убийството на Ърнст, така че за теб е добре да си там. Виж, сигурен съм, че си адски зает, но същото се отнася и за другите. Така че, надявам се, няма да ми губиш времето, като ми изтъкваш цял куп извинения, нали така, сержант?

Ейнсли се усмихна.

— Ако ми бяхте дали такава възможност, сър, със сигурност бих се опитал.

— Значи ще дойдеш — твърдо каза Ъндърхил.

— Знаете, че ще дойда — примирено отвърна Ейнсли.

— Благодаря ти, сержант. Оценявам отношението ти. Разбира се, ще ти бъде платено за извънредното работно време.

Поклонението на Ърнст, на което бяха изложени и двамата покойници, се проведе в траурния дом „Кламеръс“ в центъра на Маями

от обяд до 20:00 ч. вечерта. През цялото време пред ковчезите имаше почетен караул от шестима полицаи, облечени в парадна униформа. Имаше две караулни групи, които се сменяха на два часа. Ейнсли, който също участваше, отговаряше и за смяната на караула. Ето защо не бе в състояние да напуска траурния дом, но доколкото можеше, поддържаше връзка с екипите от наблюдението по телефона или по полицейската радиовръзка.

По време на поклонението сержантът периодично наблюдаваше Синтия Ърнст, която се движеше сред потока от около деветстотин посетители. Тя разменяше реплики с много хора и любезно приемаше съболезнованията им. Синтия също носеше униформа и сигурно беше забелязала Ейнсли, но предпочете да не му обърне внимание.

Когато церемонията най-после свърши, той се преоблече и се качи на колата си, за да отиде в отдел „Убийства“, където проучи докладите за проведеното през деня наблюдение.

През следващия ден за разследването му остана още по-малко време.

В 09:00 ч. почетната стража се събра в траурния дом „Кламеръс“. С военна прецизност полицаите качиха ковчезите в катафалките. Двайсет и четири полицейски мотоциклета и трийсет патрулни коли с включена светлинна сигнализация водеха траурната процесия, която се отправи към черквата „Сейнт Мери“. В 10:00 ч. щеше да започне заупокойната служба.

Разположен на булевард „Маями“ и 75-а улица, огромният храм беше препълнен още в 09:30 ч. и закъснелите трябваше да седят на столове отвън и да слушат по високоговорител речите, произнесени от кмета, губернатора на щата, старшият сенатор от Флорида и архиепископа.

Да, помисли си Ейнсли, по традиция градските съветници се погребваха с пищни церемонии, но сегашната определено нямаше равна.

След службата процесията се насочи към гробището „Уудлоун“. Освен новите ескорти от другите полицейски управления в окръга и магистралните патрули, автомобилният кортеж се бе увеличил с безброй лимузини. Общата дължина на процесията възлизаше почти на пет километра.

На гробището под акомпанимента на молитви почетната стража положи ковчезите в общ гроб. Накрая дадоха на Синтия Ърнст два американски национални флага, с които тя загърна ковчезите.

Цялата траурна церемония продължи седем часа.

Всеки починал по време на мандата си градски съветник в Маями се погребваше с тържествена церемония. Но в случая с господин и госпожа Ърнст, както скептично се изразяваха по-късно, сякаш Холивуд, Дисниуърлд и полицейското управление в Маями се бяха обединили, за да изнесат невиджано досега представление. А колкото до широкото полицейско участие, което изнесе по-голямата част от спектакъла, навярно — както на следващия ден писа в „Маями Херълд“ един журналист — полицията се чувстваше виновна, че не е опазила съветника и жена му и че убиецът им очевидно все още не е известен и е на свобода.

Журналистът също задаваше много популярния въпрос какво прави полицията, за да разреши случая, и защо се бави толкова много.

През дългите часове на поклонението и погребението Малкълм Ейнсли си задаваше именно последния въпрос. Всеки път, щом погледът му попаднеше върху двата ковчеза, той си спомняше жестоко обезобразените трупове и мрачно се питаше: „Кой? Защо? Какъв е следващият ход?“.

Два дни след погребението на семейство Ърнст градският съвет на Маями излезе с изявление. Според градския регламент, посочваше се в изявлението, в случай на смърт на градски съветник, в срок от десет дни останалите съветници трябва да изберат нов член на съвета, който да довърши мандата на предшественика си. В случая с Густав Ърнст оставаха две години, половината от мандата.

По-нататък изявлението отбелязваше, че съветът с единодушие е избрал за този пост дъщерята на починалия, Синтия Ърнст. В друго изявление се казваше, че майор Ърнст е приела избора и незабавно ще подаде оставка от полицията в Маями.

След като довършеше мандата на баща си, госпожа Ърнст можеше да се кандидатира отново. И както каза детектив Бърнърд Куин на един разговор в отдела, „Естествено, че ще се кандидатира. Пък и как е възможно да загуби?“.

Ейнсли изпитваше към промененото положение на Синтия смесени чувства. От една страна, формално, тя повече нямаше да има власт над него в полицията. Но от друга, инстинктът му подсказваше, че влиянието ѝ в полицейското управление почти със сигурност щеше да нарасне.

Ейнсли разбираше, че не трябва да очаква светкавични резултати от програмата за наблюдение. В началото на третата седмица обаче той вече се тревожеше, че единственият успех — ако изобщо можеше да се нарече така — бе елиминирането на заподозрените Карлос Кинонес, Алек Пълайт и Ърл Робинсън.

През следващата седмица се появиха и съмнения относно основателността на подозренията към Елрой Дойл. Според детективите Дан Дзагаки и Луис Линарес, Дойл имал постоянна работа като наемен шофьор и изглеждало все по-малко вероятно да е серийният убиец. Дзагаки беше отишъл още по-далеч и препоръча да задраскат Дойл като заподозрян, но Ейнсли не се съгласи.

Оставаха Джеймз Калхоун и Еделберто Монтоя, все още „възможни“, но не и „вероятни“. Цялата ситуация предизвикваше съмнения у все по-отегчените детективи — съмнения, които Ейнсли тайно споделяше. Дали компютърното търсене на заподозрени, което първоначално изглеждаше отлична идея, всъщност не беше губене на време? Накрая сержантът сподели опасенията си с лейтенант Нюболд.

— Сега е лесно да се откажем, може би прекалено лесно, и тъкмо затова не ми се иска да го направя. Склонен съм да продължа още една седмица, а после, ако не открием нищо, ще прекратим.

Лейтенантът се отпусна в стола си и както често правеше, разсеяно започна да се люлее на него.

— Малкълм, подкрепих те, защото се доверих на преценката ти и бях сигурен, че ако имаш проблеми, ще дойдеш при мен. Знаеш, че ще те подкрепя, ако смяташ, че наистина трябва да продължим. Но от „Грабежи“ ме притискат. Искат си хората обратно.

Ейнсли на два пъти бе виждал шефа на отдел „Грабежи“ лейтенант Даниъл Хуерта в кабинета на Нюболд и лесно можеше да се досети за причината. Скоро беше Коледа — по това време на годината грабежите скачаха с петдесет процента и отделът се претрупваше с

работа. В „Убийства“ също имаха подобен проблем заради програмата за наблюдение и всички детективи оставаха много след края на работното си време.

Ейнсли и Нюболд се договориха помежду си за компромис. Третата седмица от наблюдението щеше да продължи, но поради отпадането на трима заподозрени, щяха да освободят четирима детективи от „Грабежи“, включително двамата сержанти. След това в края на третата седмица Ейнсли щеше да реши дали да продължат и лейтенант Нюболд щеше да го подкрепи независимо от решението.

— Майор Йейнс ни обеща още хора — каза Нюболд. — Ако се наложи, ще почукам на вратата му и ще му напомня.

Тази уговорка се спазваше в продължение на два дни. После ново събитие промени всичко.

То започна малко преди обяд в четвъртък.

На паркинга пред клона на банка „Барнет“ на „Коръл Уей“ и Трийсет и втори булевард спря брониран камион на „Уелс Фаргоу“, който караше пари в брой. Няколко секунди след това един от двамата пазачи в камиона отвори страничната врата и беше посрещнат от трима мъже, според свидетелите един чернокож и двама латиноамериканци, въоръжени с автоматични пистолети.

Точно в този момент патрулна кола на полицията в Маями зави покрай ъгъла и се озова пред сцената на грабежа. Крадците първи видяха противника и откриха огън още преди полицаите да разберат, че се извършва престъпление. Единият от тях веднага беше убит, а вторият, полуизвадил пистолета си, бе ранен, докато се опитваше да излезе от колата. Крадците застреляха пазача от „Уелс Фаргоу“ и взеха чувала с пари. После се втурнаха към собствената си кола и отпратиха. Целият епизод продължи по-малко от минута.

Когато престъпниците изчезнаха, Томас Рамирес, случаен свидетел на грабежа, висок, атлетичен младеж на не повече от двайсет години, изтича при изпадналия в безсъзнание полицай. Той забеляза, че от колана на ранения се подава джобен радиотелефон, взе го и натисна страничния бутон.

Първото му съобщение бе прието и записано в полицейския комуникационен център.

— Ало, ало. Тук е Том Рамирес. Има ли някой там?

Разнесе се спокойният глас на диспечерката:

— Да. Откъде сте взели полицейския радиотелефон? Всичко наред ли е?

— Не, Господи, не е! Тук пред банката беше извършен грабеж и имаше стрелба. Застреляни са двама полицаи. Пратете помощ, моля ви.

— Добре, сър. Не натискайте страничния бутон, докато говоря. Къде сте? Моля, съобщете ми местоположението си. — Диспечерката пишеше на компютъра, докато разговаряше, и докладът ѝ се появяваше на компютърните екрани на шестима други диспечери в комуникационния център.

— Хм, намирам се на паркинга пред банка „Барнет“ на „Коръл Уей“ и Трийсет и втори булевард. Единият полицаи и пазачът изглеждат мъртви, струва ми се, че и другият полицаи умира. Побързайте, моля ви.

Прочели информацията, други диспечери вече викаха помощ.

Първата диспечерка обяви:

— Идваме, сър. Тръгнаха ли си заподозрените?

— Да, скочиха в колата си — сив буик „Сенчъри“. Бяха трима. Всички имаха оръжие. Наистина стреляха в полицаите.

— Добре, сър. Опитайте се да се успокоите. Трябва ни вашата помощ.

Друг диспечер беше натиснал съответните копчета и бе задействал системата за обявяване на издирване. Съобщението щеше да се получи в целия окръг, в щатската полиция и във всички други органи на реда. То се предшестваше от петсекунден висок сигнал, който показваше значението и приоритетността му. Сигналът и самото съобщение щяха да прекратят всички останали предавания.

— До всички коли: внимание. На „Коръл Уей“ и Трийсет и втори булевард, банка „Барнет“, току-що е извършен 329. Има данни, че са убити поне двама полицаи. Заподозрените са напуснали местопрестъплението в сив буик „Сенчъри“.

Числото 3 в съобщението означаваше спешност, а 29 беше код за обир.

Полицейски коли от всички части на града на висока скорост се насочиха към банка „Барнет“ на „Коръл Уей“. Както отбеляза един телевизионен репортер, „Когато застрелят ченге, всички се втурват на местопрестъплението. Не се спазват никакви правила. Настава истински ад“.

Друг диспечер вече бе извикал Бърза помощ — линейки и санитарии.

Първата диспечерка:

— Господин Рамирес, още ли сте там?

— Да. Вече чувам сирени. Слава Богу, идват.

— Сър, в състояние ли сте да дадете описание на заподозрените?

— Запомних номера на колата. NZD 621, флоридска регистрация.

Диспечерката бързо прехвърли информацията в компютъра и си помисли: „Това момче е добър гражданин!“

Друг диспечер бързо прати второ съобщение за издирване, вече с номера на автомобила на заподозрените, отново предшествано от петсекунден сигнал за приоритетност.

— Господин Рамирес, видяхте ли как изглеждат заподозрените?

— Успях да ги разгледам много добре. Да, мога да ги опиша.

— Чудесно, сър. Моля ви, почакайте, докато пристигне полицията и ѝ предайте тази информация.

— Вече пристигат. Слава Богу!

Лейтенант Нюболд пътуваше в колата си, включил радиотелефона на трети канал, и чу сигнала за помощ на Рамирес. Той незабавно премина на канала, определен за операцията по наблюдението, и повика Ейнсли, чийто глас, също от автомобил, бързо му отговори.

— Слушам, лейтенант.

— Малкълм, вземи всичките си хора от наблюдението. Кажи им да тръгват към „Коръл Уей“ и Трийсет и втори булевард. Двама полицаи и един пазач са застреляни при въоръжен обир на банков камион, за единия полицаи и пазача съобщиха, че вече са мъртви. Искам да се заемеш със случая. Назначи някой да води разследването.

Ейнсли мислено изруга. Знаеше, че тази нова приоритетна задача означава прекратяване на програмата за наблюдение.

— Добре, лейтенант. Ще съобщя на хората си.

Екипите за наблюдение, които следяха същия канал, трябваше да са чули разговора, но Ейнсли каза:

— 1310 вика всички екипи. Чухте ли всичко?

— 1311 вика 1310. Чухме го. — Другите дежурни екипи също потвърдиха.

— Тогава тръгвайте към „Коръл Уей“ и Трийсет и втори булевард, момчета. Ще се срещнем там.

Ейнсли превключи канала и продължи:

— 1310 вика диспечера. Съобщете на всички полицаи на местопрестъплението да преминат на първи канал. — Това беше каналът на отдел „Убийства“.

От банка „Барнет“ му отговори познат глас:

— 1310, тук е 170. Слушам.

— Барт, ти ли си? — попита Ейнсли. Бартоло Еспозито бе сержант от патрулната полиция, но фамилията имена никога не се използваша по радиовръзката главно защото медиите подслушваха.

— Естествено, Малкълм. Положението тук е ужасно. Какво да направя?

Блокирай местопрестъплението, огради колкото можеш по-голям район и дръж всички на разстояние.

— Вече съм отстранил всички с изключение на хората от Бърза помощ. Опитват се да стабилизират ранения полицай, преди да го откарат в болницата.

— Благодаря, Барт. След малко пристигам.

Ейнсли превключи на трети канал и помоли диспечера да прати на местопрестъплението екип за идентификация.

— Вече го направих, 1310.

На друг канал Ейнсли повика щатски прокурор.

Когато пристигна при банка „Барнет“, Малкълм Ейнсли назначи за водещ разследването детектив Ръби Боуи. Тя незабавно започна да разпитва неколцината свидетели, включително Томас Рамирес, който ѝ даде изненадващо пълно описание на тримата престъпници, вече издирвани в изключително голям мащаб. Въпреки тази информация никой не беше виждал заподозрените. Като че ли се бяха скрили някъде наблизо.

Само минути след като лейтенант Нюболд стигна до банката, там се появи и лейтенант Даниъл Хурта от отдел „Грабежи“. Първите му думи към Нюболд бяха:

— Зная, че сега този случай е твой, Лио, но незабавно ми трябва всичките ми хора.

— Имаш ги — отвърна Нюболд.

Двамата се договориха „Грабежи“ да помогне за идентифицирането на заподозрените, които най-вероятно имаха досиета за предишни обири.

Макар и негласно, между „Убийства“ и „Грабежи“ винаги имаше съперничество. Нито една от страните обаче не бе достатъчно глупава, за да позволи това да пречи на разследванията.

Всички следи бяха проверени, събраха улики и информация и с помощта на снимките от полицейския архив неколцина свидетели успяха да разпознаят тримата убийци. Обвинението вече щеше да е в тройно убийство, защото раненият втори полицай бе починал.

Данните на информаторите за вероятни убежища на убийците бяха довели до нападателни операции — неуспешни до момента, в който двама от престъпниците бяха забелязани да влизат в апартамент на първия етаж в изоставен жилищен комплекс наред Гроув, район, съседен на Коконът гроув. Местните жители, които бяха видели заподозрените, извикаха полиция.

Малко преди зазоряване на третия ден след обира отряд от специално обучени полицейски командоси нападна апартамента, в който спяха тримата мъже. Въпреки че бяха тежковъоръжени, те бяха заловени с изненада, сложиха им белезници и прибраха оръжието им. Чувалът с откраднатите от бронирания камион пари беше открит, а използваният по време на престъплението буик бе намерен на две пресечки от там.

Ейнсли вече знаеше, че няма как да поднови наблюдението и не беше сигурен, че това е толкова лошо, като се имаха предвид постигнатите до този момент разочароващи резултати. Не се бяха появили нито следи, нито нови идеи.

Тогава се случи неочакваното.

Три дни след арестуването на похитителите на бронирания камион, когато работата на отдел „Убийства“ започваше да тече в нормалното си русло, заместник-патоанатомът на окръг Дейд позвъни на Малкълм Ейнсли.

— По време на последната ни среща, Малкълм — каза Сандра Санчес, — ти обещах да проверя в архива за стари аутопсии на жертви на неразкрити убийства с подобни рани. Е, открих и съжалявам, че ми отне толкова много време, но се наложи да търся из доста стара документация, която не е вкарана в компютъра...

— Не се извинявай — прекъсна я Ейнсли. — Въпросът е дали си открила нещо?

— Да, струва ми се. В една папка заедно с много други материали... Вече ти пратих по човек голяма част от информацията. Случаят е стар, отнася се за неразкрито убийство отпреди седемнайсет години с две възрастни жертви, Кларънс и Флорентайна Есперанца.

— Споменава ли се за заподозрени?

— Има едно име. Но виж, не искам да ти казвам нищо повече, защото трябва да прегледаш делото. Обади ми се, щом свършиш.

Папката пристигна скоро. Както беше отбелязала Санчес, в нея имаше много документи. Без прекомерни очаквания, Ейнсли разгърна вече избелялата корица и започна да чете.

Съпрузите Есперанца били в началото на седемдесетте си години и живеели в къмпинга „Хепи Хевън“ в западната част на окръг Дейд. Трупове им били открити от някакъв съсед — завързани, със запушени уста, седнали един срещу друг. И мъжът, и жената били брутално бити — смятало се, че са били живи — и покрити с дълбоки рани от нож. Формалната причина за смъртта им била загуба на кръв.

Ейнсли прелисти останалата медицинска информация, после намери копие на полицейски доклад, в който се казваше, че семейството живеело нормално, макар и не заможно. Имали в банковата си сметка три хиляди долара и според племенника им, който живеел наблизко, двамата обикновено разполагали с по неколкостотин долара в брой за покриване на непосредствените си нужди. След убийството пари не били намерени.

Докато прелистваше страниците, в края на папката Ейнсли видя познатия формуляр 301 — доклад за разследване на отдел „Убийства“. Отнасяше се за малолетен заподозрян, разпитан във връзка с убийството на семейство Есперанца, и после освободен поради липса на доказателства.

В очите му се наби името, вписано във формуляра: Елрой Дойл.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В съответствие със законите на Флорида, когато навърши осемнайсет години, криминалното досие на малолетния Елрой Дойл беше затворено. От този момент то стана недостъпно за детективите, освен със съдебно нареждане, каквото рядко се издаваше. Подобни закони съществуваха и в повечето други щати.

Според мнението на Малкълм Ейнсли, споделяно от мнозина в системата на органите на реда, тази процедура представляваше абсурдно остарял законодателен анахронизъм, обиден за спазващите закона граждани. По време на срещата си с лейтенант Нюболд на сутринта след откриването на името на Елрой Дойл в стария формуляр 301, Ейнсли, който едва сдържаше гнева си, разтвори документите върху бюрото на шефа си.

— Това е лудост! Има неща, които би трябвало да сме разбрали още преди година.

Един час по-рано сержантът бе изровил от архива папката с неразрешения случай „Есперанца“. Не разполагаха с пълна информация, тъй като престъплението попадеше извън юрисдикцията на Маями, на територията на Метро-Дейд. Но разследването беше преминало границата и отдел „Убийства“ в Маями бе отворил свое собствено дело „Есперанца“, съдържащо някои данни от Метро-Дейд. Сред тях Ейнсли откри съобщение за разпита на Дойл, за който му бе споменала Сандра Санчес. Но без подсещането на Санчес нямаше да имат основание да изравят старото дело.

— Разбира се — отбеляза Нюболд, — Дойл нито е бил арестуван, нито му е отправяно обвинение.

— Защото майка му е постъпила достатъчно хитро, като не е позволила да му вземат отпечатъци. На местопрестъплението е намерен нож с отпечатъци от пръсти и с кръвта на двете жертви. Нож „Боуи“. От отдел „Убийства“ в Метро-Дейд са искали да сравнят отпечатъците с тези на Дойл и са били съвсем сигурни, че ще са идентични. Но тъй като не е имало достатъчно улики за арест, освен че Елрой е бил малолетен, това не е станало.

Нюболд се съгласи.

— Прекалено много съвпадения, наистина.

— Съвпадения ли? Убийството „Есперанца“ в онзи къмпинг е същото като тези, които разследваме сега; начинът, по който са били открити трупите — със запушени уста, завързани един срещу друг — следите от побой, раните от нож, откраднатите пари. Ако разполагахме с досието на малолетния Дойл, вече отдавна да сме сравнили информацията и да сме го заловили. — Ейнсли се наведе напред с яростен поглед. — Знаете ли колко живота можехме да спасим?

Нюболд се изправи и също го погледна.

— Хей, сержант, да не би аз да измислям законите! Я се успокой!

Ейнсли се отпусна на стола зад него и въздъхна.

— Съжалявам. Но, Лио, цялата ни система за малолетните е напълно безумна, не само във Флорида, но и навсякъде другаде. Вече просто не съществува малолетна престъпност — каквато и да е възрастта, това си е обикновено, чисто престъпление, и ти го знаеш също толкова добре, колкото и аз. Всеки ден се занимаваме с убийства, извършени от деца — четиринайсет, петнайсет, шестнайсетгодишни, за Бога! Или още по-малки. Повече от половината от арестите за незаконно притежание на оръжие са на тийнейджъри. В Детройт момчета на единайсет и четиринайсет години убиха една жена. Двама дванайсетгодишни в Чикаго хвърлиха петгодишно дете от висока сграда. В Англия две десетгодишни момчета убиха двегодишно. Същото се отнася за грабежите, нападенията, изнасилванията, кражбите на коли и всичко останало. И въпреки всичко ние, полицаите, силите на реда, сме в оковите на тази смешна архаична система, която отдавна би трябвало да е отменена.

— Предлагаш досиетата на малолетните изобщо да не се затварят, така ли?

— Да, по дяволите! Всяко престъпление трябва да отива в архива, за да е на разположение на детективите. Ако на родителите и на Американския съюз за граждански свободи не им харесва, майната им! Щом нарушаваш закона, това ще влиза в досието ти. Такава е цената — или поне би трябвало да е — независимо от възрастта.

— В управлението се приказваше за петиция до щатското правителство по тези въпроси — каза Нюболд. — Прати ми докладна с

подробностите за Дойл, плюс твоето мнение, и аз ще я пусна нагоре. Ако после има изслушване на свидетели, ще те препоръчам и ще можеш да кажеш каквото искаш.

— Ще напиша докладна — отвърна Ейнсли. Но се съмнявам, че ще ме изслушат.

— Недей да пишеш нищо — рязко каза Нюболд и погледна сержанта право в очите. — Влиянието ми не е толкова силно, колкото на някои наши общи познати. Но имам приятели в ръководството на управлението и щата, които ще ме послушат.

Значи, помисли си Ейнсли, Нюболд знаеше, че Синтия Ърнст спъва повишението му и навярно се досещаше за останалото. Това не го изненадаваше. Полицейското управление не беше толкова голямо и слуховете бързо се разпространяваха, като прескачаха стените между отделите и чиновите.

— И какво ще правим сега? — попита лейтенантът. — Ще искаш нареждане за отваряне на досието на Дойл, нали?

— В момента работя по въпроса. Свързах се с Кързън Ноулс и той ще напише заповедта. Аз ще я отнеса при съдията Пауъл. Все още информацията не трябва да се разпространява и той няма да задава много въпроси.

— Приятелчето ти Фелън Пауъл? — усмихна се Нюболд. — Доколкото си спомням, негова светлост често ти е правил услуги. Но ако те попитам какво знаеш за него, ти няма да ми кажеш, разбира се.

— Аз съм негов незаконен син — сериозно отвърна Ейнсли.

Нюболд се разсмя.

— Това означава, че е свалил майка ти, когато е бил на... колко? Дванайсет? Значи е нещо друго, но няма значение. В тази игра всички трупаме и пасивите, и активите си.

По този въпрос, разбира се, лейтенантът беше прав.

Много години преди това, когато детектив Ейнсли току-що беше преминал в отдел „Убийства“, една вечер двамата с партньора си Йън Дийн караха из града и видяха пред себе си светлосин кадилак. Когато се приближиха до него, от шофьорското място се появи полугол мъж, който припряно намъкваше панталоните си. От другата страна излезе разсъблечено чернокожо момиче. Детективите познаха и двамата.

Момичето бе проститутка на име Уанда, а мъжът — районният съдия Фелън Пауъл, пред когото многократно бяха свидетелствали. Пауъл беше висок, атлетичен мъж и обикновено се държеше надменно. Този път не беше така.

Двамата с Уанда заслониха очи от светлините на фаровете в отчаян опит да разпознаят фигурите, появили се от автомобила зад тях.

Когато Ейнсли и Дийн се приближиха и за момент застанаха пред фаровете, Уанда нададе примирен вик.

— О, майната му! — За разлика от нея съдията изглеждаше зашеметен. После реалността бавно изкрystalизира в ума му.

— О, Господи! Детективи. — Гласът му звучеше отчаяно. — Умолявам ви, забравете този случай! Проявих се като идиот... поддадох се на внезапно изкушение. Иначе не съм такъв, но ако докладвате, аз ще бъда опозорен, с мен е свършено! — Той замълча и тримата мъже размениха неловки погледи. — Господа, моля ви, просто направете изключение, само този път, моля ви!... Никога няма да го забравя... Ще направя за вас каквото мога, наистина.

Всъщност, ако Ейнсли и Дийн го арестуваха или докладваха за случая, срещу Пауъл щяха да повдигнат обвинение в „подтикване към проституция“ и „скитничество“. И двете бяха простъпки, наказанието за които, като се имаше предвид, че са за първи път, щеше да е най-много глоба. Обвинението дори можеше да бъде отхвърлено. Но със съдебната му кариера щеше да е свършено.

Като старши Ейнсли се колебаеше. Знаеше принципа на закона: правосъдието трябва да е сляпо и никога да не прави разлика между хората. От друга страна... Без да обмисля съзнателно решението си, той каза на Дийн:

— Стори ми се, че чух повикване по радиовръзката. Трябва да се върнем в колата.

И детективите си тръгнаха.

През годините оттогава нито Ейнсли, нито съдията Пауъл бяха споменали нещо за инцидента. Ейнсли не каза на никого, а детектив Йън Дийн беше убит скоро след случая в престрелка по време на операция срещу наркопласъори в Оувъртаун.

Но съдията изпълни обещанието си. Винаги щом Ейнсли се изправеше пред него във връзка с арест или даване на свидетелски показания, той се отнасяше към сержанта с изключителна любезност и

внимание. Имаше и случаи, в които Ейнсли бе ходил при Пауъл с искане за бързи съдебни действия и винаги ги получаваше — както се надяваше да стане и сега.

Преди да напусне отдела, Ейнсли позвъни в кабинета на съдията. През годините Фелън Пауъл се беше издигнал и сега бе член на Трети областен апелативен съд. Детективът обясни положението на секретарката и след кратко изчакване тя каза:

— Съдията се готви да започне изслушване на свидетели. Но ако дойдете в съдебната зала, той ще обяви почивка и ще се срещне с вас в кабинета си.

По пътя Ейнсли се отби в прокуратурата, където Кързън Ноулс му даде необходимия формуляр. След подписването му от съдията Пауъл, той щеше да позволи отварянето на досието на малолетния Елрой Дойл. Цялата процедура беше сложна и отнемаше време — още една причина, поради която не се практикуваше често.

Приставът в Трети областен съд очевидно бе получил съответните нареждания и когато Ейнсли пристигна, го придружи до първия ред в съдебната зала. Съдията Пауъл го погледна, кимна и почти незабавно заяви:

— Хайде да направим петнайсетминутна почивка. Изникна неотложен проблем, който изисква вниманието ми.

Всички в залата се изправиха, съдията излезе през вратата зад него и същият пристав придружи Ейнсли до кабинета на Пауъл.

Вече седнал зад бюрото си, съдията вдигна поглед и се усмихна.

— Влезте, радвам се да ви видя, сержант. — Той посочи към стола. — Чакайте да се сетя... отдел „Убийства“ още е в бизнеса.

— Както изглежда, за цяла вечност, ваша светлост. — Ейнсли седна срещу Фелън Пауъл и му разказа за целта на посещението си. Съдията беше запазил внушителната си фигура, макар че през годините бе понапълнял и косата му беше почти съвсем бяла. Наред с белезите на възрастта се забелязваха и следи от умора — очевидно те вървяха заедно с работата. В последно време апелативните съдилища бяха ужасно претоварени и дори решенията на висши съдии като

Пауъл можеха да бъдат отменени от по-горни апелативни инстанции. Както казваха някои, от дикенсовата мисъл „Законът е задник“ насам не се е променило много.

Когато Ейнсли свърши, Пауъл кимна.

— Добре, сержант, с удоволствие ще ви помогна. Просто, за да спазим процедурата, трябва да ви попитам защо искате отварянето на това досие?

— Досието е затворено преди дванайсет години, ваша светлост. В момента господин Дойл е заподозрян в извършването на тежко престъпление и смятаме, че някои по-стари подробности ще помогнат на разследването ни.

— Така да е. Ще го отворим. Разбирам, че носите документите.

Ейнсли му ги подаде.

Всеки друг съдия, Ейнсли го знаеше, щеше да отхвърли аргументите му като незадоволителни. И щяха да последват още въпроси, по-подробни, навярно още по-заядливи. Съдиите обичаха прерогативите си и преди да одобрят каквото и да е, мнозина държаха на предварителния словесен двубой. Но сега Ейнсли искаше колкото се може по-малко хора да разберат, че Елрой Дойл е основен заподозрян в серийните убийства. Фактът, че не се налагаше да обяснява повече подробности, означаваше, че съществува много по-слаба вероятност отварянето на досието на Дойл да се разчуе или самият той да научи, че го подозират.

— Всичко изглежда наред — рече съдията Пауъл. — Сега според ритуала трябва да положиш клетва, но тъй като се познаваме от много време, просто ще приемем, че си го направил. Условиата на клетвата са ти известни и вече си я положил. Нали така?

— Надлежно се заклек, ваша светлост.

Пауъл бързо се подписа и всичко бе уредено.

— Искане ми се да можех да остана и да си поговорим — каза съдията, — но в залата ме чакат, а на адвокатите им се плаща на час. Знаете как е.

— Да, господин съдия. И ви благодаря.

Двамата се ръкуваха. На вратата Пауъл се обърна.

— Когато имате нужда от помощта ми, не се колебайте да дойдете при мен. Знаете, че говоря сериозно.

Архивът с криминални досиета се намираше в сградата на полицейското управление в Метро-Дейд на запад от международното летище на Маями. След като Ейнсли попълни и подписа друг формуляр, в негово присъствие извадиха и отвориха досието на Елрой Дойл. Сержантът можеше да го проучи в отделна стая. Имаше право да копира каквото му трябваше, но не и да изнася каквато и да е част от самото досие.

То беше по-обемисто, отколкото предполагаше. Докато преглеждаше документите, Ейнсли разбра, че схватките на Дойл със закона са били далеч по-сериозни, отколкото бе смятал.

Детективът преброи трийсет и две задържания от полицията (при малолетните терминът „арест“ не се използваше), довели до двайсет присъди, несъмнено покриващи само малка част от престъпленията на Дойл в юношеските му години.

Досието започваше още от десетгодишната му възраст — обвинение в кражба на часовник „Таймекс“ от магазин. Подстрекаван от майка си, на единайсет, той просел на уличен ъгъл и бил отведен вкъщи от полицията. На дванайсет нападнал една от учителките си и я малтретирал. След разпита в полицията Елрой бил предаден на майка му Бюла Дойл — типична при малолетните престъпници система, която в случая продължила с години. Няколко месеца по-късно Елрой влязъл в улична банда, специализирана в кражби на портфейли, и отново бил задържан, а после „предаден на майка му“. Поредната кражба на портфейл, когато бил на тринайсет, се придружавала от нападение на възрастна жена — със същия резултат.

Всъщност досието на Дойл показваше, помисли си Ейнсли, че в повечето случаи малолетната престъпност просто не се възприема сериозно нито от полицията, нито от съда. От собствен опит знаеше, че полицаят може да „задържи“ малолетен в девет сутринта и още преди дежурството му да изтече в три следобед същият престъпник трябва да се върне на улицата. Междувременно родителите му щяха да бъдат извикани в полицейското управление и малолетният щеше да бъде освободен под тяхна опека, с което инцидентът приключваше.

Дори когато малолетният бъдеше изправен пред съда, наказанията бяха незначителни — обикновено неколкодневен престой в специално място за задържане на младежи, което дори бе приятно и

където децата имаха сравнително удобни стаи, играеха на видеоигри или гледаха телевизия.

Мнозина смятаха, че цялата система или по-точно нейната липса създават престъпници за цял живот и че ако са били осъдени като помлади, те лесно биха избегнали проблема. Същото мнение споделяха дори съветниците на малолетните и го потвърждаваха в докладите си.

На малолетните се назначаваха съветници след второто задържане. Това бяха ниско платени, претоварени с работа хора, почти без специална квалификация, от които не се изискваше университетска степен. От обременените с непосилен товар служители се очакваше да съветват малолетните и родителите им — съвети, които обикновено се пренебрегваха.

Очевидно през цялата си кариера на малолетен престъпник Елрой Дойл бе имал един и същи съветник — Хърбърт Елдърс. Досието съдържаеше няколко отделни страници, озаглавени „Само за информация“ и изписани от Елдърс, който, изглежда, беше направил всичко по силите си. Един от докладите, написан когато Дойл бил „на тринайсет, но едър за възрастта си и много силен“, предупреждаваше за „вероятност от дългосрочно насилие“. Същият доклад отбелязваше „безразличието“ на майката на Дойл към този проблем.

Ейнсли особено се заинтересува от случай, в който Дойл, тогава тринайсетгодишен, бил заловен да измъчва и убива котка. Бил отрязал краката ѝ един по един, после и опашката, като използвал нож, който според доклада винаги носел. Заловили го, докато гледал как котката се гърчи в смъртна агония. Това довело до обвинение в „жестокост към животно“ и глоба от сто долара. Не се споменаваха кой ги е платил.

В друг доклад на Елдърс се разказваше за участието на дванайсетгодишния Елрой в операция „Напътствие“ — финансирана от градските власти програма за онеправданите деца. Отец Кевин О’Брайън ръководил програмата в черквата „Гизу“ в Маями. Тя се изразявала в предоставяне на храна, спортуване и изучаване на Библията всяка събота в заградената територия на черквата. Елдърс с надежда споменаваха за „разбудения интерес на Елрой към религията и Библията“.

Друг доклад обаче, носещ дата от година и половина по-късно, мрачно съобщаваха, че нито религията, нито религиозно-библейската

страст на Дойл — която според отец О'Брайън била „погрешна и непоследователна“ — сложили край на простъпките му.

Ейнсли си записа телефонния номер и адреса на отец О'Брайън.

През годините до пълнолетието на Дойл досието беше попълвано с престъпления. За никое от тях не успели да му вземат отпечатъци. Това можеше да се направи само след арест за тежко престъпление или с позволение на родителите, каквото според досието, Бюла Дойл решително отказвала да даде.

Именно липсата на отпечатъци от пръсти бе направила отдел „Убийства“ безсилен в последния описан в досието случай, в който Дойл бил основен заподозрян в убийството на Кларънс и Флорентайна Есперанца. Но без отпечатъци или други уличаващи доказателства, не му било предявено никакво обвинение.

Беше лесно да си представи раздразнението на тогавашните детективи от „Убийства“, помисли си Ейнсли, когато затвори досието и се насочи към копирния апарат.

Ейнсли използва телефона от управлението в Метро-Дейд, за да набере номера, който си бе записал. Отговори му самият отец О'Брайън. Да, каза той на сержанта, добре си спомнял Елрой и бил съгласен да разговаря за него. Всъщност, ако детективът искал да отиде в черквата „Гизу“ веднага, свещеникът щял да го приеме.

Светлоок, оплешивяващ ирландец на средна възраст, отец Кевин О'Брайън посочи дървения стол пред бюрото си.

Ейнсли седна, поблагодари на свещеника, че го е приел, и после накратко му обясни интереса си към Дойл, като прибави:

— Не съм тук, за да събирам улики, отче. Просто се чудя дали можете да ми кажете нещо за него.

О'Брайън замислено кимна.

— Спомням си Елрой, сякаш съм го видял вчера. Струва ми се, че отначало се записа в нашата програма заради храната, но след няколко седмици Библията като че ли направо го хипнотизира — много повече, отколкото другите деца.

— Интелигентен ли беше?

— Изключително. Но по свой собствен начин. И четеше ужасно много, което ме изненада, защото знаех за елементарното му образование. Сега, като си помисля, спомням си, че се увличаше от престъпността и насилието — първо във вестниците, после в Библията. — О'Брайън се усмихна. — Увличаше го Старият завет с всичките му „свещени войни“, с гнева Божи, преследванията, отмъщенията и убийствата. Запознат ли сте с всичко това, сержант?

Ейнсли кимна.

— Да. — Всъщност, помисли си той, можеше да изреди наизуст цитатите, които биха привлекли Дойл.

— Виждах в малкия Дойл огромни възможности — продължи О'Брайън — и след известно време започна да ми се струва, че наистина общуваме, но накрая се оказа, че не е така. Разговаряхме за Библията, но той изопачаваше значението на думите, включително и моите, както си искаше. Мамеше го ролята на Божи отмъстител, макар да подозирам, че искаше да мъсти заради онова, което възприемаше като престъпление на живота срещу самия него. Опитвах се да му обясня, да му посоча всеопрощаващата Божия любов. Той изобщо не ме слушаше и ставаше все по-непоследователен. Искан ми се да се бях справил по-добре.

— Мисля, че сте направили всичко по силите си, отче — каза Ейнсли. — Смятате ли, че Дойл страда от някакви психически отклонения? Прекалено ли ще е, ако кажем, че е луд?

— Навярно — замисли се свещеникът. — Всички имаме някакви отклонения. Проявяват се по различен начин и само специалистите могат да определят къде свършва отклонението и къде започва лудостта. Сега като си мисля, единственото, в което съм сигурен, е, че Елрой беше патологичен лъжец. Лъжеше, без да се налага. Лъжеше ме даже когато знаеше, че истината ми е известна. Сякаш просто не можеше да понася истината, независимо каква е тя. Едва ли мога да ви кажа нещо повече — завърши О'Брайън. — Той просто беше момче, тръгнало по лош път, и от факта, че сте тук, разбирам, че не се е променил.

— Не съм сигурен — отвърна Ейнсли. — Отче, имам още един въпрос. Имали ли сте някога основание да смятате, че Дойл носи пистолет? Или каквото и да е друго оръжие?

— Да — веднага отговори О'Брайън. — Много добре си спомням. Повечето от момчетата в програмата ми постоянно разговаряха за пистолети, макар че им забранявах да носят тук. Но Дойл презираше пистолетите и го заявяваше на всеослушание. Не зная защо, но ми казаха, че носи нож — голям нож, струва ми се, с който се перчеше пред приятелите си.

— Виждали ли сте някога ножа?

— Не, разбира се. Ако го бях видял, щях да му го взема.

На сбогуване Ейнсли каза:

— Благодаря ви за помощта. Елрой Дойл е загадка, но вие ми помогнахте да сглобя някои от парчетата от мозайката.

Ейнсли се върна в офиса на отдел „Убийства“ в ранния следобед, след като бе изминал петдесетина километра до различни източници на информация. Сержантът незабавно свика съвещание на избрани членове на ръководената от него спецчаст, което трябваше да започне в 16:00 часа. Списъкът, който даде на секретарката, включваше сержантите Пабло Грийн и Ханк Брюмастър; детективите Бърнърд Куин, Ръби Боуи, Естебан Кралик, Хосе Гарсия, Дайън Джейкъби, Чарли Търстън, Сет Уайтмън, Гъс Джейнек и Луис Линарес. Всички те участваха в операцията по наблюдението.

Дан Дзагаки, друг детектив, който се занимаваше с наблюдението, не фигурираше в списъка. Когато същия следобед младият детектив се появи в отдела, Ейнсли го отведе в един от празните офиси на частен разговор. Дзагаки очевидно не се чувстваше спокойно, докато се настаняваше на стола. Беше сравнително отскоро в отдела. Произхождаше от семейство на висши военни: баща му бе генерал от армията на САЩ, а по-големият му брат — подполковник от морската пехота. След двегодишна отлична работа като униформен патрул той беше произведен в детектив и назначен в „Убийства“. Дзагаки беше енергичен, може би дори прекалено, помисли си сега Ейнсли.

— По време на наблюдението — започна сержантът — ти ми докладва, че Елрой Дойл навярно не е нашият убиец. Препоръча да го елиминираме като заподозрян и да преустановим наблюдението. Вярно ли е?

— Ами, да, сержант. Но партньорът ми Луис Линарес беше на същото мнение.

— Не съвсем. Когато разговаряхме, Линарес каза, че бил съгласен с теб, но не изцяло, и че не е за прекратяване на наблюдението. Точните му думи бяха: „Не бих отишъл толкова далеч“.

Дзагаки изглеждаше оклюмал.

— Сгрешил съм, нали? Предполагам, че се готвиш да ми кажеш точно това.

— Да, сгреси — с по-рязък тон отвърна Ейнсли. — При това опасно. Тук приемаме сериозно препоръките на детективите, но за щастие аз не се съгласих с твоята. Сега искам да прочетеш това. — Той подаде на Дзагаки купчина документи. Сред тях беше формулярът 301 от Сандра Санчес, един от докладите на отдел „Убийства“ отпреди седемнайсет години за убийството на семейство Есперанца, в който Дойл се посочваше като основен заподозрян, и три преснимани страници от досието му като малолетен.

Накрая Дзагаки вдигна глава. На лицето му се бе изписало тревожно изражение.

— О, Господи, колко дълбоко можеш да сгресиш... Как ще постъпиш, сержант, ще ме изхвърлиш ли от „Убийства“?

Ейнсли поклати глава.

— Това си остава само между нас. Но ако искаш да останеш в отдела, трябва да си вземеш поука от случилото се. Ще трябва да се научиш да правиш такъв род преценки. Не можеш да вадиш заключения само от повърхностни впечатления. Бъди скептик — винаги. Помни, че нещата рядко изглеждат такива, каквито са.

— Със сигурност ще го запомня, сержант. И благодаря, че не задълбочавах нещата.

Ейнсли кимна.

— Трябва да знаеш още нещо. Този следобед съм свикал съвещание, за да възстановим наблюдението на Елрой Дойл. Навярно ще чуеш за това, но съм те извадил от списъка.

Дзагаки умолително го погледна.

— Сержант, знам, че съм си го заслужил. Но има ли начин да те убедя да ми дадеш още една възможност? Този път няма да се проваля, обещавам.

Ейнсли се поколеба. Преценката му подсказваше да не променя решението си. Все още изпитваше съмнения в Дзагаки. После си спомни собствените си първи стъпки в полицията, когато беше допускар грешки. Освен това предполагаше, че играе роля и прошката — правило от миналото, което никога не го бе напускарло.

— Добре — отстъпи той. — Ела там в четири часа.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Приемам, че всички сме съгласни за основния заподозрян — каза Ейнсли.

Събралите се в кабинета на Нюболд дванайсет души от спецчастта изразиха съгласието си с приглушено мърморене. Лейтенантът беше отстъпил бюрото си на Ейнсли и седеше до отсрещната стена. С напредването на съвещанието Ейнсли долавяше нарастващата възбуда на хората си, съживена от важната информация, която бе получил от Сандра Санчес и вече отвореното досие на малолетния Елрой Дойл.

Когато чу за криминалното минало на заподозрения, сержант Грийн избухна:

— Тази проклета система! Това е безумие, обществена заплаха...

— Двата с лейтенанта вече разговаряхме по въпроса — прекъсна го Ейнсли. — Съгласни сме с теб — много хора също смятат така и се надяваме да прокараме някои промени. Но за сега трябва да работим със системата. Във всеки случай вече имаме досието на Дойл.

— Добре — продължаваше да кипи Грийн.

— На първо място — съобщи на групата Ейнсли, — незабавно трябва да възобновим наблюдението на Дойл. Искам вие, Пабло и Ханк, да направите график за дежурствата. Предлагам да определите смените за следващите четирийсет и осем часа още тук, за да можете да ни ги съобщите преди да свършим. Аз ще се редувам заедно с вас. Сложете ме в двойка с Дзагаки.

Брюмастър кимна.

— Разбрано, Малкълм.

— Трябва да запомним две неща, свързани с наблюдението — продължи Ейнсли. — Едното е адски да внимаваме Дойл да не ни забележи. В същото време трябва да сме достатъчно близо, за да не го изпуснем. Ще се наложи да балансираме нещата, но всички знаем какъв е залогът. И още нещо — каза той на сержантите. — Не включвайте детектив Боуи в графика. За нея имам друга работа.

Той се обърна към застаналата близо до вратата Ръби Боуи.

— Искам да провериш служебното досие на Елрой Дойл, Ръби. Знаем, че е шофьор на камион и че работи за различни компании. Нужно е да разберем точно за кои, кой го е назначил, къде е бил и какво е правил през дните на всяко от серийните убийства. Бъди внимателна.

— Ще ми е от полза — каза Ръби, — ако разполагам с цялата информация за Дойл, включително докладите от досегашното наблюдение.

— Веднага след съвещанието ще наредя да ти направят копие. — Ейнсли се обърна към другите. — Въпроси? Никой не се обади и той каза:

— Тогава да действаме.

Наблюдението над Елрой Дойл продължи три седмици и два дни. Както обикновено, в по-голямата си част двайсет и четири часовите смени на детективите бяха спокойни и често отегчителни. Понякога имаха проблеми, особено при опитите си да не бъдат забелязани от заподозрения. Отгоре на всичко времето постоянно беше отвратително — най-неприятното време през годината. Скоро след като започна програмата, студеният фронт източно от Тексас се придвижи към Южна Флорида и се задържа цели две седмици. Вихреха си силни ветрове и валеше постоянен, проливен дъжд. Това правеше следенето на Дойл, който през повечето време караше камион, необикновено трудно. Ако колата, от която го наблюдаваха, останеше прекалено близо задълго, заподозреният можеше да я забележи в огледалата. От друга страна, силният дъжд и слабата видимост пораждаха опасност да го изпуснат.

Отчасти разрешиха дилемата, като използваха два, а понякога и три автомобила, които поддържаха радиовръзка помежду си. Следенето с повече коли на полицейски жаргон се наричаше „прескочи кобила“.

Системата с трите автомобила, обикновено една товарна и две лимузини, бе използвана за няколкото извънградски курса, извършени от Дойл за компании доставчици, които временно го наемаха на работа. По време на пътуването до Орландо шестимата дежурни детективи, по двама във всяка кола, го загубиха от поглед точно след

като влязоха в града. Валеше проливен дъжд. Като проклинаха слабата видимост, те претърсиха централните улици. Накрая детективите Чарли Търстън и Луис Линарес, които пътуваха с пощенски микробус, откриха Дойл. Забелязаха го през прозореца на някаква пицария, в която се хранеше сам, привел над чинията масивните си рамене. Камионът бе паркиран наблизко.

Търстън събщи по радиовръзката на другите.

— По дяволите! — изръмжа Линарес. — Това преследване може да продължи с години.

— Знаеш ли какво, Луис? — отвърна Търстън. — Иди при стария Дойл и му кажи: „Хей, тъпако, уморихме се от тези глупости. Стига си се мотал и се захващай със следващото убийство.“

— Много смешно — рече Линарес. — Направо си за някое шоу.

Освен дългите пътувания голяма част от наблюдението се извършваше и около дома на Дойл, а това също предизвикваше проблеми.

Когато беше жива Бюла, майката на Елрой, двамата живееха в двустайна дървена барака край железопътната линия на североизточна 35-а улица № 23 в Уинууд. Вече сам, Елрой продължаваше да живее в същата съборетина и държеше стария си пикап в предния двор.

Непознатите автомобили можеха да привлекат вниманието и затова бяха редовно подменяни. Бяха с тъмни прозорци и никой не можеше да види детективите вътре.

През някои нощи дежурните екипи прекарваха дълги часове пред любимите заведения на Дойл. Едно от тях беше „Пусикат тиътър“, бар със стриптийз, друго — „Харлем найт кльб“. И двете бяха известни на полицията като свърталища на проститутки и пласьори на дрога.

— За Бога! — бе възкликнал Дайън Джейкъбо, след като прекара три последователни дъждовни нощи, паркирал колата си срещу „Пусикат“. — Това копеле не може ли поне веднъж да отиде на кино? Поне един от нас би могъл да седна на няколко реда зад него. — Детективите никога не следваха Дойл в баровете или на друго осветено място, защото знаеха, че могат да ги разпознаят.

След близо три седмици денонощно наблюдение никой от членовете на спецчастта не беше забелязал нещо, което да уличава Дойл. Ейнсли, който съзнаваше, че повечето от хората му започват да

се отегчават, се опита да повдигне духовете им с нова информация, в по голямата си част идваща от детектив Ръби Боуи.

Боуи започна разследването си в службата за социално осигуряване в центъра на Маями, в която получи пълен достъп до служебното досие на Елрой Дойл. Тя се съсредоточи върху последните две години и откри, че заподозреният е бил наеман от пет местни компании. В повечето случаи беше работил за кратки срокове. Изглежда, че Дойл постоянно сменяше работодателите си. Боуи обиколи компаниите. Особено полезен се оказа господин Алвин Травино, собственик на „Оувърланд тръкинг“, дребен, съсухрен мъж в края на шейсетте, който на няколко пъти се извини за „зле поддържаната документация“, докато всъщност архивът му беше в безупречно състояние. Старецът лесно намери подробностите за пътуванията на Елрой Дойл през последните две години, включително датите, времетраенето, разстоянията и разходите за всяко от тях. За да спести на Ръби Боуи труда да си води бележки, той накара секретарката си да й направи копия.

Травино охотно сподели впечатленията си от Дойл.

— От нещата, които съм чувал, разбрах, че е имал проблеми, но реших, че не е моя работа, освен ако не ми навлече някоя неприятност, а той никога не го е правил. Е, имаше един-два инцидента, но нищо сериозно, което да повлияе на работата му. Главното е, че е адски добър шофьор. Може да се измъкне с тир от всякакво задръстване, никога не се колебае, а това не е толкова лесно — самият аз изобщо не мога да се сравнявам с него. Освен това кара сигурно. Никога не е катастрофирал, никога не е връщал камионите ми повредени.

— Онези „инциденти“, за които казахте — попита Боуи, какви бяха?

Алвин Травино се подсмихна.

— Странна работа, почти съжалявам, че споменах за тях. Ами, от време на време откриваме в камиона, който е карал, разни неща: може би шест-седем убити птици, друг път две кучета, веднъж една мъртва котка.

Очите на Ръби се разшириха.

— Това наистина е странно. Какво казахте на Дойл?

— Ами... — поколеба се дребният мъж. — Веднъж наистина се скарахме.

— Така ли? Какво се случи?

— Отначало си помислих, че мъртвите животни може да са свързани с някаква религия, като козите при хаитяните. Тогава реших, че така или иначе не искам тези боклуци в камионите си и му го казах.

— И?

Травино въздъхна.

— Ще ми се да не бях започвал да ви разказвам, защото се досещам вече какво търсите. Истината е, че негодникът побесня. Лицето му почервеня, после извади онзи огромен нож и започна да го размахва, като ме псуваше жестоко.

— Спомняте ли си как изглеждаше ножът?

Травино кимна.

— Проклетото нещо беше остро и блестящо с дълго, извито острие.

— Нападна ли ви?

— Не. Защото се изправих пред него, погледнах го право в очите и високо и ясно му казах, че е уволнен. Казах му да се маха и никога повече да не се връща. Той прибра ножа и излезе.

— Но се върна?

— Да. След една-две седмици ми телефонира и ме помоли да му дам някаква работа. Съгласих се. След този случай не съм имал проблеми. Както казах, той е добър шофьор.

Секретарката се върна с купчина преснимани документи. Травино ги прелисти и после ги подаде на детектив Боуи.

— Окажете ми голяма помощ — рече тя. — Ще ви бъда благодарна, ако не казвате на Дойл, че съм идвала.

Травино се усмихна.

— В никакъв случай. Ако го направя, може да извади онзи нож.

В „Сюпърфайн транспорт“ Ръби Боуи разговаря с генералния директор и двама служители, които познаваха Елрой Дойл. Във всички компании, които посети, хората с готовност отговаряха на въпросите и даваха ясно да се разбере, че не искат да имат проблеми с полицията.

Лойд Суейз, учтив, разговорчив чернокож надзирател, изрази очевидно общото мнение за Дойл.

— Човекът е самотник. Не иска приятели. Ако не му висиш на главата, си върши работата. Само че има свиреп характер. Веднъж го видях да избухва, когато друг шофьор се опита да го измайтапи. Дойл беше готов да го убие, кълна се.

— Стигна ли се до бой?

— За малко, но тук не позволяваме такива неща. Пратих другия обратно на работа и после казах на Дойл да се успокои, иначе да си взима нещата и да се маха. За миг бях сигурен, че се готви да ме удари, после размисли. Но определено може да бъде опасен, ако питате за това.

— Благодаря — каза Боуи. — Спестихте ми въпроса.

Мик Либо, един от шофьорите в „Сюпърфайн“, як мъж с груб език, потвърди повечето от думите на Суейз, като прибави:

— Този тип е абсолютна гад. Не бих му се доверил и за миг.

Боуи попита дали сред другите шофьори има някой, с когото Дойл е споделял повече. Въпросът бе стандартен, защото много убийци бяха залавяни, след като разказваха за престъпленията си на предполагаемите си приятели, които после информираха или свидетелстваха срещу тях.

— Онова копеле никога не приказва! — отвърна Либо. — Нито дума на никого. Ако застанеш до него да се изпикаеш, няма да ти обърне нула внимание. Естествено, може да ти се изпикае върху краката. — Либо се захили на собствената си шега, като сбута Ръби с лакът.

За разлика от другите компании, „Суарес мотърс & икуипмънт“ не се занимаваше с доставки, а с ремонт на автомобили, както и с продажба на автомобилни части. Елрой Дойл работеше от време на време при тях като техник. Преди около месец обаче ненадейно бе напуснал и не се беше върнал дори за да получи последната си заплата. Младият собственик Педро Суарес показа на Боуи чека, тя помоли за копие.

— Добър техник ли е Дойл? — попита Ръби.

— Много добър и работи бързо, но само какви неприятности ни създава! През цялото време предизвиква побоища. Готвех се да го уволня, когато напусна.

— Смятате ли, че Елрой Дойл е умен?

— Да. Умен е, усвоява бързо. Само да му обясниш нещо, да му покажеш как се прави, и той го научава. Но не може да се владее.

Суарес обясни, че компанията развива странична дейност, свързана с доставки на малки разстояния. Така продавали и автомобилните части — с два малки покрити камиона снабдявали няколко магазина в района, които нямали собствен транспорт.

— Дойл осъществявал ли е някога тези доставки? — попита Ръби.

— О, естествено. Понякога, когато отсъстваше някой от редовните шофьори.

— Имате ли документи кога е било това и докъде е пътувал?

Суарес сбърчи лице.

— Страхувах се, че ще ми зададете този въпрос. Предполагам, че имаме, но ще се наложи да поровим малко.

Той отведе Боуи в малка, прашна стая в задната част на сградата с претрупани лавици, пет-шест шкафа с папки и копирна машина. Суарес посочи към два от шкафовете.

— Интересуват ви последните две години, така ли? Всичко е там. Опасявам се, че ще трябва да търсите сама.

— Разбира се. С ваше позволение, бих искала да използвам ксерокса.

— Естествено — Суарес се ухили. — Ако Дойл намине за чека си, да го доведе ли тук?

— Не, моля ви! — Боуи бързо изясни за пореден път необходимостта от поверителност.

Търсенето, което включваше проверка и сравняване на фактури, разписки за доставка, графици и счетоводни списъци, отне по-голямата част от деня. Но Ръби си тръгна с пълни сведения за работата на Елрой Дойл в „Суарес мотърс“.

В останалите две фирми — „Пенске фаст диливъри“ и „Поркис тръкинг“ — се държаха също толкова отзивчиво и четирите посещения

разкриха нови черти от характера на Дойл, включително факта, че не обича постоянната работа. Когато имаше нужда от пари, той телефонираше в някоя от компаниите и ако имаше работа, се наемаше временно. Очевидно беше достатъчно умен, за да не краде пари от фирмите, но явно не можеше да сдържа буйната си, агресивна природа.

Следващата стъпка на Ръби Боуи бе да сравни информацията с датите от различните убийства.

Щом се върна в отдел „Убийства“, Боуи първо се зае със случаите извън Маями. На 12 март в Клиъруотър бяха убити Хал и Мейбъл Ларсън, на четиристотин и шестнайсет километра северозападно от Маями. Същия ден Елрой Дойл беше карал тир на „Оувърланд тръкинг“, пълен с мебели, от Маями до Клиъруотър, където, според пътния лист и платежната разписка, бе пристигнал към средата на следобеда и беше преспал в мотела „Дом далеч от дома“. С нарастващо вълнение Боуи телефонира в мотела и научи, че се намира на четири пресечки от жилището на жертвите. Дойл се бе върнал в Маями на следващия ден с товар от стоманена тел и пластмасови тръби.

Освен това заподозреният беше пътувал с камион на „Оувърланд“ до Клиъруотър само две седмици по-рано и бе отседнал в същия мотел. Първото пътуване, помисли си Боуи, може би му е позволило да определи жертвите си, а второто — да ги убие.

После идваше убийството на Ървинг и Рейчъл Хенънфелд във Форт Лаудърдейл, открито на 23 май, макар да се смяташе, че престъплението е извършено четири дни преди това, на 19-и.

През май Дойл беше пътувал до Форт Лаудърдейл два пъти, вече с камиони на „Поркис тръкинг“: първо на 2-ри, а после на 19-и. Пътният лист за втория курс показваше, че е тръгнал от Маями в 15:30 ч., направил е три доставки във Форт Лаудърдейл и се е върнал няколко минути преди полунощ. Разстоянието между двата града бе само четирийсет километра и осемте и половина часа, през които бе отсъствал, изглеждаха прекалено много. Първото пътуване от 2 май обаче, при което беше извършил четири доставки, бе продължило само пет часа. Боуи отново си помисли: определянето на жертвите навярно му беше отнело по-малко време, отколкото кървавото им убийство.

Макар че трите серийни убийства в Маями не бяха свързани помежду си толкова тясно, всички те имаха много общи черти, за да

бъдат смятани за съвпадение.

Сутринта преди убийството на Хоумър и Бланш Фрост в хотел „Роял Колониъл“ Дойл бе извършил осем доставки и четири зареждания в Коръл Гейбълс с камион на „Пенске фаст диливъри“. Две от доставките бяха до магазин на югозападен 27-ми булевард — точно там се намираше и клонът на банка „Фърст юниън“, в който същата сутрин семейство Фрост бяха осребрили пътнически чекове за осемстотин долара.

Беше напълно възможно, помисли си Боуи, Елрой Дойл да е видял възрастната двойка, дори в банката, и да ги е проследил до хотела им. Не представляваше особена трудност да се качи в асансьора заедно със семейство Фрост до техния етаж, като се престори просто на гост на хотела, да види номера на стаята им и после да се върне късно през нощта. Това бяха само предположения, разбира се, но в съчетание с предишните престъпления и с връзките помежду им, бяха прекалено вероятни, за да не им обърнат внимание.

След това идваха новите убийства в Маями — на Лазаро и Луиза Урбина в апартамента в „Пайн теръс“ и на съветник Густав Ърнст и жена му Елиънър в „Бей пойнт“. И в двата случая документите от „Пенске фаст диливъри“ и „Суарес мотърс & икуипмънт“ показваха, че Дойл е правил доставки близо до домовете на жертвите.

От преснетите в „Пенске“ документи се виждаше, че Дойл е извършил две доставки близо до Урбина — в различни дни в рамките на три седмици преди убийството им. Колкото до строго охранявания квартал „Бей пойнт“, Дойл бе направил там две малки доставки с камион на „Суарес мотърс“ — не за Ърнст, а в други къщи. Последният случай беше повече от месец преди убийството на съветника и съпругата му, но това, напомни си Боуи, можеше да се дължи на факта, че Суарес е използвал Дойл като техник и само от време на време като шофьор. Двете му пътувания до „Бей пойнт“ обаче, му бяха дали възможност да се запознае с охранителната система и навярно да проникне отново вътре с фалшиви документи за доставка.

Вниманието на Боуи бе привлечено и от нещо друго. Копираният от нея чек от „Суарес мотърс“, който Елрой Дойл не беше взел, показваше, че ненадейно е напуснал работа само един ден след убийството на Густав и Елиънър Ърнст.

Дали не е напуснал, зачуди се Ръби, защото е решил, че вече го подозират?

Горящата от нетърпение Боуи съобщи новините на сержант Ейнсли. Той се зарадва на новата информация и предаде по-голямата част от нея на хората от спецчастта.

— Дойл е нашият човек, в това няма съмнение, така че проявете търпение и бъдете нащрек въпреки гадното време — каза накрая той. — Рано или късно ще се подхлъзне и ние ще сме там, за да го хванем.

Ейнсли предаде новите данни и на заместник-щатския прокурор Кързън Ноулс. Реакцията на прокурора обаче бе скептична.

— Естествено, Ръби е проявила голяма изобретателност при събирането на всичко това. Да, сега знаем, че Дойл е имал възможност да убие всички онези хора, както навярно е и направил. Но съвсем друго нещо е да го докажем. Нямаме нито едно твърдо доказателство. Няма да можете дори да получите заповед за арест.

— Съзнавам това, господин прокурор, но просто исках да ви държа в течение. Обаче има един положителен момент. Сега вече сме съвсем сигурни, че Дойл е извършителят.

— Да, разбирам.

— Така че ще продължим да работим по въпроса — каза Ейнсли. — Съвсем скоро ще имаме резултат. Искрено вярвам в това.

Прокурорът се подсмихна.

— Струва ми се, че в крайна сметка работата ти все още е свързана с вярата, Малкълм.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отвратителното време, което съпътстваше продължилото повече от три седмици наблюдение на Елрой Дойл, донесе и грипна епидемия. Мнозина в полицейското управление се разболяха, включително и двама детективи от спецчастта, Хосе Гарсия и Сет Уайтмън. Полицаяте бяха пратени вкъщи с инструкции да пазят леглото и това предизвика нови проблеми.

В резултат Малкълм Ейнсли и Дан Дзагаки сега работеха на двойна смяна. От началото на дежурството им бяха изтекли девет часа и им оставаха още петнайсет. Детективите бяха паркирали микробуса от универсалния магазин „Бърдинс“ на североизточна Трийсет и пета улица, половин пресечка от двустайната дървена барака на Елрой Дойл.

По-рано същия ден Дойл бе потеглил в седем часа сутринта с тир на „Оувърланд тръкинг“ от Маями за Уест Палм Бийч, а после и за Бока Рътон, завръщайки се след приблизително двеста двама и четири километрово пътуване в лошо време. Проследиха го три от екипите, включително и Ейнсли и Дзагаки. Валеше непрекъснато, но не се случи нищо необикновено. По едно време Дзагаки отбеляза:

— Днес Дойл ми се струва променен, сержант. Не съм сигурен точно...

— Напрегнат е — съгласи се Ейнсли. — Личи по начина му на шофиране, пък и всеки път, когато спира, изглежда неспокоен.

— Какво означава това, сержант?

Ейнсли сви рамене.

— Може да е дрогиран, макар че в досието му не се споменава нищо за наркотици. Възможно е да е нервен. Само той си знае защо.

— Може би ние ще разберем.

— Може би. — Ейнсли съзнаваше, че събитията приближават своята кулминация.

Сега, след като бяха проследили Дойл от гаража на „Оувърланд тръкинг“ в Маями до дома му, Ейнсли и Дзагаки чакаха да видят какво ще се случи.

— Имаш ли нещо против да подремна малко, сержант? — попита Дзагаки.

— Не, разбира се. — Беше разумно да си почиват при възможност по време на продължителната двойна смяна, особено поради факта, че след осемчасовото си пътуване Дойл бе вътре и навярно спеше.

— Благодаря, сержант — рече Дзагаки, отпусна се назад и затвори очи.

Ейнсли обаче нямаше никакво намерение да спи. Продължаваше да изпитва съмнения в младия детектив и поиска да го сложат в един екип, за да го държи под око. Трябваше обаче да признае, че до този момент Дзагаки се представяше безупречно. Само че...

Безпокоеше го стилът на Дзагаки и макар че не можеше да посочи нищо конкретно, изостреният инстинкт на Ейнсли му подсказваше, че почителността на младежа е преднамерена.

А може би самият той, зачуди се Ейнсли, беше прекалено критичен?

— 1300 вика 1310 — разнесе се енергичен глас по джобния му полицейски радиотелефон.

1300 бе лейтенант Лио Нюболд.

— 1310 слуша — отвърна Ейнсли.

За да компенсира недостига на хора в специалната група, Нюболд се беше включил в няколко смени в екип с Дайън Джейкъбо. Дватама поддържаха Ейнсли и Дзагаки и сега се намираха на няколко пресечки от тях в осемгодишен форд седан с огънатата броня, люспещ се боя, но със свръхподсилен двигател, който им позволяваше да настигнат всеки автомобил.

— Става ли нещо? — попита Нюболд.

— Нищо — отвърна Ейнсли. — Обектът е... — Той внезапно млъкна. — Почакайте! Тъкмо излиза от дома си и тръгва към пикапа. — Сержантът се пресегна и разтърси Дзагаки, който отвори очи и седна, после включи двигателя.

Пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, свел поглед към земята, Дойл тежко пресече двора.

— Обектът вече е в пикапа, потегля и бързо се отдалечава — след няколко секунди продължи Ейнсли. — Следваме го.

Излизането на Дойл бе неочаквано.

— Тръгваме — обади се Нюболд. — Ще бъдем зад вас. Определете посока на движение.

— Обектът стигна до булевард „Маями“ — отвърна Ейнсли — и в момента завива на юг... Пресича Двайсет и девета улица.

— Движим се по Втори булевард, успоредно с вас — съобщи Нюболд. — Продължавайте да съобщавате пресечките. Готови сме да ви сменим, когато поискате.

Използването на две коли, които пътуват по успоредни улици и периодично се редуват, беше обичаен, макар и понякога сложен начин за проследяване.

Дъждът се усили. Надигаше се вятър.

— Случаят си е твой, Малкълм — отново се обади Нюболд. — Но не смяташ ли, че трябва да повикаме трети екип?

— Още не — отвърна Ейнсли. — Не вярвам пак да излезе извън града... Сега пресича Единайсета улица, ние сме на една пресечка зад него. Да се сменим на „Флаглър“.

— Прието.

— Наближаваме „Флаглър“ — малко по-късно съобщи Ейнсли. — Обектът продължава на юг. Поемете го, лейтенант. Ние ще изостанем.

Нюболд съобщи:

— Излизаме на „Флаглър“ откъм изток и завиваме наляво по булевард „Маями“... Да, виждаме го. Той е зад нас... сега ни задминава... останахме на две коли зад него и ще запазим тази дистанция. — След малко допълни: — Обектът пресича „Тамаями трейл“ и като че ли знае къде отива, навярно на запад. Предлагам да се сменим пак на „Бейшор“.

— Прието. Приближаваме се към вас.

Случи се така, че Ейнсли и Дзагаки бяха във водещата кола, когато след кратко пътуване на запад по претоварената улица „Бейшор“, пикапът на Елрой Дойл намали скоростта близо до болницата „Мърси“ и после зави надясно към богатия жилищен район „Бей хайтс“.

— Обектът излезе от „Бейшор“ и пое на север по улица „Халисий“. Движението е слабо — съобщи Ейнсли. После се обърна към Дзагаки: — Изостани така, че да не го изпуснем. — Видимостта обаче отслабваше. Въпреки че дъждът бе понамалял, вече се стъмваше.

Подобно на по-голямата част от „Бей хайтс“, къщите по „Халисий“ бяха огромни и елегантни, а целият район — гъсто залесен. Пред тях се показва двупосочна пресечка. Ейнсли знаеше, че това е булевард „Тайгъртейл“, жилищата по които бяха в същия стил. Но преди да стигне дотам, пикапът отби вдясно и спря под високо фикусово дърво, извисило се пред една от големите къщи. Фаровете му угаснаха. Дзагаки също спря и изключи светлините на микробуса. Намираха се на около сто и петдесет метра по-назад и помежду им бяха паркирани няколко автомобила, но улицата се спускаше под достатъчен наклон, за да виждат главата и раменете на Дойл в пикапа на светлината на улична лампа.

— Обектът спря на „Халисий“ близо до „Тайгъртейл“ — съобщи Ейнсли. — Все още е в кабината на пикапа. Няма признаци, че се готви да излиза.

— Ние сме на една пресечка от вас — отвърна Нюболд. — Също сме спрели.

Детективите зачакаха.

Изтекоха десет минути — Дойл не мърдаше.

— Като че ли вече не е толкова неспокоен, сержант — рече Дзагаки.

След още няколко минути от полицейския радиотелефон се разнесе гласът на Нюболд:

— Какво става?

— Нищо. Пикапът още е спрял, обектът е в кабината.

— Получих съобщение, Малкълм. Трябва да разговарям с теб. Можеш ли да дойдеш при мен? Ако стане нещо, бързо ще те върнем.

Ейнсли се поколеба. Не му беше приятно да остави Дзагаки сам. Но знаеше, че лейтенантът сигурно има основателна причина да го вика.

— Идвам — отвърна, после каза на Дзагаки: — Ще се върна колкото мога по-скоро. Не изпускай от поглед Дойл и ми съобщи, ако се случи нещо. Щом тръгне нанякъде, последвай го отблизо и най-важното, дръж ни в течение.

— Не се безпокой, сержант — енергично отвърна Дзагаки. — Ще внимавам.

Ейнсли излезе от микробуса. Дъждът беше спрял.

Дан Дзагаки проследи с поглед сержанта и си помисли: „За Бога, какъв шибан досадник си ти. Не бързай да се връщаш!“

Още от самото начало на Дзагаки му се искаше да е в екип с някой друг. Според него Ейнсли бе прекалено предпазлив, муден и не особено умен. На негово място вече щеше да е лейтенант, а може би даже капитан. Дзагаки знаеше, че притежава достатъчно способности, за да се изкачи чак до върха — не беше ли преминал бързо от патрул до детектив в „Убийства“? Главното в полицията и в армията бе да мислиш единствено за повишение, повишение и пак повишение; да помниш, че изкачването не идва от само себе си — че трябва сам да си го изработиш! В същото време беше важно висшестоящите да те забелязват, при това често и само в положителна светлина.

Дан Дзагаки усвои тази тактика, като наблюдаваше как баща му получава повишение след повишение в армията на САЩ и аналогичната кариера на големия си брат Седрик в морската пехота. Някой ден Седрик също щеше да стане генерал — и не го криеше. Освен това се отнасяше с презрение към решението на младия Дан да постъпи в полицията в Маями — „долна работа“, както казваше той. Генералът не бе толкова откровен, но Дан усещаше, че е разочарован от избора на по-малкия си син. Е, той щеше да им покаже.

Дан се усмихна, като си спомни с какво умение той, Безстрашния Дан, се беше подмазвал на Ейнсли през последните две седмици, наричайки го „сержант“ на всяка втора дума. Глупакът не забелязваше. И колко умело се престори на смирен. А Ейнсли му повярва. Тъпак.

— О, по дяволите — промърмори Дзагаки. — Пак ли? За кой ли път днес?

Дан Дзагаки също се беше разболял от грип. Наистина засега не го тресеше, но бяха налице другите симптоми, особено разстроеният стомах и острата диария. За разлика от другите обаче, той не каза нищо, решен на всяка цена да остане на поста си. Просто не можеше да пропусне шанса да участва в разрешаването на този случай. Бе успял да се справи с проблема по време на няколкото спирания по-рано през деня, но сега вече просто трябваше да излезе, да намери скрито място — сред храсталаците от дясната страна — където да се облекчи.

Той погледна през предното стъкло на микробуса. Силуетът на Доул все още се виждаше в пикапа. Щом копелето беше останало

толкова дълго, сигурно нямаше да направи нищо през няколкото секунди, от които се нуждаеше Дан — незабавно!

Дали не трябваше да повика Ейнсли по радиовръзката и да му каже? Глупости! Безстрашния Дан можеше сам да вземе решение.

Дзагаки припряно излезе от микробуса, тихо затвори вратата и тръгна към храстите. Трябваше да побърза. Не разполагаше с цялата нощ.

— Ще бъда кратък, Малкълм — каза Лио Нюболд. — Току-що ми се обадиха от отдел „Убийства“ във Филадельфия. Обявили сме за национално издирване Дъдли Рикинс. Нали така?

— Да, сър. Аз одобрих заповедта. Разследването води Бърни Куин и Рикинс е главният заподозрян. Ако го разпитаме, предполагам, че ще можем да приключим със случая.

— Е, заловили са Рикинс във Филадельфия и могат да го задържат седемдесет и два часа, но някой е оплел конците, като не ни е съобщил. До освобождаването остават само дванайсет часа. Известно ми е, че се нуждаеш от всичките си хора тук...

— Няма значение, Бърни незабавно трябва да отлети за Филадельфия.

Нюболд въздъхна.

— Така си помислих и аз.

И двамата знаеха, че загубата на още един човек от групата ще усложни неимоверно преследването.

— Добре, Малкълм. Ще съобщя на Бърни и ще му кажа да тръгва. Благодаря. Сега можеш да се връщаш обратно. Дойл още ли не прави нищо?

— Не. В противен случай Дзагаки щеше да ни съобщи.

Ейнсли излезе от колата и пое по пътя, по който беше дошъл.

„По дяволите!“ — помисли си Дзагаки, докато оправяше дрехите си. Беше му отнело адски много време! Той побърза обратно към микробуса.

И пристигна едновременно с Малкълм Ейнсли.

— Къде, по дяволите, си бил! — без да вярва на очите си попита сержантът.

— Ами, сержант, просто трябваше да...

Ейнсли пребледня.

— Стига глупости! Да не си мислиш, че не разбирам? Нали ти казах да не откъсваш поглед от Дойл!

— Да, сержант, но...

— Никакво „но“! След края на дежурството напускаш групата за наблюдение.

— Сержант, оставете ме да обясня — умолително каза Дзагаки.
— Не бях добре...

Ейнсли беше преставал да слуша и гледаше над автомобилите към пикапа.

— Господи, няма го!

Силуетът на Елрой Дойл бе изчезнал от кабината.

За кратко настана хаос. Ейнсли се затича към пикапа и надникна в мрака за някакви следи от заподозрения. Нямахше нищо. От колата той тичешком измина краткото разстояние до булевард „Тайгъртейл“. Уличното осветление бе слабо. Ейнсли разбираше, че Дойл спокойно можеше да се е скрил в сенките.

Зад него задъхан дотича Дан Дзагаки.

— Сержант, аз...

Ейнсли рязко се обърна.

— Затваряй си шибаната уста! — изръмжа той. — Колко време си отсъствал от микробуса?

— Само една-две минути, кълна се.

— Не ме лъжи, малко копеле такова! — Ейнсли го сграбчи за реверите и го разтърси. — Колко време? През цялото време, докато ме нямаше ли?

— Почти — полуразплакан, призна Дзагаки.

Ейнсли с отвращение го отблъсна. Преднината на Дойл можеше да е десет минути, даже дванайсет. Дори да приемеше, че е останал наблизо, можеше да е навсякъде и нямаше начин да го открият без помощ, което му оставяше един-единствен начин на действие. Той извади полицейския си радиотелефон.

— 1310 вика диспечера. Отвърна му спокоен женски глас:

— Слушам, 1310.

— Пратете ми няколко патрула в района на булевард „Тайгъртейл“... — Ейнсли направи пауза, докато прочете номера на най-близката къща — ... номер 1611. Изпуснахме бял мъж под наблюдение. Висок е метър деветдесет и два, тежи около сто и десет килограма, носи червена риза и тъмни панталони. Въоръжен и опасен.

— Прието.

След няколко секунди сержантът чу приближаващите се сирени, в отговор на излъчения сигнал 315. Три означаваше „Спешно“, а петнайсет — „Полицай се нуждае от помощ“.

Ейнсли знаеше, че Нюболд и Джейкъбо щяха да чуят съобщението и също щяха да поемат насам. Засега не можеше да направи нищо друго.

Тогавя по радиовръзката го повика сержантът, дежурен в комуникационния център. Полицаят говореше бързо, но спокойно.

— Малк, току-що получих съобщението ти. Тук на телефона има едно момче, което твърди, че някакъв едър мъж биел и мушкал с нож дядо му и баба му в дома им.

— Това е Дойл, Хари! Бързо ми дай адреса!

— В момента го получавам, почакай. Детето трябва да шепне. — Ейнсли чуваше как сержантът търпеливо задава въпроси, наричайки събеседника си Иван. После отново се обади: — Казва, че фамилиното име на дядо му и баба му е Темпон и че къщата им се намира на „Тайгъртейл“. Не знае номера, сега го търсим... Имаме го! Номер 1643... Малкълм, повиках Бърза помощ и променям сигнала от 315 на 331. — „Спешно — извършване на убийство“.

Ейнсли почти не го чу. Той вече тичаше на запад по булевард „Тайгъртейл“. Дан Дзагаки бягаше до него, но сержантът изобщо не го забелязваше.

Двамата видяха номер 1643 на портата на голяма двуетажна къща с няколко колони отпред и с широк павиран път, който водеше до вратата. Висока желязна ограда с почти двуметрови храсти от двете й страни заобикаляше двора. Откъм улицата се влизаше през двойна порта. Едното крило бе леко отворено.

С пристигането на Ейнсли и Дзагаки се появиха и две патрулни коли с включени лампи и сирени. От тях изскочиха четирима полицаи с извадени пистолети. От двете срещуположни посоки по „Тайгъртейл“ към къщата се носеха още две патрулни коли.

Ейнсли се идентифицира и бързо описа Доул.

— Смятаме, че е вътре, може би в момента извършва убийство.
— Той посочи към двама от полицаите. — Вие двамата идвате с мен.
— После се обърна към другите: — Вие пазете навън и блокирайте по четири пресечки от всички страни. Без мое разрешение не пускайте вътре никого.

Един от полицаите извика:

— Сержант, натам! — И посочи встрани от къщата, където се промъкваше някаква тъмна фигура. Друг полицаи насочи натам мощен фенер. Лъчът освети гърба на едър мъж в червена риза и кафяви панталони.

— Той е! — извика Ейнсли и се затича с изваден пистолет. Другите го последваха. Сега и престъпникът вече тичаше и сержантът изкрещя: — Стой, Доул, или ще отнеса шибаната ти глава!

Фигурата спря. Ейнсли се приближи и яростно заповяда:

— Лягай на земята. Веднага! Доул се обърна и изръмжа:

— Майната ти!

— По корем, кучи сине, ръцете отзад! — изрева Ейнсли. — Действай!

Под насочения пистолет на сержанта Доул бавно се подчини. Тогава Дзагаки отиде при него, хвана китките му и бързо ги заключи в белезници зад гърба му. В този момент мигновен проблясък освети сцената.

Ейнсли инстинктивно се обърна, но се разнесе женски глас:

— Съжалявам, началник. Затова ми плащат вестниците.

— По дяволите — измърмори сержантът и отпусна пистолета. Знаеше, че медиите следят полицейските радиовръзки и при спешен случай действат бързо, но все пак се стресна от незабавната им реакция. Той се обърна към униформените полицаи: — Някой от вас да блокира района с лента, петнайсетина метра около цялата къща, и никой да не влиза.

Бързо обвиха всичко наоколо — дърветата, уличните лампи, оградата с жълта лента с надпис „ПОЛИЦИЯ — НЕ ПРЕМИНАВАЙТЕ!“, каквато задължително носеха патрулните коли. Оформил се преграда между детективите и светкавично събралата се тълпа от зяпачи и репортери.

— Този тип е целият в кръв! — извика Дзагаки.

— О, не! — изпъшка Ейнсли. Беше се случило това, от което се страхуваше най-много. Овладея се и извика на полицаите: — Двама от вас да съблекат този тип по долни дрехи. Свалете му също обувките и чорапите. Не оставяйте дрехите на земята, не размазвайте кръвта и колкото е възможно по-скоро сложете всичко в найлонови чували. И не му позволявайте да става, внимавайте за всяко негово действие. Той е агресивен и много опасен.

Причината за събличането на Дойл беше необходимостта да запазят кръвта по дрехите му в първоначалното ѝ състояние. Ако ДНК-анализът покажеше, че е от жертвите, присъдата му бе в кърпа вързана.

През няколкото изтекли минути се бяха появили Лио Нюболд и Дайън Джейкъби.

— Влиза ли вътре? — попита Ейнсли лейтенантът.

— Не, сър. Тъкмо отивах.

— И ние ще дойдем, става ли?

— Разбира се — отвърна сержантът и нареди на полицаия, който първи се беше появил на местопрестъплението: — Искам да дойдеш с нас. Следвай ни плътно и бъди нащрек. — После лаконично прибави към Дзагаки: — Ти остани тук. Не мърдай даже на милиметър.

Водени от Ейнсли, четиримата се насочиха към къщата.

Една от страничните врати бе отворена — навярно Дойл беше влязъл от тук. Вътре видяха сумрачен коридор и сержантът включи осветлението. Продължиха напред. Коридорът се свързваше с облицовано антре, завършващо с широко, покрито с килим стълбище с парапет. На най-долното стъпало седеше малко момче, дванайсетинагодишно, предположи Ейнсли, което гледаше с празен поглед и силно трепереше.

Ейнсли коленичи и прегърна детето.

— Ти ли си Иван? — нежно го попита той. После каза на другите: — Той се е обадил в полицията. — Момчето съвсем леко помръдна глава.

— Можеш ли да ни кажеш къде...

Детето като че ли потъна в себе си, но се обърна и погледна нагоре по стълбището, после се разтрепери още по-силно.

— Извинете, сержант, момчето е в шок — каза униформеният полицаи. — Трябва да го откарваме в болница.

— Можеш ли да го отведеш?

— Разбира се.

— Бърза помощ вече е повикана — каза му Ейнсли. — Би трябвало вече да са навън. Ако откарат момчето в „Джаксън мемориъл“, отиди с него и ни съобщи. В никакъв случай не го оставяй, по-късно трябва да поговорим с него. Ясно ли е?

— Ясно, сержант. — Полицаят взе детето на ръце. — Да вървим, Иван. — Докато се отдалечаваха, той му каза: — Всичко ще се оправи, синко. Само се дръж за мен.

Ейнсли, Нюболд и Джейкъбо се изкачиха по стълбището. Когато стигнаха на първия етаж, те забелязаха пред себе си отворена врата. В стаята светеше. Тримата замръзнаха на място при гледката, която се разкри пред тях.

Дайън Джейкъбо, стар детектив, видял много убийства, издаде задавен звук.

— О, мили Боже! Мили Боже!

Сцената представляваше повторение на предишните убийства — този път жертвите бяха възрастна чернокожа двойка. Единствената разлика бе, че Дойл очевидно беше действал по-припряно и не така прецизно — навярно бе чул сирените.

Убитите бяха завързани със запушени уста един срещу друг. Виждаха се следите от брутален побой. Едната ръка на жената беше извита и счупена. Дясното око на мъжа бе прободено с остро оръдие, разцепило очната ябълка. В сравнение с предишните убийства раните от нож бяха по-редки и по-дълбоки. Сякаш всичко беше извършено набързо — явно убиецът бе съзнавал, че времето му е ограничено.

Ейнсли стоеше замръзнал и се мъчеше да овладее дълбоката си, отчаяна мъка. Знаеше, че докато е жив, няма да забрави тази сцена, нито собствената си вина.

— Малкълм, добре ли си? — Гласът на Лио Нюболд го сепна.

Кимна с усилие.

— Да. Добре съм.

— Зная какво си мислиш — тихо каза Нюболд, — и няма да ти позволя да го запазиш за себе си. Скоро ще си поговорим за това, а сега какво ще кажеш да си отидеш вкъщи и да се напиш? Изтощен си. Дайън може да се заеме с работата тук.

Ейнсли поклати глава.

— Ще издържа, лейтенант, но наистина искам Дайън да остане и да ми помогне. Благодаря все пак.

Той взе джобния си полицейски радиотелефон и започна стандартните процедури.

Когато Малкълм най-после се прибра у дома си, вече минаваше един часът сутринта. Облечена в бледозелен памучен халат, Карън го чакаше. Няколко часа преди това бе успял да й телефонира. Щом го видя, тя протегна ръце и го прегърна. После вдигна поглед и докосна лицето му.

— Било е ужасно, нали?

Той бавно кимна.

— О, мили, още колко можеш да издържиш?

Тя се сгуши в ръцете му.

— Добре е, че си вкъщи. Искаш ли да поговорим?

— Може би утре.

— Малкълм, скъпи, върви право в леглото. Ще ти донеса нещо.

„Нещото“ бе „Овалтин“, напитка от детството му, която обичаше да пие вечер. Когато пресуши чашата и отпусна глава върху възглавницата, Карън рече:

— Това ще ти помогне да заспиш.

— За да не сънувам кошмари ли?

Тя легна до него и отново силно го притисна.

— За това ще се погрижа аз.

Карън остана будна. Колко ли още може да продължава това? Рано или късно Малкълм трябваше да избере между семейството и тази демонична работа. Като много други жени на детективи Карън не беше в състояние безкрайно да издържа на такъв живот.

Следващият ден дойде с ироничен послепис.

Недалеч от дома на семейство Темпон в „Бей хайтс“ живееше професионална фотографка, която работеше за различни вестници. Това обясняваше незабавното ѝ пристигане на местопрестъплението и снимката, която бе направила, докато слагаха белезници на Дойл.

Драматичната снимка показваше легналият по очи Дойл, който се съпротивляваше, и детектив Дан Дзагаки, който му слагаше белезници. Разпространена от „Асошиейтед прес“, тя се появи в по-големите американски вестници с надписа: „ПОЛИЦАЙ ГЕРОЙ: След драматично преследване детектив Дан Дзагаки от полицията в Маями залавя заподозрения Елрой Дойл, който е обвинен в убийството на възрастна чернокожа двойка и е подложен на разпит за други серийни убийства. Запитан за работата си и нейните опасности, Дзагаки отговори: «Понякога има риск. Просто даваш най-доброто от себе си». Той е син на генерал Тадеуш Дзагаки, командир на Първа армейска дивизия, Форт Стюарт, Джорджия“.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елрой Дойл беше отведен в затвора на окръг Дейд и обвинен в предумишленото убийство на Кингсли и Нели Темпон. Както изискваше законът, по време на двайсет и четири часовия му арест в съседната съдебна сграда на окръга проведоха изслушване за пускане под гаранция. Не се налагаше Дойл да говори — щеше да го направи по време на предварителното изслушване две до три седмици по-късно. Вместо това съдът му назначи защитник и той формално поиска пускане под гаранция, което също толкова формално бе отхвърлено.

Дойл не прояви интерес към процедурата, отказа да разговаря с адвокатата си и се прозяваше пред очите на съдията. Когато обаче трябваше да го отведат от съдебната зала и приставът го хвана за ръката, престъпникът удари човека в корема толкова силно, че той се преви надве. Двама от охраната и един от затворническите служители мигновено се хвърлиха върху Дойл, нанесоха му няколко удара, оковаха го във вериги и го отведоха. В затворническата килия тримата отново го заблъскаха с юмруци, докато не се отпусна в ръцете им.

Макар че официалното решение в случая вече зависеше главно от щатските прокурори, екипът от специалисти по идентификация и детективи от отдел „Убийства“ продължаваха да събират улики.

В един от храстите в градината на семейство Темпон, близо до мястото, където беше задържан Елрой Дойл, откриха окървавения нож „Боуи“. Лабораторните анализи на ножа показаха, че по дръжката има негови отпечатащи и че кръвта по острието и дръжката са идентични с тази на двете жертви. Освен това доктор Сандра Санчес, патоанатом на окръг Дейд, бе готова да свидетелства, че точно този нож „Боуи“, идентифициран по характерните белези и зъбци, е действителното оръжие, с което са убити Кингсли и Нели Темпон.

Според Санчес обаче това не беше ножът, използван при убийството на семействата Фрост, Урбина и най-накрая Ърнст. Подробностите за раните от убийствата в Клиъруотър и Форт Лаудърдейл още не бяха получени за сравнение.

Когато разговаряше с детективите и екипа за идентификация, Санчес добави:

— Това не означава, че Дойл не е извършил другите убийства. Ако се съди по типа на раните, според мен го е направил той. Но може би си е купил повече от тези ножове и когато претърсите жилището му, вие ще ги намерите.

Но за голямо разочарование на детективите и прокурорите, които се надяваха на окончателно разрешаване на предишните случаи, сред оскъдното имущество на Дойл не бяха открити ножове, нито каквито и да е други улики.

Твърдите доказателства в случая „Темпон“ обаче, продължаваха да се трупат. Откритата по дрехите и обувките на Дойл кръв отговаряше на пробите, взети от двете жертви. Материята, взета изпод ноктите му незабавно след арестуването, съдържаеше нишки от дрехите на Кингсли Темпон и негов косъм. Кървавите отпечатъци от обувки на местопрестъплението бяха идентични с кецовете, които носеше Дойл, а отпечатъкът от палеца му, също кървав, бе открит на страничната врата на къщата.

Разполагаха и с показанията на дванайсетгодишния Иван Темпон. Щом се възстанови от шока, той се прояви като спокоен, убедителен свидетел. Първо на детектив Дайън Джейкъбо, а по-късно и на щатския прокурор детето разказа как през полуоткрехнатата врата е видяло Дойл да измъчва и убива дядо му и баба му.

— Просто не сме имали по-лесен случай — каза щатската прокурорка Адел Монтесино, когато обявяваше спорното си решение да обвини Дойл само в убийството на семейство Темпон.

Докато на прокуратурата ѝ трябваша повече от шест месеца, за да разгледа уликите и да се подготви за процеса, полицейското управление в Маями много по-бързо се занима с друг сериозен проблем — слабата работа по наблюдението на Елрой Дойл, довела до ненужната смърт на семейство Темпон. Тази информация беше известна само на неколцина от началниците. Детективите от отдел „Убийства“ бяха специално предупредени да не обсъждат въпроса с никого, включително и със семействата си.

В продължение на няколко дни полицейското управление със затаен дъх се чудеше дали някой репортер няма да се задълбае по-надълбоко от обикновените новини, колкото и драматични да бяха те. Друг проблем представляваше фактът, че Кингсли и Нели Темпон са чернокожи. Макар че в грешката на полицията нямаше нищо расистко, винаги имаше активисти, горящи от нетърпение да превърнат всяка възможност в расово противопоставяне.

После колкото и да бе странно — почти невероятно — онова, от което се страхуваха, не се случи: информационният бент издържа. Медиите, включително националните вестници и телевизия, се съсредоточаваха върху ужасното престъпление и изтъкваха факта, че най-после е заловен очевиден сериен убиец. Тук им помогна друг фактор. Малкият Иван Темпон, който, според думите на един журналист, „смело повикал полицията въпреки риска сам да бъде убит“, незабавно се превърна в национален герой.

Нямаше нито свободно ефирно време, нито излишни квадратни сантиметри във вестниците за повече информация.

Успоредно с това, тихомълком и зад кулисите, се обсъждаха наказанията на полицаите, свързани с, както беше казано, „убийството, което не би трябвало да бъде извършено“. Участваше дори началникът на управлението заради потенциалните щети за облика на полицията в случай, че истината излезеше на бял свят. Окончателното решение обаче зависеше от майор Марк Фигерас, шеф на секцията „Криминално разследване“, който ръководеше всички криминални отдели.

Фигерас изясни намеренията си:

— Искам да знам всичко до последната подробност, без да се премълчава и най-незначителната информация.

Заповедта бе предадена на лейтенант Нюболд, който проведе отделни едночасови разговори с Малкълм Ейнсли и Дан Дзагаки, записани на касетофон.

Макар че не спести нищо за действията на Дзагаки, Ейнсли хвърли върху себе си вината за това, че е променил първоначалната си преценка за младия детектив.

— Допуснах грешка — каза на Нюболд той. — Отговорността е моя и аз я поемам. Нямам никакво извинение.

Дзагаки се опита да се оневини и дори обвини Ейнсли в това, че не е дал ясни нареждания — твърдение, на което Нюболд не повярва.

Лейтенантът предаде доклада си и записите на майор Маноло Йейнс, началник на звено „Престъпления срещу личността“, който ги отнесе на майор Фигерас. Няколко дни по-късно той тихо обяви решението си.

Детектив Дзагаки получаваше мъмрене за „небрежност при изпълнение на служебни задължения“ и глоба в размер на шейсет работни часа, освен това го понижаваша в униформен полицаи. Фигерас отбеляза пред Йейнс:

— Бих предпочел да изхвърля този кучи син. За съжаление, според правилника за държавните институции, небрежността не е нарушение, изискващо уволнение.

Сержант Ейнсли получаваше мъмрене за „лоша преценка“. Когато му съобщиха, той прие наказанието като основателно, въпреки че щеше да остане в личното му досие до края на полицейската му кариера.

Лейтенант Нюболд обаче имаше друго мнение.

Той отиде в кабинета на майор Йейнс и поиска незабавен разговор с него и Фигерас.

Йейнс вдигна очи от бюрото си.

— Държиш се много служебно, Лио.

— Въпросът наистина е служебен, сър.

— За какво се отнася?

— За сержант Ейнсли.

Йейнс с любопитство погледна Нюболд, после взе телефонната слушалка, тихо размени няколко думи и кимна:

— Ще ни приеме веднага.

Без да разговарят, двамата тръгнаха по коридора и секретарката ги въведе в кабинета на майор Фигерас.

— Зает съм, лейтенант — рязко каза Фигерас, — така че давай бързо.

— Сър, моля ви да преразгледате наказанието на сержант Ейнсли.

— Ейнсли ли моли за това?

— Не, сър. Аз ви моля. Ейнсли не знае, че съм тук.

— Вече взех решение. Не виждам причина да го променям. Ейнсли е виновен.

— Той го знае и се самообвинява много повече, отколкото трябва.

— Тогава защо, по дяволите, си тук?

— Защото сержант Ейнсли е един от най-добрите ни служители, майоре. Досието му е за пример, а процентът на разкрити случаи и качествата му на ръководител са изключителни. Предполагам, че знаете това. Майор Йейнс също. А... — Нюболд се поколеба.

— Продължавай! — изръмжа Фигерас.

Нюболд погледна двамата старши офицери в очите.

— Както почти всички в управлението знаят, наскоро към Ейнсли се отнесоха адски несправедливо. Струва ми се, че му дължим нещо.

Последва кратко мълчание. Фигерас и Йейнс се спогледаха, разбирайки точно какво има предвид Нюболд. После Йейнс тихо каза:

— Съгласен съм с лейтенанта, сър.

Фигерас свирепо погледна към Нюболд.

— Какво искаш?

— Деветдесетдневно мъмрене.

— Имаш го — след кратко колебание отвърна Фигерас. — А сега се махай!

Нюболд се подчини.

Сега вече Ейнсли щеше да получи мъмрене, което щеше да остане в досието му само деветдесет дни, след което наказанието и всички негови копия щяха да бъдат унищожени.

През следващите седмици и месеци Елрой Дойл постепенно престана да бъде в центъра на вниманието както на отдел „Убийства“, така и на медиите. Положението се промени за кратко по време на процеса, на който Ейнсли, доктор Санчес, Иван Темпон и други дадоха свидетелски показания, последвани от признаването му за виновен от съдебните заседатели и от произнасянето на смъртна присъда от съдията. Няколко месеца по-късно се забеляза слаб интерес при отхвърлянето на автоматичното обжалване на Дойл, последвано от

съобщението, че самият Дойл не позволил по-нататъшно обжалване и че е определена дата за екзекуцията.

После за пореден път забравиха за Дойл — до вечерта, в която отец Рей Ъксбридж от Рейфордският затвор телефонира на сержант Малкълм Ейнсли.

Съобщението бе озадачаващо. Елрой Дойл, който щеше да седне на електрическия стол след осем часа, беше поискал преди да умре да се срещне с Малкълм Ейнсли.

ТРЕТА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Бледата, изтощена фигура на Елрой Дойл върна мислите на Ейнсли от миналото в аскетично мебелираната стая без прозорци. Човекът, седнал на завинтения за пода метален стол — с пранги и белезници, заключени за колана му, а от двете му страни стояха пазачи от затвора — изглеждаше коренно различен от могъщия и агресивен Дойл от миналото. Ейнсли не можеше да повярва, че това наистина е осъденият на смърт престъпник, с когото бе дошъл да се срещне. Но поведението на Дойл бързо беше изтрило съмненията.

Сега, след като Рей Ъксбридж бе излязъл при настоятелното искане на Дойл — „Да разкарат този задник от тук!“ — стаята беше утихнала.

Дойл беше коленичил пред Ейнсли и думите на офицера от затвора лейтенант Хамбрик — „Ако искате да чуете всичко, оставете го да говори както си знае“ — увиснаха във въздуха.

— Когато и да си се изповядвал за последен път — каза Ейнсли, — вече няма значение.

Дойл кимна, после мълчаливо зачака. Сержантът знаеше защо и неохотно, като се ненавиждаше заради този маскарад, продължи:

— Нека Господ бъде в сърцето и на устните ти, за да можеш правилно да изповядаш греховете си.

— Аз убих няколко души, отче — незабавно поде Дойл.

Ейнсли се наведе напред:

— Кои хора? Колко?

— Четиринайсет.

Сержантът инстинктивно изпита чувство на облекчение. Току-що направеното заявление щеше да принуди малката, но гръмогласна група, която твърдеше, че Дойл е невинен, да замълчи. Без да забравя скрития под дрехите му касетофон, Ейнсли погледна към Хамбрик, който беше свидетел на признанието. Преценката на отдел „Убийства“ щеше да се потвърди. В този момент го осени нова мисъл.

— Кои са първите, които си убил?

— Онез Икеи — двама японци в Тампа.

— Кой? — стресна се Ейнсли. Не беше чувал това име.

— Двама стари глупаци. И-к-е-и. — Докато произнасяше името по букви, Дойл нелепо се ухили.

— Убил ли си ги? Кога?

— Не си спомням... А, май че месец, пък може и два, преди да довърша онез латиноамериканци в къмпинга.

— Семейство Есперанца ли?

— Да, тях.

След като чу признанието на Дойл, Ейнсли реши, че престъпникът включва Кларънс и Флорентайна Есперанца, убити преди седемнайсет години в къмпинга „Хепи Хевън“ в западната част на окръг Дейд. Като малолетен, на Дойл никога не бе предявявано обвинение, макар новооткритите улики да доказваха, че е виновен, както самият той току-що беше признал.

И все пак... ако се включеше семейство Икеи, сметката излизаше друга.

Мислите на Ейнсли препускаха. Дали Дойл би признал убийство, което не е извършил, особено сега, когато му предстоеше да умре? Немислимо. Така че, ако бе убил семейство Икеи и признаваше общо четиринайсет убити, оставаха още две жертви.

Но всички — полицията, щатската прокуратура, медиите, обществото — бяха убедени, че Дойл е извършил четиринайсет убийства: семействата Есперанца, Фрост, Ларсън, Хенънфелд, Урбина, Ърнст и Темпон.

Ако Дойл казваше истината, дали някои от убийствата не бяха извършени от друго? И ако беше така, кои?

Ейнсли неизбежно си припомни за подозрението, което сподели тогава със сержант Брюмастър, че убийството на семейство Ърнст може да не е работа на същия сериен убиец, когото преследват. Но остави тази мисъл — не бе време да си позволява лични грешки. Тогава всичките му колеги бяха изразили несъгласието си с него и той не се възпротиви на общото мнение. Но сега някак си трябваше да изстиска истината от Дойл.

Ейнсли погледна часовника си... „Толкова малко време!“... по-малко от половин час до екзекуцията на Дойл, а щяха да го отведат дори още по-рано... Той се овладя, овладя и гласа си и се наведе към

престъпника, спомняйки си думите на отец Кевин О'Брайън: „Елрой беше патологичен лъжец. Лъжеше, без да се налага“.

Ейнсли не бе искал ролята на свещеник — сега беше време да я остави.

— Това за Икеи и Есперанца са пълни глупости — каза той. —
Защо трябва да ти вярвам? Имаш ли доказателства?

Дойл се замисли.

— В онзи къмпинг на Есперанца трябва да съм изпуснал клипс от златна монета. С инициалите „ХБ“. Гепих я при един грабеж, няколко месеца преди да пречукам онез тъпащи. Изпуснал съм я докато съм изчезвал.

— Ами хората в Тампа?

Дойл криво се усмихна.

— До мястото, дето живееха Икеи, имаше едно гробище. Трябваше да се освободя от ножа и го скрих в един гроб. И знаеш ли к'во беше името на плочата? Същото кат' мойто. Видях го, знаех, че ще го запомня, ако поисках да си взема шибания нож, ама не го направих.

— И си заровил ножа в гроба? Дълбоко ли?

— Не, не много.

— Защо винаги убиваш стари хора?

— Карали са я добре прекалено дълго и беха големи грешници, отче. Направих го зарад Господ. Първо обаче ги наблюдавах. Всички онез дебелаци...

Ейнсли остави отговора без коментар. Всичко изглеждаше толкова логично, или по-точно толкова нелогично, колкото и останалата част от извращения ум на Дойл. Но дали казваше цялата истина, дори сега? Някои неща със сигурност бяха верни, но Ейнсли не вярваше в историята за заровения нож, както и за златния клипс. Освен това оставаше проблемът с общия брой на жертвите. Сержантът премина към по-конкретни въпроси.

— Ти ли уби семейство Фрост в хотел „Роял Колониъл“?

Дойл утвърдително кимна няколко пъти.

— Ти кимна с глава. Ако това означава „да“, моля те да го кажеш гласно.

Дойл рязко погледна към Ейнсли.

— Имаш касетофон, а?

Ядосан, че се е издал, детективът отвърна:

— Да.

— Нема значение. Да, пречуках и тех.

При споменаването на касетофона Ейнсли погледна към лейтенант Хамбрик, който сви рамене.

— Искам да те питам за още няколко имена.

— Добре.

Ейнсли започна да чете по списъка — Ларсън, Хенънфелд, Урбина. Отговорите бяха положителни. Дойл признаваше, че ги е убил.

— Съветник Ърнст и съпругата му.

— Не, не съм. Тъкмо това...

Ейнсли го прекъсна.

— Елрой, този път трябва да кажеш истината. Семейство Ърнст бяха убити по същия начин като другите — точно по същия начин. А ти познаваш „Бей пойнт“, където са живели жертвите. Бил си там, когато си работил за „Суарес мотърс“ — познавал си охранителната система. А един ден след убийството си напуснал работата си при „Суарес“ и не си се върнал дори за чека.

— Това е щото чух за убийството — с отчаян глас отвърна Дойл. Гледах шибаната телевизия и си рекох, че зарад онез другите могат да си помислят, че съм аз. Но не съм. Отче, кълна се! Тъкмо за това исках прошка. Аз не съм го направил!

Ейнсли упорстваше:

— Или защото си си мислил, че семейство Ърнст са важни хора и...

— Не! Не, не! — с почервено лице изкрещя Дойл. — Туй е шибана лъжа. Другите ги убих аз, но не ща да умра обвинен в нещо, дето не съм го направил.

Дали казваше истината? На пръв поглед Дойл бе убедителен, помисли си Ейнсли, но нямаше как да разбере.

Той продължи да го притиска:

— Хайде да изясним нещо друго. Признаваш ли, че си убил семейство Темпон?

— Да, да. Убих ги.

Въпреки непоклатимите доказателства срещу него по време на процеса, Дойл беше твърдял, че е невинен.

— За всички онези убийства — четиринайсетте, които признаваш. Съжаляваш ли за тях?

— Майната им на всички! Хич не ми пука! Ако искаш да знаеш, аз се забавлявах с тях. Опрости ми само другите, дете не съм ги извършил!

Искането беше напълно безсмислено и Ейнсли се зачуди дали в края на краищата не е трябвало да обявят Дойл за невменяем.

— Ако не си убил семейство Ърнст, както твърдиш, не се нуждаеш от опрощение. Във всеки случай, без разкаяние и изкупление за всичко, което си извършил, никой свещеник не би те опростил, а пък аз не съм свещеник.

Още преди да свърши, Дойл го погледна умолително. Когато заговори, гласът му беше задавен от страх.

— Скоро ще умра... Направи нещо за мен! Дай ми нещо!

Пръв реагира лейтенант Хамбрик. Младият чернокож офицер се изправи пред Ейнсли.

— Остават по-малко от пет минути. Няма никакво значение какъв сте били и какъв сте сега. Знаете достатъчно, за да направите нещо за него. Оставете проклетата си гордост и го направете!

Добър мъж е този Хамбрик, помисли си Ейнсли. Освен това реши, че вече нищо не може да убеди Дойл да промени версията си.

Той порови в паметта си.

— Повтаряй след мен: „Отче, в Твоите ръце се предавам; направи с мен каквото поискаш“.

Дойл протегна ръце докъдето му позволяваха закачените за колана белезници. Ейнсли се приближи и той постави дланите си върху неговите. После ясно повтори думите, впил очи в детектива.

Ейнсли продължи:

— „Благодаря Ти каквото и да направиш: готов съм за всичко, приемам всичко.“

Това бе „Молитвата на предаването“ на Фуко — виконт дьо Шарл Южен Фуко, френски благородник, някога войник, после смирен свещеник.

Ейнсли се надяваше паметта му да не му изневери. Той продължи стих по стих:

— „Нека само волята Ти се изпълни в мен
и във всички Твои творения —
не искам повече от това, о, Господи,
в Твоите ръце предавам духа си.“

Последва секунда мълчание. Хамбрик се обади:

— Време е. — След това се обърна към Ейнсли: — Навън чака господин Бетъл. Той ще ви отведе до свидетелското ви място. Да побързае.

Двамата пазачи вече бяха изправили Елрой Дойл на крака. Странно спокоен, той се остави да го поведат и тромаво затътри прангите си към вратата.

Ейнсли излезе преди него. Навън го чакаше служител от охраната с табелка „Бетъл“.

— Оттук, сър.

Двамата бързо поеха по обратния път, минаха по бетонните коридори, после заобиколиха помещението за екзекуции и спряха пред гола стоманена врата. До нея стоеше сержант от охраната с папка в ръка.

— Името ви, моля?

— Ейнсли, Малкълм.

Сержантът го отбеляза с молив.

— Вие сте последен. Запазили сме ви страхотно място.

— Ще уплашиш човека, сержант — обади се Бетъл. — Той няма предвид онова място.

— Не, не онова — потвърди сержантът. — То е запазено за Дойл, но той поиска да ви изберем място с добра гледка. — Пазачът любопитно погледна Ейнсли. — Освен това каза, че сте ангел отмъстител Господен. Вярно ли е?

— Помогнах да го осъдят и може би вижда нещата така. — Разговорът не му харесваше, но предполагаше, че малко хумор на това място не е излишен.

Сержантът отвори вратата и Ейнсли го последва. Помещението бе същото като преди три години. Бяха в задната част на отделението за свидетелите и точно пред тях имаше пет реда метални сгъваеми столове, повечето от които заети. Ейнсли знаеше, че сред тях са

дванайсетте официални свидетели, които беше видял след пристигането си, приблизително същият брой представители на медиите и навярно неколцина специални гости с разрешението на губернатора.

От три страни отделението бе заобиколено с бронирано, звуконепроницаемо стъкло. През него се виждаше мястото за екзекуции с електрическият стол в средата — направен от здрав дъб, трикрак, описван някога като „люлеец се назад като препускащ кон“. Беше изработен от затворници през 1924 г., когато обесването било отменено като законен начин за екзекуции във Флорида. Столът беше завинтен за пода. Имаше висока облегалка и широка седалка, покрита с дебела, черна гумена подложка. Две вертикални дървени летви представляваха облегалките за ръцете. Шестте широки кожени ленти осигуряваха неподвижността на осъдения.

На метър и половина от стола се виждаше помещението на екзекутора. Имаше правоъгълен наблюдателен отвор. Екзекуторът вече трябваше да е вътре — с качулка и роба, за да запази самоличността си в тайна. В момента, в който получи сигнал отвън, той щеше да натисне червеното копче и да прати електрически ток с напрежение две хиляди волта.

В помещението за екзекуции се мотаеха неколцина души. Някакъв затворнически служител гледаше часовника си и го сверяваше с големия стенен часовник. Беше 06:53 часът.

Тихото бръмчене на разговорите заглъхна. Повечето от събралите се хора любопитно наблюдаваха как сержантът отвежда Ейнсли до първия ред и му посочва празното място в средата.

— Заповядайте.

Ейнсли вече беше забелязал, че точно от дясната му страна седи Синтия Ърнст, макар че тя не го поздрави, а продължи да гледа право напред. До нея детективът с изненада видя Патрик Дженсън, който отвърна на погледа му и леко му се усмихна.

ВТОРА ГЛАВА

Помещението за екзекуция оживя. Петима от мъжете, които чакаха вътре, застанаха в редица. Дежурният лейтенант излезе отпред. Зад него стояха двама пазачи, лекар с малка кожена чанта и представител на щатската прокуратура. Заобиколен от дебели, тежки кабели, които съвсем скоро щеше да свърже, електротехникът на затвора стоеше зад електрическият стол.

— Тишина, моля! Никакви разговори! — извика един от пазачите. Всички замлъкнаха.

Секунди по-късно страничната врата в помещението за екзекуция се отвори и вътре влезе висок мъж със сурови черти и ниско подстригана посивяваща коса. Ейнсли позна началника на затвора Стюарт Фокс.

Точно зад него вървеше Елрой Дойл, забил очи в земята, сякаш не искаше да погледне онова, което го чакаше отпред.

Ейнсли забеляза, че Патрик Дженсън е хванал ръката на. Синтия. „Сигурно я утешава за убийството на родителите й“, помисли си той.

Погледна отново към Дойл, който ситнеше с малки, тремави крачки, ограничен от прангите. От двете му страни имаше по един пазач, трети ги следваше отзад. Вървящите отстрани служители държаха китките на осъдения с „желязна лапа“ — единични белезници с хоризонтална метална пръчка, която позволяваше на стражите да осъществяват пълен контрол над всяка от ръцете му и правеха невъзможна всяка съпротива.

Дойл бе в бяла риза и черни панталони. За погребението щяха да му сложат и сако. Обръснатата му глава лъщеше там, където няколко секунди преди това го бяха намазали с електропроводим гел. Малката процесия беше минала по, както го наричаха, коридора на „смъртното бдение“ и през две бронирани врати.

Най-после Дойл вдигна очи. Щом видя стола, лицето му замръзна от ужас. Осъденият импулсивно спря и се огледа сякаш за да се отскубне, но това беше само миг. Стражите незабавно извиха железните лапи, което накара Дойл да простене от болка. После и

тримата затворнически служители го заобиколиха, избутаха го към стола и въпреки съпротивата му, го вдигнаха и го сложиха да седне.

Дойл напрегнато се взря в червения телефон на стената от дясната страна на електрическият стол. Всеки осъден на смърт знаеше, че щатският губернатор може да отмени екзекуцията в последната минута. Дойл не откъсваше очи от телефона, сякаш го умоляваше да иззвъни.

Изведнъж той се обърна към стъклото, което го отделяше от залата за свидетелите, и истерично започна да крещи. Но тъй като стъклото беше звуконепроницаемо, Ейнсли и другите не можеха да чуят нищо. Те просто гледаха как лицето на Дойл яростно се криви. Навярно цитира Откровението, помисли си детективът.

По-рано звуците от помещението за екзекуция се предавали в помещението на свидетелите с помощта на микрофони. Сега единственото, което можеха да чуят, бе как началникът на затвора прочита заповедта за екзекуцията и пита осъдения дали има някакви последни думи.

Тогава за миг Дойл замълча и огледа лицата на свидетелите, което накара неколцина неспокойно да се размърдат. Когато очите му се спряха на Ейнсли, изражението на престъпника стана умолително и устните му замълвиха думи, които сержантът разбра: „Помогни ми! Помогни ми!“.

Ейнсли почувства, че по челото му избиват капчици пот. „Какво правя тук? — запита се той. — Не искам да участвам в това. Каквото и да е сторил, грешно е да се убива така.“ Нищо не можеше да се направи. По някакъв странен начин Ейнсли и другите до него също бяха затворници, докато не се изпълнеше екзекуцията на Дойл. Тогава един от стражите се премести и застана така, че осъденият не можеше вече да ги вижда. Ейнсли изпита облекчение, като непрестанно си напомняше, че Дойл току-що му е изповядал четиринайсет ужасни убийства.

За миг, осъзна той, беше попаднал в същия капан като мекушавите демонстранти пред затвора: да се вълнува за един убиец, като забравя за жестоко умъртвените от него хора. И все пак, ако ставаше дума за жестокост, помисли си Ейнсли, тези последни няколко минути навярно бяха най-жестокото нещо на света. Независимо от бързината, с която работеха затворническите служители, всички

заклучителни процедури отнемаха време. Първо, стражите от двете му страни издърпаха Дойл назад на стола и го завързаха през гърдите с широк ремък. После хванаха краката му и ги поставиха в Т-образна дървена подпора, а после ги завързаха с ремъци за глезените. Намазаха го с още електропроводим гел — този път по предварително обръснатия десен крак. Междувременно бяха пристегнати и останалите ремъци, включително и под брадичката му, така че главата на Дойл да стои неподвижно облежната на двете изправени дървени стълбчета на облегалката. Кафявата кожена смъртна шапка, която приличаше на древен викингски шлем и в която имаше медна проводникова пластина, беше поставена над стола като Дамоклев меч, заплашващ всеки момент да се спусне...

Ейнсли се зачуди дали екзекуцията на електрическия стол е наистина толкова жестока и варварска, както твърдяха мнозина. Това, което виждаше сега, го потвърждаваше, а имаше и други случаи. Беше преди доста години...

На 4 май 1990 г. в щатския затвор на Флорида осъденият на смърт заради убийство на двама полицаи Джоузеф Таферо получил електрически заряд с мощност две хиляди волта. Изведнъж изригнаха пламъци и дим и главата му, както и влажната гъба под смъртната шапка се запалили. Екзекуторът моментално изключил електричеството. После в продължение на четири минути процедурата се повтаряла и изпод черната маска върху лицето на Таферо всеки път избухвали нови пламъци и дим. Осъденият продължавал да диша и бавно да клати глава. След три последователни удара най-после бил обявен за мъртъв. Свидетелите били ужасени, един от тях дори припаднал. По-късно в официалното заявление се признавало, че „в шлема е имало повреда“. В друго заявление се твърдяло, че Таферо е „загубил съзнание в мига, в който го е ударил електрическият ток“, макар че малцина от свидетелите бяха повярвали в това.

Някои хора, спомни си Ейнсли, твърдяха, че екзекутирането трябва да е варварско, като се има предвид характерът на довелото до него престъпление. Газовата камера, все още използвана в Съединените щати, убиваше осъдения чрез задушаване с цианид и свидетелите твърдяха, че смъртта е ужасна и в много случаи бавна.

Изглежда всички се съгласяваха, че по-хуманна е смъртоносната инжекция — но не при бивши наркомани, чиито вени са колабирали и намирането на вена, в която да вкарат смъртоносната доза, можеше да отнеме цял час. Използваният в Китай куршум в главата навярно беше най-бързото от всички средства, но мъченията и унижението преди това несъмнено бяха най-ужасното зверство.

Дали Флорида щеше да приеме друга форма на екзекуция, навярно смъртоносна инжекция? — помисли си Ейнсли. Не му се струваше вероятно, като се имаха предвид обществените настроения към престъпността и масовото гневно убеждение, че престъпниците са причина за лошата слава на слънчевия щат в чужбина, която отблъскваше толкова важните за благоденствието на Флорида туристи.

Колкото до собственото му отношение към смъртното наказание, той му се бе противопоставял като свещеник, противопоставяше се и сега, макар и поради други причини.

Някога Ейнсли вярваше, че човешкият живот е дар Божии. Сега просто смяташе, че смъртната присъда морално унижава онези, които я издават, включително обществото, в чието име се извършват екзекуциите. Освен това, независимо от метода, смъртта бе избавление, а доживотната присъда без право на условно освобождаване представляваше много по-тежко наказание...

Гласът на началника на затвора прекъсна мислите на Ейнсли. Той четеше на глас подписаната от щатския губернатор заповед за екзекуция. Думите му се предаваха по високоговорител в залата на свидетелите.

— Като се има предвид... че Елрой Селби Дойл е признат за виновен в извършването на предумишлено убийство и заради... гореспоменатото престъпление е осъден да изтърпи смъртните страдания, като бъде екзекутиран чрез вкарване на електрически ток в тялото му... докато не умре...

... Вие, гореспоменатият началник на нашия щатски затвор с максимално тежък режим, или някой заместник, назначен от вас, трябва да присъствате на тази екзекуция... заедно с дванайсет уважавани граждани, които ще бъдат помолени да свидетелстват на

същата. Трябва да осигурите и присъствието на компетентен лекар... Ако не успеете не по ваша вина...

Документът беше дълъг, претоварен с надути юридически фрази.

Когато четенето свърши, един от стражите приближи микрофон до устата на Дойл и началникът попита:

— Искате ли да кажете нещо?

Дойл се опита да се помръдне, но бе прекалено здраво завързан. Когато заговори, гласът му беше задавен.

— Аз никога... — После запелтечи и напразно се заопитва да обърне глава. Накрая успя тихо да изръмжи: — Мамка ви!

Пазачът свали микрофона. Процедурата незабавно се възобнови и на Ейнсли отново му се прииска да не гледа. Картината обаче бе хипнотична — никой от свидетелите в залата не извърна глава.

Между зъбите на Дойл сложиха подложка за езика, така че вече не можеше да говори. До стола затворническият електротехник потопи ръце в кофа с концентриран солен разтвор, откъдето извади медната контактна пластина и един сунгер. Мъжът постави и двете в смъртната шапка над обръснатата глава на Дойл. Контактната пластина беше отличен проводник на електрически ток, а напоената със солен разтвор гъба, също добър проводник, трябваше да предпази кожата на осъдения от изгаряне и да предотврати отвратителната миризма на изгоряла плът, която в миналото трябваше да търпят свидетелите. В повечето случаи гъбата помагаше, но имаше и изключения.

Спуснаха смъртната шапка върху главата на Дойл и я закрепиха на място. Черната кожена лента отпред служеше като маска, така че лицето на осъдения вече не можеше да се вижда. Ейнсли долови всеобщата въздишка на облекчение, която изпуснаха свидетелите около него. Дали сега, запита се той, след като жертвата в известен смисъл беше станала анонимна, щеше да им е по-лесно да гледат?

За Синтия обаче, осъденият не бе анонимен. Ейнсли видя, че двамата с Патрик Дженсън са стиснали ръцете си толкова силно, че кокалчетата на бившата му любовница бяха побелели. Синтия сигурно ужасно мрази Дойл, помисли си детективът, и в известен смисъл можеше да разбере защо е тук, макар да се съмняваше, че гледката ще облекчи мъката ѝ. Дали трябваше да ѝ каже, зачуди се Ейнсли, че Дойл се е признал за виновен за четиринайсет убийства, но е отрекъл, че е убил Густав и Елиънър Ърнст, нещо, което самият сержант смяташе за

вероятно. Навярно дължеше на Синтия тази информация дори само защото беше бивша полицайка и негова колежка. Ейнсли се колебаеше.

В помещението за екзекуция оставаше само да свържат два тежки електрически кабела, единият със смъртната шапка, а другият — със заземителя около десния крак на Дойл. И двата бързо бяха прикачени с помощта на тежки гайки.

Пазачите и електротехникът веднага отстъпиха назад и се отдалечиха от стола, като внимаваха да не препречат погледа на началника на затвора.

Някои от присъстващите журналисти си водеха бележки. Една от свидетелките беше пребледняла и притискаше длан към устата си, сякаш щеше да повърне. Някакъв мъж клатеше глава, очевидно ужасен от онова, което виждаше. Ейнсли се зачуди какво ли мотивира хората да присъстват на екзекуции. Предполагаше, че причината се крие в универсалната магнетичност на смъртта във всичките ѝ форми.

Детективът отново погледна към началника на затвора, който беше навил заповедта за екзекуция и сега я държеше високо в дясната си ръка като диригентска пръчица. Той погледна към помещението на екзекутора. През правоъгълния отвор се виждаха две очи. С едно-единствено движение началникът свали навитата на руло заповед и кимна с глава.

Очите изчезнаха. Миг по-късно отекна рязък тъп звук — резултат от завъртането на червеното копче и задействането на тежкия електрически прекъсвач. Приглушеният шум се чу дори в залата за свидетелите, въпреки че аудиосистемата отново бе изключена. В същото време всички лампи замъждукаха.

Тялото на Дойл се разтърси, макар че първоначалното въздействие на двете хиляди волта беше до голяма степен потиснато, защото, както писа на другия ден един от журналистите, „Дойл бе завързан по-здраво и от пилот изстребител“. Същото въздействие обаче се повтаряше по време на двуминутния автоматичен цикъл, при който мощността падаше до петстотин волта и после отново се покачваше до две хиляди — общо осем пъти. При някои екзекуции началникът на затвора даваше знак на екзекутора да изключи автоматичния контрол, ако сметнеше, че още първият цикъл е бил достатъчен. Този път той изчака завършването на пълния цикъл и Ейнсли внезапно усети

гранивия мирис на изгоряла плът, просмукал се в залата чрез климатичната инсталация. Хората около него отвратени сбърчиха лица.

Щом получи разрешение, лекарят се приближи до стола, разгърна ризата на Дойл и долепи до гърдите му стетоскопа си, за да провери дали има сърдечен ритъм. След около минута той кимна на началника. Дойл беше мъртъв.

Останалото бе рутинна процедура. Бързо свалиха електрическите проводници, ремъците и всичко останало. Освободеното тяло на Дойл се стовари напред в ръцете на пазачите. Те го напъхаха в черен гумен чувал и светкавично затвориха ципа, така че никой от свидетелите не успя да види дали трупът е обгорен. После го поставиха върху носилка и останките на Елрой Дойл изчезнаха през същата врата, през която само преди няколко минути беше влязъл жив.

Повечето от свидетелите вече се бяха изправили на крака и се готвеха да си тръгнат. Без да губи време Ейнсли тихо рече на Синтия:

— Госпожо съветник, струва ми се, трябва да ви кажа, че малко преди екзекуцията разговарях с Дойл за родителите ви. Той твърди...

Тя мигновено се обърна към него и с безизразно лице го прекъсна:

— Моля ви, не желая да слушам нищо. Дойдох тук, за да видя страданията му. Надявам се да са били ужасни.

— Били са — отвърна Ейнсли.

— В такъв случай аз съм удовлетворена, сержант.

— Разбирам ви, госпожо съветник.

Но какво разбираше? Ейнсли последва другите и замислен излезе от залата.

Свидетелите се събраха пред вратата и зачакаха да ги ескортират навън. Дженсън се приближи към детектива.

— Реших, че мога да се представя. Аз съм...

— Зная кой сте — студено го прекъсна Ейнсли. — Чудех се защо сте тук.

Писателят се усмихна.

— В новия ми роман има сцена на екзекуция и исках да получа информация от първа ръка. Съветник Ърнст уреди да ме пуснат.

В този момент се появи Хамбрик.

— Не е нужно да чакате тук — каза на Ейнсли лейтенантът. — Елате да си получите оръжието и после ще ви придружа до колата.

С бегло кимване към Дженсън Ейнсли го последва.

ТРЕТА ГЛАВА

— Видях, че лампите потъмняват — каза Хорхе. — Тогава разбрах, че Звяра си получава заслуженото.

— Така е — тихо отвърна Ейнсли.

Това бяха първите им думи, откакто напуснаха затвора. Хорхе беше на волана на синьо-бялата полицейска кола и показваше пропуски на контролните пунктове. По пътя минаха покрай неизбежните демонстранти. Неколцина от тях все още държаха в ръце запалени свещи, но повечето вече се разпръскаха. Ейнсли мълчеше.

Мрачната процедура, предизвикала смъртта на Дойл, му бе въздействала дълбоко. От друга страна, не можеше да отрече, че Дойл си е получил заслуженото — знаеше, че е виновен, при това не само за двете убийства, за които го бяха осъдили, а поне за още дванайсет други.

Сержантът докосна джоба на самото си, в който беше сложил запис на изповедта на Дойл. Някой друг щеше да реши кога и как и дали изобщо записът да бъде направен обществено достояние. Ейнсли щеше да го предаде на лейтенант Нюболд и оттам насетне с него щяха да се занимават полицейското управление и щатската прокуратура.

— Звяра беше ли... — започна Хорхе.

— Не съм сигурен, че вече трябва да го наричаме Звяр — прекъсна го Ейнсли. — Животните убиват само когато се налага. Дойл го е правил заради... — Детективът замълча. Защо всъщност бе убивал? За удоволствие, от религиозна лудост, неконтролируем порив? Гласно той каза: — Поради причини, които никога няма да разберем.

Хорхе го изгледа.

— Както и да е. Научи ли нещо, сержант? Нещо, което можеш да ми кажеш?

Ейнсли поклати глава.

— Първо трябва да разговарям с лейтенанта.

Той погледна часовника си: 07:50 часът. Лио Нюболд навярно все още си беше вкъщи. Ейнсли взе телефона от седалката и набра номера. Лейтенантът отговори при второто позвъняване.

— Очаквах да се обадиш — няколко секунди по-късно каза той.
— Предполагам, че всичко е свършило.

— Ами, Дойл е мъртъв. Но се съмнявам, че всичко е свършило.

— Каза ли ти нещо?

— Достатъчно, за да се уверя, че екзекуцията е основателна.

— Така или иначе, бяхме сигурни, но това наистина е облекчение. Значи си призна?

Ейнсли се поколеба.

— Имам доста да ви докладвам, сър. Но е поверително и не е нужно да разговаряме по телефона...

— Прав си — съгласи се лейтенантът. — Трябва да бъдем извънредно внимателни. Добре, не по клетъчния телефон.

— Ако имам време — каза Ейнсли, — ще ви се обадя от Джаксънвил.

— Може да почака. Бъди спокоен, Малкълм.

Ейнсли изключи телефона.

— Ще имаш много време: летището е на по-малко от сто километра — рече Хорхе. — Може би дори ще можеш да закусиш.

Ейнсли сбърчи лице.

— Това е последното нещо, което искам сега.

— Зная, че не можеш да ми кажеш всичко. Но разбрах, че Дойл трябва да си е признал поне за едно убийство.

— Да.

— Като свещеник ли те възприемаше?

— Така искаше. А предполагам, че до известна степен и аз му позволих.

— Мислиш ли, че сега Дойл е в рая? — тихо попита Хорхе. — Или и на някое друго огнено място, наречено „ад“?

Ейнсли се подсмихна.

— Защо питаш, страхуваш ли се?

— Не. Просто исках твоето мнение — има ли рай и ад?

„Човек никога не се избавя напълно от миналото си“ — помисли си Ейнсли. Спомняше си, че енорияшите му задаваха същия въпрос и че той никога не беше сигурен как да отговори честно. Сега се обърна към Хорхе и каза:

— Не, вече не вярвам в рая и никога не съм вярвал в ада.

— Ами сатаната?

— Сатаната е също толкова измислен, колкото и Мики Маус — създаден е като старозаветен герой. В книгата на Йов се описва като съвсем безвреден, после през Втори век преди Христа е бил демонизиран от една фанатична еврейска секта, наречена есеи. Забрави за него.

В продължение на години след като напусна църквата, Малкълм Ейнсли не желаше да обсъжда вярванията си и религиозната софистика, въпреки че понякога го търсеха като специалист заради книгата му по сравнителни религии. От време на време научаваше, че „Еволюиращите вярвания на цивилизацията“ все още масово се четат. Напоследък обаче беше станал по-искрен по отношение на религията и сега Хорхе съвсем явно искаше от него напътствие.

Вече бяха далеч от Рейфорд и мрачната атмосфера на затвора беше останала назад. Слънцето ярко светеше и се очертаваше началото на прекрасен ден. Точно пред тях се виждаше четирилентовата магистрала — междуцатски път 10, по който щяха да стигнат до Джаксънвил, и там Ейнсли щеше да се качи на самолета. Вече с радост очакваше семейния празник.

— Нещо против да ти задам още един въпрос? — рече Хорхе.

— Питай.

— Винаги съм се чудил как си станал свещеник?

— Никога не съм искал да ставам свещеник — отвърна сержантът. — Но по-големият ми брат искаше. После го застреляха.

— Съжалявам — сепна се Хорхе. — Искаш да кажеш, че са го убили?

— От гледна точка на закона, да. Макар че куршумът беше предназначен за друг.

— Как се е случило?

— Беше в едно малко градче точно на север от Филадельфия. Двамата с Грегъри израснахме там...

... Ню Бърлинвил беше малко градче, създадено към края на деветнайсети век. Имаше няколко железопреработвателни фабрики, както и рудници, които осигуряваха работа на почти всички местни жители, включително на Айдрис Ейнсли, бащата на Грегъри и

Малкълм. Той беше миньор. Почина, когато двете момчета бяха още съвсем малки.

Грегъри беше само с една година по-голям от Малкълм и двамата бяха много близки. Грегъри беше едър и се гордееше с това, че защитава по-малкия си брат. След смъртта на Айдрис майка им Виктория не се омъжи и отглеждаше синовете си сама. Вършеше обща работа, а доходът ѝ се допълваше от малката годишна рента, наследена от родителите ѝ. Прекарваше цялото си свободно време с двете момчета. Грегъри и Малкълм бяха нейният живот и те, на свой ред, ѝ се отплащаха с обичта си.

Виктория Ейнсли бе добра майка, добродетелна жена и набожна католичка. Най-пламенното ѝ желание беше един от синовете ѝ да стане свещеник. По първородство, пък и по нейно предпочитание, за това бе избран Грегъри.

На осемгодишна възраст той помагаше на свещеника в местната католическа черква „Сейнт Кълъмбия“ заедно с близкия си приятел Ръсел Шелтън. Грегъри и Ръсел бяха съвсем различни. Грегъри растеше висок, як, с руса коса и красиво лице, топъл и отзивчив по природа. Той също беше набожен, особено в обредите и церемониите. Ръсел бе нисък и агресивен, със склонност към номера. Веднъж той замени шампоана на Грегъри с боя за коса и временно го направи брюнет. Друг път даде обява в местния вестник, с която предлагаше за продан новия велосипед на Малкълм. Освен това оставяше снимки от „Плейбой“ в стаите на Грегъри и Малкълм, така че майка им да ги открие.

Бащата на Ръсел беше детектив в шерифското управление на окръг Белкс, а майка му — учителка.

Една година след като бяха започнали да помагат в черквата, Малкълм също се присъедини към тях и през следващите години тримата бяха неразделни. Малкълм беше необикновено сериозно момче и не приемаше нищо на вяра. „Ти винаги задаваш въпроси — веднъж ядосано му каза Грегъри, после отстъпи: — Но определено намиращ отговорите.“ Скептичността на Малкълм, в съчетание с неговата решителност, понякога му осигуряваше ролята на водач.

В черквата тримата бяха покорни католици и всяка седмица изповядваха грехове си, изразяващи се предимно в „неприлични сексуални помисли“.

И тримата бяха добри спортисти и играеха в гимназиалния футболен отбор на „Саут Уебстър“, на който бащата на Ръсел, Кърмит Шелдън, беше треньор по съвместителство.

После, към края на втората им година в отбора, се появи, както Малкълм щеше да го запомни с библейския цитат — „малко облаче от морето“. Тайно от училищните власти неколцина от по-големите играчи от отбора започнаха да отглеждат и канабис. Преди много време други футболисти бяха научили за удоволствието и насладата от марихуаната и скоро неизбежно почти целият футболен отбор пушеше. В известен смисъл това бе прелюдия към по-сериозното разпространение на кокаина през 80-те и 90-те години.

Двамата братя и Ръсел Шелтън бяха от последните, които опитаха „тревата“, както я наричаха играчите — едва след като връстниците им започнаха да ги подиграват. Малкълм опита веднъж, после зададе безброй въпроси: откъде са я взели, как е изглеждала, колко време продължава въздействието ѝ. Отговорите го убедиха, че канабисът не е за него и той не повтори повече. Ръсел обаче продължи от време на време да пуши, а Грегъри още по-често, след като се беше убедил, че това не е религиозен грях.

Отначало Малкълм бе склонен да напада Грегъри заради това, после го остави на мира, като реши, че брат му задоволява каприз, който скоро ще изостави. За тази си погрешна преценка Малкълм щеше да съжалява през остатъка от живота си.

Марихуаната се разпространяваше най-вече в найлонови опаковки от по пет грама, които се продаваха по пет долара на улицата — тоест из района около гимназията „Саут Уебстър“. Но количеството, употребявано от футболистите, а вече и от други ученици, постоянно нарастваше и пораждаше още по-голямо търсене и конкуренция.

Още по онова време наркобандите започваха да се множат и отначало една от тях, бандата „Скин хедс“ от Алънтаун, задоволяваше нуждите на нюбърлинвилските ученици. После, с увеличаването на потреблението и натрупването на капитали, бандата „Крипто-Райкънс“ от съседния Рийдинг започна да поглежда със завист към техните територии. Един ден решиха да ги превземат.

Същия следобед Грегъри и Ръсел излязоха от училище и се насочиха към една западна част на града. Грегъри вече беше ходил там и знаеше точно къде да отиде.

На вратата на някаква изоставена къща ги посрещна едър бял мъж с бръсната глава.

— Накъде сте тръгнали бе, хлапета?

— Имаш ли двайсет грама трева?

— Зависи дали ти имаш зелено, мой човек.

Грегъри извади двайсетдоларова банкнота, която другият грабна и я прибави към една дебела пачка. Друг мъж му подаде изотзад четири петграмови пакетчета, които Грегъри пъкна под ризата си.

Точно в този момент отпред спря автомобил и от него излязоха с извадени пистолети трима от хората на „Крипто-Райкънс“. Бандитите от „Скин хедс“ също се хвърлиха към оръжието си. Няколко секунди по-късно, докато Грегъри и Ръсел тичаха към улицата, за да се измъкнат, вече хвърчаха куршуми.

И двамата тичаха бързо, докато в един момент Ръсел разбра, че Грегъри не е до него, и се обърна назад. Приятелят му лежеше на земята. Дивата стрелба вече бе престанала и членовете на двете банди изчезваха. Малко след това дойдоха полицията и Бърза помощ. Първи пристигнаха санитарите, които обявиха Грегъри за мъртъв в резултат на рана от куршум от лявата страна на гърба.

Детектив Кърмит Шелдън случайно се оказа първият полицаи на местопрестъплението, тъй като караше наблизко и чу повикването на диспечера по радиостанцията. Той отведе сина си настрани и строго го погледна.

— Бързо ми казвай всичко. Наистина имам предвид всичко, точно както се е случило.

Все още в шок, облян в сълзи, Ръсел се подчини и накрая прибави:

— Тате, това допълнително ще разсипе майката на Грег. Тя не знае за марихуаната.

— Къде е дрогата, която сте купили? — изръмжа бащата на Ръсел.

— Грег я скри под ризата си.

— У теб има ли?

— Не.

Кърмит Шелдън напъкна Ръсел и служебната си кола и после се приближи до трупа на Грегъри. Санитарите бяха свършили прегледа си и покриха тялото с чаршаф. Униформената полиция още не бе

пристигнала. Детектив Шелдън се огледа. Той повдигна чаршафа, бръкна под ризата на Грегъри, намери пакетчетата марихуана и ги пхна в джоба си. По-късно щеше да ги изхвърли в тоалетната.

Когато се върна при колата, детективът нареди на Ръсел:

— Слушай ме. Слушай ме внимателно. Това ще бъде твоята версия. Двамата сте се разхождали, когато сте чули стрелба и сте се затичали, за да избягате. Ако си видял някой от въоръжените, опиши го. Но нищо повече. Придържай се към този разказ и не го променяй. По-късно — прибави бащата на Ръсел — двамата с теб ще проведем сериозен разговор, който изобщо няма да ти хареса.

Ръсел последва инструкциите му и в резултат в съобщенията на полицията и пресата се казваше, че Грегъри Ейнсли е невинна жертва, попаднала насред кръстосания огън на гангстерска война. Няколко месеца след смъртта на Грегъри откриха пистолета, с който беше убит, собственост на Мани Менендес — Лудото куче от „Крипто-Райкънс“. Дотогава Лудото куче също бе мъртъв, убит по време на друга престрелка, този път с полицията.

Не беше за чудене, че Ръсел Шелтън никога повече не опита марихуана. Но призна на Малкълм, който вече почти се бе досетил за действителната история. Тайната, която споделяха, а също и мъката и взаимните угризения, заздравиха приятелството им — връзка, която щеше да устои през годините.

Виктория Ейнсли преживя смъртта на сина си с ужасни страдания. Но измислената от детектив Кърмит Шелдън версия поне ѝ остави утешителната вяра в невинността му. В същото време я утешаваше и религиозната ѝ вяра.

— Той беше толкова чудесно момче, че Господ си го поиска — казваше тя на приятелките си. — Никой не може да оспорва Божията воля!

Малкълм бе впечатлен от онова, което е направил бащата на Ръсел — с известен риск за самия него, — за да запази паметта на Грегъри заради майка им. Преди не му беше хрумвало, че освен да пазят реда, полицаите могат да проявяват и милосърдие.

Скоро след смъртта на Грегъри Виктория каза на сина си:

— Чудя се дали Господ е знаел, че Грегъри щеше да става свещеник. Ако знаеше, можеше и да не го прибере.

Малкълм стисна ръцете ѝ.

— Мамо, може би Господ е знаел, че аз ще последвам пътя на Грегъри в църквата.

Виктория го погледна с изненада. Малкълм кимна.

— С Ръсел решихме да постъпим в семинарията „Сейнт Владимир“. Вече разговаряхме за това. Аз ще заема мястото на Грегъри.

Така и стана.

Филаделфийската семинария, в която през следващите седем години учиха Малкълм Ейнсли и Ръсел Шелтън, беше стара, но възстановена сграда от самото начало на века, излъчваща атмосфера на спокойствие и академичност, в която двамата младежи незабавно се почувстваха като у дома си.

Още от самото начало Малкълм не възприемаше решението си да се отдаде на религията като саможертва. Напротив, изпълни се с радост и душевно спокойствие.

Семинарията, в която се преподаваха засилено теология и философия, се равняваше на колеж. Следваха още три години изучаване на теология, след които получиха докторска степен. Така, завършили съответно на двайсет и пет и двайсет и шест годишна възраст, отците Малкълм Ейнсли и Ръсел Шелтън бяха назначени за енорийски свещеници: Малкълм — в черквата „Сейнт Огъстъс“ в Потстаун, Пенсилвания, а Ръсел — в католическата черква „Сейнт Питър“ в Рийдинг. Двете енории се намираха само на трийсетина километра една от друга.

— Предлагам постоянно да си ходим на гости — весело каза Малкълм и Ръсел се съгласи.

През годините, прекарани в семинарията, близостта им се беше запазила. Но всъщност, заради тежката работа и недостига на католически свещеници из целия свят, тенденция, която продължаваше да се задълбочава, срещите им бяха малко и за кратко. Поне докато няколко години по-късно една природна катастрофа за пореден път не ги събра заедно.

— Всичко това — обясни на Хорхе Ейнсли — е до голяма степен причината, поради която станах свещеник.

Току-що бяха минали през Джаксънвил. Сега летището се виждаше точно пред тях.

— А как напусна църквата и стана ченге? — попита Хорхе.

— Съвсем просто — отвърна Ейнсли. — Загубих вярата си.

— Но как така си загубил вярата си? — упорстваше Хорхе.

Ейнсли се засмя.

— Това вече е сложно. А пък самолетът ме чака.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам — каза Лио Нюболд. — Онова копеле навярно си е мислило, че е много хитро, като ни оставя лъжливи следи, та да си чукаме главите, без да стигнем доникъде.

Ейнсли разговаряше с Нюболд по външен телефон от джаксънвилското летище. Думите на лейтенанта бяха в отговор на съобщението му, че макар да е признал четиринайсет убийства, Елрой Дойл е отрекъл убийството на съветник Густав Ърнст и съпругата му.

— Срещу него има прекалено много улики — продължи Нюболд. — Почти всичко е идентично с останалите случаи и тъй като ние пазим в тайна голяма част от информацията, никой освен Дойл не знае достатъчно, за да подреди нещата така. О, известни са ми съмненията ти, Малкълм, и ги уважавам, но този път мисля, че грешиш.

Ейнсли обаче упорстваше.

— В онзи проклет заек, оставен на местопрестъплението след убийството на Ърнст, просто нямаше никаква логика. Не съответстваше на другите символи от Откровението. И все още не съответства.

— Но това е единственото ти основание — напомни му Нюболд. — Нали така?

Ейнсли въздъхна.

— Единственото.

— Е, когато се върнеш, ще трябва да провериш онова име, което ти е казал Дойл. Как беше?

— Семейство Икеи, в Тампа.

— Да, а и случая „Есперанца“. Но не му отделяй прекалено много време, защото тук имаме две нови криминални загадки и напрежението се усилва с всеки ден. Колкото до мен, случаят „Ърнст“ е приключен.

— Ами записа на Дойл? Да го пратя ли от Торонто?

— Не, донеси го, когато се върнеш. Ще направим копия и ще го транскрибираме, после ще решим как да процедираме. Засега ти желая

добър път и приятно прекарване със семейството, Малкълм. Заслужи си го.

Ейнсли имаше достатъчно време и спокойно се качи на самолета на „Делта“ за Атланта, откъдето щеше да продължи за Торонто. Лекият багаж му позволи да седне сам на тройна седалка и той се отпусна на мястото си, наслаждавайки се на удоволствието от уединението.

Въпреки усилията му да заспи, думите на Хорхе продължаваха да го измъчват: „Но защо загуби вярата си?“.

Ейнсли разбираше, че не може да даде прост отговор на този въпрос, защото се бе случило почти без да го съзнава, стъпка по стъпка...

Първият случай беше по време на седемгодишното му обучение в семинарията „Сейнт Владимир“ с Ръсел Шелдън. Тогава двайсет и две годишен, Малкълм стана помощник на професора йезуит отец Ъруин Пандолфо в научните изследвания и в работата по новата му книга за древните и модерни сравнителни религии. Малкълм прие с ентузиазъм и през следващите две години успоредно с редовните си учебни занимания усилено се труди над проекта. В резултат, когато „Еволюиращите вярвания на цивилизацията“ беше готова за печат и издаването ѝ бе осигурено, не можеше да се каже какво е участието на Пандолфо и какво — на Малкълм Ейнсли. Физически дребен, но с огромен интелект и чувство за справедливост, Пандолфо извърши необикновена постъпка.

— Твоята работа е изключителна, Малкълм, и ще получиш половината от авторския хонорар. Никакви спорове. Имената и на двамата ни ще бъдат изписани с еднакъв шрифт, но моето ще стои първо. Става ли?

Малкълм остана толкова поразен, че загуби дар слово.

Книгата донесе и на двамата огромна слава. Но също така накара Малкълм, вече признат специалист, да постави под съмнение някои страни от религията, на която възнамеряваше да посвети целия си живот.

Спомняше си един разговор с Ръсел към края на следването в семинарията. Малкълм бе вдигнал поглед от някакви записки на лекции и попита:

— Кой беше написал: „Малкото учене е опасно нещо“?

— Александър Поуп.

— Спокойно можеше да напише и: „Многото учене е опасно нещо, особено за бъдещи свещеници“.

Думите на Малкълм нямаха нужда от разяснения. Обучението им по теология включваше история на Библията, и на Стария, и на Новия завет. В по-ново време — главно от 30-те години насетне — историците и теолозите бяха открили нови, неизвестни дотогава факти за Библията.

Например Стария завет, все още смятан от мнозина, най-вече миряни, за единен, последователен текст, днес се разглеждаше от учените като съмнителна смесица от отделни документи с различни източници, много от които израилтяните — тогава слаб, изостанал народ — бяха „заели“ от религиозните вярвания на древните си съседи. Според общото мнение Стария завет обхващаше период от хиляда години, от около 1100 г. пр.н.е. — началото на Желязната епоха — до след 200 г. сл.н.ера.

Историците предпочитаха термините „преди новата ера“ и „след новата ера“ вместо „преди Христа“ и „след Христа“, макар че от гледна точка на годините разлика нямаше. Както веднъж се пошегува Малкълм, „Не се налага да пресмяташ като с градусите по Фаренхайт и Целзий“.

— Библията не е „свещена“, нито „Божие слово“, както са твърдели зелотите^[1] — каза на Ръсел Малкълм. — Онези, които вярват в това, просто не разбират, или може би не искат да разберат — как е съставена Библията.

— Това отслабва ли вярата ти?

— Не, защото истинската вяра не се гради на основата на Библията. Тя пониква от инстинктивното ни усещане, че всичко около нас не е станало случайно, а по Божия воля, макар че Господ навярно не е такъв, какъвто е описан в Библията.

Двамата разговаряха и по друг научен проблем — факта, че не са известни данни или писмен документ за Иисус близо петдесет години след смъртта му, а после за него се съобщава в най-старата част от Новия завет, Първото послание на св.ап. Павел до Солуняни. Дори четирите евангелия — първото от които на Марк — били написани покъсно, между 70 и 110 г. сл.н.ера.

До 1933 г. на католиците с папски декрет било забранено да се занимават с „проучване на Библията“. Но през тази година просветеният папа Йоан XXIII свалил забраната — днес католическите учени бяха също толкова информирани, колкото и всички останали по света, и принципно се съгласяваха относно авторството и датите в Библията с протестантските изследователи във Великобритания, Америка и Германия.

— Свалиха наочниците си — каза на Ръсел Малкълм, — макар че църквите продължават да крият от миряните тези факти за Библията. Виж, няма никакво съмнение в съществуването на Иисус, има го в римската история. Но всички онези неща около него: непорочното зачатие, звездата от изток, овчарите и неоновият ангел, влъхвите, чудесата, последната вечеря, дори възкресението — това просто са легенди, предавани от уста на уста в продължение на петдесет години. Колкото до точността...

Малкълм направи пауза.

— Помисли за това: колко години минаха от убийството на президента Кенеди?

— Почти двайсет.

— И го видя целият свят — телевизията, радиото, репортерите, записът „Запрудър“. Всичко беше записано, после имаше разследване, проведено от Министерството на правосъдието.

Ръсел кимна.

— И все още няма единно мнение как се е случило и кой го е извършил.

— Точно така! Сега да се върнем към новозаветните времена — без комуникационни системи, без оцелели документи — ако такива изобщо са съществували... И само си представи измислиците и изопачаването на истината през цялото това време, петдесет години!

— Не вярваш ли в тези истории за Иисус?

— Съмнявам се, но това няма значение. Независимо дали е легенда или факт, Иисус е оказал по-голямо въздействие върху света от който и да е друг в историята и е оставил най-чистото, най-мъдрото учение, съществувало някога.

— Но дали е син Божи? — попита Ръсел. — Бил ли е божествен?

— Искане ми се да вярвам. Да, все още вярвам, че е така.

— Аз също.

Но дали наистина вярваха? Дори тогава — поне за Малкълм — се появяваха бледи проблясъци на съмнение.

По-късно, по време на беседата върху църковната доктрина, изнесена от гостуващ архиепископ, Малкълм се изправи и попита:

— Ваше преосвещенство, защо нашата църква никога не е споделяла с миряните новата информация за създаването на Библията и светлината, хвърлена върху живота и времето на Иисус?

— Защото това би могло да подкопае вярата на мнозина католици — бързо отвърна архиепископът. — Най-добре е теологическите дебати да останат за онези, които притежават интелекта и мъдростта да ги водят.

— В такъв случай вярвате ли в Евангелие от Йоана, 8:32? — възрази Малкълм. — „... и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“

— Предпочитам младите свещеници да се съсредоточат върху Посланието на св.ап. Павел до Римляни, 5:19 — язвително отвърна архиепископът. — „... чрез послушанието на едного мнозина ще станат праведни.“

— Или може би Посланието до Ефесяни, 6:5, Ваше преосвещенство? — упорстваше Малкълм. — „... бъдете послушни на вашите по плът господари...“

Аудиторията избухна в смях. Усмихна се дори архиепископът.

След семинарията Ръсел и Малкълм поеха по трудния път на енорийския свещеник.

В черквата „Сейнт Огъстъс“ в Потстаун Малкълм беше подчинен на шейсетгодишния, болен от емфизема^[2] отец Андре Куейл, който почти не напускаше жилището си и често се хранеше сам в стаята си.

— Значи по принцип ти командваш парада — отбеляза Ръсел веднъж на вечеря.

— Нямам толкова свобода, колкото си мислиш — отвърна Малкълм. — Вече получих две мъмрения от стария Железен задник.

— От нашия господар епископ Санфорд?

Малкълм кимна.

— Някой от старата гвардия тук му е разказал за две мои проповеди. Не беше много щастлив.

— За какво се отнасяха?

— Едната за пренаселеността и семейното планиране, а другата за хомосексуалистите, кондомите и СПИН.

Ръсел избухна в смях.

— Сложил си пръст направо в раната.

— Предполагам. Но ме дразни това, че църквата не признава очевидни неща. Добре, физическата идея за хомосексуализма ме кара да настръхвам, но има известни специалисти по естествени науки и медицина, които твърдят, че хомосексуализмът е въпрос най-вече на гени и че онези хора не могат да се променят, даже да искат.

— Значи можеш да попиташ: кой е създал тези хора такива? — каза Ръсел. — И ако Господ е създал всички ни, не е ли създал и хомосексуалистите — навярно поради причина, която не разбираме?

— Позицията ни към кондомите ме вбесява още повече — прибави Малкълм. — Как да погледна енорияшите си в очите и да им забраня да използват нещо, което спомага за предотвратяването на СПИН? Но църквата не иска и да чуе какво мисля. Искат само да си затварям устата.

— Ще се подчиниш ли?

Малкълм бавно поклати глава.

— Почакай да видиш какво съм измислил за следващата неделя.

Месата в 10:30 ч. започна с изненада. Без предупреждение, само няколко минути преди началото, пристигна епископ Санфорд. Възрастният съсухрен прелат беше придружен от помощник и вървеше с помощта на бастун. Имаше репутация на педант, който строго следва ватиканската политика.

След встъпителната процесия Малкълм публично приветства епископа. Безпокойството му се усили. Ненадейното пристигане на епископа го бе стреснало, защото знаеше, че проповедта, която се готвеше да изнесе, неизбежно ще предизвика неодобрението на Санфорд. Малкълм беше очаквал по-късно епископът да разбере и бе готов за това, но да го слуша направо в черквата беше съвсем друго нещо. Но бе прекалено късно да променя темата си, дори да искаше.

Когато настъпи моментът, той се облегна на амвона и решително започна:

— Абсолютната вяра в реалността на Господ и Иисус Христос е от жизнено значение за всички нас. Но също толкова важно е да имаме силата да запазим вярата си, когато е подложена на изпитание, както толкова често се случва през живота ни. Сега имам намерение да изпитам вашата вяра.

Като огледа претърпканите пейки пред себе си, той продължи:

— Истинската вяра не се нуждае от каквато и да е подкрепа, от нищо материално, от никакви доказателства, защото ако имаше доказателства, нямаше да имаме нужда от вяра. И все пак понякога ние обосноваваме вярата си, подкрепяме я с материален обект, обикновено с Библията.

Малкълм замълча, после попита:

— Но какво ще стане, ако разберете, че части от Библията, при това важни части, и особено онези, които са свързани с Иисус, не са верни, че са изопачени или преувеличени? Дали ще можете да запазите вярата си със същата убеденост? Наистина ли виждам озадачени лица? — полуусмихнат попита той. — Е, уверявам ви, че въпросът ми е съвсем сериозен. Сериозен е, защото съвременната наука е доказала, че части от Библията почти сигурно са неточни поради една-единствена проста причина. Те са били предавани от поколение на поколение, но не с писано слово, а устно — както всички знаем, съвсем несигурен начин на общуване. Това не е новост. Историците и изследователите на Библията са го открили преди много време, както и висшите ешелони на нашата църква.

Сред събралите се вече се забелязваше известно раздвижване, разменяха се въпросителни погледи, а епископът се мръщеше и клатеше глава.

Но Малкълм продължи:

— Да се конкретизираме. Знаете ли, че след христовото разпване изминават петдесет години, преди да се появи какъвто и да било писмен документ за неговото раждане, живот, учение, ученици и възкресение? Половин век, и ако през това време е било написано нещо, от него не са останали следи.

Въпреки нетърпението на неколцина в черквата, мнозинството съсредоточено гледаше Малкълм, докато обобщаваше онова, което беше известно, но за което толкова рядко се говореше... Евангелията бяха написани отделно и с различни цели... Евангелията на Матей и

Лука почти сигурно бяха преписани от това на Марк... И четирите бяха от неизвестни автори, въпреки имената им... Новият завет бе съставен едва през 4-ти век сл.н.ера... И не съществуваше нито един от оригиналните текстове — на гръцки върху папирусови свитъци.

— Папирусът — обясни Малкълм — е бил правен от тръстика, която е растяла край Нил, и навремето се е пишело само върху него. Но папирусите са се разпадали бързо, така че всички оригинални писания са загубени. Разбира се, били са правени преписи, но до копирните машини на „Канон“ оставали още три хиляди години, така че неизбежно са правени промени. В Новия и в Стария завет има други промени — при превода от гръцки и еврейски на латински, а после и на други езици, включително и на английски... Така че единственото, в което можем да сме сигурни, е фактът, че в съвременния си вид Библията не е нито точна, нито е верен препис на онова, което първоначално е било съставено.

— Казвам ви всичко това — замислено прибави той — не за да повлияя на мисленето ви или да отслабя вярата ви, а просто, за да изложа фактите. Не вярвам в скриването на истината, независимо от причината.

След месата, когато свещеникът излезе навън да се сбогува с енориашите, около Малкълм можеха да се чуят похвални думи.

— Изключително интересно, отче...

— Никога преди не съм чувал всичко това...

— Прав сте, това трябва да стане известно на повече хора...

Епископ Санфорд се държеше любезно и се усмихваше, докато енориашите се ръкуваха с него. Когато всички си тръгнаха, той безапелационно махна с бастуна си, давайки знак на Малкълм да се отделят.

Топлотата му се замени с ледена студенина и епископът нареди:

— Отец Ейнсли, вече няма да изнасяте проповеди тук. Наказвам ви с още едно мъмрене и скоро ще получите нареждане за бъдещето си. Междувременно ви препоръчвам да се молите за смиреност, благоразумие и покорство, качества, които очевидно не притежавате и от които болезнено се нуждаете. — Без да се усмихва, той вдигна ръка

за официална благословия. — Нека Господ води разкаянието ви и да ви насочи към по-благочестив път.

Същата вечер, по телефона, Малкълм разказа всичко на Ръсел и добави:

— Управлява ни прекалено кисел старец.

— Който просто е умрял за секс. Ти какво очакваш?

Малкълм въздъхна.

— Всички сме умрели за секс. Този живот е несправедлив.

— Да не би да готвиш нова проповед?

— Няма начин. Санфорд ми сложи намордник. Смята ме за бунтар, Ръсел.

— Забравил ли е, че Исус също е бил бунтар? Задавал е въпроси също като твоите.

— Кажи го на Железния задник.

— Какво наказание според теб ще ти наложи?

— Кой знае? — отвърна Малкълм. — Да ти кажа честно, не съм сигурен, че ми пука.

Но отговорът дойде бързо.

Решението на епископ Санфорд беше предадено на Малкълм след два дни от отец Андре Куейл, който получи съобщението с писмо. Ейнсли незабавно трябваше да бъде прехвърлен в трапистки манастир в планината Поконо в Северна Пенсилвания, усамотено място, където щеше да остане за неопределен срок.

— Осъждат ме на мълчание — събщи на Ръсел Малкълм. — Знаеш ли нещо за трапистите?

— Малко. Живеят при тежки условия и никога не говорят. — Ръсел си спомни статия, която бе чел. Доктрината и начинът на живот на католическия орден на цистерианците на стриктното съблюдаване, официалното наименование на трапистите, бяха като в каторга: малко храна, никакво месо, тежък физически труд и пълно мълчание. Основан във Франция през 1664 г., орденът имаше седемдесет манастира в целия свят.

— Наказанието е точно такова, каквото обеща старият Санфорд — каза Малкълм. — И спази обещанието си. Трябва да стоя тук, да продължавам да се моля, мълчаливо, разбира се, докато не започна да следвам ватиканската линия.

— Ще отидеш ли?

— Трябва. Ако не отида, ще отнемат църковния ми сан.

— Това може да не е най-лошото и за двама ни. — Думите бяха изречени импулсивно и изненадаха самия Ръсел.

— Може и да си прав — отвърна Малкълм.

Той отиде в манастира и за своя изненада намери там покой. Просто не обръщаше внимание на трудностите. Мълчанието, с което смяташе, че ще се справи трудно, не се оказа проблем и по-късно, когато се върна във външния свят, откри, че е пълен с безсмислен брътвеж. Хората, разбра Малкълм, просто не можеха да не запълват тишината с гласовете си. Но в Поконо той откри, че придружено от лесно усвоимите знаци с ръце, мълчанието в много случаи е за предпочитане.

Малкълм не се подчини само на едно от условията на наказанието си. Не се молеше. Докато монасите около него мълчаливо се молеха, той използваше времето, за да мисли, да си представя, да потъва в натрупаните познания и да преценява миналото и бъдещето.

След едномесечно самовглъбяване Малкълм стигна до три заключения. Вече не вярваше в какъвто и да е бог, в божествената природа на Иисус или в мисията на католическата църква. Въпреки че причините бяха многобройни, най-важната беше, че всички религии имаха история най-много от пет хиляди години. В сравнение с безкрайните хилядолетия на геологическото време, през което бе съществувала вселената — ако се приемеше, че Земята е голяма колкото глава на топлийка — продължителността на съществуването на религията се равняваше навярно на едно-единствено зрънце пясък от цялата сахарска пустиня.

Освен това му ставаше все по-ясно, че човечеството, *homo sapiens*, е еволюирало от хоминидите — маймуноподобни животни — преди милиони години. Научните доказателства ставаха все по-неопровержими, доказателства, на които повечето религии предпочитаха да не обръщат внимание, защото приемането им означаваше да загубят работата си.

Ето защо всички многобройни богове и религии бяха просто не толкова отдавна съчинени фантазии.

„Тогава защо толкова много хора вярват?“ — често се питаше Ейнсли. Един от вероятните отговори: това се дължеше най-вече на подсъзнателния им стремеж да избягнат забравата: концепцията за човешката тленност, която по някаква ирония се излагаше толкова добре в Библията — в Книга на Еклезиаста, 3:19–20:

„... защото съдбата на синовете човешки и съдбата на животните е съдба една... и човек няма предимство пред добитъка, понеже всичко е суета! Всичко отива на едно място: всичко е произлязло от пръст, и всичко ще се върне в пръстта.“

Трябваше ли да се обезсърчава упражняването на религията? В никакъв случай! Онези, които намираха в нея утеха, трябваше да бъдат оставени и ако се налагаше, защитавани. Малкълм се закле, че никога няма да пречи на искрената вяра на другите.

А какво щеше да прави самият той? Явно щеше да напусне църквата. В ретроспекция той виждаше, че е направил грешка още от самото начало — реалност, която можеше да възприеме по-лесно, тъй като майка му бе починала година преди това. По време на последната им среща, Виктория Ейнсли, предчувствайки края си, стисна ръката му и прошепна:

— Ти стана свещеник, защото аз го исках. Не съм сигурна дали ти също си го желал, но постъпката ти ме изпълни с гордост. Чудя се дали Господ ще го сметне за грях.

Виктория умря в мир. Без нея той се чувстваше свободен да промени решението си.

Гласът на стюарда по високоговорителя откъсна Малкълм от мислите му.

— Капитанът ви съобщава, че скоро ще приближим Атланта. Моля, затегнете коланите си, затворете масичките и повдигнете облегалките на седалките.

Малкълм престана да слуша познатите думи и се понесе назад в миналото...

Той остана в Поконо още един месец. Искаше още време за размисъл. Но съмненията му само се задълбочиха още повече и на

края написа писмо, с което си подаваше оставката като свещеник. И просто си тръгна.

След като извървя няколко километра, носейки всичко, което искаше да запази от миналото си в един-единствен куфар, Малкълм стопа един камион, който го откара до Филадельфия. Взе автобус до летището и тъй като не знаеше накъде да тръгне, импулсивно си купи билет за следващия полет — за Маями. Там започна новият му живот.

Скоро след пристигането си Малкълм се запозна с Карън, канадка, дошла на ваканция.

Стояха на опашка в заведението за химическо чистене на Стан. Малкълм остави няколко ризи за пране и служителката го попита дали ги иска сгънати, или на закачалки. Той се поколеба и тогава отзад се обади някакъв глас:

— Ако пътувате много — сгънати. Ако не — на закачалки.

— Окончателно приключих с пътуванията — каза той и се обърна, за да види привлекателната млада жена, с която разговаряше. После отвърна на служителката: — Нека бъдат на закачалки.

Карън приключи със своята поръчка и откри, че Ейнсли я чака на вратата.

— Просто исках да ви благодаря за помощта.

— Защо сте приключили с пътуванията? — попита тя.

— Тук не е най-доброто място, за обяснения. Искате ли да обядваме заедно?

Карън се замисли за миг, после весело отговори:

— Разбира се. Защо не?

Така започна тяхната история и те бързо се влюбиха. Две седмици по-късно Ейнсли ѝ предложи да се оженят.

Приблизително по същото време Малкълм прочете в „Маями Херълд“, че градската полиция набира нови служители. Подтикнат от спомена за детектив Кърмит Шелдън, който бе помогнал на семейството му, Малкълм подаде молба. Приеха го и го пратиха на десетседмичен курс в полицейската академия на управлението, който той завърши с отличие.

Карън не само не възразяваше да живеят във Флорида вместо в Торонто, но направо се влюби в тази идея. След като научи всичко за

неговото минало, тя одобри избора му на работа.

— В известен смисъл ще вършиш същото като преди — ще помагаш на човечеството да не излиза от правия път.

Той беше се засмял.

— Ще е по-трудно, но много по-практично.

След няколко месеца прекъсване Малкълм възобнови кореспонденцията си с Ръсел и научи, че той също е напуснал официалната католическа църква. Целта на Ръсел беше проста — искаше да се ожени и да има деца. В едно от писмата си той казваше:

„Знаеш ли, че в Съединените щати има около 17 000 като нас — свещеници, които напускат църквата по свое собствено желание и в повечето случаи на трийсетина години. Между другото, статистиката е на самата църква.“

Ръсел обаче нито бе загубил вярата си, нито беше изоставил религията и се присъедини към независима католическа група в Чикаго, където го приеха за свещеник, без да обръщат внимание на официалното му разстригване. В същото писмо Ръсел продължаваше:

„Ние вярваме в Господ и Иисус, но смятаме Ватикана и Римската курия за обсебени от мания за власт, самовлюбени мастодонти, които в крайна сметка ще се самоунищожат.

И не сме сами. Из цяла Америка хиляди католици прекъсват връзките си с Рим. Нямам пълен списък, защото нямаме и не можем да имаме централно управление. Смятаме, че такава «безпогрешна» централа, пълна с божии заместници, е последното, от което се нуждаем. Наистина, правим някои неща, които няма да се харесат на Рим. Позволяваме на всеки, който пожелае, да вземе участие, защото вярваме, че не е нужно да пазим Господ от когото и да било. Ще венчаваме разведени католици, както и представители на един и същи пол, щом така искат. Ние сме против узаконяването на аборта. От друга страна, вярваме в правото на жената на избор.

Нямаме богати черкви, нито пищни одежди, статуи, цветни стъкла или златни украси и няма да купуваме. Всички свободни пари ще използваме, за да храним бездомните.

От време на време търпим атаки от страна на римската католическа църква и колкото повече расте броят ни, толкова по-често

става това. Стават все по-нервни. Един католически архиепископ казал на вестникарски репортер, че нямаме Божията благословия, каквото и да правим. Можеш ли да повярваш! Рим единствено е богопомазан — и никой друг.“

Ръсел продължаваше да е независим свещеник, щастливо женен за бивша католическа монахиня. Според последното съобщение имаха две деца.

Самолетът на „Делта“ плавно кацна на летището в Атланта. Оставаше само двучасовият полет до Торонто.

Малкълм с благодарност се върна от миналото към приятните мисли за очакващите го няколко дни.

[1] Радикална, войнствена секта, съществувала в Юдея през 1-ви век сл.Хр., борещи се за отхвърлянето на римската власт. — Бел.пр. ↑

[2] Хронично заболяване на белите дробове. — Бел.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Пред имиграционната служба и митницата на летището в Торонто Малкълм видя униформен шофьор на лимузина, който държеше високо табела с надпис „ЕЙНСЛИ“.

— Господин Ейнсли от Маями? — любезно попита младежът, когато Малкълм спря пред него.

— Да, но не съм очаквал...

— Тук отпред има кола с поздравии от генерал Грънди. Мога ли да взема багажа ви, сър?

Родителите на Карън, Джордж и Вайълит Грънди, живееха в окръг Скарбъроу, близо до източните граници на Метро-Торонто. Пътуването дотам отне час и петнайсет минути — повече от обикновено заради силния сняг, валял предишния ден. Небето бе мрачносиво, а температурата — близо до нулата. Подобно на мнозина жители на Флорида, поели на север през зимните месеци, Малкълм разбра, че е облечен прекалено леко. Надяваше се, че Карън му е взела топли дрехи.

Посрещането му в извънградския скромнен дом на семейство Грънди обаче бе изключително топло. В мига, в който лимузината спря навън, предната врата се отвори и към него се изсипаха членовете на семейството: първо Карън и веднага след нея Джейсън. Карън силно го прегърна и промълви:

— Добре е, че си при мен — което бе неочаквано и успокоително. Джейсън се гушеше в палтото му и викаше:

— Тате! Тате! — Ейнсли го взе на ръце с весел възглас „Честит рожден ден!“ И тримата се прегърнаха.

По-малката сестра на Карън, София, стройна и сексапилна, се промъкна, за да целуне с обич Малкълм, последвана от съпруга си Гари Мокси, брокер от Уинипег, който стисна ръката му.

— Цялото семейство се гордее с онова, което направи, Малк. Искам да ми разкажеш всичко. — Двете дъщери на семейство Мокси, дванайсетгодишната Майра и десетгодишната Сюзън, се присъединиха към шумното, нежно посрещане.

Наред беше елегантната Вайълит Грънди, която майчински прегърна зет си.

— Всички сме толкова щастливи, че успя да дойдеш.

Докато другите се насочваха обратно към къщата, Джордж Грънди, белокоп, строен, на седемдесет и пет години, прегърна Малкълм.

— Гари е прав, гордеем се с теб. Понякога хората забравят колко важен е дългът — в наше време се случва все по-рядко. — Джордж снижи глас. — Изнесох им на всичките, особено на Карън, малка лекция по този въпрос.

Ейнсли се усмихна. Споделената забележка обясняваше много неща. Карън обожаваше баща си и явно думите му имаха сериозен ефект.

— Благодаря ти — с признателност отвърна той. — И честит рожден ден.

Бригаден генерал Джордж Грънди беше прекарал Втората световна война с канадската армия в Европа, където напредна в чин, оцеля в някои от най-тежките сражения и получи кръст за храброст. По-късно участва в Корейската война. След пенсионирането си, на петдесет и пет годишна възраст, той се отдаде на преподавателска дейност.

— Да влизаме вътре преди да си се превърнал в ледена шушулка — каза Джордж Грънди. — Подготвена е цяла програма.

Приветствията продължиха през целия ден. На вечерята по случай двойния рожден ден на Джордж и Джейсън беше шумно и претъпкано. Присъстваха роднини и гости — общо двацет души. Малкълм се озова в центъра на вниманието.

— Все едно, че при нас е истински детектив от телевизията — каза дванайсетгодишната Майра, след като го отрупа с въпроси.

Сепнат, Джейсън изведнъж се изправи на стола си.

— Моят баща е много по-добър от онези типове от телевизията.

Другите искаха да чуят за екзекуцията, на която Малкълм съвсем скоро беше присъствал, за убийствата преди това и за начина на разкриването им. Доколкото можеше, Ейнсли искрено им отговаряше, макар че пропусна последната си среща с Елрой Дойл.

— Една от причините за любопитството ни — рече Джордж Грънди, — е огромното нарастване на тежката престъпност в Канада. Имаше време, когато човек можеше да излезе от дома си и да се чувства в безопасност, но вече не е така. Сега тук е почти толкова опасно, колкото и при вас, в Щатите.

По време на разговора за убийствата Малкълм обясни, че повечето убийци биват залавяни, защото допускат глупави грешки или подценяват силите, срещу които се изправят.

— Има толкова много информация за престъпността и наказателната система във вестниците, че престъпниците би трябвало да знаят, че нямат шанс — каза София Микси.

— Така е — съгласи се Малкълм, — но убийците често са млади и зле информирани.

— Може би е така, защото не четат много — обади се някой.

Малкълм кимна.

— Много от тях изобщо не четат. Някои дори не могат.

— Но трябва да гледат телевизия — възрази Майра. — А във филмите престъпниците ги хващат.

— Естествено — съгласи се Ейнсли. — Но по телевизията те обикновено изпъкват с нещо. Забелязват ги, а децата — особено бедните деца — искат тъкмо това. Последствията идват после, когато обикновено е прекалено късно.

За голяма изненада на Малкълм повечето от присъстващите бяха за смъртно наказание за убийство. Тенденцията за промяна на общественото мнение бе очевидна в Съединените щати, а сега навярно и в Канада, където смъртната присъда беше отменена през 1976 година.

За вечерята по случай рождените дни бяха свалили преградата между дневната и трапезарията, за да съберат дългата четири метра и половина маса, украсена с пъстри ленти и празнични шапчици. Докато специално наетите сервитьори се готвеха да поднесат четирите ястия, Джордж и Джейсън заеха определените за тях почетни места.

Джордж се огледа и отбеляза:

— Имам чувството, че трябва да се каже нещо...

— Остави на Малкълм! — отвърна Карън.

Всички обърнаха глави към него.

— Топката е твоя, Малк — каза Гари Мокси.

— Няколко спонтанни мисли за този исторически случай... — усмихнато рече Ейнсли, като вдигна глава.

После се огледа и продължи по-ясно:

— Тази вечер сме се събрали, за да потвърдим отново вярата си в морала, истината, обичта и, особено днес, в прекрасните идеали на семейния живот. Ние отбелязваме единството на това семейство, неговите успехи, благополучие и — за най-младите ни роднини тук — осъществяването на техните мечти и надежди. На този весел празник в чест на Джордж и Джейсън ние проявяваме взаимната си вяроност, обещавайки си да се подкрепяме помежду си в тежки времена, както и където и да сме. Освен членовете на семейството, ние приветстваме скъпите ни приятели, които споделят нашия празник и нашата обич.

В чест на двуезичната Канада, Малкълм завърши с мощно „Salut! [1]“.

На следващата сутрин Малкълм, Карън и Джейсън се разходиха из крайезерните улици на Скарбъроу. От високите скали те ясно видяха езерото Онтарио, макар че съседният щат Ню Йорк, само на сто и четирийсетина километра от тук, изобщо не се забелязваше. През нощта отново беше валило и тримата се замеряха със снежни топки. След три опита Джейсън най-после попадна в целта си: главата на Малкълм.

— Искан ми се в Маями да имахме сняг! — весело извика той.

Джейсън бе здраво момче с квадратни рамене и дълги, стройни крака. Големите му кафяви очи често гледаха сериозно и въпросително, сякаш разбираше, че има да открива толкова много неща, макар понякога да не знаеше как. Но от време на време лицето му се озаряваше от сияйна усмивка — сякаш да напомни на света, че в края на краищата животът е слънчев.

Като се отупаха от белия, рохкав сняг, те продължиха разходката си. Малкълм прегърна жена си и сина си.

След малко, когато Джейсън отпраши напред, Карън каза:

— Предполагам, че моментът е съвсем подходящ да ти съобщя нещо. Бременна съм.

Малкълм спря с разширени очи.

— Мислех си...

— Аз също. Понякога се оказва, че докторите могат и да грешат. Ходих два пъти на преглед. Не исках да ти казвам по-рано и да събуждам празни надежди. Но, Малкълм, само си помисли — ще си имаме бебе!

През последните четири години бяха искали още едно дете, но гинекологът на Карън беше казал, че вероятността не е голяма.

Тя продължи:

— Мислех да ти съобщя по време на полета за насам...

Малкълм се плесна с длан по челото.

— Сега разбирам как си се чувствала вчера. Скъпа, съжалявам.

— Няма нужда. Зная, че си постъпил правилно. Така или иначе, сега вече знаеш. Щастлив ли си?

Вместо отговор той я прегърна и я целуна.

— Хей! — извика Джейсън и се засмя. — Внимавайте! — После, когато се обърнаха, момчето ги уцели със съвършено насочена снежна топка.

— Трябва да се събираме по-често — каза рано сутринта на четвъртия ден Гари Мокси, когато семейната среща завършваше с нежно сбогуване. Бяха станали преди зазоряване за кратка закуска и после с няколко коли потеглиха към летището на Торонто.

Джордж Грънди откара Карън, Малкълм и Джейсън. По пътя момчето весело бърбеше.

— Дядо, много се радвам, че сме родени на един и същи ден — каза той.

— Аз също, синко — отвърна му старият генерал. — Надявам се, че когато вече няма да ме има, ще празнуваш и за двама ни. Мислиш ли, че ще можеш?

— О, да.

— Ще може — рече Карън. — Но дотогава има много време, татко. Какво ще кажеш догодина да празнуваме рождения ви ден в Маями? Ще поканим цялото семейство.

— Готово! — Баща ѝ се обърна и погледна към Малкълм, който седеше отзад. — Ако нямаш нищо против?

Малкълм се сепна.

— Извинявай! Какво питаш?

Джордж Грънди се засмя.

— Няма значение. И аз бях така, признаците са ми познати. Обмисляш работата си за утре, нали?

— Да ти кажа честно, да — призна Малкълм. Детективът се чудеше кой е най-подходящият и бърз начин да се справи с все още нерешените въпроси, възникнали от последния му разговор с Елрой Дойл.

[1] Наздраве (фр.). — Бел.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Както се оказа, през по-голямата част от първия си работен ден Малкълм Ейнсли нямаше никаква възможност да мисли за Дойл. Когато стигна до бюрото си в отдел „Убийства“, той откри, че цялото е отрупано с папки и документи, насъбрали се по време на четиридневното му отсъствие.

Най-важна за момента беше купчината с формулярите, определящи възнагражденията на детективите за оставането им в извънработно време. Ейнсли ги придърпа към себе си. Детектив Хорхе Гарсия, който седеше на съседното бюро, го поздрави с думите:

— Радвам се да видя, че се захващаш с главното.

— Зная как работите вие, момчета — отвърна Ейнсли. — Постоянно оставате, за да получите по някой и друг долар отгоре.

— Хей, нали трябва да храним децата.

Всъщност това извънредно възнаграждение бе изключително важно за детективите. Беше парадоксално: всички завиждаха на детективите и такива ставаха само най-добрите и най-умните, но в полицията в Маями за това звание не се полагаше по-голяма заплата.

До 1978 г. детективите в Маями получаваха извънредно сто долара месечно заради специалните си служебни задължения, заради уменията си и рисковете, на които се излагаха. Но през тази година полицейският съюз, в който детективите често бяха игнорирано малцинство, търсеше да направи някаква отстъпка в синдикалните преговори и отмени извънредното възнаграждение — предателство, според детективите, което превърна парите за извън работно време в жизнена необходимост. Сега детективът, работещ средно четирийсет часа на седмица, получаваше заплата от 880 долара, обложена с тежки данъци. Двайсет часа извънредна работа му носеха още 660 долара. Това е обаче си имаше цената: на практика не му оставаше никакво време за нормален семеен живот.

За всеки извънреден час работа подробно се докладваше и после се удостоверяваше от сержант, ръководещ детективски екип — задача, която Ейнсли нетърпеливо изпълни.

След това идваха оценките за всеки от служителите поотделно, които трябваше да прави на шест месеца. Пишеше текста на ръка и после го даваше на секретарката да го препише на машина. Следваха още документи — преглед на докладите на детективите за текущите разследвания, включително и новите убийства, — които трябваше да запомни, подпише и ако се налагаше, да предприеме съответните мерки.

— Понякога — оплакваше се Ейнсли на сержант Пабло Грийн — се чувствам като Дикенсов герой.

— Така е, защото всички се трепем заради Скрудж^[1].

Така че едва в късния следобед на първия си работен ден Ейнсли намери време за случая „Дойл“. Той взе касетата със записа и тръгна към кабинета на Нюболд.

— Какво те задържа? — попита Лио Нюболд. Всъщност, като си помисля, не е нужно да ми казваш.

Докато Ейнсли вадеше касетата, Нюболд каза на секретарката си:

— Не ме свързвай с никого, освен ако не е спешно. — После затвори вратата на кабинета. — С нетърпение очаквах да чуя това.

Ейнсли пусна записа от началото. Разнесе се шум от отваряне на врата, когато младият лейтенант от затвора Хамбрик се беше върнал заедно с Елрой Дойл, окован, с обръсната глава. Ейнсли тихо обясняваше какво става.

Нюболд внимателно слушаше последвалите реплики: мазния глас на свещеника... неясните думи на Дойл към Ейнсли — „Благослови ме, отче...“... кряска на Ъксбридж — „Това е богохулство!“... отговора на Дойл — „Разкарайте този задник оттук!“...

Лейтенантът поклати глава. На лицето му се изписа удивление.

— Не мога да повярвам.

— Почакайте, има още.

Записът продължи по-спокойно, докато Ейнсли бе изслушвал „изповедта“ на Дойл.

— Аз убих няколко души, отче...

— Кои са първите, които си убил?

— Онез Икеи — двама японци в Тампа...

С напрегнато внимание Нюболд започна да си води бележки.

Скоро дойде потвърждението на Дойл за другите му убийства — семействата Есперанца, Фрост, Ларсън, Хенънфелд, Урбина, Темпон...

— Бройката не излиза — каза Нюболд. — Ти ми го каза, обаче се надявах...

— Че съм сгрешил в сметката ли? — леко се усмихна Ейнсли и поклати глава.

После идваше отчаяната молба на Дойл, свързана с убийството на семейство Ърнст: „Отче, кълна се!... Аз не съм го направил!... Туй е шибана лъжа... не ща да умра обвинен в нещо, дете не съм го направил!“.

Сълзливото излияние продължи, после Нюболд внезапно извика:

— Спри го! — Ейнсли натисна черното копче „ПАУЗА“. В заградения със стъклени стени кабинет настъпи тишина.

— За Бога! Дяволски достоверно звучи. Лейтенантът се надигна от стола си и импулсивно се заразхожда из стаята, после попита: — Колко време преди екзекуцията ти разказа всичко това Дойл?

— Може би десет минути. Не повече.

— Не зная, просто не зная. Бях сигурен, че няма да му повярвам... Но когато смъртта е толкова близо... — Нюболд погледна Ейнсли право в очите. — Ти вярваш ли му?

Ейнсли предпазливо отвърна:

— Както знаеш, винаги съм изпитвал съмнения за онзи случай, така че...

— Така че ти е по-лесно да повярваш на Дойл — довърши изречението лейтенантът.

Ейнсли не отговори.

— Да го чуем докрай — рече Нюболд.

Ейнсли включи записа.

— За всички онези убийства — четиринайсетте, които признаваше. Съжаляваш ли за тях?

— Майната им на всички!... Опрости ми само другите, дете не съм ги извършил!

— Той е луд — отбеляза Нюболд. — Или поне е бил.

— Същото си помислих и аз и продължавам да смятам така. Но лудите не лъжат непрекъснато.

Двамата замълчаха и се заслушаха как Ейнсли казва на Дойл:

— ... никой свещеник не би те опростил, а пък аз не съм свещеник.

После думите на лейтенант Хамбрик:

— Знаете достатъчно... Направете нещо!

Очите на Нюболд бяха приковани върху Ейнсли, докато Дойл повтаряше след сержанта „Молитвата“ на Фуко. Лейтенантът прокара длан по лицето си и очевидно трогнат, тихо каза:

— Ти си добър човек, Малкълм.

Ейнсли изключи касетофона и пренави касетата.

Нюболд мълчаливо седна зад бюрото си. След малко продължи:

— Ти отговаряше за спецчастта, Малкълм, така че случаят си остава твой. Какво предлагаш?

— Да проверим всички твърдения на Дойл — клипса, грабежа, убийството на семейство Икеи, ножа, за който говореше, и гроба. Ще оставя разследването на Ръби Боуи — тя е добра в тези неща. Накрая ще знаем цялата истина за Дойл.

— А ако случайно се окаже, че не лъже? — попита Нюболд.

— Нямаме никакъв избор. Ще се заемем отново със случая „Ърнст“.

Нюболд навъсено го погледна. Малко неща в полицията можеха да се сравнят с проблемите, свързани с отварянето на приключен случай на убийство.

— Действай — най-после се съгласи Нюболд. — Кажи на Ръби да започва.

[1] Герой на Дикенс от „Коледна песен“, станал нарицателно за скъперник. — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Минаваше 7 ч. сутринта. Намираха се в офиса на отдел „Убийства“. Боуи седеше на стола до бюрото на сержанта. Предишната вечер ѝ бе дал касетофон и ѝ бе казал да изслуша вкъщи записа от щатския затвор. Когато се срещнаха на сутринта, тя ужасено поклати глава.

— Адски гадна работа. Дълго не успях да заспя. Но го почувствах. Затворих си очите и като че ли присъствах там.

— Значи ти е ясно какво трябва да проверим?

— Записах си всичко. — Боуи подаде на Ейнсли бележник, на който сержантът хвърли поглед. Както обикновено, тя бе изброила всички въпроси, които изискваха проверка.

— Действай — накрая ѝ каза той. — Зная, че ще се справиш.

Ръби Боуи излезе и Ейнсли се върна към натрупалите се на бюрото му документи, макар да не знаеше, че му остават само няколко кратки минути за тях.

Сигналът се получи в комуникационния център на полицията в Маями в 07:32 часа.

— Полиция, с какво мога да ви помогна? — отговори диспечерката. В същото време в горната част на компютърния екран се изписаха телефонният номер и името на онзи, който се обаждаше — Т. ДАВЪНЪЛ.

— Пратете полиция на булевард „Брикел“ 2801, на изток от Залива — разнесе се задъхан женски глас. — Застреляха съпруга ми.

Междувременно диспечерката попълваше информацията и после натисна един от функционалните клавиши на компютъра, с който прати данните на служителка в друга част на голямата стая.

Тя реагира светкавично, тъй като знаеше, че посоченият адрес се намира в зона 74. На екрана на собствения ѝ компютър вече се беше появил списък на свободните патрулни коли с техните номера и

местонахождение. Диспечерката избра съответния патрул и каза по радиовръзката:

— 174.

Когато 174 отговори, тя прати висок сигнал, предшестваш спешното съобщение. После предаде:

— Поемете 330 на булевард „Брикел“ 2801, на изток от Залива.

— Първата тройка означаваше спешен случай, изискващ светлинна и аудиосигнализация, а 30 — стрелба с оръжие.

— Прието. Аз съм в парка „Алис Уейнрайт“, съвсем наблизо.

По време на разговора диспечерката даде знак на дежурния сержант, който седеше на бюрото си в средата на помещението. Тя посочи към адреса на екрана.

— Адресът ми е познат. Дали не са тези, за които си мисля?

Хари Клементе се приближи.

— Ако имаш предвид семейство Давънъл, права си!

— Случаят е 330.

— Мамка му! — Сержантът прочете останалата информация. — Загазили са. Благодаря, ще бъда наблизо.

Първата диспечерка продължаваше да разговаря със съпругата на жертвата.

— Към вас пътува патрулна кола. Моля ви, искам да проверя фамилното ви име. Правилно ли го казвам: Д-А-В-Ъ-Н-Ъ-Л?

— Да, да — нетърпеливо отвърна жената. — Това е моминското ми име. Сега се казвам Мадокс-Давънъл.

Служителката се изкушаваше да попита: „Вие ли сте прочутото семейство Давънъл?“, но вместо това каза:

— Госпожо, моля ви, останете на телефона, докато не пристигне полицията.

— Не мога. Имам да върша други неща. — Чу се прещракване и връзката прекъсна.

В 07:39 ч. диспечерката получи радиоповикване от патрул 174.

— Имаме случай на убийство с огнестрелно оръжие. Искам връзка с „Убийства“ на първи канал.

— Прието.

Малкълм Ейнсли седеше на бюрото си в отдела, включил джобния си радиотелефон, когато чу съобщението на патрул 174. Без да откъсва очи от документите, той махна на Хорхе.

— Поеми го ти.

— Добре, сержант. — Родригес включи радиотелефона си и каза на диспечерката:

— 1311 превключва на първи канал за връзка с патрул 174. — После набра номера на запазения изключително за отдел „Убийства“ канал. — 144, тук е 1311. Докладвай.

— 1311, имаме смърт на булевард „Брикел“ 2801. Вероятно 31.

Когато чу адреса, последван от кода 31, който означаваше „убийство“, Ейнсли рязко вдигна поглед. Остави папките и документите, отблъсна стола си назад и се изправи. После кимна на Хорхе, който съобщи:

— 174, тръгваме към вас. Блокирайте местопрестъплението. Ако трябва, повикайте още помощ. — Детективът прибра телефона в джоба си и попита: — Това не е ли адресът на онова богато семейство?

— Точно така. Семейство Давънъл. Знаем адреса им, всички го знаят. — Всички в Маями знаеха това име. Универсалните магазини на Давънъл бяха търговска верига, обхващаща цяла Флорида. Притежаваха също телевизионен канал, който Фелиша Мадокс-Давънъл лично ръководеше. Нещо повече, семейството — по произход от Средна Европа, емигрирало в САЩ след Първата световна война — имаше както политическа, така и финансова мощ. Името Давънъл постоянно се споменаваше по новините и понякога говореха за него като за „Кралските величества на Маями“. Един не толкова любезен коментатор беше прибавил: „И се държат така“.

Иззвъня телефон. Родригес вдигна слушалката, после я подаде на Ейнсли.

— Обажда се сержант Клементе от комуникационния център.

— Поехме случая, Хари — каза Ейнсли. — Патрулните ни повикаха. Тръгваме веднага.

— Мъртвият е Байрън Мадокс-Давънъл, зетят. Обадила се е жена му. Известно ли ти е това име?

— Припомни ми го.

— Когато се е оженил за Фелиша, се е казвал просто Мадокс. Семейството настояло да промени фамилията си. Не можели да понесат мисълта, че някой ден името Давънъл ще изчезне.

— Благодаря. И най-незначителната информация ни е от полза.

Когато затвори телефона, Ейнсли се обърна към Родригес:

— Много влиятелни хора ще следят този случай, Хорхе, така че не можем да си позволим никакви провали. Тръгвай напред, вземи кола и ме чакай долу. Лз ще съобщя на лейтенанта.

Току-що пристигнал в кабинета си, при влизането на Ейнсли Нюболд вдигна очи.

— Какво има?

— Възможно 31 на Байрън Мадокс-Давънъл в семейната им къща. Тъкмо тръгвам.

Нюболд сепнато го погледна.

— Господи! Да не е онзи, който се ожени за Фелиша?

— Той е, сър. Или поне е бил.

— Тя е дъщерята на стария Давънъл, нали?

— Познахте. Тя се е обадила. Помислих си, че ще искате да знаете. — Лейтенантът протегна ръка към телефона.

— Прилича на феодален замък — отбеляза Хорхе, когато необозначеният им автомобил приближи до внушителния дом на Давънъл.

Къщата беше с кулички и многокатен покрив и заедно с прилежащите ѝ земи обхващаше повече от три и половина акра. Заобиколено от висока, почти крепостна стена, цялото място излъчваше средновековна атмосфера.

— Чудя се защо не са си направили ров с подвижен мост — рече Ейнсли.

Точно зад имението бе Бискайският залив, а още по-нататък — Атлантическият океан.

Отвън се виждаше само част от масивната къща, в която се влизаше през две красиви порти от ковано желязо, украсени с хералдически символи. Вратите бяха затворени. От вътрешната им страна се виждаше дълъг, виещ се път.

О, по дяволите, вече са тук! — възкликна Ейнсли, който забеляза микробуса на подвижна телевизионна станция. На микробуса имаше знак на станцията на Давънъл — УБЕК-ТВ. За да пристигнат първи, помисли си той, навярно някой ги беше предупредил.

Три синьо-бели полицейски автомобили бяха паркирани близо до портите и лампите на покривите им проблясваха. Или патрул 174 бе

поискал помощ, или просто на повикването се бяха отзовали повече коли. „Няма нищо по-лошо от любопитно ченге“, каза си сержантът. Пред портата възникваше спор между двама униформени полицаи и хората от телевизията, сред които и Урсула Филикс, привлекателна чернокожа репортерка, която Ейнсли познаваше. Жълтата полицейска лента вече беше опъната пред входа, но един от полицаите, разпознал Ейнсли и Родригес, отвори вратата колкото да ги пропусне вътре.

Хорхе намали скоростта, но репортерката се втурна към тях и им препречи пътя. Сержантът свали прозореца си.

— Хей, Малкълм — помоли го тя, — влей малко здрав разум в главите на тези момчета! Шефката, госпожа Давънъл, ни иска вътре — специално ни се обади по телефона. УБЕК е станция на Давънъл и каквото и да става, искаме да успеем за сутрешните новини. — Докато говореше, Урсула Филикс се притисна до вратата на автомобила. Едрите ѝ гърди, изпъкнали още повече заради тясната ѝ копринена блуза, бяха толкова близо, че Ейнсли можеше да ги докосне. Буйната ѝ черна коса беше сплетена на стегната плитка и в колата се разнесе опияняващият ѝ парфюм.

Значи все пак са им се обадили, помисли си детективът — и то не просто кой да е. Бе им съобщила Фелиша Мадокс-Давънъл, жена, която само преди минути беше станала вдовица.

— Виж, Урсула — отвърна той, — точно в момента това е местопрестъпление и ти знаеш правилата. Скоро ще пристигне човек от пресцентъра и ще ви съобщи информацията, която можем да ви дадем.

— Госпожа Давънъл не познава правила, когато се отнася за нейна собственост, а в случая и от двете страни на портата е нейна — посочи към телевизионния микробус и към къщата операторът, който стоеше зад репортерката.

— А и е невероятно строга — прибави Урсула. — Ако не влезем, може да ни изхвърли от работа с все парцалите.

— Ще го имам предвид. — Ейнсли даде знак на Хорхе да продължи напред през тежките порти. — Ти ще водиш разследването — каза на младия детектив той, — обаче аз ще работя плътно с теб.

— Да, сержант.

Под гумите им захрущя чакъл, когато поеха по пътя покрай високи палми и овощни дървета. До къщата беше паркирано бяло

бентли. Спряха пред внушителния главен вход. Едната от тежките врати беше открената. Докато Ейнсли и Хорхе слизаха, вратата се отвори докрай. Появи се висок, достолепен и безупречно облечен мъж на средна възраст — явно икономът. Той погледна полицейските карти на двамата детективи и после ги поздрави с английски акцент:

— Добро утро, господа. Влезте, моля. — В просторното, великолепно мебелирано фоайе, той се обърна: — Госпожа Мадокс-Давънъл разговаря по телефона. Помоли да я почакаете тук.

— Не — възрази Ейнсли. — Получихме съобщение за убийство. Незабавно ще отидем на местопрестъплението.

Надясно продължаваше широк, покрит с килим коридор, от дъното на който извика униформен полицай:

— Трупът е насам.

Ейнсли понечи да тръгне, но икономът упорстваше.

— Госпожа Мадокс-Давънъл специално помоли...

Ейнсли спря.

— Как се казвате?

— Аз съм Холдсуърт.

Хорхе, който вече бе започнал да си води бележки, прибави:

— Малкото ви име?

— Хъмфри. Но, моля ви, разберете, че тази къща е...

— Не, Холдсуърт — прекъсна го Ейнсли. — Ти разбери. Тази къща сега е местопрестъпление и тук се разпорежда полицията. Много от нашите хора ще влизат и ще излизат. Не им се пречкай на пътя, но не си тръгвай — ще трябва да те разпитаме. Освен това не пипай нищо в къщата. Ясно ли е?

— Предполагам — неохотно отвърна Холдсуърт.

— И кажи на госпожа Мадокс-Данъли, че бихме искали да я видим незабавно.

Последван от Хорхе, Ейнсли тръгна по коридора. Очакващият ги в дъното униформен полицай, на чиято табелка пишеше „НАВАРО“, съобщи:

— Тук вътре е, сержант. — После ги въведе през отворената врата в стая, която приличаше едновременно на спортна зала и кабинет. С бележници в ръка двамата детективи застанаха на прага и я огледаха.

Помещението беше просторно и през отворените френски врати проникваха ранните утринни лъчи. Навън имаше красив вътрешен двор, от който се разкриваше прелестна гледка към залива и далечния океан. В стаята, близо до детективите, като спартански часовои бяха подредени шест спортни уреда с черна хромирана повърхност. Сред тях доминираше сложен уред за вдигане на тежести, после симулатор за гребане, пътека за бягане, съоръжение за катерене и два апарата с неясна функция. „Струват най-малко трийсет хиляди долара“, предположи Ейнсли.

В същата стая, с лице към уредите, беше кабинетът: елегантен и луксозен, с кресла, няколко маси и шкафове, дъбови лавици, пълни с подвързани в кожа книги, и красиво модерно бюро със стол с подвижна облегалка, изтеглен на известно разстояние от бюрото.

На пода между бюрото и стола видяха мъртъв бял мъж. Трупът лежеше на дясната си страна, горната лява част от главата липсваше и около нея и раменете бяха пръснати кръв, парченца от кост и мозък. Кървавата каша, която вече започваше да се съсирва, бе потекла по пода отпред и от двете страни на тялото. Убитият беше по жълто-кафяви спортни панталони и бяла риза, сега напоена с кръв.

Макар да не се виждаше оръжие, всички признаци сочеха, че убийството е извършено с пистолет.

— След пристигането ви — попита младия униформен полицаи Родригес — нещо да е било пипано или премествано?

Наваро поклати глава.

— Нищо. Процедурата ми е известна. — После се сети нещо. — Когато дойдох, в стаята беше жената на убития. Тя може да е пипала нещо. Ще трябва да питате нея.

— Ще го направим — отвърна Родригес. — Но питам заради протокола. Не се вижда никакво оръжие. Ти да си го виждал?

— Търся го, откакто пристигнах, но не видях нищо.

— Как изглеждаше госпожа Мадокс-Давънъл, когато я завари тук? — попита Ейнсли.

Наваро се поколеба, после посочи към трупа.

— Като се има предвид начинът, по който се е случило, и че това е съпругът ѝ, изглеждаше доста нормално, може да се каже даже спокойна. Стори ми се странно. И още нещо...

— Давай — подтикна го Ейнсли.

— Тя ми каза, че насам пристигал телевизионен екип от УБЕК. Това е...

— Да, станцията на Давънъл. Та какво за нея?

— Тя искаше, направо ми заповяда, да се погрижа да ги пуснат вътре. Казах ѝ, че ще трябва да изчака хората от „Убийства“. Това не ѝ хареса.

Младият полицаи отново се поколеба.

— Ако имаш да казваш още нещо, давай — рече Хорхе.

— Ами само впечатление, но ми се струва, че дамата е свикнала да владее положението и не понася да ѝ противоречат.

— И се е държала така, докато съпругът ѝ е лежал там? — посочи към трупа Ейнсли.

— Точно така — сви рамене Наваро. — Предполагам, че останалото ще разберете вие, момчета.

— Ще се опитаме — отвърна Хорхе, като продължаваше да си води записки. — Но наблюденията на патрула винаги са от полза.

Хорхе изпълни рутинната процедура по джобния си радиотелефон и повика екип за идентификация, патоанатом и щатски прокурор. Скоро стаята и останалата част от къщата щяха да бъдат пълни с хора.

— Ще отида да поогледам — каза Ейнсли. Като стъпваше внимателно, той се приближи до отворените френски врати. Втренчи се отблизо. Имаше пресни следи от повдигане с лост по външната страна на двете врати около дръжката и ключалката. Навън по двора детективът видя няколко кафяви отпечатъка от обувки, сякаш някой беше стъпвал в рядка кал. По-нататък, покрай висока метър и двайсет стена, той забеляза цветна леха с още следи в пръстта, сякаш същият човек бе прескочил стената и после се беше приближил към къщата. Следите като че ли бяха от едни и същи спортни обувки.

През последните няколко минути слънцето се бе скрило и изглежда скоро щеше да завали. Ейнсли побърза да се върне вътре и нареди на Наваро да блокира задната част на къщата, като постави на пост друг униформен полицаи.

— Веднага щом пристигне екипът за идентификация — каза той на Хорхе, — им кажи да заснемат онези следи от обувки, преди дъждът да ги отмие. После да вземат гипсови отпечатъци от следите в пръстта.

Като че ли някой е прескочил оградата. В такъв случай трябва да е било преди жертвата да влезе в тази стая.

Хорхе се замисли.

— Дори да е така, Мадокс-Давънъл може да е видял нападателя — спомни си, че раната му е контактна, значи са били близо един до друг. Ако се съди по онези спортни уреди, човекът трябва да е бил във форма и би следвало да се очаква да е оказал съпротива, но няма никакви следи от борба.

— Вероятно са го изненадали. Убиецът може да се е скрил.

— Къде?

Огледаха просторната стая. Хорхе посочи към двете зелени кадифени завеси отстрани на френските врати. Завесата от дясната страна бе закачена на кука, но куката отляво висеше надолу и завесата падаше свободно. Ейнсли се приближи. По килима зад завесата имаше следи от кал.

— Ще ги покажа на хората от идентификацията — рече Хорхе. — Сега ни трябва някои данни. За часа на смъртта, откриването на трупа...

В стаята се появи икономът Холдсуърт и се обърна към Ейнсли:

— Госпожа Мадокс-Давънъл ще се срещне с вас, господине. Моля, последвайте ме.

Ейнсли се поколеба. При разследване детективът викаше онези, които искаше да разпита, а не обратното. И все пак не беше ли странно, помисли си той, че съпругата предпочита да не влиза в стаята, където лежи трупът на съпруга ѝ? Ейнсли имаше право по своя преценка да повика всекиго, включително членовете на семейство Давънъл и техния персонал, на разпит в полицейското управление, но каква полза щеше да има?

— Добре, водете ме — каза на Холдсуърт и после се обърна към Хорхе: — Когато се върна, ще мога да ти дам някои от тези данни.

Гостната, в която отведоха Малкълм Ейнсли, беше също толкова помпозна, както и останалата част от къщата. Фелиша Мадокс-Давънъл седеше на голямо кресло, чиято облегалка беше покрита с красив копринен брукат. Бе красива четирийсетгодишна жена с класическо аристократично лице, по което имаше следи от пластична

операция. Гъста и лъскава, светлокафявата ѝ коса с руси кичури падаше свободно по раменете. Носеше къса кремава пола, която разкриваше добре оформените ѝ крака, и подходяща копринена блуза с широк, гарниран със злато колан. Беше съвършено изпипана във всяко отношение — лице, коса, нокти и дрехи. „И го знае“, помисли си Ейнсли.

Без да каже нищо, тя му посочи към стария френски стол без облегалки за ръцете — определено неудобен, весело забеляза детективът. Ако това бе опит да го накара да се чувства раболепно, нямаше да успее.

Както обикновено правеше в случай на убийство, Ейнсли започна с думите:

— Бих искал да ви кажа, че съжалявам за смъртта на съпруга ви...

— Излишно е — съвсем спокойно го прекъсна Давънъл. — Сама ще се справя с личните си проблеми. Да се ограничим до служебните въпроси. Вие сте сержант, предполагам.

— Детектив сержант Ейнсли. — Едва не прибави „госпожо“, но не го направи. Не само тя можеше да си играе на превъзходство.

— Е, на първо място искам да разбера защо екипът от собствената ми телевизионна станция — изцяло собственост на Давънъл — не е бил допуснат да влезе в тази къща, която също е собственост на Давънъл.

— Госпожо Мадокс-Давънъл — спокойно, но твърдо каза Ейнсли, — като проява на учтивост ще отвърна на въпроса ви, макар да смятам, че вече знаете отговора. Но след това въпросите ще задавам аз. — Докато говореше, той усещаше студените сиви очи на жената, впити, без да мигат, в него. Детективът отвърна на погледа ѝ със същата увереност.

— Сега за телевизионния екип — продължи сержантът. — Недопускането на медиите — на който и да е представител на медиите — по време на разследване на убийство е стандартна и законосъобразна полицейска процедура. Сега, след като свършихме с това, бих искал да чуя всичко, което знаете за смъртта на съпруга си, моля.

— Почакайте малко! — насочи към него изящния си показалец тя. — Кой е прекият ви началник?

— Детектив лейтенант Лио Нюболд.

— Само лейтенант? Заради вашето поведение, сержант, и преди да продължа с каквото и да е, аз ще разговарям с началника на полицията.

Ейнсли разбра, че неочаквано и без очевидна причина се е стигнало до сблъсък. Все пак това не беше безпрецедентно. Внезапният стрес, особено в случаите на насилствена смърт, понякога оказваше такова въздействие върху хората. После си спомни за забележката на полицай Наваро: „... дамата е свикнала да владее положението“.

— Госпожо — твърдо отвърна Малкълм, — незабавно ще ви придружа до телефона, където можете да се свържете с началник Кетлъдж. — Но непременно му съобщете, че когато разговорът ви свърши, ще ви отведе под охрана, а това означава окована в белезници, в офиса на отдел „Убийства“ заради отказа ви да сътрудничите на разследването на насилствената смърт на съпруга ви.

Двамата продължително се изгледаха. Давънъл дишаше тежко, устните ѝ бяха здраво стиснати и в очите ѝ се четеше омраза. Накрая тя извърна очи, после пак го погледна и тихо каза:

— Задайте въпросите си.

Ейнсли не изпита удоволствие от победата си и спокойно попита:

— Кога и как разбрахте за смъртта на съпруга си?

— Малко преди 07:30 ч. тази сутрин. Отидох в спалнята на съпруга си, която е на същия етаж като моята, защото исках да го питам нещо. Когато видях, че го няма, отидох в кабинета му на този етаж — той често става рано и отива там. Открих трупа му така, както сте го видели и вие. Незабавно повиках полиция.

— Какво искахте да питате съпруга си?

— Какво? — Давънъл изглежда се стресна от неочаквания въпрос.

— Ами... — Тя като че ли търсеше подходящите думи. — Всъщност не си спомням.

— Има ли врата между вашата спалня и спалнята на съпруга ви?

— Ами... не. — Неловко мълчание. — Задават странни въпроси.

Не чак толкова странни, помисли си Ейнсли. Първо, нямаше незабавно обяснение за отиването на Давънъл при мъжа ѝ. Второ,

отсъствието на междинна врата говореше за отношенията между двамата.

— Изглежда съпругът ви е получил огнестрелна рана. Чухте ли изстрел или някакъв друг шум, напомнящ изстрел?

— Не, не съм чула нищо.

— Тогава е възможно съпругът ви да е бил застрелян доста време преди да го откриете?

— Предполагам, че е така.

— Съпругът ви имаше ли някакви сериозни проблеми или врагове? Можете ли да се сетите за някой, който да е искал да го убие?

— Не. — Давънъл бе възвърнала спокойствието си и продължи: — Рано или късно ще го научите, така че спокойно мога да ви го кажа сега. В известен смисъл със съпруга ми не бяхме близки: той си имаше свои интереси, аз имам мои и между тях няма нищо общо.

— Отдавна ли продължава това положение?

— От около шест години, женени сме от девет.

— Карахте ли се много?

— Не. — Тя се поправи: — Е, от време на време сме имали кавги за тривиални неща, но почти никога не сме се карали по важни въпроси.

— Мислил ли е някой от двама ви за развод?

— Не. Положението устройваше и двама ни. Специално на мен бракът ми носеше някои преимущества, в известен смисъл ми осигуряваше свобода. Колкото до Байрън, простата истина е, че той имаше изгода от това.

— Бихте ли се пояснила?

— Когато се оженихме, Байрън беше много привлекателен и харесван мъж, но нямаше много пари и перспектива за добра работа. След брака ни бяха решени и двата проблема.

— По-конкретно, моля.

— Той получи два важни ръководни поста: първо в универсалните магазини на Давънъл и после в УБЕК, телевизионната ни станция.

— Все още ли заемаше тези постове? — попита Ейнсли.

— Не. — Фелиша се поколеба, после продължи: — Истината е, че Байрън нямаше необходимите качества. Беше мързелив и некадърен. Накрая трябваше изцяло да го извадим от бизнеса си.

— А след това?

— Семейството даде на Байрън издръжка. Ето защо казах, че имаше изгода от това.

— Бихте ли казали каква издръжка получаваше?

— Толкова ли е важно?

— Навярно не. Но мисля, че до края на разследването така или иначе ще се разбере.

Последваха няколко секунди мълчание, после Фелиша отвърна:

— Двеста и петдесет хиляди долара годишно. Освен това Байрън живееше тук безплатно и му се купуваха всички онези спортни уреди, които толкова обичаше.

Четвърт милион долара годишно, помисли си Ейнсли, при това без да върши нищо. След като нямаше да се налага да плаща повече, семейство Давънъл щеше да има изгода от смъртта на Байрън Мадокс-Давънъл.

— Ако си мислите онова, което ми се струва, че си мислите — рече Давънъл, — забравете го! — Ейнсли не отговори и тя продължи: — Вижте, не искам да си губя времето с думи, за нашето семейство тези пари са жълти стотинки. — Последва пауза. — Важното е, че макар отдавна да не обичах Байрън, все още ми харесваше да е около мен. Може дори да се каже, че ще ми липсва.

Последната забележка бе направена сериозно, сякаш поверително. Враждебността от началото на разговора им някак си се беше изпарила, сякаш, помисли си Ейнсли, победена в спора, тя се бе предала и се беше превърнала в добронамерен съюзник. Той обаче не вярваше във всичко, което му казваше Фелиша Мадокс-Давънъл — особено в това как е открила трупа на съпруга си. В същото време инстинктът му подсказваше, че тя не го е убила, макар навярно да знаеше или да се досещаше кой е извършителят. Във всеки случай жената криеше нещо.

— Малко съм объркан — рече Ейнсли. — Вие ми казахте, че все още сте харесвали съпруга си, въпреки че сте живеели отделно. И все пак веднага след като сте разбрали за смъртта му, дори от същата стая, в която е лежал трупът му, вие сте повикали телевизионния си екип. Изглежда...

— Добре, добре! — прекъсна го Давънъл. — Зная какво си мислите — че съм студенокръвна. Е, може би отчасти е така. Но по-

важното е, че съм прагматична. — Тя замълча.

— Слушам ви — каза Ейнсли.

— Ами, веднага разбрах, че Байрън е мъртъв. Нямах представа кой го е убил. Това беше факт и аз не можех да направя нищо, за да го променя. Но онова, което можех да направя, бе да се погрижа УБЕК — телевизионната станция, която лично ръководя — да съобщи новината преди всичките ни конкуренти. Тъкмо така и постъпих. Повиках един от екипите си и след като не го пуснахте вътре, телефонирах и предадох на новинарите ни всичко, което зная. Съобщението вече се е разпространило в цяла Флорида, а навярно и в цялата страна, но ние бяхме първи и на конкурентния пазар именно това има значение.

— Вие всъщност сте знаели, че няма да пуснем екипа ви вътре, нали?

Давънъл сбърчи лице.

— О, естествено. Но... Как беше онзи мъжкарски израз? А, пришпорих нещата. Цял живот съм го правила. Това ми е втора природа.

— Обикновено в това няма нищо лошо. Но при разследването на убийство не е добра идея.

Двамата продължително се изгледаха, после Давънъл каза:

— Вие сте необикновен полицаи. Във вас има нещо, не съм сигурна какво, което ви прави различен... и ме изпълва с любопитство. — Последните думи бяха придружени от усмивка и загатване за чувствителност.

— Ако нямате нищо против — спокойно отвърна той, — имам още въпроси.

Тя въздъхна.

— Щом трябва, давайте.

— Кой друг беше в къщата през последната нощ?

— Чакайте да помисля.

— Постепенно се натрупаха нови факти.

Родителите на Фелиша, Тиъдър и Юджиния Давънъл, живеели в къщата, но в момента се намирали в Италия. Всъщност Тиъдър управлявал семейния бизнес, но бил предоставил голяма част от отговорностите на Фелиша. В къщата работели и живеели камериер и прислужница, но те също били в Италия.

Най-старият жив Давънъл бил Вилхелм. Деветдесет и седем годишният патриарх на семейството имал апартамент на горния етаж и за него се грижел един прислужник заедно с жена си, медицинска сестра.

— В момента дядо е в къщата, господин и госпожа Васкес също — обясни Фелиша, — макар че се виждам много рядко с когото и да било от тях.

Според нея Вилхелм Давънъл бил съвсем склерозирал, с отделни моменти на прояснение, „макар че стават все по-малко“.

Икономът Хъмфри Холдсуърт живеел тук с жена си, която била готвачка. Двама градинари и шофьор, и тримата със семействата си, живеели в отделни апартаменти в имението.

Всички тези хора трябваше да бъдат разпитани за каквото и да е раздвижване, което можеше да са видели или чули предишната нощ.

— Да се върнем на това как сте открили трупа на съпруга си — каза Ейнсли. — Струва ми се, че когато полицаи Наваро е пристигнал, вие сте били в кабинета.

— Да. — Тя се поколеба. — Ами, след като открих Байрън, изтичах навън и се обадох в полицията от телефона в коридора. После... Всъщност не мога да си го обясня... но нещо ме привлече обратно. Предполагам, че отчасти съм била в шок. Беше толкова внезапно и ужасно.

— Това е разбираемо — съчувствено отвърна Ейнсли. — Въпросът ми е следният: в двата случая, в които сте оставали сама с трупа на съпруга си, докосвахте ли се до нещо в стаята?

— Абсолютно до нищо — поклати глава Фелиша. — Предполагам, инстинктивно съм усещала, че не трябва. Но не можех, просто не можех дори само да се приближа до Байрън или до онова бюро... — Гласът ѝ секна.

— Благодаря ви — рече Ейнсли. — Засега нямам повече въпроси.

Възвърнала самообладанието си, Фелиша Мадокс-Давънъл се изправи.

— Съжалявам за лошото начало на разговора ни — каза тя. — Навярно с времето ще се научим да се харесваме повече. — Жената неочаквано протегна ръка и леко докосна Ейнсли по дясната длан, като

задържа връхчетата на пръстите си една-две секунди. После се обърна и излезе.

Докато все още беше сам в гостната, Ейнсли позвъни на две места от полицейския си радиотелефон. После се върна в кабинета на Байрън Мадокс-Давънъл, вече пълен с хора. Екипът за идентификация бе пристигнал и работеше, а патологоанатомът Сандра Санчес оглеждаше трупа отблизо. Тук беше и заместник-щатският прокурор Кързън Ноулс, работил по серийните убийства на Елрой Дойл.

Ейнсли видя, че навън вали, но Родригес го успокои:

— Направихме снимки на онези следи навреме, взехме и добри гипсови отпечатащи. — В момента се заснемаше калта зад завесата със свалената кука, след което щяха да я вземат за анализ. Търсеха отпечатащи от пръсти на всички възможни места.

— Хайде да поговорим — каза Ейнсли. Той отведе Хорхе настрани и му разказа за разпита на Давънъл, после му продиктува имената на всички други, които трябваше да бъдат разпитани. — Извиках Татето Гарсия — съобщи той на младия детектив. — Ще работи заедно с теб. Аз си тръгвам.

— Вече? — любопитно го изгледа Хорхе.

— Искам да се срещна с един човек — отвърна Ейнсли. — Човек, който знае много неща за старите семейства. И който може да ми даде съвет.

ОСМА ГЛАВА

Името ѝ беше легенда. Навремето я бяха смятали за най-добрия криминален репортер в страната, а славата ѝ далеч надхвърляше границите на Флорида и нормалния новинарски пулс на Маями. Информацията ѝ за събития и хора бе енциклопедична: не само в областта на престъпността, но и на политиката, и на бизнеса. Сега тя почти се беше пенсионирала. „Почти“, защото когато ѝ се искаше, пишеше книги, които задължително се радваха на огромен успех. В последно време обаче ѝ се пишеше все по-рядко и през повечето време седеше със спомените и кучетата си — имаше три пекинеза на име Ейбъл, Бейкър и Чарли. Интелектът и паметта ѝ бяха все така остри.

Казваше се Бет Ембри и макар да пазеше възрастта си в тайна, дори за „Кой кой е в Америка“, смяташе се, че е на доста повече от седемдесет. Живееше в апартамент в Оукмънт Тауър в Маями Бийч, от който се разкриваше гледка към океана, и Малкълм беше един от многобройните ѝ приятели.

Вторият телефонен разговор на Ейнсли от дома на Давънъл бе с Бет.

— Зная защо си тук, видях те по сутрешните новини да пристигаш в къщата на Давънъл. Както обикновено, тероризираше репортер.

— Никога не съм тероризирал теб — възрази той.

— Защото се страхуваше от мен.

— Адски права си — отвърна Ейнсли. — И още се страхувам. — Двамата се засмяха и той я целуна по бузата, докато Ейбъл, Бейкър и Чарли скачаха и лаеха около тях.

Макар да не можеше да се каже, че Бет Ембри някога е била красива в общоприетия смисъл на думата, тя притежаваше изключителна жизненост, която бликаше от нея. Бе висока и стройна, все още стегната, и винаги носеше джинси и пъстри памучни ризи — днешната беше жълто-бяла.

Двамата се бяха запознали преди десет години, когато, като вестникарска репортерка Бет започна да се появява бързо на

местопрестъпленията на убийства, разследвани от Ейнсли, и питаше лично за него. Отначало той се държеше предпазливо, после разбра, че когато ѝ дава информация, често получава от нея също толкова ценни данни и идеи. С времето взаимното им доверие растеше и Ейнсли ѝ предостави няколко големи „парчета“, като знаеше, че тя ще скрие източника си. После от време на време ходеше при нея за информация и съвети, както направи и сега.

— Почакай малко — каза Бет. Тя занесе някъде кучетата и затвори вратата.

— Прочетох, че си ходил на екзекуцията на Елрой Дойл — започна тя. — Да не би да си искал да се увериш, че ще си получи заслуженото?

Ейнсли поклати глава.

— Не беше по мое желание. Дойл поиска да разговаря с мен.

Тя вдигна вежди.

— Предсмъртна изповед? Наистина ли ми мирише на добър материал?

— Може би някой ден.

— От време на време продължавам да пиша. Имам ли твоето обещание?

Ейнсли помисли малко.

— Добре, колкото се отнася до мен, обещавам, че ще си първата, която ще разбере резултата. Но дотогава — пълно мълчание.

— Разбира се. Някога да съм те подвеждала?

— Не. — Макар че, както винаги с Бет Ембри, маневрите и пазарлъците не се изключваха.

Споменаването на Дойл му напомни, че Ръби Боуи вече трябваше да е започнала разследването си. Ейнсли се надяваше бързо да разреши този нов случай. Сега на свой ред той запита:

— Разговорът ни за семейство Давънъл ще остане в тайна, нали?

— Но не завинаги, става ли? — отвърна тя. — Както казах, вече не пиша много — хлапетиите в криминалната хроника се справят доста добре, — но от време на време ме хващат бесните, особено в случаи като този с Давънъл.

— Знаеш ли нещо за тях?

— Родът Давънъл е част от историята. А Байрън Мадокс-Давънъл, както го накараха да се прекръсти, беше жалък тип. Не се

изненадах, че са го убили. Нямах да се изненадам дори да се бе самоубил. Имаш ли заподозрян?

— Още не. На пръв поглед прилича на човек отвън. Защо Байрън да е бил „жалък тип“?

— Защото откри, че „Човек не живее само за единия хляб“, дори да е дебело намазан с масло. — Бет се подсмихна. — Познато ли ти е това?

— Естествено. Само че използва два различни източника — започна с Второзаконието и завърши с Матей и Лука.

— Браво, впечатлена съм! Онази семинария ти се е отразила за цял живот. Има ли някаква възможност отново да се върнеш към църквата? — Бет редовно ходеше на черква и рядко устояваше да не ужили Ейнсли за миналото му.

— Заради теб — каза ѝ той — ще си подложа и другата буза. Това също е от Матей и Лука. А сега ми разкажи за Байрън.

— Добре. Отначало беше голямата надежда на семейството за ново поколение Давънъл — затова и когато се ожени за Фелиша, го накараха да си промени името. Тя е единствено дете и освен ако не забременее, което вече е малко вероятно, династията Давънъл ще прекъсне заедно с нея. Е, из града никога не е имало недостиг на сперма на Байрън и се предполага, че е отпуснал малко и на Фелиша, но тя не успя да зачене.

— Разбрах, че не е имал успех и в семейния бизнес.

— Той беше истинско бедствие. Предполагам, че Фелиша ти е разказала за това и за издръжката му...

— Да.

— Тя разказва на всички. Изпитваше такова презрение към него, че направи живота му още по-празен, отколкото бе преди.

— Смяташ ли, че Фелиша може да е убила съпруга си?

— Ами ти?

— Засега не.

Бет решително поклати глава.

— Не го е убила тя. Първо, Фелиша е прекалено умна, за да направи нещо толкова глупаво. Второ, Байрън ѝ беше полезен.

Ейнсли си спомни думите на Фелиша: „Положението устройваше и двамата ни... в известен смисъл ми осигуряваше свобода“.

Не бе трудно да се досети какво означаваше нейната „свобода“.

Бет проникателно го наблюдаваше.

— Сети ли се? Обвързана с Байрън, нямаше нужда да се тревожи, че някой от многобройните ѝ любовници ще стане прекалено силен и ще поиска да се ожени за нея.

— Многобройни любовници ли?

Бет отметна глава назад и се разсмя.

— Не можеш да ги преброиш! Фелиша направо яде мъже за закуска. Но бързо се уморява и ги разкарва. Ако връзката започне да става сериозна, просто трябва да им каже: „Вече съм омъжена“.

Бет отново изпитателно погледна към Ейнсли.

— Не започна ли да сваля и теб?... Ами да, направила го е! Господи, Малкълм, та ти се изчервяваш!

Той поклати глава.

— Беше само за миг и навярно е плод на въображението ми.

— Не е, приятелю, а ако те е харесала на вкус, ще опита отново. Обаче те предупреждавам — медът на Фелиша може да е сладък, но тя е царица с истинско жило.

— Ти спомена за династията Давънъл. От кое време датира?

Бет се замисли.

— От края на миналия век... от 1898 г., почти сигурна съм. Има една книга, помня много неща от нея. Сайлърс Давънъл и жена му Мария пристигнали тук като емигранти от Горна Силезия — това е между Германия и Полша. Имал малко пари и отворил смесен магазин. В края на живота му вече се наричал универсален магазин „Давънъл“ и старецът бил натрупал основния капитал на фамилията. Сайлърс и Мария имали син — Вилхелм.

— Който сега едва дишал, нали?

— Това пак ти го е казала Фелиша. Жената на Вилхелм почина преди много години, но той още е с разума си, въпреки че е на деветдесет и седем. Чувала съм, че не пропуска почти нищо от онова, което става в къщата. Трябва да поговориш с него.

„Склерозирал“ — бе му казала Фелиша.

— Да, ще го направя.

— Във всеки случай — продължи Бет — с всяко поколение Давънъл семейството ставало все по-богато и по-могъщо, и това се отнася също за Тийдър и Юджиния: и двамата тирани.

— Честно казано, всички те ми се струват тирани.

— Не е задължително. Просто всички са тласкани от невероятна гордост.

— Защо?

— Защото винаги много са се вълнували от фасадата си. Общественият им облик трябва да е безупречен, да ги прави по-висши, даже съвършени. И всички малки мръсни тайни са заровени толкова надълбоко, че дори ти, детектив сержант, може би ще се затрудниш да ги откриеш.

— Според онова, което ми каза — рече Ейнсли, — Фелиша невинаги е безупречна.

— Защото повече се е пригодила към времето си. Но въпреки това изключително държи на гордостта си и трябва да се съобразява с Тиъдър и Юджиния, тъй като те продължават да контролират семейното състояние. Фелиша имаше неприятности с родителите си заради Байрън. Не искаха да се разчува за провала на брака им, затова и Байрън получи онази издръжка — за да мълчи. Пак ти казвам, те изобщо не се интересуват какъв начин на живот води Фелиша, стига да го крие в тайна.

— А тя наистина ли го крие?

— Не толкова, колкото биха искали Тиъдър и Юджиния. Чух, че имало страхотен семеен скандал и й поставили ултиматум: ако Фелиша опозори по какъвто и да било начин семейното име, щели й отнемат управлението на телевизионната станция, която толкова обича.

Те продължиха да разговарят и Ейнсли на свой ред й съобщи някои подробности за случая „Мадокс-Давънъл“. На тръгване детективът каза:

— Благодаря ти, Бет. Както винаги, ти ми даде много материал, върху който да мисля.

Някъде от стаите се чуваше лаят на Ейбъл, Бейкър и Чарли.

Когато Малкълм Ейнсли се върна в дома на Давънъл, останките на Байрън Мадокс-Давънъл бяха прибрани в найлонов чувал и откарани в моргата на окръг Дейд за аутопсия. Сандра Санчес вече си беше тръгнала. Според нея смъртта на жертвата бе настъпила някъде между пет и шест часа сутринта, приблизително два часа преди Фелиша Мадокс-Давънъл да съобщи за откриването на трупа.

Предишното оживление в спортната зала-кабинет беше стихнало, но шефът на екипа за идентификация Хулио Верона продължаваше да търси улики.

— Когато имаш малко свободно време, бих искал да ти покажа нещо — обърна се той към Ейнсли.

— Добре, Хулио. — Но първо детективът отиде при Хорхе Родригес и Хосе Гарсия и ги попита: — Какво ново?

Хорхе се ухили и посочи към Гарсия.

— Той смята, че го е направил икономът.

— Много смешно! — кисело отвърна Гарсия. После каза на Ейнсли: — Просто не вярвам на онзи тип Холдсуърт, това е всичко. Разпитах го и всичките ми инстинкти подсказват, че лъже.

— За какво?

— За всичко: че не е чул изстрел или някакъв друг шум, докато е бил на етажата си, и че се е появил на местопрестъплението едва когато го е повикала съпругата на убития. Той знае повече, отколкото казва, залагам си живота.

— Провери ли миналото му? — попита Ейнсли.

— Естествено. Още е британски поданик. В Щатите е от петнайсет години, има зелена карта и никога не е имал неприятности. Обадох се в имиграционната служба в Маями — там имат неговото досие.

— Нещо полезно?

— Ами странно е, но Холдсуърт има криминално досие във Великобритания и е бил достатъчно благоразумен, за да го съобщи, когато е подавал молбата си за зелена карта. Ако не го беше направил, щяха да го разкрият, но това е дребна работа.

— Да чуем.

— Когато е бил осемнайсетгодишен, преди трийсет и една години, откраднал бинокъл от задната седалка на паркирана кола. Видяло го едно ченге и го арестувало. Той се признал за виновен, получил две години условно и оттогава е чист. Човекът от имиграционната служба, с когото разговарях, твърди, че когато някой подава молба за зелена карта, не взимат под внимание толкова дребна и отдавнашна простъпка, стига да я декларира. Предполагам, че просто съм си загубил времето.

Ейнсли поклати глава.

— Няма такова нещо. Запази си бележките, Тате. Нищо ли не изскочи от другите разпити?

— Не много — отвърна Хорхе. — Двама души — съпругата на шофьора и един градинар — смятат, че са чули изстрела, но са си помислили, че е уличното движение. Нямаат представа в колко часа е било. Сигурни са, че е било тъмно.

— Някой разговарял ли е със стареца — Вилхелм Давънъл?

— Не.

— Аз ще свърша тази работа — заключи Ейнсли.

Тримата отидоха при Хулио Верона в другата част на стаята.

— Вижте това — рече Верона. С помощта на гумени ръкавици шефът на екипа за идентификация извади от найлонова торбичка малък златен часовник, който постави върху бюрото на Байрън Мадокс-Давънъл. Той поясни: — Когато го намерихме, лежеше точно на това място. Ето и снимката, която го потвърждава. — Верона им показа полароидна снимка.

— Погледнете гърба на часовника — продължи той — и ще видите, че има кръв, доста голямо количество за такава малка повърхност. Но — той направи пауза, за да подчертае думите си, — ако предположим, че кръвта е на жертвата, и като имаме предвид разстоянието от трупа, няма начин да се е оказала върху гърба на часовника, ако е бил в това положение, в което е сега.

— И какво предполагаш? — попита Ейнсли.

— По време на убийството или незабавно след него часовникът е бил съборен от бюрото и е паднал в кръвта върху пода. По-късно същият човек — може би убиецът — го е забелязала, вдигнал го е и го е върнал обратно върху бюрото, където го засне нашият екип.

— Има ли отпечатьци от пръсти?

— Естествено. Два много добри отпечатька. Нещо повече, и двата бяха кървави.

— Значи ако откриеш идентични — възбудено каза Хосе Гарсия, — ще хванем убиеца.

Верона сви рамене.

— Това зависи от вас, момчета, но според мен онзи, на когото са отпечатьците, ще трябва да отговаря на много сериозни въпроси. Във всеки случай, ще потърсим в архива и ако открием идентични, до утре

ще разполагаме с идентификация. Сравнението на кръвта с тази на жертвата ще отнеме още един ден. Има и нещо друго. Елате насам.

Верона ги поведе към полиран дъбов шкаф в спортната част на помещението.

— Беше заключен — намерихме ключовете в едно от чекмеджетата в бюрото. — Шефът на екипа за идентификация отвори вратичката — покрит с червен филц, шкафът бе пълен с огнестрелно оръжие. Захванати с метални скоби, вътре бяха изправени автоматична пушка „Браунинг“, полуавтоматична ловна пушка „Уинчестър“ и автоматична пушка „Гросмън“ 22-ри калибър. До тях имаше още празни места.

В шкафа имаше няколко вътрешни чекмеджета. Верона отвори две от тях и каза:

— Очевидно Мадокс-Давънъл е обичал да стреля. Тук има много патрони за трите пушки и за пистолета „Глок“, който е и със зареден догоре пълнител. Освен това има кутия с патрони за магнум 357.

— Патрони, за които няма пистолет — отбеляза Ейнсли. — Точно така. Очевидно пистолетът липсва и може да е бил магнум 357.

Ейнсли се замисли.

— Възможно е Мадокс-Давънъл да има разрешителни за оръжията си. Някой проверил ли е?

— Още не — отвърна Верона.

— Хайде да го направим. — Ейнсли включи полицейския си радиотелефон и се обади в офиса на отдел „Убийства“. Отговори му сержант Пабло Грийн.

— Пабло, направи ми услуга, иди до компютъра — помоли Ейнсли. — Трябва ми проверка в регистъра на огнестрелното оръжие на окръг Дейд. Фамилията е Мадокс-Давънъл, малко име Байрън... Да, още сме в къщата... Искаме да разберем дали на негово име е регистрирано нещо.

— Открихте ли някакви куршуми на местопрестъплението? — попита Верона той, докато чакаше.

Шефът на екипа за идентификация кимна.

— Да, един. Намерихме го до перваза на пода зад бюрото: трябва да е минал през главата на жертвата, после се е ударил в стената и е паднал. Беше доста смачкан, трябва да се изследва, но може да е от магнум 357.

— Добре, Пабло, давай — обади се по радиотелефона Ейнсли. Сержантът записваше. — Разбрах!... Да... Съответства... Имаме и този... И този... А! Я повтори пак... Да, сега разбрах... И това е всичко, така ли?... Благодаря, Пабло.

Той изключи телефона и каза:

— Всички тези оръжия са регистрирани на името на Мадокс-Давънъл. Освен това е регистриран и пистолет магнум „Смит & Уесън“ 357, който липсва.

Четиримата потънаха в мълчание, опитвайки се да осмислят информацията.

— Съгласни ли сте с мен, момчета — попита Гарсия, — че ако липсващият пистолет е оръжие на убийството, цялата история започва да намирисва на вътрешна работа?

— Възможно е — потвърди Ейнсли. — Освен че онзи, който е оставил стъпките навън и после е насилил френските врати, може да е взел пистолета, преди да се скрие.

— Но откъде ще знае за пистолета, а и за ключовете от шкафа? — попита Гарсия.

— Мадокс-Давънъл може да е имал приятели, които да са знаели всичко това — отвърна Ейнсли. — Притежателите на оръжие са големи бърбивци и обичат да се хвалят с него. Още нещо, Хулио казва, че пистолетът „Глок“ е със зареден пълнител, така че онзи „Смит & Уесън“ 357 навярно също е бил зареден.

— И готов за стрелба — добави Гарсия.

— И аз се чудя дали не е вътрешна работа, Хосе — рече Ейнсли, — но нека да изчакаме със заключенията.

— Нужно ни е още нещо — каза Хулио Верона. — Взехме доста отпечатъци от тази стая и трябва да вземем доброволни отпечатъци от всички в къщата.

— Ще уредя въпроса — отвърна Хорхе Родригес.

— Погрижи се сред тях да е Холдсуърт — каза Ейнсли. — Госпожа Давънъл също.

„КЪРВАВОТО УБИЙСТВО В СВРЪХБОГАТАТА ФАМИЛИЯ ДАВЪНЪЛ“, както го описа един таблоид, беше водеща новина по местната телевизия и радио, и в пресата. Репортажи се излъчваха и в

цялата страна. Повечето се позоваваха на интервюто на Фелиша Мадокс-Давънъл по станцията на семейството УБЕК-ТВ, в което тя говореше за „варварското убийство“ на съпруга си. Запитана известно ли ѝ е какво смята полицията, тя беше отговорила: „Не съм сигурна, че изобщо смятат нещо. Като че ли са напълно объркани“. Фелиша Мадокс-Давънъл обеща, че след „завръщането на баща ми от Италия, където той все още е в шоково състояние и не напуска хотела си“, семейството ще предостави възнаграждение за информация, която да доведе до арестуването и осъждането на убиеца.

След неуспешния си опит да интервюира Тиъдър Давънъл в деня след смъртта на зет му, един репортер на „Асошиейтед прес“ в Милано обаче съобщи, че Тиъдър и Юджиния са били забелязани да обядват в скъпия „Ristorante L’Albereta di Gualtiero Marchesi“ и в присъствието на свои приятели са се заливали от смях.

Междувременно отдел „Убийства“ продължаваше разследването си в къщата на булевард „Брикел“. През втория ден Малкълм Ейнсли, Хорхе Родригес и Хосе Гарсия се срещнаха към десет часа сутринта в спортната зала-кабинет.

Хорхе съобщи, че двете прислужници и камериерът доброволно са се съгласили да дадат отпечатъци.

— Но когато помолих госпожа Давънъл, тя категорично отказа: нямало да даде отпечатъци в собствения си дом. — Икономът Холдсуърт също беше отказал.

— Това е тяхно право — замислено отвърна Ейнсли. — Макар че ми се иска да имаме отпечатъците на Холдсуърт.

— Мога да опитам да ги взема и без негово знание — предложи Хорхе. Детективите от полицията често правеха това тайно, макар че официално тази практика не бе насърчавана.

— В къщата е прекалено рисковано — каза Ейнсли. После се обърна към Гарсия: — В онова старо британско досие на Холдсуърт — не пишеше ли, че е бил осъждан?

— Признал се е за виновен и е получил условна присъда.

— В такъв случай трябва да пазят отпечатъците му.

— След трийсет и три години?

— Англичаните са сериозни — със сигурност ги пазят. Така че се свържи пак с онзи човек от имиграционната служба и му кажи бързо да ги прати тук по компютъра.

— Веднага — с готовност кимна Гарсия и включи полицейския си радиотелефон.

— Да се надяваме, че ще откриеш нещо — каза пристигналият няколко минути преди това Хулио Верона. — Онези отпечатъци от часовника са просто задънена улица. В нашия архив няма идентични, нито пък в архива на ФБР. А, между другото, доктор Санчес иска да разговаря с някой от вас двамата в моргата.

Хорхе погледна към Ейнсли, който отвърна:

— Ще отидем заедно.

— В смъртта на този Мадокс-Давънъл има нещо странно, нещо нелогично. — Сандра Санчес седеше зад бюрото си в офиса си на втория етаж в моргата на окръг Дейд на Северозападен Десети булевард. Наоколо бяха пръснати папки и книжа. Патоанатомът държеше в ръка ръкописните си бележки.

— Кое е нелогичното, докторе? — попита Хорхе.

Санчес се поколеба, после отговори:

— Сценарият на убийството, който чух всички вие да обсъждате. Всъщност не е моя работа. От мен се иска само да ви дам причината за смъртта...

— Ти правиш много повече и всички го знаем — увери я Ейнсли.

— Ами става дума за траекторията на куршума, Малкълм. Трудно е да се проследи точно, защото голяма част от главата е отнесена. Но от останките и от рентгеновата снимка личи, че куршумът е влязъл в главата през дясната буза, минал е нагоре през дясното око в мозъка и после е излязъл навън през темето.

— Като че ли това е достатъчно да го убие — отвърна Хорхе. — Какво нелогично има тук?

— Нелогичното е, че за да го убие така, някой трябва да е бил изключително близо до него и да е вдигнал пистолета на практика под носа му, а после да е стрелял.

— Не може ли всичко да е станало толкова бързо и неочаквано, че жертвата да не е разбрала какво става? — попита Хорхе.

— Да, може, но не ми се вярва. Пък и остават два въпроса. Първо, защо убиецът ще рискува излишно да се приближава толкова до здравеняк като Давънъл. Второ, независимо дали всичко е станало

бързо, жертвата инстинктивно би се съпротивлявала, дори би влязла в схватка, а за такава няма признаци.

— Когато огледахме трупа — напомни на Хорхе Ейнсли, — ти отбеляза, че няма следи от съпротива. — После попита Санчес: — Какво още искаш да ни кажеш?

— Да, един прост въпрос. Обмисляли ли сте възможността да е самоубийство?

Ейнсли замълча, после бавно отвърна:

— Не, не сме.

— При това съвсем основателно — намеси се Хорхе. — Има сериозни улики за насилствено проникване в стаята. Вратата към вътрешния двор беше отворена с лост, навън има отпечатъци от обувки и липсва оръжие, каквото би трябвало да е останало при самоубийство. Още нещо: при самонанесена огнестрелна рана по ръката на жертвата винаги остават следи от барута. Открихте ли такива?

— Отговорът е, не — каза Санчес, — въпреки че преди аутопсията огледах и двете ръце. Но всеки, който познава оръжията, може да измие следите. А това повдига още един въпрос, върху който да помислите, Малкълм: възможно ли е всички други улики да са подправени?

— Да, наистина е възможно — потвърди Ейнсли, — и в светлината на онова, което ни каза, ще направим повторна проверка.

— Добре — кимна Санчес. — Междувременно ще обознача смъртта като „неопределена“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сред няколкото съобщения, които очакваха Малкълм Ейнсли при завръщането му в офиса на отдела, имаше и едно от Бет Ембри. Журналистката не беше оставила името си, но той позна телефонния номер и незабавно ѝ се обади.

— Разговарях с един от старите ми информатори — без предисловие каза тя. — И научих за Байрън Мадокс-Давънъл две неща, които могат да те заинтересуват.

— Чудесна си, Бет. Какво си разбрала?

— Бил е в страхотно финансово затруднение, наистина страхотно. Освен това младата му приятелка забременяла и адвокатът ѝ преследвал Байрън за помощ. След като не получил такава, той се обърнал към семейство Давънъл.

Информационните шокове, помисли си Ейнсли, идват като приливни вълни.

— Страхотното затруднение изглежда съвсем логично — отвърна той. — Когато разговаряхме миналия път, ти ми каза нещо — че не би се изненадала, ако Байрън се е самоубил.

— Така ли изглеждат нещата? — сепнато попита Бет.

— Възможно е, макар че за момента не знаем нищо повече. Разкажи ми за финансовото затруднение.

— Имал е дългове от хазарт. Взел е заем от мафията в Маями. Много. Повече от два милиона долара. Заплашвали са, че ще го убият, и че ще отидат при Тиъдър Давънъл.

— Който нямаше да им даде и цент.

— Не бъди толкова сигурен. Всички, които са стигнали толкова нависоко като семейство Давънъл, имат какво да крият, а мафията може да разбере тайните им. Но ако Тиъдър им беше платил, това би означавало край на потока от пари за Байрън.

Ейнсли отново благодари на Бет и ѝ обеща да я държи в течение.

Хорхе се обади:

— Какво мислиш за идеята за самоубийство? Сериозно ли я приемаш?

— Приемам сериозно Сандра Санчес. А самоубийството току-що стана още по-вероятно. — Ейнсли му разказа за разговора си с Бет Ембри.

Хорхе леко подсвирна.

— Ако е вярно, онази Давънъл лъже. Гледах я по телевизията — приказваше за „варварското убийство“ на съпруга си. Какво ли крие?

Ейнсли вече имаше отговор. Беше се досетил от нещо, което още първия път му каза Бет Ембри. Само една дума: „гордост“. А Бет бе допълнила за семейството: „Общественият им облик трябва да е безупречен, да ги прави по-висши, даже свършени“.

— Ще разпитаме ли отново госпожа Давънъл? — попита Хорхе.

— Да, но по-късно. Първо нека разберем още някои неща.

Същия ден, сряда, следствието на окръг Дейд предаде трупа на Байрън Мадокс-Давънъл на жена му Фелиша, която съобщи, че траурната церемония и погребението на покойния ѝ съпруг ще се състоят в петък.

През по-голямата част от четвъртъка прислужниците в дома на Давънъл бяха заети с приготовленията за погребението и никой не обръщаше внимание на детективите от отдел „Убийства“. Малкълм Ейнсли обаче се качи с асансьора два етажа по-нагоре, за да се срещне със семейство Васкес, които се грижеха за патриарха на фамилията Вилхелм Давънъл. Сержантът откри прислужниците в апартамента им на третия етаж. Държаха се приятелски, услужливо и явно изпълняваха задълженията си. Да, бързо научили за убийството на Байрън и били шокирани. Да, „господин Вилхелм“ също знаел, макар че нямало да присъства на погребението, за да не се преуморява. Нито пък Ейнсли можел да се срещне с него веднага, защото спял.

Професионална медицинска сестра и отговорна, майчинска фигура в средата на петдесетте, Карина Васкес поясни:

— Старият господин няма много сили и спи доста, особено през деня. Но когато е буден, обратно на онова, което може да сте чули от семейството му, е с изключително здрав разум.

— Понякога оприличавам господин Вилхелм на точен стар часовник — допълни съпругът ѝ Франческо. — Все някога ще спре, но дотогава ще работи точно.

— Само мога да се надявам — каза Ейнсли, — че някой ден и за мен ще говорят така. — После продължи: — Смятате ли, че старият господин може да ми каже нещо за смъртта?

— Не бих се изненадала — отвърна Карина Васкес. — Той е в течение на всичко, което става в семейството, но не споделя много, а и ние с Франческо не го разпитваме. Зная, че господин Вилхелм често се буди нощем, така че може да е чул нещо.

Ейнсли им благодари и каза, че ще се върне по-късно.

Въпреки че нямате много време, Фелиша направи всичко възможно да устрои на покойния си съпруг пищно погребение. За церемонията избра огромната англиканска черква „Сейнт Пол“ в „Коръл Гейбълс“, разпрати съобщения до всички медии и направи публични изявления по УБЕК-ТВ. Магазините „Давънъл“ в Маями бяха затворени за три часа, за да могат да присъстват всички служители, които неофициално бяха предупредени, че ако използват това време за други цели, имената им ще бъдат записани. В заупокойната служба участваше пълен църковен хор, епископ, декан и каноник. Ковчегата носеха кметът, двама щатски сенатори и член на Конгреса на САЩ, привлечени от поканата на Давънъл като железни стружки от магнит. Черквата беше пълна. Тиъдър и Юджиния подозрително отсъстваха — все още не се бяха върнали от Милано.

Малкълм Ейнсли, Хорхе Родригес и Хосе Гарсия присъстваха на погребението и през цялото време оглеждаха събралото се множество. Въпреки новите подозрения за самоубийство, възможността Байрън Мадокс-Давънъл да е бил убит не бе елиминирана. А практиката показваше, че някои убийци изпитват болезнено привличане към погребението на жертвата си.

Три души от екипа за идентификация дискретно заснемаха със скрити камери присъстващите и регистрационните номера на автомобилите им.

През късния следобед на същия ден, когато детективите се бяха върнали на бюрата си в отдел „Убийства“, в офиса пристигна служител от имиграционната служба. Беше отведен при Гарсия.

Двамата вече се познаваха.

— Реших да ти донеса това — каза човекът от имиграционната служба. Той подаде на детектива плик. — Вътре са отпечатъците, които искаше. Току-що пристигнаха по електронната поща от Лондон.

— Много ти благодаря! — ентусиазиран, както винаги, просия Гарсия. Двамата размениха още няколко реплики и детективът изпрати госта си.

Гарсия изчака малко, докато Ейнсли завърши телефонния си разговор, после се отказа и отиде в съседния отдел за идентификация, за да се срещне с Хулио Верона.

Десет минути по-късно Гарсия се върна. Когато се приближи до Ейнсли, той извика:

— Хей, сержант, открихме следа — наистина гореща! Ейнсли рязко завъртя стола си.

— Онзи кучи син Холдсуърт — казах ти, че лъже. Кървавите отпечатъци по онзи малък часовник все пак са били негови, с абсолютна сигурност. Освен това в отдела за идентификация са получили анализа на кръвта. Кръвта по часовника е същата като на жертвата.

— Добре, Тате... — Някакъв вик откъм друго бюро го прекъсна:

— Повикване за сержант Ейнсли по седми канал.

Той даде знак на другите да изчакат, вдигна слушалката на телефона си и се представи. Отговори му женски глас.

— Обажда се Карина Васкес, сержант. Господин Вилхелм е буден и каза, че ще се радва да се срещне с вас. Струва ми се, че знае нещо. Но моля ви, елате бързо. Може да заспи по всяко време.

Ейнсли затвори слушалката и въздъхна.

— Страхотна новина, Хосе — дава ни много материал за работа. Но първо трябва да се погрижа за нещо друго.

На четвъртия етаж в дома на Давънъл, Карина Васкес придружи Ейнсли до просторна спалня с красива облицовка от светъл дъб и широки прозорци, които гледаха към Бискайския залив. Срещу тях имаше голямо легло с балдахин, в което, приповдигната на възглавници, лежеше слаба, съсухрена фигура — Вилхелм Давънъл.

— Това е господин Ейнсли — представи го госпожа Васкес. — Той е полицаят, с когото се съгласихте да се срещнете, господин Вилхелм. — Жената сложи един стол до леглото.

Човекът в леглото кимна.

— Седнете.

— Благодаря ви, сър. — Ейнсли седна, а Васкес му прошепна отзад:

— Имате ли нещо против да остана?

— Не. Бих искал да останете. — Нямахте да е излишно да има свидетел.

Ейнсли се обърна към стареца, който го наблюдаваше.

Въпреки възрастта и слабостта си Вилхелм Давънъл беше запазил излъчването си на патриарх, с лице, напомнящо на хищна птица, с голям, заострен нос. Напълно побелялата му коса бе рядка, но старателно сресана. Държеше главата си високо изправена и само отпуснатата кожа по скулите и шията му, воднистите очи и треперещата ръка издаваха почти вековното износване на тялото му.

— Жалко за Байрън. — Старецът говореше със слаб глас и Ейнсли трябваше да се напруга, за да го чува. — Беше малко безгръбначен, хич не го биваше за нашия бизнес, но аз го харесвах. Често идваше да ме вижда. Другите не го правят, прекалено са заети. Байрън понякога ми четеше. Знаете ли кой го е убил?

Ейнсли реши да бъде откровен.

— Не сме сигурни, че е убит, сър. Обмисляме възможността за самоубийство.

Изражението на стареца не се промени. Той като че ли се замисли, после отвърна:

— Не се изненадвам. Веднъж ми каза, че животът му бил празен.

Ейнсли бързо си записваше. Васкес му прошепна:

— Не губете време, детектив. Ако имате въпроси, бързо ги задавайте.

Ейнсли кимна.

— Господин Давънъл, през нощта на миналия понеделник или рано сутринта във вторник чухте ли някакъв шум, който може да е бил от изстрел?

Този път гласът на стареца беше по-силен.

— Чух изстрела. Високо. Разбрах точно какво е. Зная и по кое време беше.

— По кое време беше, сър?

— Няколко минути след пет и половина. Тук имам часовник със светещ циферблат. — С треперещата си ръка старецът посочи към нощното шкафче от лявата му страна.

Ейнсли си спомни, че според Сандра Санчес смъртта бе настъпила между пет и шест часа.

— Чухте ли нещо друго след изстрела, господин Давънъл?

— Да, прозорците ми бяха отворени. Няколко минути по-късно долу настъпи вълнение. И във вътрешния двор. Разнасяха се гласове.

— Разпознахте ли някой от гласовете?

— На Холдсуърт. Той е нашият...

Гласът на стареца се отнасяше.

— Да, зная, че е икономът — подтикна го Ейнсли. — Разпознахте ли други гласове?

— Струва ми се... Струва ми се, че беше... — Думите се провлачваха и той тихо каза: — Малко вода. — Васкес донесе и го подкрепяше, докато старецът пиеше. После очите на Вилхелм сънено се затвориха и главата му се отпусна назад. Сестрата го намести на възглавницата, после се обърна към Ейнсли.

— Засега това е всичко, детектив. Господин Вилхелм навярно ще спи седем-осем часа. Предупредих ви. — Тя намести стареца в леглото и каза: — Ще ви изпратя.

Когато излязоха от спалнята, сержантът се спря.

— Госпожо Васкес, зная пътя и мога да се оправя сам. Но искам да свършите нещо важно.

Тя любопитно го изглежда.

— Какво?

— По-късно може би ще се наложи да взема от вас показания под клетва за въпросите и отговорите, които току-що чухте. Затова ще ви бъда благодарен, ако отидете някъде и без да привличате вниманието, запишете всичко, за което си спомняте от разговора ни с господин Давънъл.

— Разбира се — обеща Карина Васкес.

По обратния път към отдел „Убийства“ Ейнсли се чудеше дали името, което Вилхелм Давънъл почти беше произнесъл, не е на

Фелиша.

— Искам заповед за арест на Хъмфри Холдсуърт във връзка с убийството на Байрън Мадокс-Давънъл — каза Малкълм Ейнсли.

Ейнсли, Хорхе Родригес и Хосе Гарсия стояха пред шефа си лейтенант Нюболд в кабинета му. Няколко минути преди това Ейнсли беше изредил уликите срещу иконома.

— Неговите отпечатъци бяха единствените върху часовника на бюрото, по който имаше кръв от жертвата. Ето защо, като се има предвид разстоянието между трупа и часовника, трябва да е бил вдигнат от Холдсуърт и поставен обратно на мястото му. По два от отпечатъците на Холдсуърт имаше кръв, макар че още не сме я идентифицирали. Холдсуърт излъга детектив Гарсия, че не е знаел нищо за убийството на Байрън Мадокс-Давънъл. В противоречие с твърденията на Холдсуърт Вилхелм Давънъл казва, че приблизително в 05:30 ч. в деня на убийството е чул висок изстрел, а после, няколко минути след това, гласа на иконома. Той го познава добре и е сигурен, че гласът е бил негов. Разнесъл се е под отворения прозорец на спалнята на господин Давънъл във вътрешния двор точно пред местопрестъплението.

— Всички ли смятате, че Холдсуърт е убиецът? — попита Нюболд.

— Казано честно, сър, не — отвърна Ейнсли. — Но имаме достатъчно основания да го задържим, да го поуплашим и да го накараме да проговори. Икономът знае всичко, което е станало там. И тримата сме единодушни по този въпрос. — Той погледна към другите двама.

— Сержантът е прав, сър — каза Гарсия. — И това е единственият начин, по който можем да изстискаме истината от него. Лейди Макбет съвсем сигурно няма да отвори здраво стиснатите си устни.

Родригес кимна в знак на съгласие.

— Ако одобря ареста — отвърна Нюболд, — какъв е планът ти, Малкълм?

— Да напиша заповедта довечера, после да намеря съдия, който да я подпише. Утре рано сутринта ще вземем патрулна кола, с която ще

приберем Холдсуърт. Фактът, че е с белезници в полицейски автомобил с решетки на прозорците, ще го накара да се замисли. Освен това, колкото по-бързо го приберем от дома на Давънъл, толкова по-добре.

— Като че ли това наистина е най-добрата ни възможност — каза лейтенантът. — Действайте.

Когато Ейнсли стигна в щатската прокуратура на Северозападна Дванайсета улица, беше привечер. Той бе телефонира на Кързън Ноулс. Прокурорът го чакаше.

Ейнсли описа уликите срещу Холдсуърт. Ноулс беше запознат със събитията.

— Струва ми се, че това е достатъчно за издаването на заповед за арест — призна той. — За да го осъдим, ще ни трябва повече, но предполагам, че можем да разчитаме на самопризнание. — Ноулс изглежда детектива. — Или може би има и нещо друго?

Преди да стане юрист, Ноулс бе работил като детектив в градската полиция в Ню Йорк и от собствен опит познаваше криволиците на един заплетен случай. Ейнсли обаче знаеше, че етиката му забранява да обсъжда възможното неправилно издаване на заповед за арест, и предпазливо отвърна:

— Винаги има алтернатива, господин прокурор, но засега Холдсуърт е основният ни заподозрян.

Ноулс се усмихна.

— Странното е, че когато видях местопрестъплението и тъй като малко познавах Байрън, първо си помислих за самоубийство. Но членовете на семейство Давънъл не се самоубиват, нали така?

Ейнсли не отговори.

Ноулс се изправи.

— Секретарката ми си отиде вкъщи. Нека да видим сега как се справям с компютъра.

Двамата отидоха във външния офис, където прокурорът с два пръста написа показанията на Ейнсли, распечата ги, а сержантът официално се закле и се подписа под тях. Последва заповед за арест.

— А сега — каза Ноулс — да видим кои съдии са на разположение. — Той извади списък с телефоните и адресите на трима

дежурни съдии. — Някакви предпочитания? — Той подаде списъка на детектива.

— Избирам Детман. — Ейнсли няколко пъти бе свидетелствал пред Исмаил Детман, а винаги беше от полза, ако съдията познава полицая, изискващ заповед за арест.

— Аз ще му телефонирам — каза Ноулс и след няколко минути добави: — Съпругата на съдията казва, че в момента вечерят, но съпругът ѝ щял се освободи, докато пристигнете у тях.

Съдията Детман, който живееше в малка къща в „Маями Шорс“, лично отвори вратата. Снажен, достолепен, с посивяваща коса, той въведе Ейнсли в кабинета си, в който госпожа Детман им поднесе кафе. Седнал срещу него, съдията вдигна поглед от документите, които му беше дал детективът.

— Доста бързо сте открили престъпника. Сериозни ли са уликите?

— Така смятаме, ваша светлост, такава е мнението и на щатския прокурор. — Ейнсли отново се държеше предпазливо, защото знаеше, че каквото и да се случи на следващия ден, бързо ще стане публично достояние.

Съдията сведе очи.

— Ноулс — да, бил е обвинител в много мои дела. Е, неговият печат е достатъчен за мен. — Детман взе писалка и се подписа.

Вкъщи Ейнсли нагласи будилника на 05:00 часа.

В 05:50 ч., все още по мръкнало, двамата с Хорхе Родригес влязоха в имението на Давънъл с необозначена полицейска кола, последвана от синьо-бял полицейски автомобил. В него имаше двама униформени полицаи, единият от които сержант.

Пред главния вход на къщата и четиримата излязоха от колите и по предварителна уговорка първи тръгна Родригес. Пред масивната двойна врата той натисна копчето на звънеца и го задържа в продължение на няколко секунди. След малко го натисна повторно, после няколко пъти подред. Отвътре се разнесе шум и някакъв мъжки глас извика:

— Сега, сега... Идвам!

Последва леко суетене и тропот и едно от крилата на двойната врата се откряна няколко сантиметра, задържано от верига. В процепа се показва лицето на иконома Холдсуърт.

— Полиция. Свалете веригата, моля — каза Родригес.

Стоманата издрънча и вратата се отвори изцяло. Четиримата видяха набързо облечения Холдсуърт — ризата му беше отчасти разгърдена и в момента навличаше сакото си. Когато видя групата, той възрази:

— За Бога! Какво толкова се е случило?

Хорхе се приближи и с ясен глас каза:

— Хъмфри Холдсуърт, имам заповед за вашето арестуване по обвинение в убийството на Байрън Мадокс-Давънъл. Предупреждавам ви, че имате право да мълчите... Не сте длъжен да разговаряте с мен или да отговаряте на каквито и да е въпроси...

Долната челюст на Холдсуърт увисна и на лицето му се изписаха ужас и съмнение.

— Моля ви! Почакайте! — задъхано рече той. — Трябва да е някаква грешка! Не може да съм аз...

Без да му обръща внимание, Хорхе продължи:

— Имате право на адвокат... Ако не можете да си позволите адвокат, ще ви бъде назначен...

— Не! Не! Не! — извика Холдсуърт и протегна ръка към документа, който държеше Родригес. Но Ейнсли бе по-бърз. Той се хвърли напред, сграбчи Холдсуърт за ръката и нареди:

— Млъкни и слушай! Няма никаква грешка.

Родригес каза на иконома:

— Сложете ръцете си на гърба.

Преди Холдсуърт да разбере какво става, вече му бяха сложили белезници. Ейнсли даде знак на униформените полицаи.

— Можете да го отведете.

— О, изслушайте ме! — умоляваше Холдсуърт. — Това не е честно, не е справедливо! Пък и трябва да кажа на госпожа Давънъл! Тя ще знае какво...

Но униформените полицаи го задърпаха към патрулната кола. Отвориха задната врата, наведоха главата на иконома и го набутаха вътре.

Полицаяите откараха Холдсуърт в офиса на отдел „Убийства“, сложиха го да седне в една от стаите за разпит и заключиха белезниците му за стола. Ейнсли и Родригес, които пристигнаха малко по-късно, го оставиха сам за около половин час, после заедно влязоха в стаята. Детективите седнаха с лице към арестанта до голямата метална маса.

Холдсуърт яростно ги изгледа, но когато заговори, вече беше по-спокоен, отколкото в къщата.

— Незабавно искам адвокат и настоявам да ми кажете...

— Замълчете! — вдигна ръка Ейнсли. — Искате адвокат и ще го получите. Докато адвокатът ви дойде, не можем да ви разпитваме или да отговаряме на въпроси. Първо обаче, трябва да прегледаме някои документи. — Сержантът даде знак на Родригес, който отвори една папка и извади бележник и формуляр.

— Цялото ви име, моля? — попита Родригес.

— Знаете го отлично — изръмжа Холдсуърт.

Ейнсли се наведе напред и спокойно каза:

— Ако ни сътрудничите, можем да свършим много по-бързо.

Последва пауза.

После икономът отговори:

— Хъмфри Хауърд Холдсуърт.

— Дата на раждане?

Когато приключиха с рутинната процедура, Родригес му подаде формуляра.

— Моля, подпишете това. Тук се казва, че са ви информирали за правата ви и че сте решили да не отговаряте на въпроси, докато не пристигне адвокатът ви.

— Как да го подпиша? — С лявата си ръка Холдсуърт посочи дясната, заключена с белезници за стола.

Родригес го освободи.

Докато икономът разтриваше китката си, недоверчиво взирайки се в отпечатания формуляр пред него, Ейнсли стана.

— Ще се върна след малко — каза на Хорхе и тръгна към вратата. Когато я отвори, надникна и извика, без да се обръща към

някого: — Хей, не носете още онези отпечатъци от Великобритания. Ще изчакаме адвоката.

Холдсуърт рязко обърна глава.

— Какви са тези отпечатъци?

— Съжалявам — поклати глава Ейнсли. — Не можем да разговаряме, докато не пристигне адвокатът ви.

— Почакайте малко — нетърпеливо рече Холдсуърт. — Колко време ще отнеме това?

Родригес сви рамене.

— Зависи от адвоката ви.

Икономът се ядоса.

— Искам да ми кажете за отпечатъците веднага!

— Значи искате да говорите, а не да чакате адвоката си, така ли? — попита Родригес.

— Да, да!

— Тогава не подписвайте формуляра, който ви дадох. Тук има друг, в който пише, че са ви съобщили правата ви и че вие сте решили...

— Няма значение! — Холдсуърт взе подадената му химикалка и се подписа. После се обърна към Ейнсли. — А сега ми кажете.

— Става дума за вашите отпечатъци. Взели са ви ги преди трийсет и шест години. — Гласът на сержанта бе тих и спокоен. — Поискахме да ни ги пратят от Великобритания. Те са идентични с онези по настолния часовник, открит на местопрестъплението. По тях има кръв от жертвата.

Последва мълчание. После Холдсуърт мрачно каза:

— Да, спомням си, че вдигнах проклетия часовник и го сложих обратно върху бюрото. Изобщо не се замислих.

— Защо убихте Байрън Мадокс-Давънъл? — попита Ейнсли.

Лицето на икономата се изкриви и той импулсивно отвърна:

— Не съм го убил аз! Изобщо нямаше убийство! Беше самоубийство, онзи идиот се самоуби!

С тези думи самообладанието на Холдсуърт се стопи. Стиснал главата си в ръце, той унило я клатеше и с пресекващ глас призна:

— Казах на госпожа Давънъл, че няма да стане... че полицаите са по-умни и че ще се разбере... Но не! Не поиска да ме послуша, тя знаела как трябва, знаела всичко!... Но сгреша. И сега — ето!

Когато вдигна поглед, очите му бяха пълни със сълзи.

— Онази стара работа във Великобритания — каза той. — Причината за отпечатъците. Аз съобщих...

— Знаем за това — увери го Родригес. — Това са дреболии, изобщо не се броят.

— Живея в Америка от петнайсет години. — Холдсуърт вече хълцаше. — Никога не съм си навличал неприятности, а сега обвинение в убийство...

— Ако всичко, което ни казахте, се потвърди, обвинението в убийство ще отпадне — успокои го Ейнсли. — Въпреки това положението ви е сериозно и от вас се иска пълно сътрудничество: да отговаряте на всички въпроси и да не скривате нищо.

— Питайте каквото искате. — Холдсуърт вдигна глава. — Ще ви кажа всичко.

Фактите, които им съобщих, бяха прости.

В 05:30 ч. Холдсуърт и Фелиша се събудили от силен изстрел. Те изскочили по нощници в коридора на първия етаж и влезли в спортната зала-кабинет на Байрън. Открили го мъртъв с полуотнесена глава. В дясната му ръка имало пистолет.

— Направо ми се догади, не знаех какво да правя — каза Холдсуърт. — Но госпожа Давънъл запази спокойствие. Винаги е била силна. Започна да дава нареждания. И двамата смятахме, че сме единствените будни в цялата къща.

Според Холдсуърт Фелиша казала: „Никой не трябва да разбере, че съпругът ми се е самоубил“. Тя обяснила, че това би означавало ужасен позор за семейството ѝ и че господин Тиъдър никога не би ѝ простил, ако допуснела самоубийството да се разгласи, затова трябвало да направят така, че да изглежда като убийство.

— Опитах се да я убедя, че няма да се получи — продължи икономът. — Предупредих я, че полицаите са умни и че всичко ще излезе наяве, но тя не ме послуша. Каза, че е била с телевизионни репортери на различни местопрестъпления и че знаела точно какво да направи. Освен това настояваше да запазя лоялност, твърдеше, че дължа на Давънъл много, което беше вярно, но сега ми се иска...

— Да се придържаме към фактите — прекъсна го Ейнсли. — Какво стана с пистолета?

— Госпожа Давънъл го взе от ръката на мъртвеца. Беше едно от оръжията, които държеше в шкафа си.

Ейнсли си спомни отрицателния отговор на Фелиша, когато я попита дали е пипала или местила нещо, докато е била сама в стаята с трупа на съпруга си.

— Къде е сега пистолетът?

Холдсуърт се поколеба.

— Не зная.

Родригес вдигна поглед от бележките, които си водеше.

— Ами, знаете, разбира се. Или поне имате някакво предположение.

— Всъщност госпожа Давънъл ме попита как да се избави от пистолета, така че никога да не го открият. Посъветвах я да го хвърли в някой канал — имаше един наблизо.

— Тя послуша ли ви?

— Не зная. Не исках да зная. И това е истината.

Родригес продължи да го притиска:

— Ами онази работа навън — насилената френска врата, стъпките? Кой ги направи?

— Страхувам се, че аз. Използвах голяма отвертка за вратата, а за стъпките взех собствените си маратонки „Найки“.

— На госпожа Давънъл ли беше идеята?

Холдсуърт го погледна засрамено.

— Не, моя.

— Къде са сега отвертката и маратонките?

— Същата сутрин, преди да пристигне полицията, ги изхвърлих в една кофа за боклук нататък по улицата. На следващия ден я бяха изпразнили. Проверих.

— Това ли е всичко? — попита Ейнсли.

— Така ми се струва... А, имаше още нещо. Госпожа Давънъл донесе сапун и топла вода и изми ръката на господин Байрън, онази, с която държеше пистолета. Каза, че трябвало да изчисти следите от барут — и това била научила, когато ходила с хората от телевизията.

— А вие научихте ли нещо от всичко това? — попита Родригес.

Холдсуърт за първи път се усмихна.

— Само че съм бил прав, че полицаите са умни.

Ейнсли сподави собствената си усмивка и каза:

— Не ставайте прекалено самоуверен, все още има неща, за които ще трябва да отговаряте. С лъжите си предизвикахте полицейско разследване, помогнали сте за укриване на улики и сте фалшифицирали доказателства. Така че засега ще ви задържим тук.

Малко по-късно униформен полицаи отведе Холдсуърт в една от килиите.

Когато останаха сами, Хорхе попита Ейнсли:

— Какво ще правим сега?

— Време е да изкажем уважението си на Фелиша Давънъл.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Фелиша Давънъл я нямаше вкъщи. Беше 07:50 часът. Никой не знаеше къде е отишла.

Карина Васкес поясни:

— Единственото, което зная, е, че госпожа Давънъл доста припряно излезе. Беше разстроена. После чух колата й. — В отсъствието на иконом медицинската сестра на Вилхелм Давънъл очевидно бе поела отговорността и за долните етажи. Тя добави: — Може да е нещо свързано с господин Холдсуърт. — Сестрата се взря в лицата на полицаите. — Вие го отведохте, нали? Арестувахте ли го? Жена му беше отчаяна. Сега разговаря по телефона, опитва се да намери адвокат.

— Случват се разни неща — неопределено отвърна Ейнсли. — Както навярно ви е известно, тук е била извършена измама, дадени са лъжливи показания.

— Досещах се — призна Васкес. После я осени внезапна мисъл. — Може би госпожа Давънъл е отишла да ви търси.

— Възможно е — съгласи се Родригес. Той се обади по радиотелефона в отдела, после каза на Ейнсли: — Не, не е ходила там.

Разнесоха се забързани стъпки. Появи се Франческо Васкес. Камериерът задъхано каза:

— Госпожа Давънъл е в телевизионното студио на УБЕК! Току-що съобщиха, че в осем часа ще говори за смъртта на съпруга си.

— Това е след три минути — рече Ейнсли. — Къде има телевизор?

— Последвайте ме — каза госпожа Васкес и всички се запътиха по коридора към домашната кинозала, оборудвана със сложна апаратура. Гигантски телевизионен екран покриваше по-голямата част от една от стените. Франческо Васкес се приближи до контролния пулт, включи телевизора и на екрана се появи образ — крайт на някаква реклама, — придружен от поразителен звук, бликащ отвсякъде. Последва надпис: „УБЕК — сутрешни новини“, после се появи говорителка, която съобщи:

— Изключително за УБЕК — важно съобщение за смъртта на Байрън Мадокс-Давънъл, за която се смяташе, че е убийство. Тук е госпожа Фелиша Мадокс-Давънъл, управителен директор на станцията.

После показаха отблизо лицето на Фелиша. Беше удивително красива. Ейнсли предположи, че за това е помогнал гримьорът. Изражението ѝ бе сериозно.

— Можете да седнете — Карина Васкес посочи към двата реда кресла.

— Не, благодаря — отказа Ейнсли. Двамата с Родригес останаха прави, семейство Васкес също.

С ясен и спокоен глас, като гледаше право към камерата, Фелиша започна:

— Дойдох тук с цялото дължимо смирение и разкаяние, за да направя публично признание и да се извиня. Признанието ми е, че моят съпруг Байрън Мадокс-Давънъл не беше убит, както твърдах аз, а също и други по мое искане. Байрън умря от собствената си ръка — той се самоуби. Мъжът ми е мъртъв и вече не носи нито вина, нито отговорност за каквото и да е. Но аз трябва да поема и вината, и отговорността си. До този момент лъжех за начина на смъртта му, мамех приятелите и семейството си, правех неверни изявления пред медиите и полицията, скривах улики и фалшифицирах доказателства. Не зная какво наказание ще платя за всичко това. Каквото и да е, ще го приема. Приятели мои, скъпи съграждани от Маями, господа полицаи и телевизионни зрители — извинявам се на всички вас. А сега, след като си признах и се извиних, ще ви кажа защо извърших тази погрешна постъпка.

— Тази кучка пак ни изигра — прошепна на Родригес Ейнсли.

— Разбрала е, че Холдсуърт ще се предаде — тихо отвърна Хорхе, — затова е побързала да ни изпревари.

Ейнсли сбърчи лице.

— Сега ще изплува от тази гадост свежа като пролетно цвете.

— Трябваше да станете още по-рано, за да надхитрите госпожа Давънъл — обади се Карина Васкес.

Със смирен, но ясен глас Фелиша продължаваше:

— Още от най-ранното си детство споделях възгледите на другите от моето семейство и смятах самоубийството за нещо срамно

— проява на страхливост, бягство от отговорност. Разбира се, съвсем различно е, когато някой иска да сложи край на ужасните мъки, предизвикани от смъртоносна болест. Но случаят със смъртта на моя съпруг Байрън Мадокс-Давънъл не е такъв. Нашият брак не беше удовлетворителен в нито едно отношение. За моя най-дълбока скръб аз нямам деца...

Докато гледаше и слушаше, Ейнсли се чудеше колко ли се бе подготвяла за този театър Фелиша. Макар че думите ѝ звучаха спонтанно, той се съмняваше. Може би дори използваше телепромтър — беше разполагала с достатъчно време, за да копират текста, а в крайна сметка тя ръководеше станцията.

— Трябва да изясня един въпрос — продължаваше Фелиша. — Вината за онова, което извърших, нося единствено аз. Един от служителите в дома ми дори настоя да не го правя. Постъпих неблагоприятно и не го послушах. Специално държа той да не бъде обвиняван в нищо...

— Откача Холдсуърт от кукичката — прошепна Родригес.

— Не зная — каза Фелиша — какви проблеми, действителни или измислени, са накарали съпруга ми да сложи край на живота си...

— Адски добре го знае — прибави Хорхе.

Ейнсли се обърна.

— Губим си времето тук — рече той. — Да вървим.

Гласът на Фелиша отекваше след тях...

От бюрото си в отдел „Убийства“ Ейнсли телефонира на Кързън Ноулс.

— Да, гледах новините — каза прокурорът в отговор на въпроса на сержанта. — Ако има награда „Еми“^[1] за „лицемерие в действителния живот“, непременно трябва да номинират госпожа Давънъл.

— Мислите ли, че и другите ще са на това мнение?

— Не. Освен циничните прокурори и ченгета, всички останали ще повярват, че е чудесна и благородна — истинска представителка на династията Давънъл.

— Какво ще кажете за повдигане на обвинение?

— Вие се шегувате, разбира се.

— Нима?

— Малкълм, единственото, с което разполагате срещу тази жена, е, че е дала невярна информация на полицаи и е възбудила разследване — това са ненаказуеми простъпки. Но да я изправим пред съда, особено след като е от семейство Давънъл и има най-добрите адвокати, които могат да се купят с пари... Никой прокурор тук няма да се заеме със случая. И ако продължавате да се чудите, ще ви кажа, че се качих на горния етаж и разговарях с Адел Монтесино. Тя е съгласна с мен.

— Значи ще я оставим на мира, така ли?

— Разбира се. И никой да не е посмял да твърди, че американският закон прави разлика между богатите и не толкова богатите. Ще отменя заповедта за арест.

— Изглежда сте скептик по отношение на нашата система, господин прокурор.

— Това е хронична болест, Малкълм. Ако чуете за някакво лекарство, съобщете ми го.

С това случаят „Мадокс-Давънъл“ като че ли приключваше. С два послеписа. Първият беше телефонно съобщение за Ейнсли от Бет Амбри, която го молеше да ѝ се обади.

Както бе обещал, той държеше Бет в течение на събитията. Засега обаче тя не беше публикувала никакъв материал. Когато ѝ телефонира, той я попита защо.

— Защото съм станала стара и мекушава, а не като едно време — абсолютен непукист — отвърна му тя. — Ако напиша защо Байрън се е самоубил, ще трябва да обясня, че е имал комарджийски дългове към мафията, което няма да има значение, но ще трябва да дам и името на забременялото момиче, а тя е мило хлапе и не го заслужава. Между другото искам да се срещнеш с нея.

— Знаеш, че Фелиша излъга, когато каза, че не знае защо се е самоубил Байрън.

— Представата на Фелиша за истината е онази част от нея, която я устройва в момента — потвърди Бет. — А сега за момичето. Тя има адвокатка и ми се струва, че я познаваш — Лайза Кейн.

— Да, познавам я. — Ейнсли харесваше Кейн. Бе млада, интелигентна и често работеше като обществен защитник на онези, които не можеха да си позволят адвокат. Разликата при Кейн беше, че въпреки ниското възнаграждение, което получаваха обществените

защитници, тя правеше всичко възможно, за да помогне на клиентите си.

— Можеш ли да се срещнеш с нея утре?

Ейнсли се съгласи.

Лайза Кейн бе трийсет и три годишна, но изглеждаше десет години по-млада. Имаше къса червена коса, невинно лице без никакъв грим и когато се срещна с Ейнсли, носеше джинси и памучна тениска.

Срещата се проведе в разнебитен триетажен блок в прочутия с престъпността си квартал на Маями „Либърти сити“. Ейнсли пристигна сам с необозначена полицейска кола, а Лайза — с прекрасен фолксваген тип „калинка“.

— Не съм сигурен защо съм тук — каза той. Всъщност го бе довело любопитството му.

— Двамата с клиентът ми се нуждаем от съвет, сержант — отвърна Лайза. — Бет каза, че ще можете да ни помогнете. — Тя тръгна към стълбището и детективът я последва до третия етаж, като заобикаляше отпадъците и животинските изпражнения по пътя. Излязоха на балкон с ронещ се цимент и ръждив парапет. Лайза спря пред една от вратите и почука. Отвори им млада жена, навярно в началото на двайсетте. Тя покани двамата си гости.

— Влезте, моля.

Лайза ги представи.

— Това е Серафин... Сержант Ейнсли.

— Благодаря, че дойдохте. — Момичето протегна ръка, детективът я стисна, като се оглеждаше наоколо.

За разлика от мръсотията навън малкият апартамент блестеше от чистота. Серафин беше привлекателно, спокойно момиче, облечено в тениска на, цветя и син клин. Кафявите ѝ очи сериозно наблюдаваха детектива.

— Съжалявам за обстановката навън — с дълбок, мек глас каза тя. — Байрън искаше аз да... — После рязко поклати глава и замълча.

— Байрън искал да намери по-добро място за Серафин — поясни Лайза Кейн, — но им попречили други неща. — После посочи с ръка. — Да седнем.

Когато седнаха, Серафин отново заговори, като гледаше Ейнсли в очите.

— Нося децата на Байрън. Навярно го знаете.

— Децата ли?

— Докторът ми каза вчера. Близнаци са — усмихна се тя.

— Има малко предистория — рече Лайза. — Байрън Мадокс-Давънъл и Серафин се срещнали, защото тя го снабдявала с наркотици. Двете с нея се запознахме, когато успях да постигна условното ѝ освобождаване след обвинение в трафик на наркотици. Сега вече е чиста, условният срок изтече и Байрън престанал да взима наркотици месеци преди да умре. Никога не е бил сериозен наркоман.

— Аз обаче се срамувам — каза Серафин, като погледна към Ейнсли, после извърна очи. — Когато се случи, бях отчаяна...

— Серафин има четиригодишен син, Дейна — продължи Лайза. — Беше самотна майка, без издръжка, не можеше да си намери работа, а тук няма много възможности да намериш пари за храна...

— Виждам го непрекъснато — с разбиращ глас каза Ейнсли. — И къде се вписва в тази картина Мадокс-Давънъл?

— Ами, предполагам, че двамата със Серафин си подхождаха, някак си взаимно задоволяваха нуждите си. Във всеки случай Байрън започнал да идва тук, за да се измъкне от другия си живот и Серафин успя да го отучи от наркотиците — самата тя никога не е взимала. Може би не е било любов, но това няма значение. Байрън имаше малко пари, очевидно не много, но достатъчно, за да ѝ помага. Купуваше ѝ разни неща — Лайза посочи към мебелите около нея, — даваше на Серафин пари за храна и за наема и тя престана да продава наркотици.

„Естествено, че Байрън е имал пари — помисли си Ейнсли. — Не можеш да си представиш колко.“

— И се любели, разбира се — прибави Лайза.

— Нямах намерение да забременявам — намеси се Серафин, — но нещо се обърка. Когато Казах на Байрън, той като че ли нямаше нищо против, каза, че ще се погрижи за всичко. Тревожеше се обаче за нещо друго, наистина се тревожеше, и един път каза, че бил хванат в миши капан. Беше точно след като престана да идва.

— Говорим за преди около месец. По това време свършили и парите — продължи Лайза. — Тогавя Серафин ми се обади за помощ. Опитах се да телефонирам в дома на Давънъл, но не успях да се

свържа с Байрън, а той не отговори на съобщенията ми. „Добре тогава“, казах си аз, и отидох в „Хавършам“ и... нали знаете? „Ние, Народът“.

Ейнсли знаеше. Престижната адвокатска кантора „Хавършам“ имаше толкова много важни партньори, че пълното ѝ название заемаше цели два реда. Освен това бе добре известно, че фирмата представлява повечето от интересите на Давънъл.

— Постигнахте ли някакъв резултат? — попита той.

— Да — отвърна Лайза, — и точно затова се нуждаем от съвета ви.

Адвокатската кантора „Хавършам“, както се оказа от разказа на Лайза, проявила достатъчно благоразумие, за да приеме неизвестната млада адвокатка сериозно и да се отнесе към нея с уважение. Кейн се срещнала с един от партньорите на име Джафрърс, който я изслушал и ѝ обещал да проучи жалбата на клиентката ѝ. Няколко дни по-късно Джафрърс телефонираше на Лайза и ѝ определил нова среща, която, както се оказало, станала около седмица преди самоубийството на Байрън Мадокс-Давънъл.

— Не си губиха времето — каза Лайза. — Очевидно отговорността на Байрън беше потвърдена, така че „Хавършам“ бяха съгласни на финансова издръжка за Серафин, но при едно условие. Името Давънъл не трябваше никога, когато и да било, да се използва във връзка с детето ѝ. Бе предвидено и средство, което да го гарантира.

— Какво средство? Каква гаранция? — попита детективът.

Серафин, обясни Лайза, трябвало да удостовери под клетва в официален документ, че бременността ѝ е резултат от оплождане от банка за сперма и че донорът е анонимен. После щяла да бъде получена документация от истинска банка за сперма, която да потвърди заявлението ѝ.

— Навярно срещу голямо дарение — предположи Ейнсли. — А колко пари бяха определени за Серафин?

— Петдесет хиляди годишно. Но това е преди да разберем, че са близнаци.

— Не е достатъчно дори само за едно дете.

— Така си помислих и аз. Затова поискахме съвета ви. Бет каза, че ви били известни някои неща за семейството и че ще знаете накъде да се насочим.

Серафин внимателно слушаше.

— Как приемате тези неща с банката за сперма? — попита я детективът.

Момичето сви рамене.

— Единственото, което ме интересува, е децата ми да живеят на по-добро място и да получат най-доброто образование. Ако трябва, ще подпиша всякакъв документ, за да го постигна, дори да не е вярно. Името Давънъл също не ме интересува. Моето е също толкова хубаво, може би още по-хубаво.

— Как всъщност е фамилното ви име?

— Евърс. Чували ли сте го?

— Да, чувал съм го. — Ейнсли си спомни Медгър Евърс, един от лидерите на движението за граждански права през 60-те години, ветеран от Втората световна война, застрелян от бял сегрегационист, сега излежаващ доживотна присъда за това престъпление.

— Роднини ли сте? — попита Ейнсли.

— Далечни, струва ми се. Във всеки случай, ако едно от децата ми е момче, решила съм да го кръстя Медгър.

— А ако е момиче, можете да го кръстите Майрли. — Някога детективът се беше запознал с бившата съпруга на Евърс, в момента — под името Майрли Евърс-Уилямс — председателка на борда на директорите на Националната асоциация за напредък на цветнокожите.

— Не съм се сецала за това — отново се усмихна Серафин. — Може би ще го направя.

Ейнсли си спомни за разговора си с Фелиша Давънъл, когато му бе казала, че Байрън получава четвърт милион долара годишно, плюс луксозен живот, без да прави нищо в замяна. И после нетърпеливите ѝ думи: „За нашето семейство тези пари са жълти стотинки“.

— Ето съвета ми — каза той на Лайза. — Поискайте двеста хиляди долара годишно, докато близнаците не навършат двайсет години, като половината от сумата се плаща на Серафин за ежедневни разходи, а другата половина да остане под попечителство за образованието на децата и вече родения ѝ син...

— Дейна.

— В сумата трябва да се предвиди и образованието на Дейна. Настоявайте на тази сума и ако „Хавършам“ — което всъщност означава Давънъл — откажат или се опитат да се пазарят, кажете им да забравят за клетвата и за банката за сперма, и че ще отнесете случая до съда, че ще претендирате за името Давънъл и всичко останало.

— Начинът ви на мислене ми харесва — каза Лайза. После погледна разколебано. — Обаче тяхното предложение беше съвсем различно.

— Направете го — настоя Ейнсли. — А, ако искате, опитайте се да предадете на госпожа Давънъл, че идеята за това уреждане на нещата идва от мен. Може да помогне.

Лайза продължително го изгледа, но само кимна:

— Благодаря ви.

Четирийсет и осем часа по-късно Ейнсли си беше вкъщи, когато му телефонира Лайза Кейн. Говореше задъхано.

— Направо не мога да повярвам! Тук съм със Серафин и току-що ни се обадиха от „Хавършам“. Приемат всичко, без никакви промени, без спорове, точно както аз... Не!... точно както вие предложихте.

— Сигурен съм, че начинът, по който сте се справили с...

Лайза не го слушаше.

— Серафин ми каза да ви предам, че сте чудесен. Според мен също!

— Знаете ли случайно дали госпожа Давънъл...

— Майк Джафърс от „Хавършам“ ѝ телефонира с вашето съобщение и тя е отговорила, че иска да се срещнете. Казала е, че иска да ѝ се обадите вкъщи, за да определите среща. — Гласът на Лайза се промени. Любопитството ѝ бе прекалено силно, за да успее да го овладее. — Да не би между вас двамата да има нещо?

Ейнсли се засмя.

— Освен малко игра на котка и мишка — нищо друго.

— От това преживяване научих едно нещо — каза Фелиша Давънъл. — Да съм внимателна, когато разговарям с интелигентен

детектив, особено ако е бил свещеник. Наистина може да ти струва много.

Двамата с Малкълм Ейнсли бяха в същата гостна, в която се бяха срещнали първия път. Сега обаче той седеше на удобно кресло, което съответстваше на креслото на Фелиша и беше съвсем близо до него. Тя бе красива както винаги, но по-спокойна, очевидно защото смъртта на Байрън вече не представляваше загадка, запълваща пространството помежду им.

— Като че ли сте се поразровили в миналото ми — рече Ейнсли.

— Телевизионната ми станция има ефикасен отдел за разследване.

— Е, надявам се, че са се погрижили да разполагат с достатъчно жълти стотинки, за да изпълнят условията на договора.

— Туш! — Тя отметна глава назад и се разсмя. — Малкълм — ако мога да те наричам така, започвам все повече да те харесвам. — Фелиша замълча, после продължи: — Докладът за теб, който ми подготвиха, беше изключително хвалебствен. Накара ме да се зачудя.

— Защо, госпожо Давънъл?

— Фелиша, моля!

Той кимна. Инстинктът му подсказваше в каква посока отива разговорът и не бе уверен как да се справи с него.

— Чудя се защо все още си полицай, след като очевидно имаш качества за много повече.

— Харесва ми да съм ченге. — После след моментно колебание прибави: — Фелиша.

— Това е абсурдно! Имаш отлично образование, учен, защитил докторат. Написал си книга по сравнителни религии, която все още масово се цитира...

— Бях съавтор и това беше отдавна.

Фелиша махна с ръка и продължи:

— Всичко показва, че си мислеща личност. Така или иначе, имам предложение. Защо не постъпиш в организацията „Давънъл“?

Той се стресна.

— Като какъв?

— О, не зная точно, още не съм се консултирала. Но винаги имаме нужда от умни хора и ако решиш да дойдеш при нас, ще намерим нещо, съответстващо на способностите ти.

— Думите ѝ бяха придружени от лека усмивка, после Фелиша протегна ръка и докосна с връхчетата на пръстите си дланите на Ейнсли. Тя леко ги прокара по кожата му и допирът бе като паяжина, загатващ за обещание. — Сигурна съм, че каквото и да стане, така ще се сбlijим. — Жената навлажни устните си с език. — Ако това те интересува.

Да, интересуваше го — все пак беше човек. Изкушението предизвика у него душевна и физическа възбуда. После се събуди прагматизмът му. Той си спомни думите на Бет Ембри: „Фелиша направо яде мъже за закуска... Ако те е харесала на вкус, ще опита отново... Тя е царица с истинско жило“.

С жило или не, щеше да е вълнуващо да бъде разкъсан от Фелиша и да потъне в меда ѝ — навярно си струваше, независимо от крайния резултат. Ейнсли бе имал любовна връзка, за която не съжеляваше дори сега, въпреки злобата на Синтия. Там, където управляваше страстта, обикновенният морал често заемаше второстепенно място. Часовете, прекарани в слушане на изповеди, бяха доказали това. В неговия случай обаче, помисли си той, епизодът със Синтия му беше достатъчен. Карън бе бременна с второто им дете и не беше време да се впуска в бесния ритъм на Фелиша.

Той докосна ръката ѝ.

— Благодаря ти. После мога да съжелявам. Но ще оставя нещата такива, каквито са.

Фелиша дори не трепна. Без да престава да се усмихва, тя се изправи и официално протегна ръка.

— Кой знае? — отвърна госпожа Давънъл. — Пътищата ни могат отново да се пресекат.

Докато шофираше обратно към отдел „Убийства“, Ейнсли си напoмни, че ако не се смятаха послеписите, „аферата Давънъл“ беше продължила само седем дни. Струваха му се много повече. Сега нямаше търпение да чуе доклада на Ръби Боуи.

[1] Ежегодни награди на Националната академия за телевизионно изкуство и наука на САЩ. — Бел.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Боуи ѝ трябваха точно единайсет дни, за да провери дали Елрой Дойл е казал истината по време на „изповедта“ пред Малкълм Ейнсли. До единайсетия ден все още оставаха важни въпроси: дали Дойл е убил семейство Есперанца по начина, по който твърдеше? И беше ли убил семейство Икеи?

Дори и двата отговора да бяха положителни, разбира се, щеше да стои основният въпрос: дали наистина не е убил общинския съветник Густав Ърнст и съпругата му Елиънър? И в крайна сметка дали има друг убиец, който точно имитира почерка на Дойл и все още е на свобода?

Боуи започна разследването си в полицейското управление на Метро-Дейд във внушителната му сграда на Северозападна Двайсет и пета улица. Първият ѝ въпрос беше дали детективът, занимавал се преди седемнайсет години с двойното убийство на Есперанца, продължава да работи там.

— Било е преди да постъпя тук — отговори ѝ лейтенантът в отдел „Убийства“. Той протегна ръка към лавицата с номерирани дела. — Да видим какво имаме. — След като прелисти няколко страници, той каза: — Да, ето го. Есперанца, Кларънс и Флорентайна, неразрешен случай, все още официално открит. Да не би вие да го разрешите вместо нас, детектив?

— Като че ли има такава възможност, сър. Но първо бих искала да поговоря с онзи, който е водил разследването.

— Това е бил Арчи Люис, пенсиониран преди шест години, живее някъде в Джорджия — прочете в папката пред себе си лейтенантът. — Сега случаят е към групата за повторно разследване. И при вас има такава, нали?

— Да.

Групите за повторно разследване се занимаваха със стари, неразкрити сериозни престъпления, особено убийства, които се подлагаха на проверка с помощта на новите технологии. Полицейските управления, в които имаше такива групи, постигаха изненадващи

успехи в разкриването на, както се надяваха извършителите им, отдавна забравени престъпления.

— Членовете на групата въртят старите случаи помежду си — каза лейтенантът. — В момента с убийството на Есперанца се занимава Вик Краули.

Детектив Краули, който се появи скоро след това, беше оплешивяващ и отзивчив.

— Прегледах онова старо дело — каза на Ръби той. — Реших, че не можем да направим нищо. Случаят е мъртъв като самите Есперанца.

— Може би сме в състояние да го задвижим. — Боуи разказа как Елрой Дойл признал за убийството на Есперанца преди екзекуцията си, макар че истинността на изповедта му продължаваше да е под въпрос. — Бих искала да прегледам докладите във вашето дело и да видя дали нещо подкрепя версията на Дойл.

— И после какво? Ще ексхумирате онзи тип и ще повдигнете обвинение срещу него, така ли? О, добре, предполагам, че имате основание. Хайде да потърсим сами.

Краули я отведе в хранилището. Дебелото дело „Есперанца“ овехтяваше в един шкаф. Взеха го и се върнаха на бюрото на Краули.

— Ето онова, което ви трябва, струва ми се. — Той ѝ подаде официалния доклад за извършване на престъпление.

На третата страница Боуи откри квитанцията от отдел „Веществени доказателства“, в която се описваха предметите, взети от местопрестъплението на двойното убийство: „клипс от монета, цвят златен, инициали ХБ“. В доклада на водещия разследването пишеше, че клипсът навярно е изпуснат от убиеца, тъй като инициалите не са на някоя от жертвите, а най-близкият им роднина — племенникът им — казал на полицията, че не го е виждал преди.

— Това трябва да е едното доказателство — обясни на Краули тя. — Дойл е казал на сержант Ейнсли, че е взел клипса при друг грабеж и че после го е изпуснал, когато е бягал от дома на Есперанца.

— Искате ли да видите самия клипс? Предполагам, че все още е в отдел „Веществени доказателства“.

— Мисля, че ще е най-добре да го видя. В противен случай някой сигурно ще ме попита защо не съм го направила.

— Нима винаги не се държат с нас така?

Краули направи за Ръби копие на квитанцията, после отведе младата полицайка в голяма самостоятелна сграда — отдел „Веществени доказателства“, в чиито препълнени подземия и строго охранявани стаи се съхраняваха останките от безброй престъпления.

С изненадваща бързина откриха два прашни кашона с улики от седемнайсетгодишния случай на двойно убийство и когато отпечатаха първия, видяха блестящия клипс в найлоново пликче. Ръби го разгледа отблизо и забеляза гравирани инициали „ХБ“.

— Не е потъмнял, трябва да е от истинско злато — отбеляза Краули. — Чудя се кой ли е бил този „ХБ“.

— Тъкмо това трябва да разбере — каза Ръби.

Криминалният архив на Метро-Дейд се намираше в друга част на главната сграда на полицейското управление. Тук се съхраняваха криминалните доклади от двайсет и седемте общини на града за последните двайсет години. Най-новите доклади бяха вкарани в компютър, а по-старите бяха филмирани. Както и в цялата сграда, офисите тук бяха чисти, добре осветени и модерни.

Златният клипс се споменаваше в бележките, които Ръби Боуи бе направила върху записа на изповедта на Елрой Дойл: „Гепих я при един грабеж, няколко месеца преди да пречукам онез тъпаци“.

Тя реши да започне търсенето в докладите за грабежи, датиращи три месеца отпреди убийството на Есперанца, извършено на 12 юли 1980 година.

— Имате ли представа с какво се захващате? — попита я служителката в архива. — Можете да си ровите цели седмици. — Тя взе една от касетите с микрофилми. — Ето тук са докладите за извършените престъпления в Дейд само за един ден през 1980 година. — Това са около хиляда и петстотин микрофилмирани страници, включително грабежи, обири, кражби, изнасилвания, побои... какво ли не! Така че за докладите от три месеца ще се наложи да проверите трийсетина хиляди страници.

— Не можем ли да отделим само грабежите?

— Сега да — с компютър. Старата информация обаче е на микрофилми. Няма начин.

Ръби въздъхна.

— Колкото и време да ми отнеме, непременно трябва да открия един случай на грабеж.

— Успех — пожела ѝ жената. — В окръг Дейд се извършват средно по седемнайсет хиляди грабежа на година.

С напредването на часовете очите на Ръби Боуи натежаваха. Седеше в главния офис на криминалния архив и гледаше екрана на последен модел микропринтер „Канон“, който можеше да чете микрофилми и да принтира необходимото. Микрофилмираните страници бяха копия на стандартни полицейски формуляри — доклади за извършени престъпления. Стандартизацията им правеше проверката по-бърза, защото всеки формуляр започваше с графа „вид престъпление“ и Ръби преглеждаше цялата страница само в случай, че в графата пишеше „грабеж“. Малко по-долу имаше „характер на престъплението“ и когато беше класифицирано като „въоръжен грабеж“, полицайката обръщаше на документа специално внимание, защото смяташе, че Елрой Дойл най-вероятно е извършил точно такъв. Още по-надолу имаше графа „отнета собственост“ и ако не се споменаваше за златен клипс, тя продължаваше нататък.

Първият ден не даде никакви резултати и привечер Ръби се отказа, след като се уговори да продължи търсенето на следващата сутрин.

Вторият ден също завърши безплодно, макар че Ръби вече преглеждаше микрофилмите на висока скорост — беше се научила да обръща внимание единствено на грабежите. До вечерта тя бе прегледала пет микрофилмови касети.

На следващата сутрин, докато нагласяваше нова касета в микропринтера, тя обезсърчено се чудеше дали този грабеж изобщо е бил извършен, както твърдеше Елрой Дойл. И ако бе така, дали изобщо бяха докладвали за случая? Тези въпроси я измъчваха през следващите два часа, докато постепенно осъзнаваше колко много работа ѝ остава.

Изведнъж вниманието на Ръби беше привлечено от случай на въоръжен грабеж, докладван под номер 27422-Ф, от 18 април 1980 година. В 00:15 ч. бил извършен грабеж пред нощния клуб „Каръсел“ на „Грейтигни драйв“ в „Маями лейкс“. Тя увеличи картината, за да се запознае с подробностите. Крадецът извадил нож, приближил се до

жертвата си, мъж на име Харолд Бейърд, и поискал всичките му пари и бижута. Били откраднати четиристотин долара в брой, два пръстена по сто долара всеки и златен клипс на стойност двеста долара. Клипсът носил инициалите на жертвата „ХБ“. Престъпникът се описваше в доклада като „много едър бял мъж, самоличност неизвестна“.

С въздишка на облекчение Ръби натисна бутона за принтиране и протегна ръка към появилото се от отвора копие на доклад 27422-Ф. После се облегна — бе открила доказателство, че Дойл поне отчасти казваше истината.

А сега — към Тампа.

Когато се върна на бюрото си в отдел „Убийства“, Ръби телефонира в полицейското управление в Тампа, откъдето я свързаха с детективското бюро, а после и с неговото звено „Убийства“. Там ѝ отговори детектив Шърли Джазмънд.

— Тук имаме информация — каза Ръби — за един ваш стар случай — семейна двойка на име Икеи, вероятно убити през 1980 година.

— Съжалявам, тогава още съм била ученичка в пети клас — засмя се детектив Джазмънд, но прибави: — Обаче някъде съм чувала това име. Как се пише?

Ръби продиктува името.

— Проверката може да ми отнеме малко време, затова ми дайте телефонния си номер — каза Джазмънд.

Три часа по-късно телефонът на Ръби иззвъня и в слушалката се разнесе гласът на Джазмънд:

— Намерихме делото, изглежда интересно. Възрастна семейна двойка — японци, и двамата около седемдесетте, убити с нож в лятната си вила. Труповете са били откарани в Япония и са погребани там. В доклада пише, че нямало сериозни заподозрени.

— Има ли подробности за местопрестъплението? — попита Ръби.

— Естествено! — Чу се шум от прелистване на страници. — Според доклада на детективите всичко е било истинска каша. Жертвите са били брутално пребити, завързани със запушени уста, с

лице един срещу друг... откраднати са пари и... Почакайте, ето нещо странно...

— Какво?

— Чакайте да прочета... Е, до труповите е бил намерен плик. Отзад е бил запечатан със седем капки восък, разположени в кръг, а вътре е имало лист с печатен текст — страница от Библията.

— Пише ли от коя част на Библията?

— Не... Да! Ето. От Откровението.

— Това е! — възкликна Ръби. — Вижте, имам да ви давам много информация, така че ще взема самолета и ще дойда при вас. Удобно ли е да пристигна утре?

— Чакайте да питам сержанта.

Чуха се приглушени гласове, после отново се обади Джазмънд.

— Удобно е. Събудихте любопитството на всички ни, включително на капитана, който слуша разговора. Каза да ви предам, че роднините на Икеи от Япония продължават да се обаждат всяка година и задават един и същи въпрос: има ли нещо ново по случая? Ето откъде съм чула името.

— Предайте на капитана, че когато отново му се обадят от Япония, вече ще може да им отговори.

— Ще му предам. А щом разберете кога пристига самолетът ви, съобщете ни и ще пратим патрулна кола да ви посрещне на летището.

Ранният полет на „Гълфстрийм еърлайнс“ от Маями за Тампа продължи шейсет и пет минути и Ръби Боуи пристигна в градското управление на полицията в 08:30 часа. Детектив Шърли Джазмънд я чакаше на входа и я придружи до детективското бюро. Двете жени — едната чернокожа, другата бяла — незабавно си допаднаха.

— Всички научиха за вас — каза Джазмънд. — Дори началникът на управлението получи информация за онзи стар случай с японците. Искате да му докладваме, когато приключим.

Около двацет и пет годишна, Джазмънд беше симпатична и енергична, с блестящи кафяви очи, тъмна коса, високи скули и стройна фигура, на която Ръби завидя — в последно време бе сложила някой и друг килограм отгоре. „Скоро ще трябва да се откажеш от бързите закуски, скъпа“ — за кой ли път си напомни тя.

— Свикваме съвещание — каза Джазмънд. — Ще присъства сержант Клемсън, детектив Янис и аз.

— Причината, поради която онова японско семейство продължава да ни се обажда всяка година — каза на Ръби детектив Санди Янис от „Убийства“, — е, че отдават много голямо значение на предците си. Затова и поискаха телата да бъдат погребани в Япония, но очевидно няма да се успокоят, докато убиецът не бъде открит и наказан.

— Скоро ще могат да се успокоят — отвърна Ръби. — Деветдесет и осем процента съм сигурна, че извършителят е Елрой Дойл, езекутиран преди три седмици в Рейфорд заради друго престъпление.

— Проклет да съм! Спомням си, че четох за това.

Ветеран в управлението, към края на петдесетте, Янис беше висок и мършав, с ъгловата фигура. Лицето му бе набръчкано и пресечено от дълъг белег на бузата, който приличаше на стара рана от нож. Остатъците от сивата му коса бяха разрошени. На върха на носа му бяха кацнали половинки очила.

Четиримата се бяха натъпкали в малкия кабинет на сержант Клемсън. В управлението в Маями-Дейд, откъдето се беше върнала предишния ден, дори килерите биха били по-големи, помисли си Ръби. Шърли Джазмънд вече ѝ бе обяснила, че полицейското управление в Тампа, построено в началото на 60-те години, отдавна не отговаряло на новите изисквания.

— Политиците постоянно ни обещават нова сграда, но като че ли никога не могат да намерят пари, така че продължаваме да се борим.

— Казахте, че сте деветдесет и осем процента сигурна за онзи ваш Дойл. Ами другите два процента? — попита Янис.

— Възможно е в гробището в Тампа да е скрит нож. Ако го намерим, деветдесет и осемте процента ще станат сто.

— Хайде да не си играем игрички — каза сержант Клемсън. — Конкретизирайте се. — Той бе по-млад от Санди Янис, макар и по-старши по чин, изглежда отстъпваше водещата роля на по-възрастния детектив.

— Добре. — И Ръби за пореден път разказа за това как преди да го екзекутират, Елрой Дойл признал четиринайсет убийства, включително това на семейство Икеи в Тампа — случай, за който никой в отдел „Убийства“ в Маями не бил чувал. После им съобщи, че Дойл категорично отричал да е убил семейство Ърнст, макар че срещу него не било повдигнато официално обвинение.

— Бил е патологичен лъжец и отначало никой не му вярваше — продължи тя. — Но сега има известни съмнения и аз съм натоварена да проверя всичко, което е казал.

— Успя ли да откриеш нещо, за което да е излъгал? — попита Джазмънд.

— Засега нищо.

— Значи ако онова за Тампа се потвърди — рече Янис, — може да се сблъскате с още едно неразкрито убийство.

Ръби кимна.

— Имитация.

— Какво знаете за ножа в гробището? — попита Клемсън.

Ръби отвори бележника си и прочете думите на самия Дойл: „До мястото, дето живееха Икеи, имаше едно гробище. Требваше да се освободя от ножа и го скрих в един гроб. И знаеш ли к'во беше името на плочата? Същото кат' мойто. Видях го, знаех, че ще го запомня, ако поисках да си взема шибания нож, ама не го направих“.

Въпрос: „И си заровил ножа в гроба? Дълбоко ли?“

Отговор: „Не, не много.“

Клемсън отвори папката, оставена върху бюрото му.

— Адресът, на който са живели семейство Икеи, е: „Северен Мантанзас, 2710“. Има ли някъде наблизо гробище?

— Естествено — отвърна Янис. — „Мантанзас“ излиза точно на „Сейнт Джон“ и точно зад църквата е гробището „Марти“. Малко и старо общинско гробище.

— В случай, че досега не сте разбрали — каза на Ръби Клемънс, — Санди е нашият оракул. Винаги е бил тук, нищо не забравя и познава всяко забутано кътче на Тампа. Затова в повечето случаи прави каквото си иска и ние се примиряваме с особените му методи.

— Колкото до паметта — рече Янис, — всъщност трудно помня рождения си ден. Вече не зная на колко съм години.

— В „Личен състав“ знаят — отвърна Клемсън. — Когато дойде време, ще се появят с пенсионния ти чек.

Ръби изпита чувството, че е слушала тази размяна на реплики много пъти преди това.

— Повечето служители в „Убийства“ — вече по-сериозно ѝ обясни Янис — ги повишават или ги преместват другаде след шест-седем години. Напрежението е прекалено голямо. А пък аз като че ли съм залепен за мястото си. Ще остана тук чак докато ме изхвърлят. Помня стари случаи като онзи с Икеи и обичам да ги виждам приключени. Така че давайте да копаем в гробището. Няма да ми е за първи път.

Сержант Клемсън се свърза със заместник-щатския прокурор, като включи високоговорителя на телефона, така че другите да могат да слушат разговора. След като го информира за проблема, прокурорът категорично отвърна:

— Да, сержант, отлично разбирам, че не става дума за ексхумация. Но независимо на каква дълбочина от повърхността е ножът, не можете да разкопаете човешки гроб без съдебна заповед.

— Възразявате ли първо да проверим дали там изобщо има такъв гроб?

— Не, щом е в рамките на официално разследване. Но бъдете внимателни. Хората са много докачливи за гробовете — все едно да нарушите нечия собственост, че и още по-лошо.

— Санди, провери дали в онова гробище има гроб на някой си Доул — каза след разговора Клемсън на Янис. — Ако има, можеш да поискаш от някой съдия да подпише заповед, която да ни позволи да го разкопаем. — После се обърна към Ръби: — Процедурата ще отнеме два дни, може би повече, но ще действаме колкото можем по-бързо.

Ръби придружи Янис до отдела за общинска собственост в градския съвет. Двамата се срещнаха със заместник-началника на отдела, Ралф Медина, който отговаряше и за гробището „Марти“. Дребен мъж на средна възраст, Медина любезно им обясни:

— „Марти“ не се нуждае от специално управление, отнема ми може би четири-пет процента от работното ми време. Хубавото е, че щом наемателите ни попаднат вътре, никога не се оплакват. — Той се усмихна на собствената си шега. — Но непременно ще ви помогна, ако мога.

Ръби му съобщи за целта на посещениято им, каза му за заявлението на Елрой Дойл преди екзекуцията и какво търсят. После попита на колко гроба има неговото име.

— Как се пише?

— Д-О-Й-Л.

Медина извади някаква папка, прокара показалец по страниците, после поклати глава.

— Няма такова име. Никой с такова име не е бил погребван в „Марти“.

— Ами подобни имена? — попита Янис.

— Има няколко Д-О-Й-Л-С.

— Колко са?

Медина отново провери в папката.

— Трима.

— Какво мислиш? — обърна се към Ръби Янис.

— Не съм сигурна. Думите на Дойл са били „същото като моето“, а само като си помисля, че можем да разровим три гроба без действително основание... — Тя поклати глава.

— Да, разбирам те. Господин Медина, кога са били погребани онези хора?

Проверката отне няколко минути. Накрая служителят отвърна:

— Единият през 1903-та, другият през 1971-ва и последният през 1986-та.

— Оставете третия: това са само шест години преди убийството на Икеи. А за другите два — поддържате ли контакт със семействата?

Последва нова проверка в регистри, папки и пожълтели страници.

— Не. След погребението през 1903 г. не е имало никакви контакти, било е преди много време. След 1971 г. са били разменени няколко писма, после нищо.

— Значи не можете да се свържете с роднините на онези покойници, даже да искате? — попита Янис.

— Не, навярно не.

— А ако получим съдебна заповед да проверим първите два гроба само на няколко сантиметра дълбочина, ще ни окажете ли съдействие?

— Със съдебна заповед, разбира се.

— Значи във всички случаи си решил да продължиш? — попита Ръби, когато двамата с Янис излязоха от общината.

— Трябва — напрегнато отвърна той и добави: — Тази работа с различните имена е много съмнителна и може би просто си губим времето. Но е още по-лошо да пропуснем възможността да открием истината за убийството на онези старци.

Тя любопитно го изглежда.

— Наистина те интересува отговорът, нали? Въпреки че са минали толкова години.

— За мен — отвърна Янис — онези стари случаи никога не приключват, независимо колко години трябва да чакаш. Опитваш се да разрешиш случай отпреди десет-петнайсет години, но не можеш. После изплува нещо ново — като сега — и пак се опитваш, също толкова усърдно, колкото и преди.

— Не всички го правят — отбеляза Ръби. — Хубаво е, че това те вълнува.

Сякаш без да я чува, Янис почука с пръст по челото си и продължи:

— Тук вътре имам списък, който не може да се изтрие. На първо място е едно малко момиченце на име Хуанита Монталво. Преди петнайсет години, когато беше на десет, тук, в Тампа, момичето изчезна. Мнозина от нас работиха здраво по случая. Не стигнахме доникъде, но някак си, някой ден преди да умра, искам да разбера какво се е случило с Хуанита и къде е тя, даже да е заровена някъде и да трябва да копаем, за да я открием.

— Познаваше ли я?

— Не преди да изчезне. Но после научих толкова много за нея — била е чудесно дете, всички казваха така, — че имам чувството, че наистина съм я познавал. — Янис хвърли поглед към Ръби. — Мислиш

си, че съм изкуфял, нали? Че може би съм в „Убийства“ от прекалено много време?

— В никакъв случай — отвърна тя. — Обаче ми се струва, че си прекалено жесток към себе си.

— Може и да е така. Но въпреки всичко ще стигна докрай заедно с теб, за да разбера какво е станало със семейство Икеи.

Предварителните процедури отнеха цели два дни.

Заместник-щатският прокурор подготви клетвено заявление и съдебна заповед, която позволяваше на полицията да отвори двата гроба. Детектив Янис и Ръби Боуи я отнесоха за подпис.

Отначало съдията, който очевидно добре познаваше Янис, се колебаеше.

— Защо да не издам заповед само за единия, Санди? После, ако не откриете нищо там, ще помисля и за нова заповед.

Старият детектив убедително му отвърна:

— Обещавам, господин съдия, че ако намерим онова, което търсим, в първия гроб, даже няма да се приближаваме до другия. Но ако се наложи да проверяваме във втория и предварително имаме разрешението ви, ще спестим на града много пари — да не говорим за ценното ви време.

— Както винаги човек не може да те наддума — отбеляза съдията. После се обърна към Ръби: — Вие какво мислите, детектив?

— Понякога, ваша светлост, малко повече настойчивост не е излишна.

— Предавам се — отвърна съдията и подписа заповедта.

Събралата се в 07:00 ч. на следващата сутрин в гробището „Марти“ работна група се състоеше от четирима детективи — Янис, Джазмънд, Боуи и някой си Анди Воско, временно придаден към тях от отдел „Грабежи“, — както и трима униформени полицаи от отдела за идентификация. Заместник-началникът на отдела за общинска собственост в градския съвет Ралф Медина също беше пристигнал — „Просто да си наглеждам земята“, както отбеляза самият той — а

фотографът на управлението правеше снимки на двата определени гроба.

Бяха докарали предостатъчно инструменти. Имаха дъски, най-различни лопати, въжета, две сита, а хората от екипа за идентификация носеха техническото си оборудване в кашони и кожени куфари. Бяха се снабдили и с дванайсет четири и половина литрови бутилки питейна вода.

— До края на деня ще ги изпием — каза Янис. — Ще стане горещо. — Въпреки че беше зима, небето бе ясно, слънцето вече се издигаше, а въздухът беше много влажен.

Според предварителните инструкции всички бяха облечени в стари дрехи, най-вече гащеризони и гумени ботуши. Носеха си и ръкавици. Ръби бе взела назаем от Шърли Джазмънд размъкнати джинси, които малко ѝ стяха.

Решиха първо да отворят по-стария гроб. Той принадлежеше на Юстъс Малдън Дойлс, който, според изтрития, но все още четивен надпис върху надгробния камък, беше починал през 1903 година.

— Хей, през тази година братя Райт за първи път са извършили полет със самолета си — отбеляза някой.

— Това е най-старата част от гробището — потвърди Янис. — И най-близката до къщата, в която са били убити семейство Икеи.

Първото, което направиха под наставленията на сержанта от екипа за идентификация, бе да заковат четири дъски във формата на четириъгълник с размери метър и осемдесет на метър и двацет, и да го поставят върху гроба, за да определят границите на разкопаваната площ. После хората от екипа завързаха на дървената рамка въжета, така че се получи решетка общо с двацет и четири квадратчета. Целта бе да се разкопава квадрат по квадрат и да се записва точно къде е намерено нещо.

Но дали изобщо щяха да намерят нещо, чудеше се Ръби Боуи. Съмненията ѝ бяха нараствали още от пристигането ѝ тук сутринта, въпреки оживената работа. Името върху старата надгробна плоча, напомняше си тя, не отговаряше на споменатото от Елрой Дойл. Във всеки случай той беше известен лъжец и изобщо не бе сигурно, че е идвал на това гробище. Мислите ѝ бяха прекъснати от гласа на сержанта от екипа за идентификация.

— Сега е твой ред, Санди. Тук ние даваме само нарежданията. Вие сте каторжниците.

— На твоите услуги, шефе. — Янис взе една от лопатите и каза на другите детективи: — Хайде да си поиграем на морски шах. — После внимателно започна да копае в един от квадратите. Тримата детективи от Тампа го последваха, като си избраха квадрати. Ръби също си избра квадрат.

Земята бе твърда и работата вървеше бавно. Внимателно прехвърляха пръстта в кофи, а после я пресяваха със сито.

Процедурата беше уморителна и досадна. Скоро всички започнаха да се потят. След един час едва дванайсет квадратчета бяха разкопани на дълбочина петнайсет сантиметра и след кратка почивка за по чаша вода работата продължи в останалите дванайсет. След два часа бяха намерени три предмета — стар кожен кучешки нашийник, петцентова монета от 1921 г. и празна бутилка. Нашийникът и бутилката бяха изхвърлени. Монетата, иронично заяви Янис, щяла да отиде в общинската хазна. После всички започнаха да копаят нов пласт от петнайсет сантиметра.

Накрая, след като бяха минали четири часа и нямаше никакъв резултат, Янис каза:

— Това е. Ще си починем, ще пийнем по малко вода и започваме да разкопаваме другия гроб.

Перспективата от още четири часа тежка работа предизвика хор от уморени въздишки.

Разкопаването на втория гроб започна в 11:40 ч. при температура 15°C. Това продължи час и половина, после Шърли Джазмънд тихо каза:

— Мисля, че открих нещо.

Другите спряха да копаят и вдигнаха глави. Детектив Джазмънд посочи надолу с лопатата си към квадрата, в който работеше.

— Съвсем малко е. Обаче е твърдо. Може би камък.

Ръби застина. Камък или нещо друго, явно не беше нож.

— Можем ли да проверим? — попита сержантът от екипа за идентификация.

Джазмънд сви рамене и му подаде лопатата си.

— Аз свърших работата, вие обирате лаврите.

— Такъв е животът, детенце! — Сержантът извади лопатата от гроба. После коленичи и леко размърда предмета в земята с пръсти.

Не беше камък. Въпреки че по него още имаше полепнала пръст, виждаше се, че е емайлирана златна брошка — явно скъпа.

Сержантът пусна находката в найлонова торбичка.

— Ще я огледаме по-отблизо в лабораторията.

— Хайде, банда — каза Янис. — Продължаваме да копаем.

Изтече още час и десет минути и Ръби все повече униваше. Бе решила, че тази част от разследването ѝ явно ще завърши с неуспех, когато детективът от „Грабежи“ Анди Воско събщи:

— И аз намерих нещо. Този път е по-голямо.

Отново спряха, за да погледат, докато сержантът от екипа за идентификация свърши работата си. С помощта на малка лопатка той внимателно разрови обемистия предмет и когато разчисти пръстта, полицаите видяха нож. Сержантът извади щипци и задържа ножа с тях, докато жената от екипа за идентификация доизчисти останалата пръст.

— Това е нож „Боуи“ — задъхано каза Ръби, като разглеждаше здравата дървена дръжка и дългото, едноостро лезвие. — Точно с такъв Дойл е извършил убийствата си. — Настроението ѝ се подобри и тя изпита чувство на признателност към Санди Янис заради настойчивостта му, въпреки съмненията на самата Ръби.

Поставиха ножа в найлонова торбичка.

— И него ще разгледаме в лабораторията — каза сержантът. — Браво, Санди!

— Като че ли не е много вероятно — попита Ръби — да откриете отпечатъци или кръв след толкова години.

— Наистина е малко вероятно — отвърна сержантът. — Но... — Той погледна към Янис.

— Вчера — каза възрастният детектив — отидох да погледна дрехите на семейство Икеи — нощниците, които са носели, преди да ги убият. Все още ги съхраняваме в отдел „Веществени доказателства“. Оказа се, че са били пробождени през дрехите, което означава, че по ножа все още може да има нишки от тях. Ако нишките и дрехите съвпадат... — Той разпери ръце, без да довърши изречението си.

— Току-що ме научи на нещо, което не знаех — с възхищение рече Ръби.

— Той учи всички ни — отвърна Джазмънд. — През цялото време.

— Е, открихме онова, което търсеше — каза Анди Воско. — Приключваме ли, или ще продължим?

— Продължаваме — отговори Янис и те копаха още час, но без да намерят нищо.

Късно вечерта Ръби Боуи хвана самолета обратно за Маями. Шърли Джазмънд я откара до летището, а Санди Янис я придружи. Когато се разделяха на изхода, на сбогуване Ръби импулсивно разпери ръце и прегърна и двамата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И какво е заключението ти? — попита Ейнсли.

— Заключението ми е — отвърна Ръби Боуи, — че когато е признал пред теб за убийството на семействата Есперанца и Икеи, Елрой Дойл е казал истината. О, естествено, някои от подробностите се разминаваха, но това не променя основните факти. — Тя замълча за миг. — Да започна ли от самото начало?

— Да.

Сержантът слушаше, докато Ръби му разказваше какво е научила, първо в Метро-Дейд, после и в Тампа.

— Рано сутринта разговарях по телефона с лабораторията в Тампа. Идентифицирали са нишките по ножа и те съответстват на дрехите, така че това със сигурност е ножът, с който е убито семейство Икеи, точно както ти е казал Дойл. А брошката, която намерихме в гроба... — Ръби погледна в бележките си — е определена като много стара и много ценна. Японска. Санди Янис смята, че възрастната госпожа е държала брошката някъде наблизо до себе си, когато е била убита, и Елрой Дойл я е харесал.

— После се е уплашил да не я открият у него и също я е оставил в гроба — довърши Ейнсли.

— Съвсем вярно. Така че Дойл все пак не ти е казал цялата истина.

— Но всичко, което ми призна, е вярно и ти го доказва.

— А, има още нещо. — Ръби извади копия на плика, намерен според Шърли Джазмънд до труповете на семейство Икеи, плика, върху гърба на който имаше седем печата в кръг, а вътре — страница от Откровението. Ейнсли огледа и двете.

— Това е от Пета глава — каза той, като гледаше орфаната страница. — Три стиха са подчертани. — Сержантът ги прочете на глас:

„И видях в десницата на Оногова, Който седеше на престола, книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата.

И видях силен Ангел, който викаше с висок глас: Кой е достоен да разгърне книгата и да снесе печатите ѝ?

И един от старците ми рече: плачи; ето лъвът, който е от Юдиното коляно, коренът Давидов победи и може да разгърне книгата и да снесе седемтях печата.“

— Това е работа на Дойл. — Ейнсли си спомни разговора с отец Кевин О’Брайън от черквата „Гизу“, който му описа страстта на дванайсетгодишния Дойл, както се беше изразил свещеникът, към „гнева Божи, преследванията, отмъщенията и убийствата“.

— Това съответства на всичките му по-късни престъпления — прибави сержантът.

— Защо е оставил тази страница до труповете? — попита Ръби.

— Само Дойл знае защо. Аз предполагам, че се е смятал за лъва от Юдиното коляно, което го е довело до серийните убийства. — Ейнсли мрачно поклати глава, после докосна плика и страницата и каза: — Ако разполагахме с това отначало и знаехме за убийството на Икеи, щяхме да заловим Дойл много по-рано.

Последва мълчание. Ръби попита.

— Току-що каза „серийни убийства“. А как виждаш сега случая „Ърнст“?

— Като отделно престъпление. — Ейнсли чуваше отчаяните думи на Елрой Дойл: „Другите ги убих аз, но не ща да умра обвинен в нещо, дете не съм го направил“.

— Преди се съмнявахме дали Дойл казва истината — продължи Ейнсли. — Но сега изглежда много вероятно да е така и предполагам, че случаят „Ърнст“ трябва да бъде разследван отново.

— От този момент продължаваме работа по случая „Ърнст“ — каза Лио Нюболд. — И ми се струва, че през цялото време си бил прав, Малкълм.

Ейнсли поклати глава.

— Това няма значение. Въпросът е откъде предлагате да започнем?

Двамата бяха сами в кабинета на лейтенанта.

— Ще започнем, като пазим всичко в тайна. Доколкото е възможно. — Нюболд се поколеба, преди да прибави: — Това включва

и отдел „Убийства“. Кажу на Ръби да не обсъжда случая с никого.

— Вече ѝ казах. — Ейнсли любопитно изгледа началника си и попита: — Какво е мнението ви?

Лейтенантът неуверено поклати глава.

— Не съм сигурен. Това би означавало, че убиецът на семейство Ърнст съзнателно се е опитал да имитира серийните убийства. И че същият този човек е знаел адски много за другите престъпления на Дойл: подробности, които никога не са били съобщавани в медиите.

Ейнсли внимателно подбра думите си.

— Предполагате, че някой е разполагал с вътрешна информация или че е имало съзнателно изтичане на сведения?

— По дяволите, не зная какво да предполагам! Единственото, което ми е известно, е, че съм адски нервен — чудя се дали някой в управлението, даже в този отдел, знае нещо по случая „Ърнст“, което двамата с теб не знаем. — Нюболд се изправи и се заразхожда напред-назад из кабинета. — Не ми казвай, че не си мислиш същото, защото отлично те познавам.

— Да, прав сте. — След кратко мълчание сержантът продължи: — Мислех си, че мога да започна, като прегледам всички случаи и отделя фактите, направени публично достояние. После можем да ги сравним с данните от случая „Ърнст“.

Нюболд кимна.

— Добра идея, но не го прави в офиса. Ако някой види всички онези документи пръснати около теб, ще се досети какво става. Вземи си ги вкъщи и поработи над тях няколко дни. Аз ще оправдая отсъствието ти.

Ейнсли беше стреснат. Имаше намерение да действа предпазливо, но не до такава степен, че да не вярва на колегите си. И все пак предполагаше, че Нюболд е прав. Освен това в отдела идваха и много външни хора, които винаги любопитстваха.

Ето защо същата вечер, след като пренесе дискретно пет обемисти папки в колата си — по една за всяко от двойните убийства на семействата Фрост, Ларсън, Хенънфелд, Урбина и Ърнст, — Ейнсли се прибра вкъщи и се приготви за напрегната работа.

— Не зная защо работиш вкъщи — каза на следващия ден Карън, — но самото ти присъствие с всички тези пръснати наоколо документи е направо чудесно. Мога ли да ти помогна?

Малкълм признателно я погледна.

— Можеш ли да отпечаташ някои от бележките ми на компютъра си?

Когато се върна от училище, Джейсън също се зарадва. Той седна при баща си на масата в трапезарията, премести настрани няколко от неговите папки, за да разчисти място за домашната си работа, и двамата продължиха да работят един до друг, прекъсвани само от въпросите на момчето:

— Татко, знаеш ли, че когато умножавана по десет, трябва само да прибавиш една нула? Нали е чудесно?... Татко, знаеш ли, че луната е само на триста осемдесет и четири хиляди километра от тук? Мислиш ли, че ще мога някога да отида там?... — И накрая: — Татко, защо винаги не правим така?

На Ейнсли му трябваха цели два дни, за да прегледа папките, да отдели подробностите, да си вземе бележки и да скицира всяко едно от престъпленията. Накрая стигна до някои важни заключения.

Започна с това, че прегледа подробностите около местопрестъпленията, които не бяха разгласени на медиите — с надеждата, че заподозреният може да се издаде, като покаже, че знае за тях. Сред тези факти бяха странните предмети, оставени до жертвите — четирите убити котки. Други запазени в тайна детайли бяха гърмящото радио, което полицията винаги откриваше на местопрестъплението; фактът, че завързаните жертви бяха поставяни една срещу друга. Това, че парите на жертвите липсваха, бе съобщавано, но полицията никога не беше споменавала, че ценните бижута, които убиецът също можеше да вземе, винаги бяха оставяни на местопрестъплението.

Някои репортери обаче имаха свои собствени източници на информация в полицейското управление и всичко, което научаваха неофициално, се излъчваше или отпечатваше независимо дали детективите го пазеха в тайна. Това повдигаше два въпроса. Първо, дали медиите бяха успели да публикуват всичко за четирите двойни

убийства преди убийството на семейство Ърнст? Като че ли не, помисли си Ейнсли. И второ, съществуваше ли възможност — както бе загатнал Лио Нюболд — за изтичане на информация от управлението, случайно или не? Според Ейнсли отговорът беше положителен.

После идваше въпросът дали имаше някакви разлики между убийството на семейство Ърнст и другите убийства на Дойл? Да, откри сержантът, разликите бяха няколко.

Едната се отнасяше за радиоапаратите, оставени включени на всяко от местопрестъпленията. В случая с убийството на семейство Фрост в хотел „Роял Колониъл“ радиото бе настроено на „Хот 105“ и свиреше хардрок — основното амплоа на станцията. После идваше убийството на Хал и Мейбъл Ларсън и тъй като в доклада не се споменава за радио, Ейнсли телефонира на детектив Нелсън Ейбро, ръководител на разследването.

— Не — отвърна Ейбро, — доколкото ми е известно, не е работело никакво радио, но ще проверя и ще ви се обадя.

Детективът позвъни един час по-късно.

— Току-що разговарях с униформения полицаи, който първи е пристигнал на местопрестъплението. Каза ми, че е имало включено радио. Спомнял си, че е свирело мощно рокендрол, но идиотът го е изключил и не ми е докладвал нищо. Беше ново хлапе и аз добре го насалих. Важно ли е?

— Не съм сигурен — отвърна Ейнсли, — но ви благодаря, че проверихте.

Ейбро полюбопитства за хода на разследването.

— Най-близкият роднина на семейство Ларсън ме попита дали Дойл със сигурност е извършил това убийство. Можете ли да ми кажете нещо по въпроса?

— В момента не, но ще предам на моя лейтенант, че бихте искали да научите, ако се появи нещо.

Ейбро се подсмихна.

— Разбрах. Знаете нещо, но не можете да ми го кажете.

— Сам знаете как стоят нещата — отвърна Ейнсли.

Беше му известно, че признанието на Дойл от Рейфорд все още не е разгласено и се надяваше да остане така още известно време. В крайна сметка обаче, заради спокойствието на роднините на жертвите, несъмнено щяха да разкрият цялата история.

След семейство Ларсън идваше убийството на Ървинг и Рейчъл Хенънфелд във Форт Лаудърдейл. По време на служебната си командировка в Маями шериф детектив Бенито Монтес бе съобщил, че когато открили трупове, радиото свирело „рок, при това толкова силно, че човек не можеше да си чуе приказката“.

После бяха Лазаро и Луиза Урбина, убити в Маями. Един съсед изключил шумното радио, за да се обади в полицията, но оставил станцията непроменена — „Хот 105“.

Радиото свирело високо и когато Тео Паласио, икономът на общинския съветник, открил трупове на Густав и Елиънър Ърнст. Паласио също изключил радиото, но запомнил, че било настроено на FM 93.1, УТМИ, „любимата програма на госпожа Ърнст“, защото предавали класическа и забавна музика. По УТМИ никога не излъчваха хардрок.

Дали музиката на местопрестъпленията имаше някакво значение? Ейнсли смяташе, че е възможно, особено в съчетание с другите разлики от убийството на Ърнст — мъртвият заек, който Ейнсли още от самото начало определено не смяташе за символ от Откровението.

И така, питаше се той, възможно ли е убиецът на семейство Ърнст да е чул за четирите котки и по погрешка да е решил, че друго животно ще свърши същата работа? Отговорът отново бе: вероятно „да“.

Също толкова важно беше, че малка група от старши детективи бяха научили за решената от сержанта теорема с цитатите от Откровението в деня след убийството на съветника и съпругата му.

Един друг фактор, свързан с времето, също повдигаше някои въпроси.

Интервалът между предишните убийства — на семействата Фрост, Ларсън, Хенънфелд и Урбина — никога не беше по-малък от два месеца и средно се равняваше на два месеца и десет дни. Но от убийството на семейство Урбина до това на Ърнст бяха изминали само три дни.

Сякаш, мислеше си Ейнсли, смъртта на семейство Ърнст е била подготвена да стане след обичайния интервал от време, но внезапно е попречило убийството на семейство Урбина. И докато новината за

второто убийство се беше разпространила бързо, дали вече не е било прекалено късно, за да бъде спряно убийството на семейство Ърнст?

Внезапно съмнение смути мислите му, но той мигновено го сподави.

Колкото до последното убийство на Дойл — семейство Кингсли и Нели Темпон, макар че тук липсваха някои от основните характеристики на почерка му, навярно защото му бяха попречили, времето приблизително съвпаднаше с предишните интервали и Ейнсли имаше обяснение за причината.

Детективът смяташе, че въпреки постановлението на съда за вменяемостта на Дойл, престъпникът всъщност е луд. В такъв случай бе възможно да е изпитвал неудържимо желание за убийство на определен интервал от време и за нещастие на семейство Темпон времето му за убиване да е дошло тъкмо тогава.

Но Ейнсли знаеше, че теорията му никога няма да може да се докаже.

Веднага след двудневната си работа с документите сержантът се отправи към отдел „Веществени доказателства“ в полицейското управление.

Винаги оживеният отдел „Веществени доказателства“ се намираще на един от по-долните етажи в главната сграда на полицейското управление. Началникът му, капитан Уейд Иъкън, набит, посивял ветеран с двайсет и девет годишен стаж в службата, посрещна Ейнсли в кабинета си.

— Точно ти ми трябваше! Как си, Малкълм?

— Добре, сър. Благодаря.

Иъкън махна с ръка.

— Остави официалностите. Готвех се да ти пратя бележчица, Малкълм — за онези серийни убийства на Дойл. Сега, след като вече е мъртъв и случаят е разплетен, тук имаме цяла планина от боклуци, които искаме да разчистим. Отчаяно се нуждаем от пространство.

Ейнсли сбърчи лице.

— Забрави за бележчицата, Уейд. По един от случаите отново започва разследване.

Думата „бележчица“ беше жаргонен термин за периодичните напомняния, изпращани на детективите, оставили криминални улики за съхранение в очакване на процес или с надеждата в някой момент да се стигне до арест. Всъщност в бележчицата се казваше: „Хей! Отдавна пазим тези неща и те заемат място, от което ужасно се нуждаем. Моля, помислете си дали все още ви трябва и ако не, хайде да ги разкараме оттук“. В повечето случаи изхвърлянето на улики изискваше съдебно нареждане.

С друга дума, „боклуци“, наричаха огромните количества предмети, съхранявани в отдел „Веществени доказателства“, включително наркотици — кокаин и марихуана в номерирани найлонови чували, които на улицата струваха няколко милиона долара; стотици огнестрелни оръжия — пистолети, пушки, амуниции, „достатъчни за да вдигнем бунт“, както веднъж бе заявил капитан Иъкън; кръв и телесни течности от убийства или сексуални насилия, които се пазеха в хладилници; по-прозаични неща като крадени телевизори, стереоуредби и микровълнови фурни, плюс стотици запечатани и подредени на високи камари кашони, съдържащи дреболии от други престъпления, включително и убийства.

Колкото до пространството, то никога не достигаше. „Претъпкани сме от пода до тавана, че и отгоре“ — постоянно се жалваше Иъкън, макар че някак си винаги намираха място за новите предмети и кашони.

— И какво става? — попита капитанът.

— Едно от онези серийни убийства може би не е разкрито, така че уликите трябва да останат. Но ти каза „планина“. Наистина ли са толкова много?

— Преди убийството на съветника и жена му бяха сравнително малко — отвърна Иъкън. — Но после пристигна голямата купчина. Само запечатани кашони. Казаха ми, че случаят бил изключително важен.

— Мога ли да ги видя?

— Естествено.

Капитанът го поведе през офиси и складови помещения, в които работеха дващест души — петима полицаи и цивилни, въвеждащи

изненадващ ред в предметите около тях. Всичко, което се съхраняваше, независимо от колко време — период от двайсет години не беше изключение, можеше да се открие за минути с помощта на компютър, като се въведеше номерът на случая и името или датата на постъпване в отдела.

Иъкън изпълни тази процедура и без да се колебае, спря пред купчина от десетина големи кашона, запечатани с лента „ВЕЩЕСТВЕНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ОТ МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ“.

— Тези ги донесоха веднага след убийството на семейство Ърнст — каза той. — Струва ми се, че вашите хора са събрали много: боклуци от къщата, главно документи, и имаха намерение да ги прегледат, но не мисля, че някой го е направил.

Лесно можеше да се досети какво е станало, помисли си Ейнсли. Веднага след убийството на съветника и жена му спецчастта им бе започнала операцията по наблюдението на заподозрените, като използваша всички детективи, както и помощ от други отдели. В резултат документите и предметите от дома на семейство Ърнст бяха останали на заден план. После, след убийството на семейство Темпон, ареста и присъдата на Дойл, случаят „Ърнст“ бе смятан за приключен.

— Съжалявам, не мога да те избавя от боклуците на Дойл — каза Ейнсли. — Ще вземаме по няколко кашона, ще проучваме съдържанието им и после ще ги връщаме.

Иъкън сви рамене.

— Това е твое право, Малкълм.

— Благодаря — отвърна детективът. — Може да се окаже важно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сега искам от теб — каза сержантът на Ръби — да прегледаш всички онези кашони в отдел „Веществени доказателства“ и да видиш какво можеш да откриеш.

— Нещо специално ли търсим, Малкълм?

— Да, нещо, което да ни насочи към убиеца на семейство Ърнст.

— Но нямаш предвид нищо по-конкретно, така ли?

Ейнсли поклати глава. Някакво предчувствие, което не можеше да обясни, го предупреждаваше, че ще се случи нещо съвсем неочаквано. Кой всъщност беше убил Густав и Елиънър Ърнст и защо? До какъвто и отговор да стигнеха, той нямаше да е прост, детективът беше сигурен в това. Дойде му наум един стих от Книга на Йова: „в страната на тъмата и смъртната сянка“^[1]. Имаше чувството, че е навлязъл в тази страна, и откри, че му се иска със случая да се занимава някой друг.

Ръби го наблюдаваше.

— Какво има?

— Не зная. — Той се насили да се усмихне. — Нека първо разберем какво има в онези кашони.

Двамата бяха в малка стая в задната част на управлението, далеч от отдел „Убийства“. Ейнсли я беше получил заради желанието на Лио Нюболд да пази в тайна подновеното разследване. Стаята бе малко по-голяма от килер, вътре имаше маса, два стола и телефон.

— Ще слезем до отдел „Веществени доказателства“ — каза ѝ той — и ще те упълномоща да изнасяш кашоните от дома на Ърнст. Цялата работа не би трябвало да ти отнеме повече от няколко дни.

Това предвиждане се оказа съвсем погрешно.

Две седмици по-късно Ейнсли с известно нетърпение за трети път отиде да види Ръби на временното ѝ работно място. Той отново я завари сред купчини документи.

Последния път тя му беше казала:

— Струва ми се, че съветникът и жена му просто не са могли да понесат мисълта да изхвърлят някой от тези документи. Пазели са всичко — писма, сметки, изрезки от вестници, анулирани чекове, покани... какво ли не... и повечето от тях са тук.

— Разговарях с Ханк Брюмастър, който отначало се занимаваше със случая — разказа ѝ Ейнсли. — Проблемът е, че в къщата имало купища документи — десетина кашони, почти във всички стаи. Е, тогава бяхме толкова заети, че не можахме да прегледаме кашоните, но все пак е трябвало да ги запазят в случай, че в тях има важни улики. Оттогава никой не ги е потърсил.

Днес Ръби беше сложила пред себе си оръфана тетрадка и си водеше бележки в поставения отстрани тефтер.

— Все същото ли е? — попита Ейнсли, като посочи с ръка към отворения кашон.

— Не — отвърна Ръби. — Като че ли открих нещо интересно.

— Разкажи ми.

— Госпожа Ърнст е събирала повечето неща, а и са писани най-вече от нея — почеркът ѝ е много нечетлив. Допреди два дни си мислех, че са глупости, когато открих нещо като дневник. Писала е в тетрадки, много тетрадки, които датират от години насам.

— Колко?

— Навярно двайсет-трийсет, а може и повече. — Ръби посочи към кашона. — Беше пълен с такива. Според мен ще има и още.

— Какво пише в тях?

— Ами това е проблемът. Освен че са трудни за четене, те са написани с някакъв шифър — може да се нарече лично стенографиране — за да не го разбира никой, предполагам, особено съпругът ѝ. Трябва да е крила дневника от него през всичките тези години. Но ако проявиш достатъчно търпение, можеш да се научиш да ги четеш.

Ръби посочи към оръфаните страници пред себе си.

— Например, вместо да използва имена, тя ги замества с цифри. След известни усилия разбрах, че „6“ означава самата тя, а „4“ — съпругът ѝ. Тогава се сетих — „Е“, първата буква от Елиънър, е шестата буква от азбуката, а „Г“, първата буква от Густав, е четвъртата. Съвсем прост шифър. Две цифри с тире помежду им са две имена. Реших, че 5-17-20 означава д-р У — който и да е бил той. Освен това

тя съкращава думите, в повечето случаи пропуска гласните. Вече започвам да свиквам, но ще отнеме време.

Струваше ли си Ръби да продължава с тази досадна задача, питаше се Ейнсли, която щеше да продължи още много време и най-вероятно без резултат. Както обикновено в отдел „Убийства“ напиреха и други проблеми.

— Можеш ли да ми кажеш изобщо нещо от дневника? Нещо важно?

Ръби се замисли.

— Така... Не ти казах досега, защото исках да разполагам с повече материал. — В гласа ѝ се долавяше възбуда. — Знаеш ли, според дневниците нашият покоен, високопоставен и могъщ общински съветник Густав Ърнст жестоко биел жена си още от самото начало на брака им. Пращал я дори в болница. Мълчала е от срам и от страх. Освен това е била убедена, че никой няма да ѝ повярва, както ѝ внушавал онова копеле, мъжът ѝ. Накрая просто е изляла мъката и страданията си върху тези орфани страници. Всичко е тук!

Ръби трепереше от гняв.

— По дяволите! Как мразя тази гадост — Тя грабна една тетрадка и яростно я запрати в ъгъла.

След кратко мълчание Ейнсли вдигна тетрадката и я остави на масата.

— Навярно е била права. Може би нямаше да ѝ повярват, особено преди години, когато никой не отваряше дума за насилието въкъщи. Хората просто не искаха да знаят. А ти самата вярваш ли на всичко това?

— Напълно. — Ръби възвърна самообладанието си. — Има прекалено много подробности, за да е измислица. Всичко е съвсем правдоподобно. Би трябвало сам да прочетеш.

— По-късно — отвърна Ейнсли.

Тя погледна към дневника и замислено прибави:

— Струва ми се, че госпожа Ърнст е знаела, надявала се е, че това, което пише, някой ден ще бъде прочетено.

— Натъквала ли си се на нещо във връзка с... — Ейнсли замълча, разбирайки, че въпросът е излишен. Ако отговорът беше положителен, Ръби щеше да каже.

— Чудиш се за Синтия, нали?

Той кимна.

— И аз се чудех, но засега няма нищо. Тетрадките, които прочетох, са от първите години след брака им и Синтия още не е била родена. Когато се появи, тя ще се споменава като „18“.

Погледите на двамата се срещнаха.

— Продължавай — каза Ейнсли. — Повикай ме, ако се появи нещо, което трябва да видя. — Той се опита да сподави човъркащите го опасения, но не успя.

Изминаха почти две седмици, преди Ръби Боуи да му телефонира.

— Можеш ли да дойдеш при мен? Искам да ти покажа нещо.

— Онова, което открих — каза Ръби, — променя много неща, но не зная как.

Двамата отново бяха в мъничката стая без прозорци, все така претъпкана с документи. Ръби седеше на малката си маса.

— Да свършваме вече с това — рече Ейнсли, съзнавайки, че е чакал достатъчно дълго.

— Синтия наистина се появи на сцената и една седмица след раждането ѝ, госпожа Ърнст разбрала, че съпругът ѝ си играе с бебето... сексуално. Ето какво пише: — Ръби побутна към него отворената тетрадка и посочи към долната част на страницата. Като се взираше отблизо, Ейнсли прочете:

„Днес зврх 1 млв 18 нчн, кт мжш см скслн. Бш ѝ свлл гцчкт и я глдш. Псл, бз зн, ч г вждм, с нвд и зпчн прв нщ изрзм. Бх тлкв твртн и стрхвх з 18. Нм тз звртн тп е бщ ѝ? Ккв л трбв изтрп прз дтствт? Кзх м, ч н м нтрсв ккв прв с мн, нчн трбв нкг пвч д г прв с 18, и ч ак прдлжв, щ ивкм хрт от слжбт з зщта н дцта и ч щ отде в зтвр. Н зглждш зсрмн, н ми бща д н г прв пвч. Н см сгрн, ч м врвм, зня, ч пкврн. Мга ли д зщтя 18? Н см сгрн.“

— Прочети ми го ти — каза детективът. — Получих представа, но ти можеш да ми го преведеш по-бързо.

Ръби прочете на глас:

„Днес заварих Густав да милва Синтия по начин, който можеше да е само сексуален. Беше ѝ свалил гащичките и я гледаше. После, без да знае, че го виждам, се наведе и започна да прави нещо неизразимо.

Бях толкова отвратена. Страхувах се за Синтия. Нима този извратен тип е баща ѝ? Какво ли трябва да изтърпи през детството си тя? Казах му, че не ме интересува какво прави с мен, но да не закача повече Синтия, защото ако продължава, ще повикам хората от службата за защита на децата. Не изглеждаше засрамен, но ми обеща да не го прави повече. Не мога да му вярвам, зная, че е покварен. Мога ли да защитя Синтия? Не съм сигурна“.

Ръби допълни:

— През следващите две години се срещат отделни такива моменти и въпреки заплахите си, госпожа Ърнст не е направила нищо. После, след година и половина, е написала това. — Тя се пресегна да вземе друга тетрадка и посочи един абзац.

„Тлкъ мнг пти прдпрждвх 4, н т прдлжв и пнкг тк нрнв 18, ч т рзплкъ. Кгт с птх да г възпр, т кз: «Тв н нщ. Прст млк обч от ттк ѝ.» Отгврх м...“

Ейнсли ѝ даде знак с ръка да го прочете. Тя се подчини.

„Толкова пъти предупреждавах Густав, но той продължава и понякога така наранява Синтия, че тя се разплаква. Когато се опитам да го възпра, той каза: «Това не е нищо. Просто малко обич от татко ѝ». Отговорих му: «Не, това е гадно. Тя го мрази, мрази и теб. Страхува се». Вече всеки път, когато Густав се приближава до Синтия, тя се разплаква и се отдръпва, свита на кълбо. Продължавам да заплашвам, че ще повикам някого, хората от службата за защита на децата, полицията или даже собствения ни доктор У и Густав се смее, защото знае, че когато се стигне до това, аз просто не мога да го направя. И това е истината. Срамът и позорът ще са ужасни. Как ще гледам хората? Не мога да разговарям с никого за това. Трябва сама да нося теглото си, Синтия също.“

— Това шокира ли те? — попита Ръби.

— След девет години в отдел „Убийства“ вече нищо не ме шокира, но ме притеснява онова, което ще последва. Има още, нали?

— Много. Прекалено много, за да го прочета сега, затова ще прескоча напред, а по-късно можем да се върнем. — Тя се консултира с бележките си. — После идва жестокостта. Когато Синтия е била тригодишна, Густав започнал да я бие. „Силно я шамаросваше за съвсем обикновени неща, а понякога без каквато и да е причина“ — пише в дневника. Не можел да понася детето да плаче и веднъж за

„наказание“ я накарал да стъпи във вряла вода. Госпожа Ърнст завела Синтия в болница и казала, че изгарянето е инцидент. Според записките ѝ личи, че не са ѝ повярвали, но не реагирали.

После, когато Синтия станала на осем, Густав правил секс с нея, след което последвали още много пъти. От този момент Синтия започнала да се отдръпва от всеки, който се опитвал да я докосне, включително майка ѝ. — Гласът на Ръби пресекна. Тя отпи от една чаша и посочи към купчина тетрадки. — Всичко е тук.

— Искаш ли да си починеш? — попита Ейнсли.

— Да, струва ми се. — Ръби тръгна към вратата и на излизане измърмори: — Скоро ще се върна.

Ейнсли остана сам с обърканите си мисли. От паметта му не се беше изтрила трескавата възбуда от връзката му със Синтия, нито пък някога щеше да я забрави. Въпреки злобата ѝ заради решението му да сложи край и съзнателното спъване на кариерата му после, той все още я обичаше и от своя страна никога не би поискал да ѝ навреди. Но сега, след като научи всичко това, мислите и съчувствието му прииждаха на вълни. Как беше възможно родители, които се смятаха за цивилизовани, да насилват собственото си дете: бащата — с извратената си похот, а майката — с безгръбначието си?

Вратата тихо се отвори и Ръби влезе.

— В състояние ли си да продължиш? — попита той.

— Да, искам да свърша, довечера може би ще отида да се напия и да изхвърля всичко това от главата си.

Но нямаше да може, той го знаеше. Заради трагичната гибел на баща си от ръката на петнайсетгодишно наркоманче, Ръби стриктно се въздържахе от всякакви наркотици и алкохол. Дори това преживяване нямаше да я промени.

— Неизбежното се случило, когато Синтия била на дванайсет — продължи тя, когато отново седна пред бележките си. — Момичето забременяло от баща си. Ще ти прочета какво пише госпожа Ърнст.

Този път Ръби не показва шифрованата версия, а направо започна да чете превода си:

„В това ужасно, позорно положение бяха направени някои приготовления. С помощта на адвоката на Густав, Л. М., Синтия беше отведена под друго име в една дискретна болница в Пенсакола, в която Л. М. има връзки. Според лекарите тя трябва да роди детето, защото

бременността е прекалено напреднала. Дотогава ще остане в Пенсакола. Л. М. също уреди детето незабавно да бъде осиновено. Казах му, че не ни интересува как, къде и от кого, стига това да остане в тайна и да не може да се разбере. Синтия никога повече няма да види и чуе детето, ние също. Слава Богу!

От това дори може да излезе нещо добро. Преди Л. М. да се съгласи да се заеме със случая, той ужасно се накара на Густав. Каза, че му се гадело от него и използва думи, които не мога да повтора. Освен това му даде ултиматум: ако завинаги не се откаже да насилва Синтия, Л. М. ще съобщи на властите и Густав ще отиде в затвора задълго. Л. М. каза, че говори сериозно и че ако трябва, ще го направи, «по дяволите тайната на клиента». Густав наистина се уплаши.“

— По-късно се споменава, че Синтия е родила — каза Ръби. — Без никаква друга информация, дори за пола на бебето. После Синтия се е върнала вкъщи и скоро госпожа Ърнст е записала в дневника си това:

„Въпреки всичките ни предпазни мерки някак си нещо се е разчуло, защото при мен дойде жена от службата за защита на децата. От въпросите ѝ разбрах, че не знае всичко, но имаше информация, че Синтия е родила на дванайсетгодишна възраст. Нямахме смисъл да отричам и аз признах, но за останалото излъгах. Казах ѝ, че нямаме представа кой е бащата, но че преди време двамата с Густав сме се тревожили, че Синтия ходи със съмнителни младежи и че отсега нататък ще сме по-строги. Мисля, че въобще не ми повярва, но не можеше да ме уличи в лъжа. Тези хора са такива досадници!

Веднага щом жената си тръгна, открих, че Синтия е подслушвала. Не си казахме нищо, но тя ми хвърли яростен поглед. Мисля, че ме мрази.“

Ейнсли продължаваше да мълчи. Мислите му бяха прекалено сложни, за да е в състояние да ги изрази. Отвращението му беше непреодолимо: нито Густав, нито Елиънър си бяха помислили за доброто на новороденото дете, за своя внук, за когото очевидно нито един от двамата не бе давал пукната пара.

— Прескачах напред — продължи Ръби — и четях само части, които се отнасяха за Синтия. Нямахме време за всичко, може би никой никога няма да успее да го прочете. Но в общи линии Густав престанал да измъчва Синтия и започнал да се опитва да ѝ помага с надеждата —

според дневника — че тя ще „му прости и ще забрави“. Давал ѝ много пари, самият той имал предостатъчно. Всичко това продължавало и когато станал общински съветник, а Синтия постъпила в полицията. Използвал влиянието си, за да окаже натиск върху управлението, така че първо да я вкара в отдел „Убийства“, а после да постигне бързото ѝ израстване.

— Синтия работеше добре — отбеляза Ейнсли. — Навярно и без това щеше да се издигне.

Ръби сви рамене.

— Госпожа Ърнст е смятала, че това ѝ е помогнало, но според нея Синтия никога нямало да бъде признателна за онова, което е направил за нея Густав. Ето нещо, което е написала преди четири години:

„Густав живее в измислен свят. Мисли си, че всичко между нас двамата и Синтия е наред, че миналото е напълно забравено и че сега Синтия ни обича. Каква глупост! Че защо? Никога не сме ѝ дали основание за това. Сега, като поглеждам назад, ми се иска да съм направила някои неща по друг начин. Но е късно. Прекалено късно.“

— Остава ми да прочета още една част от дневника и може би тя е най-важната — каза Ръби. — Ето пак госпожа Ърнст, четири месеца преди двамата с Густав да бъдат убити:

„Открих, че понякога Синтия ни наблюдава. Струва ми се, че в очите ѝ долавям яростна омраза. Такъв е характерът ѝ: тя никога не прощава. Никога! Не прощава на когото и да било, даже и най-дребната обида. Някак си успява да накара всеки да си плати. Сигурна съм, че и с нас ще стане така. Понякога си мисля, че подготвя нещо, някакво отмъщение, и се страхувам. Синтия е много умна, по-умна и от двама ни.“

Ръби остави бележника си върху масата.

— Направих онова, което ме помоли. Но има още нещо. — Тя видя притесненото лице на Ейнсли. — Трябва да ти е било много тежко, сержант.

— Какво искаш да кажеш? — неуверено попита той.

— Малкълм, всички знаем защо не те направиха лейтенант. Досега би трябвало да си станал капитан.

Той въздъхна.

— Значи знаеш за нас със Синтия?...

— Разбира се. Всички знаехме. Ние сме детективи, нали?

При други обстоятелства Ейнсли може би щеше да се засмее. Но във въздуха висеше нещо мрачно и неизречено.

— Какво пише? — попита той. — Ти каза, че имало нещо. Какво?

— В отдела за веществени доказателства има запечатан кашон, но върху него е написано името на Синтия. Като че ли го е съхранявала в къщата на родителите си и е попаднал тук заедно с другите.

— Провери ли кой се е разписал за кашона?

— Сержант Брюмастър.

— Тогава е официално веществено доказателство и имаме право да го отворим.

— Ще го донеса — рече Ръби.

Кашонът, който донесе Ръби, приличаше на другите и беше залепен със същата лепенка с надпис „ВЕЩЕСТВЕНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ОТ МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ“. Но когато я свалиха, под нея се появи втора — синя лента с инициали „С. Ъ.“, запечатана с восък на няколко места.

— Внимателно я свали и я запази — нареди Ейнсли.

Няколко минути по-късно Ръби отвори капаците на кашона. Двата погледнаха вътре. Виждаха се найлонови пликосе, във всеки от които имаше по един предмет. В един от най-горните имаше пистолет, който приличаше на 38-мм револвер „Смит & Уесън“. В друг плик имаше маратонка, под нея — още една. И по двете имаше петна. В четвърти плик се виждаше тениска с подобни петна. Отдолу имаше други пликосе, в един от които се забелязваше аудиокасета. На всички бяха закачени етикети, надписани с почерк, който Ейнсли разпозна: на Синтия.

Не можеше да повярва на очите си.

Ръби бе озадачена.

— Защо са тук тези неща?

— Изобщо не е трябвало да бъдат. Били са скрити в дома на Ърнст, точно както каза ти, и са ги донесли тук по погрешка. — Ейнсли замълча, после прибави: — Не пипай нищо, но виж дали можеш да прочетеш какво пише за пистолета.

Тя се наведе и се вгледа.

— Тук пише: „Оръжието, с което П. Дж. застреля бившата си съпруга Наоми и приятеля ѝ Килбърн Холмз“. Има и дата — 21 август... — отпреди шест години.

— О, Господи! — промълви Ейнсли.

Ръби се изправи и го погледна.

— Нищо не разбирам. Какво е това?

— Уликите от едно неразкрито убийство — мрачно отвърна той.
— Неразкрито до този момент.

Макар че неговата група не се беше занимавала със случая „Наоми Дженсън/Килбърн Холмз“, Ейнсли си го спомняше добре заради старата връзка на Синтия с писателя Патрик Дженсън. Детективът отново си спомни, че Дженсън бе основен заподозрян в убийството на бившата си съпруга и младия ѝ приятел, застреляни с 38-милиметрови куршуми от един и същи пистолет. Знаеше се, че две седмици преди това писателят е купил 38-мм револвер „Смит & Уесън“, но бе заявил, че го е загубил, а полицията не успя да открие оръжието на престъплението. Поради отсъствието на конкретни доказателства не бяха повдигнати никакви обвинения.

Сега възникваше очевидният въпрос: беше ли пистолетът от току-що разпечатания кашон липсващото оръжие? Ако вещественото доказателство бе действително, защо Синтия му беше закачила етикет и после бе пазила запечатания кашон в продължение на шест години? Поставянето на такива етикети беше рутинна практика за опитния детектив от отдел „Убийства“, а Синтия бе тъкмо такава. Но укриването на улики беше съвсем друго нещо.

— Това „неразкрито убийство“ свързано ли е по някакъв начин със случая „Ърнст“? — наруши мълчанието Ръби.

Самият Ейнсли вече се питаше това. Въпросите бяха безброй. Дали Патрик Дженсън бе замесен в убийството на семейство Ърнст? В такъв случай дали Синтия укриваше това, както и предишното му престъпление? Ейнсли беше дълбоко потиснат.

— В момента не съм сигурен в нищо — отвърна на той. — Екип за идентификация трябва да прегледа този кашон.

Сержантът вдигна слушалката.

[1] Йов, 10:21. — Бел.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
МИНАЛОТО

ПЪРВА ГЛАВА

Синтия Ърнст можеше да си спомни точния момент, в който реши, че някой ден ще убие родителите си. Беше дванайсетгодишна и две седмици преди това бе родила детето на баща си.

В семейния дом в скъпия, строго охраняван квартал „Бей пойнт“ на Бискайския залив беше дошла просто облечена жена на средна възраст. Тя показа легитимацията си от службата за защита на децата и попита икономата за госпожа Ърнст.

Когато чу гласа на непознатата, Синтия тихо се промъкна в коридора пред гостната на първия етаж, където майка ѝ бе приела жената, затваряйки вратата зад себе си. Също толкова тихо момичето я откряна, колкото да може да вижда и чува през процепа.

— Госпожо Ърнст, тук съм служебно, за да разговаряме за бебето на дъщеря ви — каза посетителката. Тя се огледа, очевидно впечатлена от обстановката. — Трябва да кажа, че при подобни случаи обикновено става дума за бедност и пренебрегване на родителските задължения. Явно положението тук не е такова.

— Не е имало никакво пренебрегване, уверявам ви. Тъкмо обратното — спокойно и жизнерадостно отвърна Елиънър Ърнст. — Двамата със съпруга ми полагаме всички грижи за дъщеря си още от самото ѝ раждане и много я обичаме. Колкото до онова, което се случи, ние сме натъжени, както би било всяко семейство, макар да си казваме, че в нещо ужасно сме сбъркали като родители.

— Навярно ще е от полза, ако поговорим за миналото. Например как дъщеря ви... — Гостенката се консултира с бележника си. — Вашата дъщеря Синтия... при какви обстоятелства е забременяла? И знаете ли нещо за бащата? Познавате ли го — особено каква е възрастта му?

Синтия се приближи още повече до вратата не искаше да пропусне нито дума.

— Истината е, че не знаем абсолютно нищо за бащата и че Синтия отказа да признае. — Елиънър почти шепнеше. Тя допря до очите си малка кърпичка, после продължи: — За съжаление, колкото и

да е малка, дъщеря ни ходи с много момчета. Не ми е приятно да го кажа, но се страхувам, че има съвсем безразборни сексуални връзки. От известно време двамата със съпруга ми се тревожим за нея.

— В такъв случай, госпожо Ърнст — рязко отвърна служителката, — не беше ли логично да потърсите професионална помощ? Вие със съпруга си сте информирани хора и трябва да знаете за съществуването на такива институции.

— Да, така е. Но фактът е, че не сме го направили. — Елиънър натърти: — За другите винаги е лесно да правят преценки.

— Имате ли намерение да потърсите съвет сега? Заедно с дъщеря си?

— Ние с Густав можем да обмислим въпроса. До този момент приготовленията, които трябваше да направим, отнемаха цялото ни време. След ужасното събитие детето беше дадено за осиновяване — предварително уредихме това. — Елиънър замълча за миг. — Наистина ли трябва да отговарям на тези въпроси? Със съпруга ми се надявахме всичко да остане в пълна тайна.

Служителката си водеше бележки в тефтера си.

— Доброто на детето е по-важно от тайната, госпожо Ърнст. Но ако се съмнявате в правото на нашата служба на разследване, винаги можете да попитате адвоката си.

— Излишно е — отстъпи Елиънър. — Ще ви кажа, че ние със съпруга ми, а също и Синтия, научихме много от случилото се. В известен смисъл това сближи и трима ни. Разговаряхме дълго и Синтия даде тържествено обещание отсега нататък да поправи поведението си.

— Навярно би трябвало да поговоря с дъщеря ви.

— Бих предпочела да не го правите. Всъщност, ви моля. Подобно нещо почти сигурно ще разруши всичко онова, което успяхме да постигнем.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

Днес, вече възрастен човек, Синтия понякога се чудеше защо в този момент не беше влязла в стаята и не бе казала истината. После разбра: макар че това щеше да засрами родителите ѝ, в крайна сметка най-вероятно нямаше да ѝ повярват. Бе чела за подобни случаи на насилие. Обвинените възрастни наемаха алчни лекари, които умело

разобличаваха твърденията на децата, докато те — дори да разбираха — нямаха такава възможност.

Във всеки случай Синтия — навярно инстинктивно, не влезе в гостната. Десет минути по-късно майка ѝ и служителката излязоха от стаята. Елиънър придружи гостенката си до предната врата. Когато се обърна, Синтия се приближи и погледна майка си.

— Синтия! — пребледня Елиънър. — Господи! Откога си тук?

Без да отвърне нищо, Синтия яростно и обвинително я изгледа. В много отношения тя продължаваше да прилича на дванайсетгодишно момиче, с къса кестенява коса и лунички, но очите ѝ, наситенозелени и изпълнени с решителност, принадлежаха на много по-възрастна жена.

Елиънър нервно стисна ръце, очите ѝ играеха. Беше елегантно облечена, с фризирана коса и на високи токчета.

— Синтия — продължи тя, — настоявам да ми кажеш откога си тук. Подслуша ли ни?

Отново мълчание.

— Престани да ме гледаш така! — Елиънър направи няколко крачки към нея, но Синтия отстъпи назад.

След няколко секунди майка ѝ покри лицето си с длани и тихо заплака.

— Чула си, нали? О, миличка, нямах избор, ти сигурно ме разбираш. Знаеш, че те обичам. Моля те, прегърни мама. Знаеш, че никога не бих те наранила... Моля те, прегърни ме.

Синтия я гледаше с безизразно лице, после бавно се обърна.

Лъжливите, лицемерни думи, които беше чула от майка си, завинаги оставиха изгарящия си отпечатък в ума ѝ. Тя вече мразеше баща си за физическото насилие, което упражняваше още от най-ранните мигове на детството ѝ, които си спомняше. В известно отношение презираше майка си още повече. Дори на дванайсетгодишна възраст Синтия знаеше, че майка ѝ би могла, че би трябвало да потърси външна помощ, и никога нямаше да ѝ прости за това, че не го бе направила.

Но умна и проникателна още на дванайсет години, Синтия преглътна омразата заради бъдещето си. За да осъществи оформящите се в съзнанието ѝ планове, тя се нуждаеше от родителите си — най-вече от връзките и парите им. Ето защо с времето, пред хора, тя

проявяваше любезност и от време на време привързаност. Насаме Синтия рядко разговаряше с тях.

Баща ѝ, тя знаеше, беше приел измамата, признателен за облика, който изграждаше пред обществото. Майка ѝ се държеше така, сякаш не е станало абсолютно нищо.

И ако някой от родителите ѝ проявяваше несъгласие с желанията ѝ, Синтия скръстваше ръце и им отправяше студен, твърд поглед, сякаш казваше: „Зная какво направихте с мен, вие също го знаете. Няма ли да е по-добре, ако не разбере никой друг? Не рискувайте“.

Тази неизречена заплаха действаше безпогрешно. След мигове на напрегнато и неловко мълчание Густав Ърнст винаги се огъваше под погледа на дъщеря си и промърморваше: „Просто не зная какво да правя с теб“.

Както обикновено, Елиънър безпомощно свиваше рамене.

Две години по-късно между двете страни възникна несъгласие по въпроса за учението на Синтия.

Тя бе завършила начално и прогимназиално образование в обикновени училища в Маями и бележките ѝ показваха, че е изключителна ученичка. Сега, когато навърши четиринайсет, Густав и Елиънър искаха да я запишат в реномираното частно училище „Рансъм-Евърглейдс“ в „Коръл Гейбълс“. Но четиринайсетгодишната Синтия имаше други намерения. В последния момент, когато приемът в „Рансъм-Евърглейдс“ на практика бе приключил, тя заяви, че ще постъпи в „Пайн крест“, интернат във Форт Лаудърдейл, на четирийсетина километра северно от Маями. Беше подала сама документите си и след като я бяха приели, бе потвърдила желанието си.

Густав категорично възрази.

— Нарочно се противопоставяш на желанията ни! — Бяха седнали да вечерят. — Ако бяхме избрали „Пайн крест“, щеше да искаш да се запишеш в „Рансъм-Евърглейдс“.

Елиънър безпомощно гледаше и знаеше, че в крайна сметка Синтия ще постигне своето.

Така и стана. Синтия не се докосваше до храната. Вместо това твърдо гледаше баща си и в очите ѝ проблясваха искриците на абсолютната ѝ власт. Накрая Густав остави вилицата и сърдито отстъпи.

— О, за Бога, прави каквото искаш.

Синтия кимна, стана от масата и се прибра в стаята си.

Същото се повтори четири години по-късно, когато Синтия трябваше да постъпи в колеж. Вече беше на осемнайсет и притежаваше опита и красотата на съвсем зряла жена. Тя знаеше, че майка ѝ отчаяно иска да я запишат в „Смит колидж“ в Нордхамптън, Масачузетс, престижната алма матер на Елиънър, и в продължение на четири години момичето я бе оставило да вярва, че ще стане така.

Синтия изглеждаше силна кандидатка — в „Пайн крест“ бе постигнала много високи резултати и я бяха приели в Националното почетно общество. Освен това Елиънър беше направила на колежа значително дарение, което на практика оказваше своето въздействие.

Писмото за приемането ѝ се получи в дома на семейство Ърнст и Елиънър го отвори. Тя незабавно телефонира на Синтия в училище, за да ѝ съобщи новината.

— Да, очаквах, че ще ме приемат — студено отвърна Синтия.

— Миличка, не мога да ти кажа колко съм развълнувана. Искам да го отпразнуваме. Какво ще кажеш да вечеряме заедно в събота? Свободна ли си?

— Естествено, чудесна идея.

Синтия вече се наслаждаваше на начина, по който се уреждаха нещата, и следващата събота вечер тримата седнаха на същата дълга дъбова маса: родителите ѝ — в двата края, а момичето — по средата. Масата беше подредена с най-скъпия им порцеланов сервиз и с покривка от английски лен. Горяха свещи. Синтия се беше облякла в официална рокля. Родителите ѝ, ясно се виждаше, сияеха от щастие.

Баща ѝ напълни чашите с вино, вдигна своята и каза:

— За новото поколение възпитаници на „Смит“!

— Господи! — възкликна Елиънър. — О, Синтия, гордея се с теб! След като завършиш „Смит“, целият свят ще е твой.

Като си играеше с чашата си, Синтия отвърна:

— Това може и да е вярно, майко, но само ако постъпя в „Смит“.
— После развеселена, тя проследи как радостта на майка ѝ се изпарява. Тази сцена се бе повтаряла толкова много пъти, че можеше да предвиди и най-малката подробност.

— Какво искаш да кажеш? — попита баща ѝ.

— Подадох молба в университета на Флорида в Талахасий — весело отговори Синтия. — Миналата седмица ме приеха и аз им казах, че ще постъпя. — Тя вдигна чашата си. — Така че какво ще кажете да вдигнем наздравица? За Талахасий!

Елиънър беше прекалено ужасена, за да каже нещо.

По челото на съпруга ѝ внезапно избиха капки пот.

— Няма да отидеш в онзи нещастен университет. Забранявам ти!

Елиънър се изправи от другия край на масата.

— Имаш ли представа каква привилегия е да те приемат в „Смит“? Таксата там е повече от двайсет хиляди долара на година. Това не ти ли говори колко изключително...

— В Талахасий е три хиляди — прекъсна я Синтия. — Помислете за парите, които ще спестите — невъзмутимо гледаше родителите си тя.

Елиънър скри лице в дланите си.

Густав удари с юмрук по масата.

— Този път няма да стане, млада госпожице!

Сега и Синтия се изправи и на свой ред яростно изгледа родителите си. Неизречените думи бяха оглушителни.

Густав се опита да отвърне на погледа ѝ, но както се беше случвало и преди, той извърна очи и въздъхна. Накрая победено сви рамене и излезе от трапезарията. Секунди по-късно Елиънър го последва.

Синтия довърши вечерята си.

Три години след това, предсрочно приключила четиригодишния си курс на обучение, тя завърши университета на Флорида с отличие и я приеха за член на Фи Бета Капа^[1].

В гимназията и колежа Синтия беше ходила с много момчета и за своя изненада откри, че въпреки спомените от детството, сексът ѝ харесва. Както го виждаше тя обаче, сексът се изразяваше единствено във власт. Никога, никога повече нямаше да е покорен партньор. Във всяка своя сексуална връзка Синтия се стремеше да доминира, независимо за какъв секс ставаше дума и с кого. Още повече я изненадваше фактът, че това доставя удоволствие на мъжете. Повечето от тях се възбуждаха още по-силно. След цяла нощ секс един от

партньорите ѝ, як футболист, ѝ каза: „Господи, Син, ти си адски секси, но си жестока“.

И все пак, въпреки многобройните си връзки, Синтия никога не се бе влюбвала, никога не си го беше позволявала. Просто не бе подготвена да се откаже от независимостта си.

Много по-късно същото отчасти се отнасяше и за връзката ѝ с Малкълм Ейнсли. Подобно на повечето мъже преди него, той харесваше „сексуалната ѝ гимнастика“, както веднъж се беше изразил, и ѝ отвърщаше по същия начин. Но никога не бе притежавала Малкълм докрай, нито пък изцяло беше доминирала над него, както над другите — той излъчваше някаква сила, която Синтия просто не можеше да преодолее. По време на връзката им тя се бе опитвала да разруши брака му. Нямаше никакво намерение да се омъжва за него, нито пък за когото и да било друг. За Синтия бракът беше равносителен на капитулация, нещо, което се бе заклела никога да не допуска.

Пълна противоположност на Малкълм беше писателят Патрик Дженсън, над когото Синтия бе установила господството си още в мига, в който се запознаха. Отначало отношенията им бяха чисто сексуални, но постепенно се усложниха. Връзките ѝ с двамата мъже започнаха по едно и също време, но Синтия не ги смесваше, а, както самата тя мислеше за тях, ги направляваше по успоредни линии.

Когато започна връзката му със Синтия, Патрик изживяваше тежки времена, най-вече заради раздялата със съпругата си. Жена му Наоми се беше развела с него и след яростна схватка получи чудесна издръжка. Според приятелите им, по време на седемгодишния им брак, Патрик постоянно избухвал в бурна ярост и принуждавал Наоми на три пъти да подаде жалба за физическо насилие. Всеки път Патрик ѝ обещавахе да се поправи и тя оттегляше жалбите си. Но той не се промени. Дори след развода публично проявяваше ревността си към Наоми, когато тя излизаше с друг мъж, и веднъж се беше наложило да го задържат.

За Патрик Синтия Ърнст бе надеждно убежище. Той я призна за по-силна от себе си и с готовност се превърна в неин покорен спътник, все повече разчитайки на напътствията ѝ. От своя страна Синтия смяташе, че е открила човек, когото едновременно може да контролира и да използва за осъществяване на отдавнашните си лични кроежи.

Това се потвърди късно една вечер, когато Патрик пристигна в апартамента ѝ.

От леглото си тя чу настоятелно чукане на външната врата. Синтия погледна през шпионката и видя Патрик, който оглеждаше коридора и нервно прокараваше пръсти през косата си.

Когато отвори вратата, той се втурна вътре и каза:

— Господи, Синтия, извърших нещо ужасно! Трябва да избягам. Мога ли да взема колата ти? — Той забързано се приближи до прозореца и огледа улицата и в двете посоки. — Трябва да се измъкна оттук... трябва да отида някъде! Син, нуждая се от помощта ти. Патрик умолително я погледна, като продължаваше да рови с пръсти из косата си.

— Боже мой, Патрик, направо си подгизнал от пот — твърдо му отвърна Синтия. — Трябва да се успокоиш. Седни, ще ти наля чаша скоч.

Тя му донесе чашата и седна при него на дивана, после започна да разтрива врата му. Той понечи да заговори, отказа се и изведнъж запелтечи:

— Господи, Син, аз убих Наоми! Застрелях я. — Гласът му секна.

Синтия се отдръпна. Тя беше полицайка — при това детектив от отдел „Убийства“ и пределно ясно знаеше задълженията си. Трябваше да арестува Патрик, да му съобщи правата и да го отведе. Като мислеше бързо и преценяваше възможностите, Синтия не направи нито едно от тези неща. Вместо това отиде в спалнята си, извади от чекмеджето на нощното си шкафче касетофон, постави в него нова касета и когато се върна в дневната, натисна „ЗАПИС“. Скрил лицето си в шепи, Патрик плачеше. Тя постави касетофона върху масата до него, скрит от погледа му зад декоративно растение.

— Патрик — рече Синтия, — ако искаш да ти помогна, трябва да ми разкажеш точно какво се е случило.

Той вдигна поглед, кимна, после започна с пресеклив глас:

— Не съм го замислял предварително, няхах намерение... но никога не съм можел да понасям мисълта, че Наоми е с някой друг... Когато ги видях двамата заедно, нея и онзи гадняр, бях заслепен, разярен... Имах пистолет. Извадих го и без да се замислям, стрелях...

Внезапно всичко беше свършило... Тогава разбрах какво съм направил. О, Господи, бях убил и двамата!

Синтия бе ужасена.

— Убил си двама души? Кой беше мъжът?

— Килбърн Холмз — безпомощно отвърна той. — Ходеше с Наоми през цялото време. Хората ми казваха.

— Тъп, шибан идиот такъв! — Синтия за първи път изпита леден страх. Това бе двойно убийство, в което Патрик сигурно щеше да бъде заподозрян, а онова, което правеше тя — ако се приемеше, че ще продължи, — можеше да й струва собствената ѝ кариера и свобода.

— Видя ли те някой? — попита Синтия. — Имаше ли свидетели?

Патрик поклати глава.

— Никой, сигурен съм. Беше тъмно. Даже изстрелите не привлякоха внимание.

— Оставил ли си нещо, каквото и да е, на местопрестъплението?

— Не, сигурен съм.

— Когато тръгваше, чу ли някакъв шум? Имаше ли суматоха, гласове?

— Не.

— Къде е пистолетът?

— Тук. — Той извади от джоба си 38-милиметров „Смит & Уесън“.

— Остави го върху масата — каза му тя.

Синтия замълча, като преценяваше рисковете, които можеше да поеме, и ги претегляше от гледна точка на превъзходството, което щяха да ѝ дадат над Патрик. Ясно разбираше дълга си, но виждаше в Патрик полезно оръдие за плановете си.

Тя взе решение, отиде в малката си кухня и се върна с найлонов плик и готварска машина. Без да докосва пистолета, по който трябваше да има отпечатъци от пръстите на Патрик, Синтия го пусна в плика и го завърза. После посочи към тениската, която носеше писателят.

— Съблечи я, цялата е в кръв. Маратонките също.

Отново без да докосва нищо, тя прибра тениската и маратонките.

— Сега ми дай ключовете си от вкъщи и съблечи останалите си дрехи.

Патрик явно се колебаеше и Синтия изръмжа:

— Направи точно каквото ти казах! Сега ми кажи къде си ги убил?

— На улицата пред къщата на Наоми — поклати глава и въздъхна той.

С гръб към Патрик тя изключи касетофона. Синтия знаеше, че е прекалено замаян, за да забележи.

Патрик свали всичко останало от себе си и остана гол. Той нервно стоеше с увиснали рамене и поглед, забит в пода. Синтия отново отиде в кухничката и донесе голям кафяв чувал, в който писателят прибра дрехите си.

— Отивам у вас — рече тя. — Ще изхвърля някъде чувала и ще ти донеса чисти дрехи. Докато ме няма, вземи си горещ душ и се изтъркай хубаво — използвай четка за нокти — особено ръката, с която си държал пистолета. Откъде го взе?

— Купих го преди два месеца. — После мрачно добави: — И го регистрирах на мое име.

— Ако пистолетът не се открие и няма други доказателства, нищо не те заплашва. Така че си го загубил една седмица, след като си го купил. Запомни това и не променяй версията си.

— Няма — измърмори Патрик.

Когато Синтия тръгна, той влезе в банята ѝ.

Докато шофираше по заобиколни пътища към дома на Патрик, Синтия изхвърли дрехите му в няколко различни кошчета за боклук и един контейнер. От къщата му взе чисти дрехи.

В 05:30 ч. се върна в апартамента си и когато отвори вратата, видя, че Патрик седи на кушетката, наведен над стъклената масичка, с навита на тръбичка доларова банкнота в носа.

— Как смееш да го правиш тук! — изкрещя тя.

Той рязко вдигна глава и върху масата се видяха четири пътечки от кокаин, които още не бе вдишал.

Патрик избърса носа си и изсумтя:

— За Бога, Синтия, не го прави на въпрос. Просто си помислих, че ще ми помогне да се съвзема.

— Изхвърли го в тоалетната, както и целия останал наркотик, който носиш в себе си. Веднага!

Патрик понечи да възрази, после тръгна към банята, като мърмореше:

— Като че ли съм наркоман.

Синтия мислено призна, че всъщност наистина не е такъв. Подобно на други хора, които тя познаваше, писателят използваше дрога само от време на време. Самата Синтия никога не беше опитвала наркотици или каквото и да е друго, от което можеше да загуби контрол.

Патрик се върна от банята, като мърмореше за двестата долара, които бил изхвърлил. Без да му обръща внимание, Синтия започна да закача етикети и да описва вещите, които бе поставила в найлоновите пликове, включително пистолета и окървавените дрехи, като го правеше така, че Патрик да я вижда. После сложи всичко в кашон, в който по-късно щеше да прибере и записа.

Патрик неспокойно се разхождаше назад-напред из стаята.

— Защо нравиш всичко това? — попита той.

— Просто за да подреда всичко. Синтия знаеше, че отговорът не е задоволителен, но това нямаше значение. Сега писателят беше свръхвъзбуден и разсеян. Без да обръща внимание на отговора, както и очакваше Синтия, той започна да разказва, че поддържал бележките си по също толкова организиран начин.

По-късно, след като Синтия скриеше кашона с уличаващите го доказателства, щеше да му отговори по-конкретно и по начин, който никак нямаше да му хареса.

На следващата вечер Синтия прослуша записа. Качеството му бе добро. Беше си донесла още един касетофон и празни касети, за да осъществи следващата си стъпка.

Първо, на оригиналната лента, в която Патрик описваше двойното си убийство, тя изпълни онова, което специалистите по звукозапис с чувство за историчност наричаха „Ник-еън-Уудс-Уотъргейт“ — изтриване на части от записа. С помощта на хронометър тя изтри всички следи от гласа си. После, точно като съдбоносния уотъргейтски запис на президента Никсън, в него имаше продължителни прекъсвания, но това нямаше значение — разказът на Патрик бе чист и уличаващ, както самият той щеше да разбере, когато

Синтия му го пуснеше. За тази цел тя направи копие на редактирания запис и прибра оригинала в кашона при другите веществени доказателства.

После внимателно го запечата със синя лепенка, носеща инициалите ѝ „С. Ъ.“, и се качи на колата си, за да отиде в дома на родителите си в „Бей пойнт“. Там Синтия имаше самостоятелна стая на втория етаж, в която от време на време преспиваше и пазеше някои лични вещи. Отключи вратата и постави багажа си на най-горната лавица в шкафа, скрит зад други кашони. Имаше намерение някой ден да отвори кашона и да свали етикетите, които саморъчно беше надписала, и с помощта на ръкавици да смени найлоновите пликкове, по които имаше нейни отпечатъци. Това никога не стана.

Още от самото начало Синтия нямаше намерение да позволи на някой друг да разгледа съдържанието на кашона. Просто искаше Патрик да я види, че събира и описва нещата, е което завинаги получаваше власт над него. Накрая, мислеше си тя, щеше да постави уликите в здрава метална кутия и да я хвърли в Атлантическия океан на километри от брега.

Почти незабавно след откриването на труповете на Наоми Дженсън и Килбърн Холмз, Патрик Дженсън стана основен заподозрян и беше подложен на продължителни разпити. За облекчение на Синтия нямаше достатъчни основания, за да го арестуват и да повдигнат обвинение срещу него. Наистина Дженсън нямаше алиби, но липсваха доказателства. Освен това го беше предупредила по време на разпитите да говори колкото е възможно по-малко и само да отвръща на въпросите.

„Запомни, че ти не трябва да доказваш невинността си — бе подчертала тя. — Работа на ченгетата е да докажат вината ти.“

Екипът за идентификация откри на местопрестъплението две второстепенни улики, но нито една от тях не беше убедителна. До труповете намериха носна кърпичка като тези на Дженсън. Нямаше никакви доказателства обаче, че е негова. Освен това в стиснатата длан на Килбърн Холмз откриха парче хартия, което съответстваше на друго парче, намерено в боклука на писателя. Това отново не доказваше нищо. Куршумите в двата трупа бяха идентифицирани като 38-мм, а

регистрите показваха, че два месеца по-рано Дженсън е купил пистолет „Смит & Уесън“ със същия калибър. Но той твърдеше, че го е загубил само седмица след това. Обискът на дома му не даде никакви резултати и без оръжието на престъплението детективите не можеха да направят нищо.

Синтия беше доволна, че със случая не се занимава екипът на Ейнсли, а на сержант Пабло Грийн. Разследването водеше детектив Чарли Търстън. Тъй като се знаеше, че поддържа връзки с Дженсън, Търстън почти колебливо я попита:

— Знаеш ли нещо за онзи тип, което може да ни е от полза?

— Не, не зная — любезно отвърна тя.

— Смяташ ли, че Дженсън е бил в състояние да убие двамата?

— Съжалявам, че трябва да го кажа, Чарли — отвърна Синтия.

— Но отговорът е „да“.

Търстън кимна.

— Аз също мисля така.

И това беше всичко. На сержант Грийн, детектив Търстън или на когото и да е било в отдел „Убийства“ изобщо не им идваше наум, че макар и в миналото да се бе познавала с човек, когото в момента подозираха в убийство, детектив Синтия Търнст може да е замесена в престъплението.

Причината, разбира се, се криеше във факта, че лицето, с което Синтия се представяше пред колегите, началниците и повечето си други познати, беше отзивчиво и приятелско. Само престъпниците, с които си имаше работа, виждаха нейната студена и безмилостна страна.

Патрик Дженсън се сблъска с нея при следващата си среща със Синтия, след като в продължение на няколко месеца предпазливо го бе избягвала.

[1] Основано през 1776 г. национално почетно дружество, в което членуват студенти и възпитаници на американски университети, завършили с отличие. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

За срещата си с Дженсън тя избра Каймановите острови, възможно най-дискретното място, където човек можеше да остане напълно изолиран.

Пътуваха отделно и се настаняха в различни хотели. Синтия имаше резервация в „Хаят Риджънси“ на Гранд Кайман под името Хилда Шоу. За да не се издаде с кредитна карта, тя преведе пари в брой чрез „Уестърн юниън“ и плати остатъка при пристигането си. На рецепцията никой не се учуди.

В изпълнение на дадените му по телефона нареждания от Синтия, Дженсън резервира стая в съседния, по-скромен хотел „Слийп ин“. Но през по-голямата част от трите денонощия на острова той остана в стаята на Синтия, която гледаше към красиво оформените градини.

Когато се срещнаха след тримесечна раздяла, те се вкопчиха един в друг, припряно разсъблякоха дрехите си и започнаха яростно да се любят. Когато Синтия стигна до оргазъм, тя заудря със свитите си юмруци по раменете на Дженсън.

— Господи, боли ме! — изохка той.

Когато после спокойно лежаха сред изпомачканите чаршафи, Патрик каза:

— През последната нощ, през която бяхме заедно, се случиха толкова много неща, че изобщо не ми хрумна да ти благодаря за онова, което направи за мен. Затова ти благодаря сега.

— Съвсем излишно — съзнателно безцеремонно отвърна Синтия. — Просто платих за закупена стока.

Патрик се засмя.

— Какво означава това?

— Това означава, че те притежавам.

Последва мълчание.

— Предполагам, че говориш за онзи кашон? — бавно каза писателят. — Скрила си го някъде.

Тя кимна.

— Естествено.

И смяташ, че ако аз не се подчиня по някакъв повод или те обидя, можеш да го отвориш и да кажеш: „Хей, момчета — я вижте тези доказателства. Сега вече можете да хванете онова копеле Дженсън“.

— Измисли добър диалог — леко се усмихна Синтия. — Не бих могла да се изразя по-добре.

На лицето на Патрик също се появи нещо като усмивка.

— Но има една-две подробности, които са ти убягнали. Дори на теб. Като например, че лично надписа етикетите. И остави отпечатъци от пръсти...

— Погрижила съм се за всичко това — излъга тя и си напомни, че скоро трябва да поправи този пропуск. — Надписах пликовете, за да си спомниш по-късно какво съм направила. Сега там са само твоите отпечатъци. А, да, има и един запис.

Синтия му обясни, че всичко, което беше казал в апартамента ѝ през онази нощ — признанието му, че е убил Наоми и приятеля ѝ Килбърн Холмз, — е записано на касета.

— Донесох ти копие. Искаш ли да го чуеш?

Той махна с ръка.

— Няма значение, вярвам ти. Но все пак мога да те улича, като обясня как си ми помогнала да скрия веществените доказателства. Така че, ако ме признаят за виновен, ти също ще бъдеш осъдена, най-малкото — за съучастие.

Синтия поклати глава.

— Никой няма да ти повярва. Ще отричам всичко и ще повярват на мен. Има още нещо. — Гласът ѝ стана по-твърд. — Уликите ще бъдат намерени на някое място, на което би могъл да ги скриеш ти. За съжаление няма да знаеш къде, докато анонимно обаждане не накара полицията да ги открие.

Кръстосаха погледи. И двамата преценяваха възможностите. За нейно удивление Дженсън се отпусна назад и се разсмя.

— Скъпа Синтия, ти наистина си някакъв извратен гений. Е, каза, че ме притежаваш. Сега признавам, че е така.

— И нямаш нищо против?

— Това може да е перверзия, но странното е, че ужасно ми харесва. — После замислено добави: — И може да излезе страхотен

роман.

— Който ти никога няма да напишеш.

— А какво ще правя, след като ще съм ти нещо като домашно животно, което водиш на каишка?

Моментът беше дошъл. Синтия впи очи в него.

— Ще ми помогнеш да убия родителите си.

Синтия бързо потуши протестите на Дженсън и го накара да замълчи.

— Изслушай ме! — заповяда тя. — Изслушай ме внимателно.

Без да бърза, като започна от най-ранните си детски спомени, плюс подробностите, измъкнати от майка ѝ, Синтия образно и убедително изложи цялата история, без да спестява на него — или на самата себе си — каквото ѝ да било.

Извратената сексуална привързаност на Густав към Синтия... нейният невинен ужас, усилващ се с всеки ден, докато на тригодишна възраст още щом видеше баща си да се приближава, тя се скриваше под завивките и хълцайки, се дърпаше...

Елиънър, разбира се, не направи нищо, мислеше единствено за себе си, за собствения си евентуален срам и позор, ако извратеността на Густав се разчуеше...

Междувременно умът на малката Синтия се развиваше... Спомените ѝ, които сега кристализираха, щяха да останат през годините, наред със страха и яростта ѝ...

Спомените бяха чудовищни — за постоянно усилващия се сексуален интерес на Густав към дъщеря му, вече стимулиран от побоите... жестоки плесници и удари за безобидни „простъпки“, чиято същност нито той обясняваше, нито Синтия разбираше... И нови, нови „наказания“ — за какво?... синините, изгорените крака... безкрайните лъжи на майка ѝ...

Когато Синтия беше на шест, баща ѝ за първи път започна да се трие в нея... И по-късно, когато тялото ѝ се разви — най-голямата извратеност и унижение — той започна да я изнасилва, постъпка толкова отвратителна и болезнена, че тя крещеше... Густав, който се

интересуваше единствено от собственото си задоволяване, не забелязваше, навярно дори се наслаждаваше на отчаянието на дъщеря си... И Елиънър отново не направи нищо...

И така, на дванайсетгодишна възраст Синтия неизбежно забременява... Ужасът за едно дете — вече отведено, скрито от погледите на другите, разбиращо, че е станало тромаво, че тялото му се уголемява и изпитва странни усещания и движения в себе си... Освен това тя съзнаваше ужасния позор, чувстваше се виновна и все пак безпомощна да си помогне сама, нямаше с кого да си поговори, на кого да се облегне или да се довери... И после унижителното, тайно, болезнено раждане, бебето, което ѝ взеха и което тя никога не видя...

Единствената утеха: сексуалното насилие на Густав, продължило и по време на бременността ѝ, някак си беше престанало поради причини, които никога не разбра — докато много по-късно майка ѝ неохотно не ѝ разказа за заплахата на адвокатата им да издаде Густав, ако не престане...

После, като някакъв зловец послепис, Елиънър и заявлението ѝ пред жената от службата за защита на децата — онова служебно лице, което прие правдоподобните лъжи и изобщо не настоя да изслуша Синтия...

Накрая, и въпреки всичко, ледено прагматичната пресметливост на Синтия... решението ѝ да изчака благоприятния момент, да използва родителите си, докато не си осигури независимост и после да насочи към тях отдавна трупаната омраза, и да ги убие — както те бяха убили толкова много в нея...

Сега времето за това възмездие бе приближило и тя започваше да обмисля... И вече имаше свое оръдие...

По време на целия монолог Патрик Дженсън почти не помръдна. Но лицето му отразяваше последователни чувства — отначало недоверие, после отвращение, гняв, ужас и тревога. В един момент очите му дори се напълниха със сълзи. После протегна ръка, сякаш да стисне дланта на Синтия, но тя се отдръпна.

Накрая писателят с болка поклати глава.

— Невероятно. — Гласът му едва се чуваше. — Не мога да повярвам...

— По дяволите! Най-добре е да повярваш — рязко го прекъсна Синтия.

— Нямах предвид това... — След кратко мълчание той продължи. — Естествено, че ти вярвам. За всичко. Но ми е толкова...

— Какво? — нетърпеливо попита тя.

— Толкова ми е трудно да намеря подходящите думи. Вършил съм лоши неща, но такива гадости...

— О, Патрик, я стига! Та ти уби двама души.

— Да, зная — сбърчи лице той. — Отрепка съм, добре. Да, наистина извърших убийство — от страст, импулсивно, както и да е. Но искам да кажа, че родителите ти са имали толкова много време, за да осмислят онова, което правят... е, така, както го виждам аз, твоите родители са най-мръсната измет на земята.

— Добре — отвърна Синтия. — Значи може би разбираш защо искам да ги убия.

След кратко колебание Дженсън кимна.

— Да, разбирам.

— Значи ще ми помогнеш.

Синтия и Патрик Дженсън разговаряха два часа. Мислите, аргументите, съмненията, споровете, отказите, заплахите и убежденията им се подреждаха, отхвърляха и пренареждаха като пулове на домино.

— Да предположим, че не се съглася с безумното ти предложение — каза по едно време Патрик, — че те пратя по дяволите. Наистина ли ще отвориш онзи кашон със змии, който може да ме прати на електрическия стол? Ако го направиш, няма да постигнеш нищо.

— Да, ще го направя — отвърна Синтия. — Не бих те заплашвала, ако не го мислех сериозно. Освен това ти заслужаваш да бъдеш наказан.

— И какво ще правиш без мен тогава, Госпожо Благородна Отмъстителке? — презрително попита Дженсън. — Без мен как ще си подготвиш терена за действие?

— Ще намеря някой друг.

Той знаеше, че ще стане така.

— Казах ти, че онова, което направих с Наоми, беше престъпление от страст — много по-късно ѝ рече Дженсън. — Признавам го и ми се иска да можеш да поправя стореното. Но не мога, просто знам, че не мога, да извърша хладнокръвно, преднамерено убийство. — Той вдигна ръце. — Независимо дали ти харесва, положението е такова.

— Всичко това ми е известно — отвърна Синтия. — Знаех го през цялото време.

— Тогава защо, по дяволите... — запелтечи Дженсън.

— Искам да уредиш да го извърши някой друг — спокойно каза тя. — Аз ще платя.

Дженсън дълбоко си пое дъх. И тялото му, и мозъкът му изпитваха непреодолимо чувство на облекчение. След миг се зачуди: „Защо?“.

Вече знаеше отговора. Синтия ловко и цинично го бе насочвала към момент, в който му предлагаше по-добрата от двете възможности — да прекара остатък от живота си в затвора, а може би и да получи смъртно наказание за убийството на Наоми и приятеля ѝ, или да рискува и да уреди някой друг да извърши убийство, за което на него, Патрик, не му стигаше смелост. Може би дори нямаше да се наложи да присъства. Имаше вероятност да го разкрият, разбира се, и това също означаваше наказание. Но положението му бе такова още от вечерта, в която беше убил Наоми.

Синтия леко се усмихваше и го наблюдаваше.

— Взе решение, нали?

— Ти си вещица и кучка!

— Но ще го направиш. Наистина нямаш избор.

Странно, с писателската си същност Дженсън вече мислеше за всичко това като за игра. Предполагаше, че е извратено и несъмнено достойно за презрение. Но въпреки това бе игра, в която можеше да участва и да спечели.

— Зная, че в последно време се влачиш с доста долна тайфа — продължи Синтия. — Единственото, което трябва да направиш, е да намериш подходящия човек.

Всъщност Дженсън бавно потъваше в подземния криминален свят. Това беше започнало преди повече от две години, когато реши да напише роман за наркотрафика. В хода на проучването си бе открил

неколцина дребни пласьори на дрога — съвсем проста работа, защото самият той от време на време използваше кокаин, — които на свой ред го свързаха с по-едри акули.

Двама-трима от тези по-значителни трафиканти, макар че се съгласиха да се срещнат с него от любопитство, действията предпазливо. Накрая обаче решиха: „Хей, на един истински писател, умен тип, чието име е по кориците на книгите“, можеха да се доверят. Присъщата суетност на повечето професионални престъпници и желанието да бъдат забелязани също отвориха вратите пред Дженсън. В барове и нощни клубове, когато алкохолът развързваше езиците, често му задаваха един и същи въпрос: „Шъ ма вкараш ли в некая книга?“. Шаблонният му отговор беше „може би“. Така с времето кръгът на познанствата му в криминалния свят се разшири, излезе извън границите на проучването и Дженсън от време на време започна да осъществява сделки и трафик на дрога. Писателят с изненада откри колко лесно и изгодно бе това.

Парите му бяха от полза, защото романът му за наркотрафика не се продаваше добре, нито пък другият, който последва, и изглеждаше, че с популярността на Дженсън може би е свършено. По същото време загуби някои от инвестициите си и спестяванията му тревожно намаляваха.

Това съчетание от фактори правеше странната цел на Синтия поне по-осъществима, а навярно дори интересна.

— Нали знаеш, че за тази работа ще трябва да платим на някого много пари? — каза ѝ той. — А аз ги нямам.

— Зная — отвърна Синтия. — Затова пък аз имам достатъчно.

Като част от опитите си да склочи мир с дъщеря си след дългите години на сексуално насилие, Густав Ърнст ѝ бе отпуснал щедра месечна издръжка, която допълваше заплатата ѝ и ѝ позволяваше да живее добре. Освен това Густав беше вложил на името на Синтия голяма сума пари в банка на Каймановите острови. Но тя не ги бе използвала, въпреки че натрупаната сума надхвърляше повече от пет милиона долара.

В продължение на много години Густав Ърнст беше извършвал успешни финансови операции, а негова специалност бе закупуването на големи дялове от акции в малки новаторски фирми, които се нуждаеха от начален капитал. Инстинктът му беше невероятен.

Повечето компании, които избираше, се развиваха бързо, стойността на акциите им хвъркваше в небето и в този момент Густав продаваше. Говореше се, че притежава чисти шейсет милиона долара.

По-младият брат на Густав, Закари, се бе отказал от американското си гражданство, както правеха все повече богати американци, за да избегнат наказателното данъчно облагане. Сега Закари разделяше времето си между Кайманите и Бахамите — двата архипелага, които бяха приветлив и слънчев данъчен рай. Именно Закари откри сметката на Синтия на Кайманите и периодично внасяше пари в нея, винаги като необложен с данъци „подарък“. При всеки такъв случай тя получаваше потвърдително писмо, придружено от следните няколко реда:

„Скъпа моя Синтия,

Надявам се да приемеш последния подарък, който внесох в сметката ти. В последно време като че ли имам повече пари, отколкото ми трябва, и тъй като нямам жена, деца или други роднини, за мен е удоволствие да ти давам тези суми. Вярвам, че ще можеш да се възползваш от тях.

Твой любящ
чичо Зак“

Синтия знаеше, че парите всъщност са от Густав, който имаше някаква уговорка със Закари за избягване на данъци — или пък ставаше дума за отклонение? Тя нито разбираше, нито се интересуваеше, само й беше известно, че избягването е законно, а отклонението — не.

Интересуваеше се обаче от собственото си законно положение и макар че не отвърщаше на писмата, тя ги запази и потърси съвета на данъчен консултант.

Специалистът ѝ съобщи: „Писмата са редовни и ги пазете, в случай, че някога се наложи да докажете, че влоговете са подаръци и са необлагаеми. Колкото до сметката на Кайманите и подаръците, които получавате в нея, всичко това е свършено законно. Но всяка година трябва да декларирате тази сметка и натрупаната лихва. Тогава ще сте на чисто“.

Впоследствие едно от данъчните заявления на Синтия, в което беше изпълнила съвета на консултанта, бе проверено и одобрено и вече нямаше нужда да се тревожи, че нарушава закона. Въпреки това тя запази сметката си на Кайманите в тайна от всички, освен от консултанта и вътрешната данъчна служба на САЩ. Нямаше намерение да казва и на Дженсън.

В продължение на няколко минути той беше потънал в мълчание.

— Това, че имаш достатъчно пари, ще е от полза — каза писателят. — За да остане убийството неразкрито и никой да не се разприказва... цената ще е невероятна може би двеста хиляди долара.

— Мога да ги платя — отвърна Синтия.

— Как?

— В брой.

— Добре. Какъв е крайният срок?

— Не съм решила. Разполагаш с достатъчно време, за да намериш подходящ човек: да е умен, сериозен, жесток, дискретен и абсолютно надежден.

— Няма да е лесно.

— Затова и ще разполагаш с много време. — „Ще се насладя на очакването“, помисли си Синтия. Накрая отмъщението, замислено толкова отдавна, ще бъде изпълнено.

— Докато още сме на тази тема — каза Патрик, — предвиди доста пари и за мен.

— Ще ги получиш и част от тях ще бъдат, за да ме пазиш. Не трябва да споменаваш името ми на онзи, когото наемеш. Дори не намеквай за това, че съм замесена, когато и да е, и на когото и да е. Освен това: колкото по-малко подробности са ми известни, толкова по-добре — освен че трябва да зная датата поне две седмици предварително.

— За да можеш да си уредиш алиби, така ли?

Синтия кимна.

— Тогава ще съм на пет хиляди километра оттам.

ТРЕТА ГЛАВА

„Разполагаш с достатъчно време“ — бе казала Синтия на Патрик Дженсън. Но преди да бъдат предприети фаталните стъпки, изминаха почти четири години — определено повече, отколкото възнамеряваше тя.

Това време обаче изтече бързо, особено за Синтия, която с невероятна скорост се изкачваше по йерархичната стълба в полицейското управление в Маями. И все пак нито успехите ѝ, нито времето укротяваха омразата, която изпитваше към родителите си. Нито пък отслабваше стремежът ѝ за отмъщение. От време на време напомняше на Дженсън за ангажимента му към нея. Той твърдеше, че продължава да търси подходящия човек — умен, безжалостен, жесток и сигурен. Засега такъв не се беше появил.

Понякога целият замисъл се струваше на Дженсън зловещ и нереален. Като писател често бе писал за престъпници, но всичко това беше абстрактно — просто думи на компютърен екран. Истинският мрак на престъпността, както тогава го виждаше, се намираще в свят, който принадлежеше на други, съвсем различен вид, хора. И все пак сега той бе станал един от тях. С една-единствена безумна постъпка беше извършил възможно най-тежкото престъпление и от този миг с предишния му подчинен на закона живот бе свършено. Дали и другите попадаха в подземния свят по този главоломен, неочакван начин? Предполагаше, че с мнозина е така.

Понякога той се питаше: „В какво се превърна, Патрик Дженсън? — И си отговаряше: — Каквото и да е, ти отиде прекалено далеч. Вече няма връщане... Вече не можеш да си позволиш лукса на добродетелта... Ако някога се разбере какво си извършил, нищо няма да ти бъде простено... Така че единственото, което има значение, е оцеляването, оцеляване на всяка цена... дори и с цената на друг живот...“

Въпреки всичко Дженсън продължаваше да изпитва същото усещане за нереалност.

За разлика от него, и той го знаеше, Синтия не хранеше такива илюзии. Тя притежаваше твърдост, която не допускаше отклонение от целта. Беше я виждал в действие и разбираше, че няма как да избегне мисията си на екзекутор, действащ от името на Синтия Ърнст, и че ако я провали, тя ще изпълни обещанието си и ще го унищожи.

В крайна сметка Дженсън стигна до убеждението, че вече не е същият човек както някога. Беше се превърнал в безжалостен непознат, погълнат единствено от себе си.

По пътя към основната си цел Синтия се погрижи и за още нещо: използвайки високия си чин, попречи на производството на Малкълм Ейнсли в лейтенант. Мотивите ѝ бяха съвсем ясни, дори за самата нея. Детството ѝ! Никой, никой не можеше повече да я изоставя! Но Малкълм го беше направил, и прошка нямаше да има.

След продължителното отлагане Синтия реши, че е чакала достатъчно. Тя изрази нетърпението си пред Патрик по време на един уикенд, прекаран в Насау на Бахамите, където отново се регистрираха в отделни хотели — Синтия в луксозния „Парадайз айлънд оушън клуб“.

След продължителна сладострастна сутрин, Синтия внезапно седна на леглото си.

— Имаше достатъчно време. Искам да предприемеш някакви действия, в противен случай ще го направя аз. — Тя се наведе над него и го целуна по челото. — И вярвай ми, скъпи, действията, които имам предвид, няма да ти харесат.

— Зная. — От известно време Дженсън очакваше подобен ултиматум. — С колко време разполагам?

— Три месеца.

— Нека да са шест.

— Четири, като броим от утре.

Той въздъхна. Разбираше, че Синтия говори сериозно, съзнаваше също, че времето е дошло и за самия него.

Дженсън беше написал още една книга, която, подобно на предишните две, бе пълен провал в сравнение с някогашните му бестселъри. В резултат авансите, които Патрик беше получил от издателите за трите си книги и които отдавна бе изхарчил, не се

изплатиха и постъпленията му спряха. Следващата стъпка можеше да се предскаже. Американската му издателска къща, която през успешните му години плащаше тлъсти аванси за все още ненаписани книги, престана да го прави и настоя да предаде завършен ръкопис, преди да подпишат какъвто и да е договор.

Това отчайваше Дженсън. През предишните няколко години той не беше овладял склонността си към разкошен живот и сега имаше само дългове. Така че възможността да получи двеста хиляди, за да наеме убиец — от които възнамеряваше да задържи половината, както и парите, които предвиждаше за собствените си услуги, — беше повече от привлекателна.

Задачата му да открие подходящ човек се улесни от поредица съвпадения. Първоначално те не бяха свързани с Патрик и се отнасяха до полицията, група инвалиди, ветерани от Виетнам и войната в Залива, и наркотици. Приковани към инвалидни колички, след войните ветераните се бяха прирастили към дрогата, но после се бяха отказали и сега водеха истински кръстоносен поход срещу наркотрафика. В неспокойния, расово разнороден квартал, в който живееха — между „Гранд авеню“ и „Бърд роуд“ в Коконът гроув — те бяха обявили лична война на онези, които пласираха дрога и спомагаха за разрушаването на живота на мнозина млади хора. Членовете на групата знаеха, че и други от тяхното общество се опитват да се борят с наркотиците и трафикантите, в повечето случаи безуспешно. Ветераните в инвалидни колички обаче успяваха и по специфичния си начин се бяха превърнали в бдителни информатори на полицията.

Колкото и да беше парадоксално, техният водач и вдъхновител не бе нито ветеран, нито бивш наркоман, а някогашен спортист и студент. Четири години преди това двама и три годишният Стюърт Райс, известен като Стюи, бе претърпял падане по време на изкачване по отвесен планински връх, което завинаги го беше парализирало от кръста надолу и го бе приковало към инвалидна количка. Той също се вълнуваше от проблема за младежта и наркотиците и съюзът му с ветераните се роди от общата им позиция и братството, което хората в колички инстинктивно изпитват един към друг.

Райс обикновено казваше на новопостъпилите в групата, формирана в началото от трима ветерани от Виетнам, а сега увеличила броя си на дванайсет души: „Млади хора, хлапета със здраво тяло и

активен живот биват унищожавани от онази измет, която би трябвало да е в затвора. И ние помагаме да я вкарат там“.

Тактиката на групата инвалиди се състоеше в това, да събират информация кой пласира дрога, къде, кога, колко често и кога се очакват нови доставки, и после анонимно да я предават на спецчастта за борба с наркотрафика от полицейското управление.

Веднъж Райс бе казал на свой доверен приятел: „Онези от нас, които са в колички, могат да се навъртат из местата, където се продава дрога. И почти никой не ни забелязва. Ако изобщо се сетят за нас, те си мислят, че просим. Смятат, че щом краката ни са парализирани или ръцете ни не помръдват, същото се отнася и за главите ни — особено наркоманчетата и пласьорите, отдавна разрушили и малкото си мозъчни клетки, които някога са притежавали“.

Отначало полицаите от спецчастта за борба с наркотрафика се отнасяха скептично към анонимните телефонни съобщения — съобщения, които Райс винаги предаваше лично по клетъчен телефон, за да не могат да го засекат. Веднага след предупреждението полицаят, приел разговора, питаше кой се обажда, но единственото име, което Райс съобщаваше преди да затвори, бе „Стюи“. Думите „Обажда се Стюи“ вече се посрещаха с поздрава: „Здрасти, приятел! Какво имаш за нас?“. Не се опитваха да го засекат. Защо да провалят нещо добро?

В резултат полицията започна все по-често да залавя наркобанди. Арестите и присъдите се трупаха. Отделни части от Коконът гроув станаха по-чисти. После установената система се наруши.

По-големите трафиканти усетиха, че има нещо гнило и започнаха да задават въпроси. Отначало нямаше резултат. После един от арестуваните пласьори случайно дочу реплика, разменена между двама полицаи: „Стюи се справи и този път“.

След час из целия Коконът гроув се разнасяше въпросът: „Кой, по дяволите, е този Стюи?“.

Отговорът дойде бързо. Беше разкрита и тактиката на групата на инвалидите.

Стюърт Райс трябваше да умре, и то по такъв начин, че да държи влага и на другите.

Поръчковото убийство предстоеше и тъкмо тогава — съвсем случайно — в историята се забърка Патрик Дженсън.

Дженсън бе станал редовен посетител в „Брас дъблуун“, шумен, задимен бар, добре известен като свърталище на пласьори на дрога. Когато онази вечер влезе вътре, от другата част на заведението се разнесе глас:

— Хей, Пат! Пишеш ли нещо ново, мой човек? Ела да ни разкажеш! — Гласът принадлежеше на бивш затворник на име Арли, е тясно, белязано от шарка лице, и е дебело криминално досие. Около масата имаше неколцина други, неизменна част от пейзажа, които Дженсън вече бе опознал покрай криминалния си роман. Един от групата писателят виждаше за първи път — едър мъж със сурови черти, широки рамене, мощни ръце, късо подстригана коса и светлокафява кожа. При приближаването на Дженсън непознатият се намръщи. Той изръмжа някакъв въпрос, на който отговори някой от присъстващите.

— Пат е наш човек, Върджило. Пише книги. Ти му кажеш некоя глупост, той прави цела история. Просто книга, нищо истинско, не ни вреди.

— Да, Пат си държи устата затворена — прибави някой друг. — Ясна му е картинката. Нали, Пат?

Дженсън кимна.

— Напълно.

Направиха му място край масата и му придърпаха стол. Той се обърна към огромния непознат и спокойно му каза:

— Не е нужно да ми казваш нищо, Върджило, просто ще забравя името ти. Ще ти задам обаче един въпрос. — Всички го зяпнаха. — Мога ли да ти взема нещо за пиене?

Все още намръщен, здравенякът изгледа Дженсън, после със силен акцент отвърна:

— Аз плаща пиячката.

— Чудесно. — Писателят също не извърщаше поглед. — Двойно уиски с черен етикет.

— Идвам! — извика барманът.

Върджило стана. Изглеждаше още по-огромен.

— Първо пусна една вода.

Когато се отдалечи, Дъч, мъжът, който беше гарантирал за писателя, каза на Патрик:

— Преценява те. По-добре да те хареса.

— Какво ме интересува?

— Щото никой не се пречка на Върджило. Той е колумбиец — идва и си отива. В родината му четирима доносници изпели шефа си на колумбийските ченгета. Върджило трябвало да им покаже, че не са постъпили добре. И знаеш ли к'во направил?

Дженсън поклати глава.

— Намерил ги и ги завързал за дървета с изпънати ръце. После с бензинов трион им отрязал десните ръце.

Дженсън рязко вдигна чашата си и отпи от скоча.

— Полезно е да познаваш Върджило — прошепна Арли. — Довечера ще има акция. Интересува ли те?

— Да. — В същия миг на Дженсън му хрумна нещо.

— Щом се върне — рече Дъч, — изчакай малко, после иди до кенефа и се помотай там. Ние ще питаме Върджило дали можеш да дойдеш.

Малко по-късно Дженсън получи разрешение.

— Продължавай да следваш джипа — нареди на Дженсън Дъч. — И когато спрат и изключат фаровете, направи същото.

Беше почти 03:00 часът. Пътуваха във волвото на Дженсън и бяха изминали петдесет и пет километра на юг по флоридската скоростна магистрала. Арли шофираше джип „Чероки“, в който бе и Върджило. После, точно когато минаваха покрай Флорида сити, отбивката за Евърглейдс, те завиха по „Кард саунд“, пуст, рядко използван път, който водеше към Кий Ларго^[1]. На лунната светлина Дженсън можеше да види вълните и разнебитените колиби от стари лодки по тинестите брегове от двете страни. Нямахше нито къщи, нито селища, които да осветяват нощта, нямаше и следа от други коли. Нощем шофьорите отбягваха този път и предпочитаха по-оживената и по-безопасна магистрала САЩ-1.

— Не мож ме накара да живея в некой от онез лайнарници — каза Дъч. — Ами ти? — Фаровете им бяха осветили купчина останки от лодка, на които имаше груба табела с надпис „Продавам раци“. Като се чудеше защо изобщо е тук, Дженсън не отговори.

В този момент джипът пред тях отби от пътя и спря. Фаровете му угаснаха. Писателят го последва, изключи фаровете на волвото и излезе. Двамата от джипа ги чакаха. Не размениха нито дума.

Едрият колумбиец вървеше покрай самата вода и се взираше в мрака.

Изведнъж блеснаха фарове. От пътя отби микробус с надпис „Отпушване на канали“ и спря до джипа. От него слязоха двама мъже. Патрик забеляза, че са с ръкавици. Новодошлите отидоха до задните врати на микробуса. Другите се приближиха до тях. Дженсън остана назад.

В микробуса се виждаше някаква сянка. Когато я издърпаха, Патрик откри, че е механична инвалидна количка. Беше съборена. В нея имаше човек и макар да беше завързан с въже, изглежда се съпротивляваше. Върджило се приближи — той също си бе сложил ръкавици. После, сякаш тежката количка стана като перце, колумбиецът я вдигна и я изправи. Патрик видя млад мъж със запушена уста. Очите на пленника отчаяно скачаха насам-натам, опитваше се да освободи устата си. Някак си за миг той успя и изплю част от натиканата в устата му кърпа. Младежът погледна към застаналия встрани Дженсън и с мъка извика:

— Отвялякоха ме! Казвам се Стюи Райс. Тези хора ще ме убият! Моля ви, помогнете...

Върджило размаза лицето на Стюи с огромния си юмрук. От устата му бликна кръв и той нададе остър вик, който заглъхна, когато Дъч отново натъпка вътре кърпата. Очите на пленника умолително продължаваха да скачат от човек на човек. Дженсън трябваше да се извърне.

— Да размърдаме се — рече Върджило и забута количката към водата. Тя се запъна и той отново я вдигна без усилие. Двамата, които бяха пристигнали с микробуса, го последваха. Единият носеше верига, а другият — циментов блок. Дъч тръгна заедно с тях и махна на Патрик да не изостава. Дженсън неохотно се подчини. Арли остана на брега.

Нагазиха в стария канал. В средата той достигаше два и половина — три метра дълбочина. Двамата, докарали количката, тръгнаха напред, заобикаляйки мангровите дървета.

В мрака пред тях се очертаваше мангрово островче, заобиколено с плитка вода и водорасли. Двамата изглежда познаваха мястото и спряха там, където усетиха, че започва да става по-дълбоко.

— Тук е добре — каза единият.

Върджило забута напред количката с изпадналия в паника младеж, докато не го потопи до кръста. Другите двама прекараха веригата през всяко от вече потопените под водата колела на количката и после закачиха единия ѝ край за някакъв дънер на островчето, а другия за циментовия блок, който носеха.

— Няма никакъв шанс да остане на повърхността каза Дъч. — Започва приливът и след няколко часа водата ще се покачи над главата му. — Той се изсмя. — Така копелето ще има време да си помисли.

Завързаният младеж явно го чу, защото простена и още по-усилено започна да се мъчи да се освободи, но от движенията му количката само потъна още повече.

Дженсън потръпна в мрака. Още щом видя пленника, той разбра, че участва в убийство, поне като съучастник. Но знаеше и че ако се опита да избяга, ще бъде следващата жертва. Върджило не би се поколебал.

Дълбоко в него някакъв слаб гласец от миналото се обаждаше: „В какво съм се превърнал? Кога престана да ми пука?...“. И Дженсън си припомни нещо забравено: „Човекът, който някога бях, вече не съществува“.

— Тръгваме — рече Върджило.

Когато се насочиха обратно към брега и оставиха инвалидната количка, Дженсън се опита да не мисли за смъртта на Стюи Райс. Младежът неизбежно щеше да умре. Патрик мислено виждаше как водата постепенно се покачва пред безпомощния поглед на Райс, докато солените вълни — малко по малко — започнат да обливат лицето му... Скоро щеше да надига главата си колкото е възможно по-високо, да вдишва, когато може, и да задържа дъха си въпреки неумолимото покачване на водата... Инстинктът му за самосъхранение щеше да действа до последния миг... навярно от време на време щеше да вдишва глътка въздух, макар да знаеше, че скоро няма да може... После, когато водата се покачи още, той отчаяно щеше да се дави и плюе... и накрая, когато устата и носът му потънеха и дробовете му се напълнеха с вода, милостиво щеше да настъпи смъртта...

Дженсън се откъсна от мислите си.

Когато се върнаха на брега, Върджило отиде при Патрик и приближи плътно лицето си до неговото.

— Трябва пазиш абсолютна тайна. Иначе убивам, мамка ти.

— Така или иначе, трябва да си държа устата затворена, нали? И аз съм вътре. — Дженсън не се отдръпна, като се опитваше да говори спокойно. Бе решил, че единственият начин да се разбере с Върджило е да не проявява страха си.

— Да — призна здравенякът. — И ти вътре.

— Някой път искам да разговарям с теб насаме — тихо каза Дженсън. — Само ние двамата.

Върджило изглеждаше изненадан. Ясно се виждаше, че обмисля. После въпросително вдигна вежди.

— Да — рече Дженсън. Другият очевидно беше разбрал съобщението му.

— Сега заминава за Колумбия — отвърна Върджило. — Щом връща, открива те.

Патрик знаеше, че ще го направи. Знаеше също, че е намерил убиеца, когото търсеше.

Двама мотоциклетисти, рано сутринта, първи видяха полупотъналата инвалидна количка. От „Алабама Джакс“, известен рокерски бар малко по-нататък по пътя, те се обадиха в полицията в Метро-Дейд. Двама униформени полицаи и санитарите от Бърза помощ нагазиха във водата и малко по-късно главният санитар обяви, че мъжът е мъртъв. Лесно идентифицираха Стюърт Райс по кредитните му карти и документите, които откриха у него. Репортерите от местните медии вече бяха чули информацията по полицейската радиовръзка и пристигнаха на мястото.

Драматичните кадри от изнасянето на количката на брега с увисналата, все още завързана фигура в нея, изпълниха телевизията и вестниците и така несъзнателно медиите изпълниха целта на престъплението: да предупредят другите, особено ветераните инвалиди. След като вече се знаеше за групата и методите ѝ, шпионирането престана. Полицейската спецчаст за борба с наркотрафика също вече не получаваше информация.

— Жалко за Стюи — говореха си полицаите. — Някой трябва да се е разприказвал. Винаги става така.

Няколко дни след убийството Дженсън телефонира на Синтия в апартамента ѝ, за да ѝ обяви среща. Преди да си тръгнат от Бахамите, тя го беше предупредила, че не трябва да се виждат, докато не постигнат целта си, както и известно време след това. Ето защо Патрик не трябваше да ходи в апартамента ѝ, а да ѝ телефонира само там и никъде другаде. По време на телефонния разговор Синтия му каза, че ще се срещнат следващата неделя в Бока Рътон, който се намираще доста далеч от Маями. Щяха да се видят в ресторанта на Пит на улица „Глейдс“, където сигурно нямаше да срещнат познати.

Дженсън пристигна рано и остана в автомобила си до идването на Синтия, която паркира наблизо. Двамата влязоха в приятния ресторант и си избраха маса на вътрешната веранда, която гледаше към езеро с фонтан и където можеха да разговарят на спокойствие. Синтия си поръча гръцка салата, а Дженсън — специалитета на заведението, без да знае какъв е.

— Открих човека, който ни трябва — директно започна той, когато сервитьорката се отдалечи. Патрик описа Върджило и разказа онова, което знаеше за якия колумбиец.

— Откъде знаеш, че той... — започна Синтия, но Дженсън я прекъсна:

— Още нещо. Имах възможност да го видя в действие. — Той снижи глас и ѝ разказа събитията отпреди няколко дни, като започна с „Кард саунд“. Стигна до момента, в който беше пристигнал микробусът с инвалидната количка, но Синтия му хвърли яростен поглед и изръмжа:

— Млъквай, проклет да си! — Писателят се подчини и тя прибави: — Не ми казвай нищо повече. Не искам да знам.

Патрик сви рамене.

— Е, вече знаеш. Въпросът е, че Върджило извърши убийството. Трябва да си чула за него.

— Разбира се, че съм чула. — Побесняла, Синтия дишаше тежко. — Тъп идиот такъв! Не трябваше да ми казваш, а сега забрави, че си го направил! Просто изтрий последните няколко минути от паметта си.

— Добре, щом искаш, но ме остави да ти кажа още нещо. — Той замълча, докато сервират храната им. Когато сервитьорката си тръгна, Дженсън се наведе напред и заговори още по-тихо: — Въпросът е, че този тип Върджило обича да убива — видях го онази нощ. Умен е и изобщо не се страхува.

Все още видимо притеснена, Синтия изчака малко, преди да реагира.

— Сигурен ли си, че ще се свърже с теб?

— Да, сигурен съм. Очевидно е заминал за Колумбия, докато нещата се поуталожат, но ще се върне и тогава ще разговарям с него да пречука родителите ти. Зная, че ще се съгласи. Междувременно трябва да се погрижим за някои неща. Например за парите.

— Имам ги.

— Двеста хиляди?

— Нали така ми каза.

— И после същата сума — за мен.

Синтия се поколеба, после отвърна:

— Добре, но после.

— Естествено.

— Имам план за убийството — вече по-спокойно каза тя.

— Разкажи ми го.

— Наскоро станаха две убийства: едното — в Коконът гроув, а другото — във Форт Лаудърдейл. Изглежда са извършени от един човек и имат едни и същи странни особености. От отдел „Убийства“ смятат, че могат да последват и други.

— Какви особености?

— В Коконът гроув на местопрестъплението са били оставени мъртви животни.

— Четох за убийството, но не си спомням за никакви животни.

— Това не беше съобщено на пресата.

— А във Форт Лаудърдейл?

— Не помня точно, но беше нещо подобно — отвърна Синтия. — Мислех си, че ако убийството на родителите ми може да се извърши така, че да прилича на онези две...

— Съгласен съм — прекъсна я Дженсън. — Това ще отклони всички подозрения и ще изглежда като дело на един и същи човек. Можеш ли да разбереш още подробности?

Тя кимна.

— Добре. Тогава да се срещнем пак след две седмици.

Малко по-късно двамата напуснаха ресторанта, след като Синтия плати сметката им в брой.

Волвото на Дженсън остана зад БМВ-то с подвижен покрив на Синтия, когато двата автомобила излязоха на междуцатска магистрала I-95, за да потеглят обратно към Маями. Синтия караше по-бързо и Патрик остави колата ѝ да се скрие от погледа му, после зави в следващата отбивка и пое към търговския център, пред който паркира. Без да излиза от колата, той бръкна под самото и извади малък касетофон. След като пренави лентата, Дженсън си сложи малки слушалки и прослуша записа. Въпреки предпазливите, тихи гласове, качеството беше отлично. Ясно се чуваше всяка дума, включително реакцията на Синтия, когато научи името на убиеца на инвалида, последвана от уговорката им Върджило да убие родителите ѝ.

Дженсън се усмихна. „Синтия — помисли си той, — ти не си единствената, която може да записва изобличаващи разговори.“ Надяваше се никога да не му се наложи да използва този запис, но поне едно нещо вече бе сигурно. Ако нещо се объркаше, определено щеше да повлече със себе си Синтия Ърнст.

[1] Най-големият от островите край бреговете на Южна Флорида. — Бел.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Спомняш ли си онези две убийства, за които ти разказах миналия път? — попита Синтия. — Онова в Коконът гроув и...

— Разбира се, че си спомням — рязко я прекъсна Дженсън. — Трябваше да разбереш повече подробности.

— Така и направих.

Беше третата седмица на юни, две седмици след последната им среща в Бока Рътон. Наложих се да се видят отново, въпреки че работното време на Синтия не позволяваше да отидат на Кайманите или на Бахамите. Затова тя се спря на Хоумстед, малък град на петдесет и пет километра от Маями. Пътуваха поотделно. Срещнаха се в ресторант „Потлайкърс“.

Шофирането бе уморило Дженсън, няколко нощи не беше спал добре. Отгоре на всичко сънуваше кошмари — не помнеше подробностите, но се събуждаше подгизнал в пот. В мъглата на ничията земя, точно преди да се събуди, виждаше полупотъналата инвалидна количка и заплашителното лице на Върджило.

Интериорът на „Потлайкърс“ имитираше селска къща. Дженсън и Синтия седнаха на пейки пред чвореста чамова маса на разстояние от другите посетители. Тя бе донесла малко кожено куфарче.

— Нещо не е наред ли? — попита Синтия.

— За Бога! Какво изобщо е наред? — едва не се разсмя той и едва се въздържа да не каже: „Не, всичко е наред. Просто обмисляме две убийства, за които и двамата имаме мотиви. А някои от най-добрите мозъци в криминалистиката ще се опитат да ги разкрият... Дори могат да успеят, и тогава кой знае? Навярно ще ни екзекутират на електрически столове един до друг... Иначе всичко останало си е съвсем наред“.

— Говори тихо — каза Синтия. — И не изпускай нервите си. Излишно е, защото всичко ще стане както трябва. Запомни, аз съм в състояние да преценя. Обади ли ти се вече твоят човек? Не използвай името му.

Дженсън кимна.

— Преди три дни.

Беше му се обадил петнайсет дни след убийството на инвалида. Нямаше как да разбере откъде му телефонира, а и Патрик не попита, но предполагаше, че е от Колумбия.

— Знаеш кой съм, но не казвай. — Писателят веднага позна гласа на Върджило.

— Да, зная.

— Скоро се връщам. Още ли искаш?

— Да. — Очевидно Върджило използваше само къси думи. Дженсън направи същото.

— След седмица, може би две. Става ли?

— Става.

И разговорът свърши.

Синтия попита:

— Сигурен ли си в инстинкта си? Той знае ли какво искаме?

— Сигурен съм. Човек не се среща с типове като него само за да си побърбят. Така че ми разкажи за онези убийства. Със странните особености — нали така се изрази ти?

— Да. — Последва кратко мълчание. — В Коконът гроув до жертвите са били оставени четири убити котки.

— Четири котки ли? — не повярва Дженсън.

— Не ме питай защо, тъй като и аз не зная. Никой не знае. В отдел „Убийства“ продължават да правят догадки.

— Каза, че подобен случай имало във Форт Лаудърдейл. Какво ще ми кажеш за него?

— Там е по-сложно. Краката на мъжа са били обгорени и никой не знае защо. Смята се само, че с болния си мозък убиецът приема и двете неща за символи.

И какво предлагаш?

— Да имитираме първия случай. Кажи на твоя човек да вземе някакво мъртво животно и да го остави там.

— Не четири котки, надявам се.

Синтия поклати глава.

— Трябва да е подобно, но все пак да се различава. И едно животно ще е достатъчно — може би заек. Просто още един символ. Има и други неща.

— Какви?

Тя му разказа, че в случаите „Фрост“ и „Хенънфелд“ жертвите са били намерени завързани, със запушени уста, един срещу друг.

— И в двата случая оръжие на убийството е бил нож „Боуи“. Знаеш как изглежда, нали?

Дженсън кимна.

— Веднъж го използвах в един свой роман. Не е трудно да се купи. Давай нататък.

— И на двете местопрестъпления радиото високо е свирело хардрок.

— Елементарно. — Дженсън се бе съсредоточил и запомняше. Нямаше да си запише тези неща нито сега, нито по-късно.

— Трябва да бъдат взети абсолютно всички пари — продължи Синтия. — Баща ми винаги носи в себе си много и ги оставя до леглото си. Но бижутата на майка ми трябва да останат недокоснати. Така е било на онези местопрестъпления. Погрижи се да го изясниш на онзи човек.

— Няма да е трудно. Бижутата могат да се идентифицират и проследят. Предполагам, че онзи убиец също го е знаел.

— Сега за къщата — рече Синтия. — Може да имаш нужда от това.

Тя му подаде сгъната рекламна брошура, описваща квартала „Бей пойнт“. Когато я разгърна, Дженсън видя страница, на която имаше план на улиците и къщите. Една от тях беше отбелязана с кръстче.

— Това ли е?...

— Да — прекъсна го Синтия. — Трябва да знаеш и още нещо. Родителите ми имат трима служители — икономка Паласио и жена му, които живеят там. Рано сутрин идва прислужница, която си тръгва в четири следобед.

— Значи нощем в къщата остават четирима души?

— Освен в четвъртъците. Тогава икономът и съпругата му винаги ходят до Уест Палм Бийч, за да посетят сестрата на госпожа Паласио. Тръгват късно следобед и никога не се връщат преди полунощ, понякога и по-късно.

Паметта на Дженсън започна да се претоварва.

— Може да забравя това. Чакай да си отбележа. — Той взе брошурата и затършува в джоба си за химикалка.

Синтия нетърпеливо му каза:

— Дай го на мен. — После написа върху брошурата: „Присл. — сутр. рано, тръгва в 16 ч.

Семейство П. — четв. късно следобед, връщат се в полунощ.“

— Трябва ли да зная нещо друго за онези убийства? — попита Дженсън, след като прибра брошурата в джоба си.

— Да, всичко е било адски гадно. — Синтия сбърчи лице, докато описваше изпорязаните с нож и обезобразени трупове на семействата Фрост и Хенънфелд — информация, която беше получила от докладите на отдел „Убийства“ в Маями.

Една делнична вечер няколко дни преди това Синтия бе отишла до офиса на „Убийства“. Старши служителите от другите отдели често ходеха там, за да побъбрят и да научат подробности за важни случаи. Освен това там винаги правеха хубаво кафе. Като бивш детектив от отдела, Синтия често го посещаваше, понякога и служебно.

Бе избрала момент, когато в офиса нямаше много хора. Само двама детективи седяха на бюрата си. Там беше и сержант Пабло Грийн, най-старшият служител в момента.

— Бих искала да прегледам едно дело — каза му тя след размяната на приятелски поздрави.

— С удоволствие, майоре — весело махна с ръка Грийн към стаята, където се пазеше текущата документация. — Знаеш къде е всичко, но ако имаш нужда от помощ, ме повикай.

— Естествено — отвърна Синтия.

Щом остана сама, тя бързо се захвана на работа. Знаеше къде да търси папките за случаите „Фрост“ и „Хенънфелд“. Първата папка бе голяма, но Синтия бързо извади от нея бележките на Бърнард Куин, разследващия детектив, и на Малкълм Ейнсли като негов сержант наблюдател. Тя прехвърли записките, като спираше, за да отдели повече внимание на полезната ѝ информация, като я преписваше в собствения си тефтер. След няколко минути Синтия затвори папката и отвори другата. Тя беше тънка, защото с нея не се занимаваше полицията в Маями, а я бяха завели в резултат от идването на шериф детективът Бенито Монтес от Форт Лаудърдейл. Той обаче бе донесъл

копие на оригиналния доклад за произшествие и допълнителни бележки, които съдържаха повече подробности.

Тя прибра двете папки и се върна в главния офис, след което приятелски се сбогува със сержант Грийн и другите двама детективи. Когато погледна часовника си, Синтия видя, че е останала в отдела едва дваайсет минути, пък и никой не знаеше кои дела е преглеждала.

Щом се върна в кабинета си, тя проучи и запомни бележките си, после откъсна страниците и ги пусна в тоалетната.

Докато слушаше в ресторанта подробностите за двете жестоки двойни убийства в Коконът гроув и Форт Лаудърдейл, Дженсън реши, че на Върджило няма да му е трудно да изпълни тази задача.

Дженсън обмисли цялата информация и мислено се съгласи с плана на Синтия да имитират онези две престъпления. В някакъв извратен смисъл, помисли си той, идеята бе блестяща. После се поправи. За живота, който вече водеше, това изобщо не беше извратено, а само блестящо!

— Много мислиш — каза от отсрещната страна на масата Синтия.

— Просто се мъчех да запомня всички онези основни правила — излъга той, като поклати глава.

— Тогава прибави към списъка и това: никакви отпечатъци от пръсти.

— Не се безпокой. — Дженсън си спомни как Върджило си бе сложил ръкавици преди да извади количката от микробуса.

— Още нещо — продължи Синтия, — и този път наистина е последно.

Дженсън зачака.

— Между убийствата от Коконът гроув и Форт Лаудърдейл има интервал от четири месеца и дванайсет дни, пресметнала съм го.

— И какво от това?

— Серийните убийци често действат на еднакви интервали от време, а това означава, че онзи, който е извършил предишните две убийства, може да извърши ново или през последните няколко дни на септември, или през първата седмица на октомври. И това съм пресметнала.

Дженсън беше озадачен.

— Каква връзка има това с нас?

— Ще изпреварим копелето, като определим датата за средата на август. Тогава ако на някоя от онези дати последва друго убийство, пак ще има интервал, но никой няма да се замисли за него, защото няма да изглежда важен фактор.

Синтия замълча.

— Какво има? Защо си толкова мрачен?

Дженсън, чието лице все повече изразяваше съмнение, дълбоко си пое дъх.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Не съм сигурна, че ме интересува, но щом искаш, давай.

— Син, струва ми се, че се опитваме да надхитрим самите себе си.

— Какво означава това?

— Колкото повече разговаряме, толкова повече си мисля, че нещо може да се обърка, ужасно да се обърка.

— И какво предлагаш? — ледено попита Синтия.

Дженсън се поколеба. После въпреки противоречивите си чувства отговори:

— Да се откажем от всичко това. Още сега.

— А не забравяш ли нещо? — след като отпи от диетичната си сода, попита Синтия.

— Предполагам, че имаш предвид парите. — Патрик прокара език по устните си.

— Донесох ги със себе си, за да ти ги дам. — Синтия докосна коженото куфарче на пейката до нея. Но няма значение, ще си ги взема. — Тя вдигна куфарчето и се наклони да си тръгва. За миг спря и погледна към Дженсън.

— На излизане ще платя сметката. В края на краищата за адвоката ще ти трябва и последният цент. Ако пък наистина не можеш да си го позволиш, ще ти назначат обществен защитник, макар да се страхувам, че не са много добри.

— Не си тръгвай! — Той я хвана, за ръката и уморено каза: — За Бога, седни.

Синтия не отвърна нищо.

— Добре — примирено продължи Дженсън, — щом искаш да ти го кажа, предавам се... Зная, че държиш всички козове. И зная, че би ги използвала без ни най-малко угризение. Така че да се върнем там, докъдето бяхме стигнали.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Сигурен съм — покорно кимна Патрик.

— Тогава запомни, че по възможност датата трябва да е в средата на август. — Синтия отново беше делова, сякаш през последните няколко минути не се бе случило нищо. — Повече няма да се срещаме. Можеш да ми телефонираш вкъщи, но разговаряй кратко и си мери приказките. А когато ми съобщаваш датата, прибави към действителната пет дни — аз съответно ще извадя пет. Ясно ли е?

— Ясно.

— Искаш ли да ми кажеш още нещо?

— Само едно — отвърна Дженсън. — Цялата тази тайнственост ужасно ме възбужда. Какво ще кажеш?

Тя се усмихна.

— Нямам търпение. Да се махаме оттук и да намерим мотел.

Когато излязоха от ресторанта, Синтия рече:

— А, между другото, можеш да се погрижиш за това. — И му подаде коженото куфарче.

Въпреки уговорката, съмненията продължаваха да гризат писателя. А щом стана дума за адвокат, у него се зароди нова идея.

Всеки вторник той играеше скуош в спортния клуб в центъра на Маями заедно с друг редовен посетител на име Стивън Круз. Бяха се запознали там и вече много месеци бяха партньори на корта. От други членове на клуба Патрик беше научил, че Круз е отличен адвокат, занимаващ се с наказателни процеси. Един следобед, докато двамата взимаха душ след тежка, но доставила им удовлетворение игра, Дженсън импулсивно го попита:

— Стивън, ако някой ден се случи да попадна в беда и имам нужда от помощта на адвокат, мога ли да разчитам на теб?

Круз се сепна.

— Хей, надявам се, че не си направил нищо...

Дженсън поклати глава.

— Абсолютно нищо. Просто ми хрумна.
— Ами, разбира се, отговорът ми е „да“.
С това разговорът приключи.

ПЕТА ГЛАВА

Двеста хиляди долара в брой — точно. Дженсън ги беше преброил в спалнята си, не банкнота по банкнота, което щеше да му отнеме прекалено много време, а като проверяваше отделни пачки. За негово облекчение всички банкноти бяха използвани и с различен номинал. Най-много бяха стодоларовите и всички бяха от новия, въведен през 1996 г. вид, обезопасен срещу фалшифициране. Още едно преимущество, помисли си Патрик, защото знаеше, че въпреки твърденията на американското правителство, че старите банкноти са напълно валидни, много хора и фирми отказваха да ги приемат, тъй като в целия свят имаше огромни количества фалшиви стотачки.

Следващи по количество бяха петдесетдоларовите банкноти — нямаше проблем, макар че скоро щяха да въвеждат в обръщение и нови петдесетачки. Имаше и голям брой пачки по двайсет долара, които заемаха много пространство, но това беше най-ниският номинал.

Дженсън подозираше, че Синтия е посочила точно какви банкноти иска и ги е донесла от Каймановите острови вероятно на няколко пъти. Внасянето на повече от десет хиляди долара в САЩ без митническа декларация на теория бе незаконно, но Синтия веднъж му беше казала, че митническата служба в Маями рядко проверява местни полицаи, особено с висок чин, ако дискретно покажат служебната си карта.

Синтия, разбира се, нямаше представа, че Дженсън знае за сметката ѝ на Кайманите. Четири години преди това, когато двамата бяха в хотелската ѝ стая на Гранд Кайман, тя се бе оплакала от болки в стомаха, извини се и отиде до банята. Патрик използва възможността да отвори малкото куфарче, което тя беше оставила на видно място. Бързо прерови съдържанието му и се натъкна на банков документ, който потвърждаваше кредит на нейно име в размер на повече от пет милиона долара. Когато го видя, Дженсън тихо подсвири от удивление. Имаше и писмо от някой си чичо Зак, което доказваше, че новооткритата сметка е подарък, а също и някои други документи, прихванати с кламер, които показваха, че Синтия е декларирала

сметката си във вътрешната данъчна служба и е платила данъците по лихвата. „Много хитро“ — помисли си Патрик.

Без да знае каква полза може да извлече от информацията, ако изобщо някога му се удадеше такава възможност, той извади бележника си и бързо преписа основните данни. Искаше му се да направи копия, но нямаше време. Така или иначе разполагаше с най-важното — името на банката, номера на сметката и последния баланс, името и адреса на данъчния консултант на Синтия във Форт Лаудърдейл, датата на писмото от данъчната служба и името на подписалия го чиновник, както и името на „чичо Зак“, който и да бе той. По-късно Дженсън откъсна тази страница от бележника си, написа датата, подписа се и грижливо я запази.

Писателят имаше и друга идея, свързана с богатството на Синтия на Каймановите острови — всъщност инстинктивно подозрение, която се оформи в главата му на етапи. Патрик смяташе, че тя не възприема тези пари като истински и че навярно, никога няма да ги използва за самата себе си. Ето защо нямаше да се развълнува прекалено за това колко от тях са изтеглени и кой ги е получил.

Синтия със сигурност го подозираше, че я лъже за сумите, необходими за убийството. Дженсън, разбира се, лъжеше и нямаше намерение да предложи на Върджило повече от осемдесет хиляди долара, за да убие семейство Ърнст, въпреки че ако се наложеше, щеше да се съгласи и на сто хиляди. Докато мислеше за всичко това, прибирайки пачките обратно в куфарчето, Патрик се усмихна. И оптимизмът му се укрепи, като изличи всички съмнения и страхове, които беше изпитвал в ресторанта в Хоумстед.

Пет дни по-късно, малко след 19 ч., домофонът в апартамента на Дженсън на третия етаж на булевард „Брикел“ иззвъня. Патрик отговори:

— Да, кой е? — Не се обади никой и той повтори въпроса. След секунда мълчание писателят се отдалечи.

Няколко минути по-късно се повтори същото. Дженсън се ядоса — понякога съседските хлапета си играеха с домофона. Третия път обаче се сети, че някой му праща съобщение, и с леко безпокойство

слезе по стълбището. Но освен един наемател, който влизаше в сградата, не се виждаше никой друг.

Дженсън беше паркирал волвото си на улицата отпред и импулсивно тръгна към него. Когато забеляза, че на предната дясна седалка има човек, той се стресна. Само секунда по-късно обаче разбра, че това е Върджило. Патрик бе заключил колата и се готвеше да попита: „Как, по дяволите, успя да влезеш вътре?“, но после се отказа. Върджило вече му беше демонстрирал, че е надарена личност.

Колумбиецът посочи с огромната си длан и заповяда:

— Тръгвай!

— По-конкретно? — попита Дженсън и включи двигателя.

— Някое тихо място.

Десетина минути Патрик безцелно обикаляше улиците, после отби в паркинга на затворен железарски магазин, изключи двигателя и фаровете и зачака.

— Ти говори — нареди Върджило. — Имаш работа за мен?

— Да. — Дженсън не виждаше причина да не пристъпи направо към въпроса. — Имам приятели, които искат да бъдат убити двама души.

— Кои твои приятели?

— Не трябва да знаеш. Така е по-безопасно за всички.

— Добре — кимна Върджило. — Онез, дето трябва умират — важни хора?

— Да. Единият е общински съветник.

— Тогава струва много пари.

— Ще ти платя осемдесет хиляди долара — отвърна Дженсън.

— Не добре — яростно поклати глава Върджило. — Много повече. Сто и петдесе хилядо.

— Нямам толкова. Навярно ще мога да намеря сто хиляди, но не повече.

— Тогава не става. — Колумбиецът протегна ръка към вратата, сякаш за да си тръгне, после спря. — Сто и дваесе. Половината сега, другата, след като свършва работата.

Пазарлъкът беше според правилата, реши Дженсън, само съжаляваше, че не е започнал от по-ниска сума, например от петдесет хиляди. Но дори и при цена сто и двайсет хиляди за него оставаха

осемдесет хиляди, плюс обещаното му възнаграждение след това, а той знаеше, че Синтия ще удържи на думата си.

— Ще имам шейсетте хиляди след два дни — отвърна Патрик.
— Можеш да ме повикаш по същия начин, както тази вечер.

Здравенякът изсумтя в знак на съгласие, после посочи към волана.

— Къде живее онез хора? Показва ми.

„Защо не?“ — помисли си Дженсън. Отново включи двигателя и потегли към булевард „Бискейн“ и „Бей пойнт“, като спря малко преди контролния пост на скъпия квартал.

— Къщата се намира в онази оградена зона — съобщи той. — Бъди сигурен, че оградата е с алармена система, освен това има и пазачи.

— Сам намира път вътре. Имаш карта с къщата?

Дженсън отвори жабката, където бе оставил копие от брошурата на Синтия. Оригиналът беше скрил на сигурно място. Той посочи страницата с плана на улиците и обозначения с кръстче парцел, където Синтия бе написала: „Приел. — сутр. рано, тръгва в 16 ч.

Семейство П. — четв. късно следобед, връщат се в полунощ.“

— Това е важно — каза той и обясни за работното време на прислужницата, както и за навиците на икономата и жена му.

— Добре! — Върджило прибра брошурата в джоба си. Той слушаше обясненията съсредоточено и се мъчеше да запомни всичко. Караше Патрик да му повтаря, като кимаше с разбиране. Дженсън си напомни, че независимо от всичко, Върджило определено бе интелигентен.

После му съобщи за необходимостта убийството да прилича на други две престъпления, като му обясни причината.

— Това е от полза и за теб — отбеляза той и Върджило кимна в знак на съгласие. Дженсън му описа подробностите: трябваше да остави на местопрестъплението мъртво животно, навярно заек; радиото трябваше високо да свири хардрок — местната станция „Хот 105“...

— Знам я — вметна Върджило. Определено никакви отпечатъци... Колумбиецът кимна... Да вземе всички пари от и близо до жертвите, но да не пипа бижутата... Отново последва жест на съгласие... Убийството трябваше да се извърши с нож.

— Нож „Боуи“, разбираш ли? Можеш ли да намериш?

— Да.

Дженсън повтори разказа на Синтия за подробностите от предишните две убийства: завързани една срещу друга жертви, със запушени уста и ужасната бруталност... Въпреки че не можеше да бъде сигурен в полумрака на колата, на Патрик му се стори, че Върджило се усмихва.

— Това е много дълго за запомняне. Всичко ли разбра?

Колумбиецът докосна с показалец челото си.

— Да, всичко тук.

После разговаряха за датата. Дженсън помнеше настояването на Синтия за средата на август.

— Аз си отива, после се връща — отвърна Върджило и Патрик реши, че има намерение да внесе шейсетте хиляди долара аванс в колумбийска банка.

Накрая се разбраха за 17 август.

По-късно, когато приближиха апартамента на Дженсън, Върджило повтори предупреждението от нощта на убийството на инвалида.

— Хей, а ме предаваш, аз убива, мамка ти.

— Върджило, никога, никога няма да те предам — каза Патрик. В същото време беше решен след убийството на семейство Ърнст да стои надалеч от колумбиеца. Той бе в състояние да убие когото и да било, включително и Дженсън, стига да го смяташе за необходимо.

Същата вечер Дженсън телефонира на Синтия и без да се представя, каза кратко:

— Датата е 22 август.

— Всичко е ясно — отвърна тя и затвори.

ШЕСТА ГЛАВА

Синтия беше в Лос Анджелис от осем дни, когато научи за насилствената смърт на родителите си. През това време тя сякаш живееше два живота: единият — в напрегнато, замръзнало във времето очакване; другия — обичаен, дори прозаичен.

Привидно бе пристигнала тук, за да изнесе серия от лекции пред служители от полицейското управление в града за опита на Маями във връзките с обществеността — нещо, което с успех беше правила и друг път. Освен това възнамеряваше да прекара няколко дни със своя стара приятелка от ученическите си години, Пейг Бърдлън, сега вицепрезидент на „Юнивърсъл Пикчърс“.

На 27 юни, след като получи съобщението на Патрик Дженсън, че отдавна очакваната дата е 17 август, Синтия определи полета си от Флорида до Калифорния за 10 август. За пътуването и лекциите ѝ бе съобщено в популярната рубрика „Разговор за нашия град“ в „Маями Херълд“ — в резултат от едно приятелско телефонно обаждане на Синтия в деня преди да замине. По същия начин за пристигането ѝ спомена „Лос Анджелис Тайм“ — след разговор на Синтия с колегата ѝ от западното крайбрежие командир Уинслоу Макгоуън.

— Не че се стремя към известност — увери го тя, — но колкото повече обществото разбира, че полицията се грижи за него, толкова по-добре двамата с теб можем да си вършим работата. — Командирът естествено се бе съгласил. По този начин отсъствието ѝ на изток и присъствието ѝ на запад бяха отлично документирани.

Пейг Бърдлън с радост научи за плановете на Синтия.

— Трябва да поостанеш тук — ентузиазирано каза тя по телефона. — Откакто с Бифи се разделихме, аз се лутам из този огромен апартамент като гостенка в собствения си дом. Идвай, Син, ще си направим страхотен купон, обещавам ти.

Синтия с удоволствие прие и направо от лосанджелиското летище замина за дома на Пейг.

Лекциите в полицейското управление — по шест часа дневно в продължение на две седмици — започнаха в деня след пристигането на Синтия. Публиката ѝ, събрана в голяма заседателна зала в главната сграда на полицията, се състоеше от осемдесет подбрани служители от осемнайсетте отдела на управлението, различни по ранг и етнически произход. Около две трети от тях бяха униформени, останалите — цивилни. В момента управлението се опитваше да се превърне от централизирана сила, деспотично управлявана отгоре в продължение на много години, в група от разпръснати единици в приятелски отношения, с местните жители. Аналогичните промени в Маями, започнали много по-рано и със значителен успех, бяха уважавани в цялата страна като образец, на който си струваше да подражават.

Още с встъпителното си слово Синтия раздвижи духовете: „В полицейската работа трябва да е като в медицината, в която днес се акцентира върху профилактиката. Затова станаха толкова важни и отделите за връзки с обществеността. На пръв поглед задълженията ни са прости: трябва да учим хората да вземат предпазни мерки, които ограничават вероятността да станат жертви на престъпление. В същото време не трябва да допускаме гражданите, особено децата, да бъдат въвличани в престъпления. Невинаги сме го направили, затова и критиците ни смятат, че увеличаването на броя на затворниците не е признак за нашия успех, а симптом за провала ни“.

Публиката се размърда, някои дори изпъшкаха при последните думи.

— Не съм тук, за да ви критикувам, а да ви накарам да се замислите — твърдо прибави Синтия.

Съзнанието ѝ беше напрегнато и някак раздвоено... Безкрайното очакване... безсънните нощи, през които си представяше мъжа, проникващ в „Бей пойнт“... откриващ родителите ѝ...

Тя се откъсна от мислите си и продължи да говори за програмите на отдела за връзки с обществеността на полицейското управление в Маями — групата „ПСВХ“ (Престъпления срещу възрастни хора), групата за оказване помощ на деца, за да не се включват в банди, групата „Изчезнали хора/младежи“ — една от най-напрегнатите програми, групата „Предотвратяване на престъпленията“ и още десетина други.

— Разбира се — продължи Синтия, — макар че връзките с обществеността са горещата тема в полицейската работа, ние също показваме на обществото, че за онези, които продължават да извършват грабежи, изнасилвания, палежи, убийства, ние не сме се отказали да разкриваме престъпленията — с по-мощни методи за разследване и с по-тежки наказания.

Забележката предизвика смях и одобрителни кимания.

Въпреки първоначалния скептицизъм накрая речта на Синтия получи силни аплодисменти, последвани от много въпроси. Първата ѝ лекция продължи половин час повече от предвиденото.

Докато хората се разотиваха, един от по-възрастните полицаи, набит униформен командир с набръчкано лице и посивяваща коса, спря при нея.

— Вие сте решителна жена — сериозно каза той. — Аз съм от старата гвардия и скоро ще ме пенсионираат. Не казвам, че съм съгласен с думите ви, не напълно. Но ми харесаха, затова ще се прибера вкъщи и ще помисля.

Синтия се усмихна. Собственият ѝ майорски чин се равняваше на командир от лосанджелиското полицейско управление.

— Благодаря ви. Не може да се иска повече.

Висок, слаб мъж приблизително на възрастта на Синтия, Уинслоу Макгоуън се приближи към нея и рече:

— Поздравления, мина добре. — Той изчака да останат сами, после колебливо прибави: — Виж, Синтия, не е моя работа, но откакто пристигна, изглеждаш малко разсеяна. Наред ли е всичко или пък съм объркал нещо в организацията на престоя ти?

Тя се стресна. До този момент беше убедена, че успява да крие мислите си. Но очевидно Макгоуън бе проникателен човек.

— Организацията е прекрасна — отвърна тя. — Няма никакви проблеми. — Но после реши, че трябва да внимава повече.

Вълненията на Синтия от онова, което скоро щеше да стане на четири хиляди и осемстотин километра се уталожиха от бурната дейност, която беше разгърнала Пейг. Първата сутрин, която прекараха заедно, Пейг откара приятелката си на работа с открития си черен сааб в едно от студията на „Юнивърсъл“, където снимаха полицейски

трилър. Пътуваха на север по междущатска магистрала 405 и вятърът развяваше косите им.

— Точно като в „Телма и Луиз“ — засмя се Пейг. Беше висока и стройна, с дълга до раменете руса коса и сини очи. „Истинско лосанджелиско момиче“ — както самата тя се характеризираше.

— Какъв е филмът, на чието заснемане ще присъстваме? — попита Синтия.

— „Мрачно правосъдие“. Страхотна история! Седемгодишно момиченце е убито една нощ в уличка близо до полицейския участък. Детективът, който води разследването, е добро ченге — интелигентен, семеен човек, — но колкото повече неща се разкриват, толкова повече уликите сочат към него.

— Детективът е убил детето?

— Такъв е сценарият. Този тип има остра шизофрения и не знае, че го е извършил.

Синтия се засмя.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, наистина, вълнуващо е. Осигурили сме си психиатър, за да направим нещата правдоподобни.

— И какво става накрая?

— Да ти кажа честно, не зная. След като наехме за ролята Макс Кормик, сценаристите трябваше да променят финала. Неговият агент каза, че ако играе убиец на малко дете, ще разруши кариерата си. Струва ми се, че сега ще направим партньора му убиец.

— Партньора му ли? Това не е трудно да се предвиди.

— Така ли смяташ? — загрижено попита Пейг.

— О, естествено. Какво ще кажеш за жената на детектива?

— За жена му? Разбира се. Почакай малко. — Пейг възбудено взе телефона на колата и набра някакъв номер. — Майкъл, слушай. Тук съм с една стара приятелка, която е ченге в Маями. Според нея Сюзън би трябвало да е убиецът.

Пауза.

— Почакай... Син, защо жена му трябва да е убиецът?

Синтия сви рамене.

— Може би е влюбена в някой друг и иска да натопи съпруга си. И вместо да се освободи от него сама, тя урежда нещата така, че да му дадат доживотна присъда или да го пратят в газовата камера.

— Майкъл, чу ли това?... Добре, помисли си.

Пейг затвори телефона и се усмихна.

— Сега мога да те заведа в най-добрите ресторанти в града — в знак на благодарност от страна на студиото.

— За какво?

— За съвети по сценария.

Пейг вкара колата в задния паркинг на „Юнивърсъл“ и спря пред голямо бяло студио. В огромното пространство вътре цареше трескава дейност. В средата на сградата сякаш бяха спуснали истински детективски офис, заобиколен от прожектори, скелета, камери и безброй хора.

Синтия прегърна приятелката си през раменете и прошепна:

— Ще ме запознаеш ли с Макс Кормик?

— Ела. — Пейг я поведе към група хора, седнали на столове, където прочутата кинозвезда чакаше следващата си сцена. Той беше висок и самоуверен четирийсетинагодишен мъж с леко посивяваща коса и кафяви очи.

— Добро утро, Макс — каза Пейг. — Искам да ти представя майор Синтия Ърнст. Тя е от полицейското управление в Маями.

Той се обърка.

— Имаме ченге от Маями в сценария?

— Не, не — усмихна се Синтия. — Аз не съм актриса.

— О, съжалявам. Просто... е, повече приличате на актриса, отколкото на ченге.

— От всичко, което чувам, разбирам, че щях да печеля повече пари, ако работех тук.

Актьорът кимна с известно смущение.

— Да. Глупаво е, нали?

— Ами, може би не е. Веднъж в училище съм се опитвала да играя и ми се стори трудно. Толкова се мъчех да разбера ролята, че изобщо не изглеждаше действително.

Макс Кормик я хвана под ръка и я поведе към маса с храна.

— Майоре, актьорът не мисли за самата игра — никога. Ако го прави, веднага си проличава. Актьорът мисли само за себе си — за

новото си аз, в което се е превърнал в новия свят, който сега е негов. Нов живот, семейство, работа — всичко!

Синтия кимна, очевидно проявявайки интерес само от любезност. Всъщност обаче беше запомнила всяка негова дума.

18 август. Шест дни по-късно.

На вратата на апартамента на Пейг се позвъни. Беше 06:50 часът. След няколко секунди звъненето се повтори.

Все още в леглото, макар и будна, Синтия го чу и след секунда се разнесе сънният глас на Пейг:

— Кой, по дяволите... по това време... — В този момент прозвуча повторният звън. Вратата на съседната стая се отвори. Преди Пейг да успее да стигне до външната врата, сигналът прозвуча за трети път.

— Добре, добре! Идвам! — ядосано извика тя.

Синтия вече усещаше, че пулсът ѝ се ускорява, но спокойно остана да лежи, оставяйки онова, което щеше да се случи, да придобие естествената си форма.

Пейг погледна през шпионката и видя полицейска униформа. Тя отключи двете ключалки и свали веригата, после отвори вратата.

— Аз съм Уинслоу Макгоуън, госпожо — спокойно и любезно каза мъжът. — Работя с майор Ърнст, която струва ми се, е отседнала при вас.

— Да, тук е. Нещо лошо ли се е случило?

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано, но трябва да я видя.

— Влезте, сър. Син, будна ли си? — извика Пейг. — Имаш гостенин.

Без да бърза, Синтия облече халата си и излезе от спалнята. Весело усмихната, тя поздрави Макгоуън.

— Здравсти, Уинслоу. Какво те води насам толкова рано?

Макгоуън се обърна към Пейг:

— Можем ли двамата със Синтия да поговорим някъде насаме?

— Естествено — посочи към вратата зад себе си тя. — В кабинета. Повикайте ме, когато свършите. Ще приготвя кафе.

— Изглеждаш ми сериозен, Уин — каза Синтия, когато седнаха. — Нещо лошо ли се е случило? — Зад небрежния въпрос умът ѝ

работеше и преповтаряше думите на Макс Кормик, произнесени в студиото на „Юнивърсъл“: „Актьорът не мисли за самата игра — никога. Ако го прави, веднага си проличава.“

— Да — отвърна на въпроса ѝ Макгоуън. — Имам лоши новини, много лоши. Синтия, готова ли си да ги чуеш?

— Готова съм. Просто ми ги кажи! — Гласът ѝ беше тревожен. После, сякаш я бе осенила внезапна мисъл, тя попита: — Да не се е случило нещо с родителите ми?

Макгоуън бавно кимна.

— Да... възможно най-лошото...

— О, не!... Те?... — Синтия замълча, сякаш не искаше да довърши изречението.

— Да, мила моя. Искане ми се да имаше друг начин да ти го кажа, но... страхувам се, че и двамата са мъртви.

Синтия скри лицето си в шепи и изпищя. После извика: — Пейг! Пейг!

Когато Пейг тичешком се появи, Синтия изпищя:

— Пейг, мама и татко... — Приятелката ѝ я прегърна и погледна към Макгоуън.

— Катастрофа ли?...

Той поклати глава.

— Не е било катастрофа. — После добави: — Да не бързаем, Синтия. Човешката издръжливост си има граници. Засега ми се струва, че чу достатъчно.

Пейг кимна в знак на съгласие и силно прегърна Синтия.

— Миличка, моля те! Успокой се.

Изминаха още петнайсет минути преди Синтия — вече в нова самоличност и в нов сценарий — да бе в състояние да възприеме малкото известни до този момент подробности за убийството на родителите ѝ.

От този момент насетне тя просто остави нещата да се развиват от само себе си. Уинслоу Макгоуън и Пейг смятаха, че Синтия е в шок, предположение, което тя подкрепи със замаяното си, покорно поведение. Бяха дошли още двама униформени полицаи, които провеждаха телефонни разговори.

— Уреждаме да те пратим обратно у дома — каза ѝ Макгоуън. — Отмених останалите ти лекции и ти запазих директен полет за Маями рано следобед. До летището ще те откара кола на управлението.

— Аз ще те придружа, Син — обади се Пейг. — Не мога да те оставя да пътуваш сама. Ще ти събера багажа. Става ли?

Синтия безволево кимна и измърмори някаква благодарност. Щеше да е от полза да не пътува сама, макар че не искаше Пейг да остане дълго в Маями.

Тя се изтегна на кушетката, където я бяха сложили да седне, и затвори очи, откъсвайки се от суматохата край нея.

Най-после, мислеше си Синтия, родителите ѝ бяха мъртви и след толкова дълги години внимателно обмисляната ѝ цел беше постигната. Но защо не бе изпълнена с еуфорична радост, както би следвало? Навярно, реши тя, защото никой друг освен нея и Патрик Дженсън нямаше да научи истината — нито причината за убийството, нито предшестващото го находчиво планиране.

И все пак нито за миг не съжаляваше за решението си. Този завършек беше необходим, за да поправи стореното ѝ зло. Това бе подходящо възмездие за отвратителния, ужасен начин, по който Густав и Елиънър Ърнст се бяха отнасяли с нея като дете и в много отношения бяха превърнали Синтия в личността, която представляваше сега. Личност, тя го признаваше, която понякога сама не харесваше.

О!... Имаше и един важен въпрос: щеше ли, можеше ли да стане различна, ако извратеното насилие на баща ѝ и лицемерната пасивност на майка ѝ не я бяха изпълнили с ярост и омраза? Разбира се!... Да!... Тя щеше да е друга личност... не толкова силна, навярно... по-нежна, може би. Кой знае? Но във всеки случай, въпросът нямаше значение — беше закъснял с половин човешки живот! Първоначалният характер на Синтия отдавна не съществуваше. Тя бе такава, каквато беше сега, и нямаше, не можеше да се промени...

Очите ѝ все още бяха затворени, когато нежният глас на Пейг я откъсна от размислите ѝ.

— Син, всичко е готово. Тръгваме за летището след няколко часа. Може би трябва да използваш това време, за да поспиш.

Тя с признателност се подчини. По-късно, благодарение на Пейг, пътуването на изток мина нормално.

Преди да пристигнат в Маями, Синтия дискретно натърка очите си с още няколко кристалчета сол. На тази хитрост се беше научила преди години по време на същия училищен театър, за който бе разказала на Макс Кормик — номерът предизвикваше сълзи и зачервени очи. През следващите дни, когато бяха необходими още сълзи, Синтия използваше сол.

Наред с престорената скръб, още с пристигането си, Синтия даде да се разбере, че е възвърнала силата и равновесието си, и се зае да научи какво е известно за убийството на родителите ѝ. Високото ѝ положение в полицията, което ѝ осигуряваше незабавен достъп до всички подразделения на управлението, правеше тази задача съвсем проста.

На втория ден след завръщането си Синтия отиде в дома на родителите си. Къщата беше оградена с жълта полицейска лента. В гостната на първия етаж тя разговаря със сержант Брюмастър, който водеше разследването.

— Майоре, искам да кажа колко ужасно се чувстваме всички... — започна той, когато я видя, но тя го спря с жест.

— Благодаря ти, Ханк, искрено съм ти признателна. Но няма да мога да издържа, ако непрекъснато ми говорят за това, особено стар приятел като теб. Моля те, разбери ме.

— Да, разбирам, госпожо — отвърна Брюмастър. — Обещавам, че ще направя абсолютно всичко възможно, за да заловя онова копеле, което... — Задавен, той млъкна.

— Искам да ми кажеш всичко, което знаеш — рече Синтия. — От онова, което вече чух, разбирам, че смятате случая за някакво серийно убийство.

Брюмастър кимна.

— Така изглежда, но има малки разлики. — „Този идиот Патрик!“ — помисли си тя. — На съвещанието на отдел „Убийства“ отпреди два дни, точно преди смъртта на родителите ви, Малкълм Ейнсли свърза четирите предишни двойни убийства с Библията и Откровението.

Леко тревога обзе Синтия.

— Когато започнахме да обсъждаме онези четири случая — продължи Брюмастър — и да излагаме всички подробности, най-

странни бяха, както биха могли да се нарекат, символите, оставени на всяко местопрестъпление. Тъй като е бил свещеник и тези неща са му известни, Малкълм разбра какво означават.

Синтия изглеждаше смутена.

— Постоянно казваш „четири двойни убийства“. Мислех си, че има само две, които си приличат.

— Ами имаше още едно — на семейство Урбина в „Пайн теръс“ — също като онези другите и само три дни преди смъртта на родителите ви. А пък се оказа, че преди това е имало още едно, за което не сме знаели. — Брюмастър разказа за откритието на Ръби Боуи за пропуснатото съобщение. — Изглежда онова убийство в Клиъруотър е било извършено по средата между тези на Фрост и Хенънфелд.

В съзнанието на Синтия прозвуча сигнал за тревога. Очевидно през малкото време, през което беше отсъствала, се бяха променили много неща — промени, които тя не бе предвидила. Мислите ѝ хаотично се лутаха. Трябваше бързо да навакса пропуснатата информация.

— Каза, че в убийството на родителите ми имало някакви разлики. Какво имаше предвид?

— Първо, който и да е бил, престъпникът е оставил на местопрестъплението убит заек. Малкълм смята, че това не се вписва в картината, но не мисля, че съм съгласен с него.

Синтия не отговори.

— На другите местопрестъпления — продължи Брюмастър — всичко съответстваше на Откровението и на теорията, че убиецът е някакъв религиозен маниак. Но според Малкълм заекът не е нещо конкретно, каквито са останалите символи. Както обаче казах, аз не съм толкова сигурен.

Оставянето на заека, мрачно си помисли Синтия, беше нейна собствена идея. По онова време никой, дори в отдел „Убийства“, нямаше ни най-малка представа какво означават онези символи и когато заминаваше за Лос Анджелис, положението продължаваше да е същото.

— Нещо друго, което наистина е различно, е времето на извършване на престъплението — прекъсна мислите ѝ Брюмастър. — Между другите серийни убийства има интервал от около два месеца,

никога по-малко от два. Но между убийствата на Урбина и Ърнст... съжалявам, на вашите родители... има само три дни. — Той сви рамене. — Разбира се, това може да не означава нищо. Серийните убийци не се подчиняват на никаква логика.

Не, помисли си Синтия, но дори серийните убийци трябваше да обмислят нещата, а толкова краткият интервал от три дни изобщо не изглеждаше убедителен... По дяволите! Ужасно планиране на времето и липса на всякакъв късмет! Грижливите ѝ изчисления бяха тотално съсипани от случая в Клиъруотър. Тя си спомняше думите на Патрик, произнесени в Хоумстед: „Син, струва ми се, че се опитваме да надхитрим самите себе си“.

— Онова четвърто убийство — попита Брюмастър тя, — как спомена, че се казват жертвите?

— Урбина.

— Случаят привлякъл ли е голямо внимание?

— Както обикновено. На първите страници на вестниците, много репортажи по телевизията. — Сега беше ред на Брюмастър да прояви любопитство. — Защо питате?

— Ами в Лос Анджелис не съм чула нищо. Предполагам, че съм била прекалено заета. — Неубедителен отговор, Синтия го разбираше, знаеше и че трябва да е предпазлива, когато си имаше работа с изключително проницателните детективи от отдел „Убийства“. Отговорът на Брюмастър обаче предполагаше, че Патрик трябва да е научил за случая със семейство Урбина и някак си е трябвало да отложи убийството на родителите ѝ. Но най-вероятно Дженсън не е имал възможност да влезе във връзка с колумбиеца и жребият е бил хвърлен...

Брюмастър я откъсна от мислите ѝ.

— Другите неща обаче напълно съответстват на серийните убийства, госпожо. — Сержантът говореше с уважение, сякаш едва ли не се извиняваше за въпроса си отпреди малко. — Всички пари на баща ви са били взети, но бижутата на майка ви са непокътнати, специално проверих. И още нещо, макар че не ми се иска да го споменавам...

— Продължавай — рече Синтия. — Струва ми се, че зная за какво става дума.

— Ами, раните много приличат на онези от предишните случаи... сигурна ли сте, че искате да го чуете?

— Все някога трябва да го науча. Може би е най-добре да е сега.

— Раните наистина са били ужасни. Патоанатомът казва, че пак са били нанесени с нож „Боуи“. А жертвите... — Брюмастър отново се поколеба. — Били са завързани една срещу друга и със запушена уста.

Синтия се извърна и поднесе кърпичка към очите си. По нея все още имаше няколко кристалчета сол и преди да се обърне, тя ги използва. Леко се закашля.

— Още нещо, което прилича на другите случаи — допълни Брюмастър. — Радиото е било оставено включено, високо.

Синтия кимна.

— Спомням си за това. На първите две местопрестъпления е свирело хардрок, нали?

— Да — консултира се с бележника си сержантът. — Този път е било УТМИ — класическа и забавна музика. Икономът каза, че е била любимата станция на майка ви.

— Да, така е. — Мислено Синтия изруга. Въпреки стриктните инструкции, които беше дала на Патрик, неговият колумбийски убиец бе включил радиото, но не го беше настроил на „Хот“. Може би не бе получил пълните инструкции — така или иначе, вече беше късно. В този момент Брюмастър изглежда не смяташе разликата за важна, но по време на задълбочения анализ на случая можеха да се сетят от отдела. Синтия знаеше как действа системата.

По дяволите! Изведнъж тя усети, че по тялото ѝ пробягват тръпки от страх.

СЕДМА ГЛАВА

И през третата нощ след завръщането си в Маями Синтия не спа добре — все още беше нервна от неочакваното развитие на нещата. Сега, питаше се тя, какво друго ще се обърка?

Вълнуваше я също фактът, че трябва да се срещне с Малкълм Ейнсли — най-вече защото той ръководеше спецчастта, сформирана за разследване на серийните убийства, към които се отнасяше и смъртта на родителите ѝ. По този начин, въпреки че с непосредственото разследване на случая „Ърнст“ продължаваше да се занимава Ханк Брюмастър, цялостната отговорност падаше върху Ейнсли.

Макар че срещата с него я безпокоеше, тя знаеше, че трябва да го направи. Иначе можеше да изглежда, че го отбягва, а това поставяше под съмнение мотивите ѝ, особено от страна на самия Ейнсли.

Ейнсли беше детективът от отдел „Убийства“, от когото се страхуваше най-много, призна пред себе си Синтия. Въпреки злобната ѝ ярост, когато скъсаха помежду си и решимостта ѝ да изпълни обещанието, което му бе дала: „Ще съжаляваш за това, Малкълм, обещавам ти — ще съжаляваш през остатъка от нещастния си живот“, Синтия нито за миг не беше променила мнението си, че Ейнсли е най-добрият от всички детективи, които познаваше.

Никога не бе разбирала защо. По някакъв начин обаче, Малкълм притежаваше способността да прозира извън непосредствените граници на всяко разследване и да се поставя на мястото и на жертвите, и на заподозрените. В резултат — Синтия лично го беше виждала — той често стигаше до правилните заключения по случаите, било сам, било като ръководител на група.

Другите детективи в отдела, особено по-младите, понякога гледаха на Малкълм като на оракул и търсеха съветите му, не само за престъпленията, но и за личния си живот. Детектив Бърнард Куин, вече пенсионер, бе събрал колекция от, както ги наричаше, „афоризмите на Ейнсли“ и я беше закачил на таблото за обявления. Синтия помнеше някои.

„Залавяме хората, защото никой не е толкова умен, колкото ние смятаме, че сме.

Обикновено в живота дребните грешки не са от значение. Но при убийствата е необходима само една-единствена мъничка грешка, за да оставиш дупка, през която някой да надникне и да види истината.

Образованите хора си мислят, че са изключително умни, но понякога прекалената образованост ги кара да надхитряват сами себе си, заради което ги залавят.

Понякога и най-опитните лъжци казват прекалено много.

Престъпниците рядко си спомнят закона на Мърфи: «Ако нещо може да се случува, ще се случува». А това е много полезно за детективите.“

Синтия предполагаше, че за всичко това спомага миналото на Ейнсли — религиозното образование и ерудицията му. От онова, което ѝ беше разказал Ханк Брюмастър, ставаше ясно, че същите тези способности му бяха дали възможност да открие връзката между странните предмети, оставени на местопрестъпленията.

Синтия се откъсна от спомените си. Никога до този момент не бе мислила, че интелектът на Малкълм може лично да ѝ повлияе.

Тя реши да не отлага и незабавно да се срещне с него, докато още може да определя условията. Рано сутринта след неспокойно прекарана нощ Синтия дойде в отдел „Убийства“, настани се в кабинета на лейтенант Нюболд и нареди сержант Ейнсли да се яви на доклад при нея колкото е възможно по-скоро. Той се появи малко след това.

След като ясно даде да се разбере разликата в служебното им положение — майор беше с три чина по-високо от сержант — и че от връзката помежду им не е останало абсолютно нищо, Синтия постави конкретни въпроси за убийството на родителите ѝ...

Докато питаше и изслушваше отговорите, тя долови преценката на Малкълм и я приветства. От начина, по който я гледаше, Синтия разбра, че е забелязал зачервените ѝ очи. Лицето му изразяваше съчувствие. Добре! Така скръбта по загубените родители бе очевидна и Малкълм не се съмняваше в нея — следователно цел номер едно беше постигната.

Друга задача бе да демонстрира ясно служебната си власт, като настоява за бързо разкриване на убийството на родителите ѝ, че на

Ейнсли просто да не му дойде наум, че може да е замесена в него по някакъв начин. В хода на разговора тя разбра, че е успяла.

Към края, когато го попита за символите, свързани, с Откровението, Синтия долови в думите му предпазливост. Освен това подозираше, че Малкълм няма намерение да я информира толкова цялостно за разследването на спецчастта, колкото искаше тя. Но реши да не го притиска прекалено, след като беше постигнала толкова много.

Накрая, когато вратата зад Ейнсли се затвори, Синтия реши, че в края на краищата навярно е надценила способностите му.

Пищното погребение на Густав и Елиънър Ърнст бе предшествано от поклонение, продължило осем часа и посетено от около деветстотин души. Синтия знаеше, че трябва да изтърпи цялата двудневна церемония, трябваше да играе ролята на опечалена дъщеря и в същото време да запази равновесието и достойнството, отговарящи на високия ѝ полицейски чин. От забележките, които чуваше и от изказаните ѝ съболезнования към края, тя знаеше, че се е справила отлично.

Един от разговорите по време на поклонението, надяваше се тя, щеше да има дълготраен ефект. В него участваха двама души, които познаваше отдавна — кметът на Маями, Ланс Карлсън, и Орестес Кинтеро, един от двамата останали общински съветници. Пенсиониран индустриалец, обикновено във весело настроение, сега кметът тъжно говореше за бащата на Синтия и накрая прибави:

— Густав ужасно ще ни липсва.

— Ще ни бъде трудно да му намерим заместник. Той разбираше нуждите на града толкова добре — присъедини се и Кинтеро, помладият от двамата, наследник на огромно състояние.

— Зная — отвърна Синтия. — Иска ми се само да имаше някакъв начин да можех да подхвамна нещата оттам, докдето той ги остави...

Тя видя как двамата мъже се спогледаха. Очевидно ги бе споходила една и съща мисъл. Кметът кимна.

— Трябва да поговоря с някои хора. Моля, извинете ме — рече Синтия. Докато се отдалечаваше, тя си помисли, че хвърленото от нея

семе е хванало корен.

И на поклонението, и на траурната церемония Синтия забеляза Ейнсли. Той беше вторият по чин в почетната стража и в парадната си униформа изглеждаше чудесно, нещо, което преди не бе забелязвала. Златните акселбанти и белите ръкавици подсилваха церемониалната атмосфера. От друг полицаи тя разбра, че във всеки свободен момент в някаква стая отзад Ейнсли поддържа радиовръзка със спецчастта, установила двамайсет и четири часово наблюдение над шестимата вероятни заподозрени в извършването на серийните убийства.

След последната им среща Синтия не знаеше как да се отнася към Ейнсли и просто не му обръщаше внимание.

В деня след погребението тя седеше на бюрото си в отдела за връзки с обществеността, когато ѝ се обади по телефона. Събеседникът ѝ я предупреди, че разговорът е поверителен. Известно време Синтия слушаше, после отвърна:

— Благодаря ви. Отговорът ми е „да“.

Двамайсет и четири часа по-късно, начело с кмета Карлсън, общинският съвет на Маями събщи, че както позволява общинският устав, Синтия Ърнст е избрана да довърши оставащите две години от мандата на баща си като общински съветник.

На следващия ден тя подаде оставката си в полицейското управление.

С времето, докато поемаше новите си отговорности, Синтия се чувстваше все по-спокойна. Два и половина месеца по-късно арестуваха и обвиниха в убийство Елрой Дойл, един от заподозрените, наблюдавани от спецчастта. Бяха го задържали на местопрестъплението след убийството на Кингсли и Нели Темпон, което окончателно доказваше виновността на „Звяра“ Дойл. Допълнителните улики също караха полицията, медиите и обществеността да смятат, че той е виновен за всички предишни серийни убийства.

Един-единствен фактор засенчваше успешния край на операцията на спецчастта. Това бе решението на щатската прокуратура

Адел Монтесино да съди Дойл само за едно двойно убийство — на семейство Темпон, за което, според собствените ѝ думи, „ще имаме желязно обвинение“. В останалите случаи, отбеляза тя, макар и сериозни, уликите не бяха толкова убедителни.

Решението ѝ предизвика протести от страна на семействата на другите жертви, към които съветник Синтия Ърнст се присъедини, тъй като искаше Дойл да бъде осъден и за убийството на родителите ѝ. Но в крайна сметка това нямаше значение. Дойл отричаше всичко, дори и убийството на семейство Темпон, при което го бяха заловили. Съдебните заседатели го признаха за виновен и той бе осъден на смърт. Изпълнението на присъдата беше ускорено от отказа на самия Дойл да упражни правото си на обжалване.

През седемте месеца между осъждането на Дойл и определената за екзекуцията му дата увереността на Синтия Ърнст понесе тежък удар.

Сред нарасналите ѝ ангажименти на новия ѝ пост на общински съветник един ден ѝ дойде наум — като че ли съвсем случайно, че преди много време е имала намерение да свърши нещо, но не го е направила. Не можеше да повярва: беше забравила кашона с доказателствата, прибрани същата нощ, в която Патрик ѝ бе признал, че е убил Наоми и Килбърн Холмз. Сега Синтия разбираше, че трябва, всъщност, че отдавна е трябвало, да се освободи от този кашон изцяло и завинаги.

Помнеше точно къде го е оставила. След като грижливо го запечата в собствения си апартамент, тя го беше отнесла в своята стая в къщата на родителите си.

Въпреки че през повечето време след смъртта им домът на семейство Ърнст бе необитаем, Синтия беше оставила там много неща, докато чакаше окончателното съдебно решение за автентичността на завещанията на Густав и Елиънър, преди да реши дали да го продаде, или самата тя да се премести в „Бей пойнт“. Накрая щеше да зависи само от нея, защото според завещанията и на двамата ѝ родители тя бе основен наследник. От време на време използваше къщата, за да кани гости, и все още държеше на работа иконома Тео Паласио и жена му Мария.

За изпълнението на толкова отдавна отлаганата задача Синтия избра следващата сряда. Каза на секретарката си Офелия да отложи срещите ѝ за деня и да не определя нови. Отначало имаше намерение да отнесе кашона за изгаряне, после научи, че много от обществените пещи са затворени от екологични съображения. Тъй като не искаше да се довери на никого, тя се върна към първоначалната си идея да хвърли кашона в морето.

Синтия познаваше един собственик на лодки под наем, бивш морски пехотинец, работил в миналото за баща ѝ, за когото бе известно, че действа на ръба на закона, но че е сигурен човек. Тя му телефонира и разбра, че на определената дата е свободен.

— Лодката ви ще ми трябва за цял ден и ще дойда с мой приятел, но не трябва да има друг екипаж, освен вас. — След като помърмори, че ще трябва да върши всичко сам, той се съгласи.

Споменаването на приятеля бе лъжа. Синтия нямаше намерение да води когото и да било и щеше да задържи лодката само колкото да хвърли кашона в открито море. Разбира се, щеше да плати за целия ден и това щеше да затвори устата на собственика. Знаеше също един рядко посещаван магазин, от който предишния ден щеше да купи подходящ контейнер за кашона. Естествено, щеше да плати в брой.

След като обмисли всички тези въпроси, Синтия се качи в колата си и отиде в „Бей пойнт“. Помнеше къде е оставила кашона и го потърси сред другите вещи. За нейна изненада той липсваше. Тя продължи да размества и накрая изпразни целия шкаф, но запечатаният кашон бе изчезнал.

„Не изпадай в паника! Някъде в къщата е... естествено е да не го откриеш след толкова време... затова спри и помисли къде другаде можеш да потърсиш...“ Но след като прерови всички стаи и шкафове, включително и в някогашните стаи на родителите си, тя не намери нищо.

Накрая Синтия се обади по интеркома и повика на горния етаж Тео Паласио. Икономът бързо се появи.

Когато му описа липсващия кашон, Паласия незабавно отговори:

— Виждал съм го, госпожице Ърнст. Полицаяте го взеха заедно с много други неща. Беше в деня след... — Той замълча и тъжно поклати глава. — Струва ми се, че беше на втория ден от идването на полицията.

— И не си ми казал!

Икономът безпомощно разпери ръце.

Случиха се толкова много неща. Пък и това бяха полицаи, та си помислих, че сигурно знаете.

Фактите изплуваха един по един.

— Полицията имаше заповед за обиск — обясни Тео Паласио. — Един от детективите ми я показа и рече, че искали да погледнат навсякъде.

Синтия кимна. Това бе обичайна процедура, но тя не я беше предвидила, въпреки грижливото обмисляне на убийството.

— Сред онова, което откриха — продължи Паласио, — бяха адски много кашони с документи, повечето на майка ви. Доколкото разбрах, детективите не можеха да прегледат всичко тук и ги взеха, за да ги проверят някъде другаде. Обърнаха цялата къща, събраха кашоните и ги запечатаха. Един от тях беше вашият. Вече си беше запечатан, струва ми се, затова и го взеха.

— Ти обясни ли, че е мой?

— Да ви кажа честно, госпожице Ърнст, изобщо не ми дойде наум. Както казах, ставаха толкова много неща, двамата с Мария бяхме ужасно разстроени. Ако съм сбъркал нещо...

— Остави! — прекъсна го Синтия. В същото време трескаво обмисляше.

От смъртта на родителите ѝ беше минала година и два месеца. Следователно кашонът също е бил отнесен преди толкова време. Така че каквото и да се бе случило с него, едно беше сигурно: никой не го бе отварял, иначе щеше да чуе. Освен това Синтия беше абсолютно сигурна, че знае къде се намира.

Когато се върна обратно в кабинета си, вече отменила ангажимента на лодката, тя се опита да мисли обективно. Имаше случаи, когато се изискваше изключително хладнокръвие, и сега бе един от тях. За момент в къщата в „Бей пойнт“ тя едва не се беше поддала на отчаяние, предизвикано от невероятната глупост, която бе направила, или по скоро от онова, което не беше направила. Спомни си

един от афоризмите на Ейнсли: „Всички ние вършим глупости — понякога съвсем очевидни — и после се чудим как сме могли да го сторим...“.

Първо, най-важното.

Откритието ѝ повдигна два жизненоважни въпроса. Единият вече бе получил отговор: все още не бяха отворили кашона. Вторият: имаше ли вероятност да остане неразпечатан? Разбира се, тя можеше да си седи и да се надява отговорът да е положителен. Но това не беше в нейния стил.

Синтия се консултира с телефонния указател на полицейското управление и набра номера на шефа на отдел „Веществени доказателства“. Отговори ѝ телефонистката.

— Тук е съветник Ърнст. Капитан Иъкън, моля.

— Да, госпожо.

Малко след това:

— Добър ден, госпожо съветник. Тук е Уейд Иъкън. С какво мога да ви бъда полезен?

— Бих искала да се срещна с теб, Уейд. — Двамата се познаваха добре от времето, когато Синтия работеше в отдел „Убийства“.

— За вас по всяко време.

Разбраха се тя да отиде в отдела след час.

Отдел „Веществени доказателства“, който се намиреше в главната сграда на полицейското управление, както винаги бе оживен, шумен и пълен със заети служители, каталогизиращи и подреждащи складовете, претърпени с безброй различни предмети — малки и големи, от скъпоценни до такива, които не струваха и пукнатата пара. Обединяваше ги единственото фактът, че всички бяха свързани с престъпления и можеха да се използват като веществени доказателства. Огромните хранилища едва ли не се пукаха по шевовите и все пак някак си се намираха места за всекидневния поток от нови предмети.

Капитан Иъкън посрещна Синтия и я отведе в малкия си кабинет. Пространството в отдела бе дефицитно дори за неговия началник.

— Когато бяха убити родителите ми... — започна Синтия и драматично замлъкна. Иъкън, стар служител в управлението, тъжно поклати глава.

— Направо не можах да повярвам. Толкова съжалявам.

— Все още ми е трудно да свикна — въздъхна Синтия. — Но след като случаят вече е приключен и Дойл скоро ще бъде екзекутиран... Е, трябва да направя някои неща и едно от тях е да откроя част от документите на родителите ми, които са били взети от къщата ни преди година.

— Имаше нещо. Не помня точно, но ще проверя. — Иъкън бързо се обърна към компютърния терминал на бюрото си и написа името и съответната команда. На монитора незабавно се появи колона от числа.

Капитанът кимна.

— Да, вещите на родителите ви са при нас. Доста са, сега вече си спомням.

— Зная колко много неща минават през вас. Изненадана съм, че изобщо си спомняте.

— Ами случаят беше важен и силно ни развълнува. Всичко беше в кашони и детективите казаха, че ще ги вземат, за да ги проверят, когато могат. — Иъкън погледна обратно към компютъра. — Предполагам, че изобщо не са го направили.

— Имате ли представа защо? — попита от любопитство Синтия.

— Както чух, времето ужасно ги е притискало — бяха установили двацет и четири часово наблюдение над серийния убиец, не са им достигали хора и никой не е имал време да прерови кашоните. После хванаха престъпника.

— Да.

— Което означаваше, че случаят е разрешен и никой не си направи труда да проверява нещата.

Синтия топло се усмихна.

— Това означава ли, че мога да си ги взема? В тях имаше някои лични вещи на родителите ми.

— Така ми се струва. Всъщност с радост бих поразчистил пространството. — Иъкън погледна към цифрите на екрана, после се изправи. — Да отидем да погледнем.

— Когато някой се загубва тук — усмихнато каза капитанът, — пращаме спасителни групи да го търсят.

Намираха се в един от складовете, в който кашоните и пакетите бяха натрупани от пода до високия таван. Пътечките помежду им бяха тесни и се извиваха като лабиринт. Но всичко беше номерирано.

— Каквото и да търсим — обясни Иъкън, — можем да го открием за броени минути. — Той спря и посочи с ръка. — Ето кашоните на родителите ви.

Синтия видя две купчини с повече от десет големи кутии, всички запечатани с лепенка с надпис „ВЕЩЕСТВЕНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ОТ МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ“. Към върха на втората купчина зърна кашона, запечатан със синя лепенка, подаваща се изпод полицейската. „Открих го! — помисли си тя. — А сега, как да измъкна този кашон?“

— И така, мога ли да си прибера всичко това вкъщи? Ще се подпиша където трябва.

— Съжалявам! — поклати глава Иъкън. — Страхувам се, че не е толкова просто, макар и да не е чак толкова сложно. За да вземете всичко, трябва да имате подписано разрешение от онзи, който го е донесъл тук.

— А кой е той?

— Компютърът показва, че е бил сержант Брюмастър. Но може да се подпише и Малкълм Ейнсли — той отговаряше за спецчастта. Или лейтенант Нюболд. Познавате и тримата.

Синтия внимателно се замисли. Смяташе, че собственото ѝ влияние на съветник ще е достатъчно. Трябваше сериозно да прецени към кого от тримата полицаи да се обърне.

На излизане тя небрежно попита:

— Тези веществени доказателства за дълго ли остават тук?

— Адски дълго — оплака се Иъкън. — Това е най-големият ми проблем. Много от тях са тук от двайсетина години, някои даже от повече.

Докато Иъкън ѝ обясняваше, Синтия взе решение. Просто нямаше да моли никого. Най-лесно можеше да се обърне към Брюмастър, но той въпреки всичко можеше да ѝ зададе някои въпроси. Нюболд почти сигурно щеше да се посъветва с другите двама. Колкото до Ейнсли... Малкълм беше наистина проникателен и можеше да се досети за мотивите ѝ.

От друга страна, ако не направеше нищо, кашоните можеха да останат тук недокоснати в продължение на двайсет, че и повече години. Така че засега щеше да остави всичко, включително и кашона с уличаващите доказателства, и да поеме риска.

За по-далечното бъдеще Синтия имаше предвид нещо друго.

Сегашният кмет Карлсън бе дал да се разбере, че когато след две години мандатът му изтече, няма да се кандидатира отново. Синтия взе решение да го замести. Можеха да се кандидатираат един или най-много двама от другите съветници, но тя смяташе, че ще е в състояние да ги победи. Моментът за избор на жени на всякакви постове беше изключително подходящ. Когато гледаха към най-високопоставените мъже, включително и в овалния кабинет на Съединените щати, хората все по-често си задаваха въпроса: „Наистина ли това е най-доброто, което може да даде системата?“.

Като кмет Синтия щеше да има изключително влияние в полицейското управление. Освен другите си правомощия, кметът имаше глас при назначаването на новия началник на полицията и при определянето на другите повишения. Постът автоматично променяше всичко и с тази власт тя лесно щеше да си получи кашона.

„Така че засега нека нещата останат така.“

— Благодаря за всичко, Уейд — каза Синтия, докато Иъкън я изпращаше на вратата.

През месеците, оставащи до екзекуцията на Дойл, Синтия изпитваше все по-силно безпокойство. Седмиците и дните се точеха мъчително бавно. Единствено със смъртта на Дойл дванайсетте серийни убийства щяха да бъдат приключени. Наистина Дойл беше обвинен и осъден само за убийството на семейство Темпон, но изглеждаше сигурно, че никой от онези, чието мнение беше от значение, не се съмняваше във виновността му за останалите, включително и за това на Густав и Елиънър Ърнст.

„И така, кой всъщност знае, че Дойл не е виновен за едно от убийствата?“ — запита се веднъж Синтия. Отговорът беше: самата тя, Патрик Дженсън и колумбиецът. Всичко трима.

Е... ако трябваше да бъде съвсем точна, четирима, като се прибавеше самият Дойл. Но това всъщност нямаше значение, защото

каквото и да кажеше, никой нямаше да му повярва. На процеса той беше отричал абсолютно всичко — дребни неща, които не променяха нищо, и дори напълно доказаното си присъствие в къщата на Темпон, където всъщност го бяха заловили и арестували.

И още нещо: екзекуцията на Дойл! Синтия не би позволила заради нейното мълчание и бездействие да бъде убит невинен човек. Дойл бе виновен за всички други убийства и заслужаваше електрическият стол. Просто след като така или иначе участието му беше предрешено, спокойно можеше да направи услуга на Синтия и Патрик, като поемеше и тяхното бреме. Жалко, че не успяха да му благодарят!

„Но само едно подхлъзване...“ — нетърпеливо си напомняше известния стих тя, копнееща екзекуцията да бъде изпълнена и да предприеме следващия си ход.

От известно време Синтия отново се срещаше с Патрик Дженсън. Инстинктът ѝ подсказваше, че не постъпва много благоразумно, но имаше моменти, в които изпитваше нужда от компания и нямаше с кого друг да се отпусне така цялостно. Двамата бяха еднакви, тя го знаеше, защото разбираха, че оцеляването им зависи един от друг.

Тази логика на мислене я накара да реши, че Патрик иска да дойде с нея в щатския затвор на Флорида за екзекуцията, на която си беше уредила да присъства с разрешение от началника на затвора. За отиването ѝ имаше две причини. Тя бе най-близката роднина на две от жертвите на Дойл и освен това положението ѝ на общински съветник в Маями ѝ даваше това право. Когато сподели идеята с Патрик, той незабавно се съгласи.

— Имаме законно основание да видим как онзи тип хвърля топа. Освен това мога да го използвам в някой роман.

Така че тя повторно се обади на началника. Да станеш свидетел на екзекуция беше изключително трудно — имаше списък с чакащи за три години напред, — но с влиянието на Синтия разрешението беше осигурено.

Имаше моменти, в които тя се тревожеше за задълбочаващата се депресия на Патрик. Откакто го познаваше, той винаги се беше проявявал като мислеща личност, което, предполагаше тя, вървеше заедно с писателската му работа, но сега той ставаше все по-мрачен. Веднъж, когато разговаряха, Патрик печално цитира Робърт Фрост:

*Два пътя се разделяха в гората
и аз поех по неотъпкания —
в това се крие разликата.*

— Фрост е бил прав за разликата — каза Патрик. — Само че той е имал предвид правия път. Аз поех по погрешния, а от него връщане няма.

— Да не ставаш религиозен, а? — попита го Синтия.

Патрик ненадейно се засмя.

— Няма такава вероятност! Във всеки случай това е последното убежище, след като те хванат.

— Не приказвай такива неща! — изръмжа Синтия. — Няма да те хванат, особено след... — Тя замълча. Двамата знаеха, че има предвид екзекуцията на Дойл, до която оставаха само два дни.

Парадоксално е, помисли си Синтия, че изпитва облекчение из мрачните коридори на затвора, но наистина беше така, защото очакваният момент приближаваше. 06:12 ч. — тя погледна часовника си. Оставаше по-малко от час. Двайсетте свидетели на екзекуцията, предимно добре облечени непознати, вече се бяха събрали в съседния град Старк и с автобус бяха откарани в щатския затвор. По пътя нямаше много разговори и сега групата минаваше през тежките стоманени порти покрай подобния на крепост контролен пункт. Патрик бе до нея, когато Синтия видя встрани двама души, изчакващи да премине колоната от свидетели.

Един от тях беше офицер от затвора, а другият... Малкълм!

Из главата на Синтия бясно запрепускаха въпроси. „Какво прави тук?... Може да има само един отговор: дошъл е да се срещне с Дойл, преди да го убият!... Защо?“

Тя срещна погледа на Патрик — той също беше видял Ейнсли и вероятно бе стигнал до същото заключение. Но нямате време да разговарят: придружаващите служители подканяха групата да побърза.

Синтия беше сигурна, че и Малкълм я е видял, но очите им не се срещнаха. Тя продължи напред с другите, без да престава възбудено да мисли. Ако се предположеше, че Малкълм Ейнсли и Дойл се срещнеха

преди екзекуцията, за какво ли щяха да разговарят? Беше ли възможно Ейнсли все още да изпитва съмнения за това, че Дойл е извършил убийството на семейство Ърнст? Затова ли бе дошъл тук — да разбере каквото може в последните мигове от живота на Дойл? Определено притежаваше този начин на мислене и упоритост. Или пък вълнението ѝ се дължеше просто на истерия и целта на Ейнсли, каквато и да беше тя, нямаше нищо общо с предположенията ѝ? Можеше да е в затвора заради нещо, което не е свързано с Дойл. Но не ѝ се вярваше.

Свидетелите влязоха в оградената със стъклени стени зала, която гледаше към помещението за екзекуции. Местата на Синтия и Патрик бяха по средата на първия ред. Когато всички седнаха, от дясната ѝ страна остана свободен стол.

Поредният шок. Точно когато в помещението за екзекуции се раздвижиха, един служител доведе Малкълм Ейнсли до мястото от дясната ѝ страна. Когато детективът погледна към нея, тя почувства, че иска да ѝ каже нещо, но извърна очи. Патрик обаче се обърна към Ейнсли и леко му се усмихна. Синтия не вярваше, че детективът му е отговорил по същия начин.

Докато траеше екзекуцията, вниманието ѝ само отчасти бе насочено към нея. Мислите ѝ продължаваха бясно да препускат. Но когато тялото на Дойл се сгърчи от последователните цикли електрически ток с напрежение пет хиляди волта, малко ѝ се догади. Патрик изглеждаше омаян от гледката. После всичко свърши. Трупът на Дойл беше в найлонов чувал и свидетелите се изправяха, готови да си тръгнат. В този момент Малкълм се обърна към нея и тихо каза:

— Госпожо съветник, струва ми се, трябва да ви кажа, че малко преди екзекуцията разговарях с Дойл за родителите ви. Той твърди...

Шокът от толкова внезапно потвърдилите ѝ се страхове ѝ дойде прекалено много. Почти без да разбира думите си, Синтия отвърна:

— Моля ви, не желая да слушам нищо. Дойдох тук, за да видя страданията му. Надявам се да са били ужасни.

— Били са — със същия тих глас отвърна Ейнсли.

— В такъв случай аз съм удовлетворена, сержант.

— Разбирам ви, госпожо съветник — безизразно каза той.

Излязоха от залата и тогава Патрик направи неловкия си опит да се представи, на който Ейнсли отговори студено.

Размяната на реплики свърши, когато се появи офицерът от затвора и поведе детектива навън.

В автобуса, който откара свидетелите обратно в Старк, Синтия седеше до Патрик, но не разговаряха. Тя откри, че ѝ се иска да не бе прекъсвала Малкълм, когато се опита да я заговори.

Какво ли беше заявил Дойл? Най-вероятно, че е невинен. В такъв случай дали Ейнсли му бе повярвал? И щеше ли да продължи разследването?

Дойде ѝ наум нова и неочаквана мисъл. Дали не бе допуснала най-ужасната грешка в живота си, когато преди време беше използвала положението си, за да попречи на производството на Малкълм Ейнсли в лейтенант? Иронията беше очевидна: ако не го бе направила, Ейнсли сигурно нямаше да е детектив в отдел „Убийства“.

Процедурата след производството от сержант в лейтенант беше автоматична: преместваха произведения в друг отдел в управлението. Ако бе станало така, Ейнсли нямаше да разследва серийните убийства. Другите в отдела, които не притежаваха неговите познания, най-вероятно нямаше да доловят връзката между убийствата и Откровението и така нямаше да се случат толкова много други неща. Нещо повече, Ейнсли нямаше да продължи разследването на случая „Ърнст“, както може би бе направил сега.

Синтия неволно потръпна. Беше ли възможно Малкълм Ейнсли, останал в отдел „Убийства“ заради една, както сега преценяваше, отдавна допусната грешка, в някакво неизвестно бъдеще да се превърне в нейно възмездие?

Не бе сигурна дали е възможно... просто можеше да се случи. И заради всичко онова, което той ѝ беше причинил... и заради всичко онова, което той представляваше... и заради толкова много други неща — логично или не — тя вече знаеше, че го мрази, мрази, мрази!

ПЕТА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

След решението на Малкълм Ейнсли да повика екип за идентификация, в малката временна стая в полицейското управление бяха направени важни разкрития. Както по-късно щеше да се изрази един щатски прокурор, сякаш „благословена слънчева светлина е осветила черното зло“.

Предметите в разпечатания от Ръби Боуи кашон изглежда убедително доказваха, че шест и половина години преди това Патрик Дженсън е убил бившата си съпруга Наоми и нейния приятел Килбърн Холмз. Това беше престъпление, за което бяха подозирали Дженсън, макар че тогава детективите не успяха да докажат вината му.

От кашона също ставаше ясно, че Синтия Ърнст — по това време детектив в отдел „Убийства“ — е помогнала за укриването на веществените доказателства. Макар и зашеметен и потиснат от разкритието, Ейнсли се дистанцира от личните си чувства и нетърпеливо очакваше пристигането на специалистите по идентификация.

Шефът им Хулио Верона, който лично се появи в отговор на повикването, бързо огледа кашона и съдържанието му, след което каза:

— Няма да пипаме нищо. Всичко трябва да бъде отнесено в лабораторията.

Лейтенант Нюболд, който също бе повикан, се обърна към Верона:

— Действайте колкото можете по-бързо и кажете на хората си, че това е свръхсекретно. Не трябва да има изтичане на информация.

— Няма да има. Гарантирам.

Два дни по-късно, сряда, в 09:00 часа. Верона се върна в същата малка стаичка заедно с кашона и с доклада си. Там го чакаха Ейнсли и Нюболд, както и Боуи и заместник-щатският прокурор Кързън Ноулс, шеф на служба „Убийства“ в щатската прокуратура.

Нюболд бе предложил да проведат съвещанието в кабинета на Ноулс, в друга сграда на няколко километра от управлението. Щатските прокурори бяха известни е това, че настояваха полицията да

отива при тях — а не обратното, — но Ноулс обичаше да идва, както той се изразяваше, „на горещо“. И така, петимата стояха в малката, претъпкана стая.

— Първо ще докладвам за найлоновите пликове каза Верона. — По четири от тях има отпечатъци от пръстите на Синтия Ърнст. — Както бе добре известно, на полицаите задължително се вземаха отпечатъци и не се унищожаваша, когато някой напуснеше управлението.

— Сега за надписите на етикетите — продължи шефът на екипа за идентификация. — В архива разполагаме с два ръкописни документа от времето, когато съветник Ърнст беше майор, и според нашия графолог почеркът е напълно идентичен. — Той поклати глава. — Да прояви такава непредпазливост... истинска лудост.

— Изобщо не е и предполагала, че нещо ще бъде открито — отвърна Ноулс.

— Продължавай — каза Нюболд. — Там имаше и пистолет.

— Да, 38-мм „Смит & Уесън“.

Шефът на екипа за идентификация изреди един по един предметите от списъка и резултатите от анализа им.

— По револвера имаше отпечатъци от Патрик Дженсън. Преди няколко години ограбиха къщата му и той доброволно даде отпечатъци, за да ги сравним с тези на крадеца. Според правилата Дженсън получи картоната с отпечатъците си, но и ние си запазахме копие за архива, нещо, което не казваме на такива като него.

В лабораторията по огнестрелно оръжие заредиха пистолета и го простреляха във воден резервоар. Веднага след това куршумът беше поставен под двоен микроскопски анализ заедно с един от двата оригинални куршума, извадени от труповете на жертвите. Следите от нарезите на цевта и по двата куршума бяха идентични. Същото се отнася и за втория куршум. Няма никакво съмнение, че това е пистолетът, с който са убити онези двама души. Кървавите петна по тениската и маратонките, които намерихме в кашона, показват наличие на ДНК на Наоми Дженсън и Килбърн Холмз. Освен това има и окончателно доказателство — заяви Верона и извади аудиокасата. — Това е копие, оригинала отново запечатахме в кашона. Очевидно е признание на Дженсън, че е извършил убийството. Но има големи

празноти. Като че ли отначало върху лентата е имало и някакъв друг глас, но после е бил изтрит.

Той извади малък касетофон, постави касетата и натисна бутона. Записът започваше с няколко секунди тишина, после се разнесе шум от местене на предмети, последван от пресеклив мъжки глас, на моменти задавен от вълнение, макар че думите ясно се чуваха:

„Не съм го замислял предварително, нямах намерение... но никога не съм понасял мисълта, че Наоми е с някой друг... Когато ги видях двамата заедно, нея и онзи гадняр, бях заслепен, разярен... Бях взел пистолет. Извадих го и без да се замислям, стрелях... Внезапно всичко беше свършило... Тогава разбрах какво съм направил. О, Господи, бях убил и двамата!“ Следваше мълчание.

— Ето тук някой е изтрил част от записа — каза Верона. После от касетофона отново се разнесе същият глас:

„... Килбърн Холмз... Ходеше с Наоми през цялото време... Хората ми казваха...“

Верона спря записа.

— Ще ви оставя да го чуете до края. Съвсем е накъсан, очевидно това са отговори на въпроси, които някой е изтрил, и гласът принадлежи на един и същи човек. Разбира се, не мога със сигурност да кажа, че говори Дженсън — аз изобщо не го познавам. Но сме в състояние по-късно да направим гласов анализ.

— Направи го — отвърна Ейнсли. — Но още сега мога да те уверя, че е Дженсън. — Той си спомняше кратката им среща след екзекуцията на Елрой Дойл.

Когато Хулио Верона излезе, последва мълчание, нарушено от Лио Нюболд.

— И така, някой да има съмнения?

Другите един по един поклатиха глава с мрачно изражение.

— Защо? — ужасено попита лейтенантът. — За Бога, защо го е направила Синтия?

Малкълм тъжно разпери ръце.

— Имам известни предположения — отвърна Кързън Ноулс. — Но ще разберем всичко, когато разговаряме с Дженсън. Най-добре да го доведете тук.

— Как искате да го направим, господин прокурор? — попита Ейнсли.

Ноулс се замисли, после отговори:

— Арестувайте го. — Той посочи към оставения от Верона кашон. — Всички доказателства, които ни трябват, за да го осъдим, са тук. Ще приготвя клетвено заявление и един от вас тихичко ще го отнесе при някой съдия.

— Със случая се занимаваше Чарли Търстън — отбеляза Нюболд. — Той би трябвало да извърши ареста.

— Добре — съгласи се Ноулс. — Но да участват колкото се може по-малко хора и предупредете Търстън да не приказва с когото и да било. Засега трябва да продължим да пазим разследването в пълна тайна.

— А какво ще правим със Синтия? — попита Нюболд.

— Още нищо. Затова трябва да пазим тайна. Първо трябва да разговаряме с Монтесино. Преди да арестуваме общински съветник, тя навярно ще иска да се изправим пред съдебните заседатели, които да решат дали лицето носи наказателна отговорност, така че Търст не трябва да научи нищичко.

— Ще направим всичко възможно — увери го Нюболд. Но този случай е от изключителна важност. Ако не действаме бързо, информацията ще изтече.

Следобед извикаха детектив Чарли Търстън и му дадоха заповед за арестуването на Патрик Дженсън. Ръби Боуи щеше да го придружи.

— Не искаме никой друг да разбере за това. Никой! — каза лейтенантът на оплешивяващия ветеран Търстън.

— Няма проблем — отвърна той и прибави: Отдавна исках да пипна за яката този гад Дженсън.

Разстоянието от полицейското управление до апартамента на Дженсън бе съвсем кратко.

— Имал си проблеми с Дженсън? — попита Ръби, докато шофираше необозначения автомобил. — Там в управлението ми се стори доста нервен.

Търстън сбърчи лице.

— Предполагам, че е от лоши спомени. Докато работех по случая, научих много неща за Дженсън и още от самото начало бяхме убедени, че той е убиецът на онези двама души. Но беше адски арогантен и през цялото време се държеше така, сякаш беше сигурен, че не можем да го пипнем. Един ден отидох да му задам още няколко въпроса, а той ми се изсмя и ми каза да си го начукам.

— Мислиш ли, че ще се съпротивлява?

— За съжаление не — усмихна се Търстън. — Така че ще трябва да го отведем в необозначена кола. Като че ли пристигнахме.

Ръби спря автомобила на няколко метра от шестетажен тухлен блок на булевард „Брикел“. Търстън го огледа.

— Това копеле изглежда малко нещо е обедняло, някога имаше страхотна къща. — Той погледна заповедта за арест. — Апартамент 308. Хайде да вървим.

Малко след това таблото на домофона до стъклената входна врата потвърди номера на апартамента на третия етаж, макар че детективите нямаха никакво намерение да предупреждават Дженсън отдолу.

— Някой скоро ще излезе — каза Търстън.

Почти веднага в коридора се появи дребна възрастна жена с шотландска барета, вълнена рокля и високи обувки, която водеше на каишка малко кученце. Когато жената пусна вратата, Търстън я задържа отворена и показа служебната си карта.

— Ние сме полицаи, госпожо.

Ръби също извади картата си. Жената погледна и двете.

— О, Господи, точно когато излизам! Нещо вълнуващо ли ще става?

— Страхувам се, че не — отвърна Търстън. — Просто носим талон за неправилно паркиране.

Усмихнатата, жената поклати глава.

— Прочетох картите ви. Детективите не се занимават с това. Тя дръпна каишката на кучето. — Ела, Филикс, явно не сме желани тук.

Търстън почука два пъти на вратата на апартамент 308. Вътре се чу раздвижване, после се разнесе глас:

— Кой е?

— Полиция. Отворете, моля!

В малкото кръгче на шпионката проблесна светлина, последвана от щракване на резе. Вратата се отвори. Търстън веднага я бутна и влезе вътре. Облечен в отворена риза и спортни панталони, Патрик Дженсън отстъпи две крачки назад. Ръби влезе зад колегата си и затвори вратата.

Стиснал заповедта за арест в ръка, Търстън енергично каза:

— Патрик Дженсън, имам заповед за вашето арестуване по обвинение в убийство на Наоми Мери Дженсън и Килбърн Оуън Холмз... Предупреждавам ви, че имате право да не приказвате. Не сте длъжен да говорите или да отговаряте на въпроси... Имате право на адвокат... — Докато съобщаваше правата му, Търстън наблюдаваше лицето на писателя, което изглеждаше странно необезпокоено. Сякаш Дженсън беше очаквал този момент, помисли си детективът.

— Мога ли да телефонирам на адвоката си оттук? — тихо попита накрая Дженсън.

— Да, но първо трябва да ви претърся за оръжие. — Дженсън вдигна ръце, Търстън го претърси, после се изправи. — Добре, сър, можете да телефонирате. Само един разговор.

Дженсън отиде при телефона и набра номера, който очевидно му беше познат.

— Стивън Круз, моля — след малко рече той. — Стивън, тук е Патрик. Спомняш ли си, когато ти казах, че някой ден може да поискам помощта ти? Този ден настъпи. Арестуваха ме. — Писателят замълча за миг и добави: — За убийство.

Той остана заслушан, долепил слушалката до ухото си — очевидно Круз му даваше инструкции. След малко отвърна:

— Не съм казал нищо, няма и да кажа. — После се обърна към детективите: — Адвокатът ми иска да знае къде ще ме отведете.

— В полицейското управление, отдел „Убийства“ — отговори Търстън.

Дженсън повтори информацията и продължи:

— Да, до скоро. — Той затвори телефона.

— Ще трябва да ви сложим белезници, сър съобщи Ръби Боуи. — Искате ли първо да си облечете сако?

— Всъщност, наистина бих искал. — Дженсън изглеждаше изненадан. Той отиде в банята, закопча ризата си и си сложи сако, след

което Ръби бързо заключи ръцете му зад гърба.

— Много сте любезни — каза писателят. — Благодаря ви.

— Не ни струва нищо — отвърна Търстън. — Когато се налага, можем да действаме и по-грубо. Но предпочитаме другия начин.

Дженсън напрегнато го погледна.

— Не сме ли се срещали и преди?

— Да, сър. Срещали сме се.

— Сега си спомням. Тогава се държах доста гадно.

Детективът сви рамене.

— Беше много отдавна.

— Не чак толкова, за да ви се извиня — ако приемете.

— Естествено. — Гласът на Търстън беше станал студен и безизразен. — Но ми се струва, че в момента имате много други неща, за които да се тревожите. Да тръгваме.

Ръби Боуи вече говореше по радиотелефона си.

— Арестували са Дженсън и пътуват насам — каза Ейнсли на Нюболд и Ноулс. След предишното им съвещание Ноулс бе излязъл, за да се консултира с шефа си, щатската прокурорка Адел Монтесино, и току-що се връщаше.

— Дженсън вече се е обадил на адвокатата си — допълни Ейнсли. — Стивън Круз. Той също ще дойде.

Ноулс кимна.

— Добър избор. Круз е опасен противник, но с него човек може да се разбере.

— Познавам го — каза Нюболд. — Но колкото и да е добър, нищо не може да обори новите ни доказателства.

— Хрумна ми нещо — продължи Ноулс. — Преди да доведат Дженсън, защо не отнесем кашона с уликите в някоя от стаите за разпит и да извадим всичко върху масата? В момента, в който види нещата, Дженсън ще разбере, че е заловен, и може би ще се разприказва.

— Страхотна идея. — Нюболд хвърли поглед към Ейнсли. — Малкълм, ще се погрижиш ли?

В полицейското управление подложиха Дженсън на обичайната процедура: взеха му отпечатъци, снимаха го, изпразниха джобовете му, описаха съдържанието им, попълваха различни формуляри. Дженсън разбираше, че е попаднал в зъбните колелца на безлична машина. Кой знае кога щеше да се откопчи от нея, ако изобщо някога успееше? Макар и притеснен, в този момент той откри, че не се вълнува чак толкова много.

Откакто детективите се бяха появили в апартамента му, Дженсън беше изпаднал в странен унес. Твърде дълго се бе страхувал от онова, което се случи. Понякога в миналото дори го бяха измъчвали кошмари. Но сега страхът му беше изчезнал — навярно, помисли си той, заради неизбежността на положението. В глупав момент на страст и емоции бе извършил най-тежкото престъпление и сега според закона почти сигурно го очакваше наказание. Като обикновено човешко същество, той щеше да използва всички възможни средства, за да го избегне или намали, но щеше да разбере какви са шансовете за това едва по-късно.

Естествено в този момент все още не знаеше какво се е променило, за да го арестуват толкова неочаквано, но знаеше достатъчно за системата, за да разбира, че е нещо важно и съществено. В противен случай щяха да го извикат за разпит, преди да издадат заповед за арест.

След рутинната процедура качиха все още окования с белезници Дженсън на асансьора до отдел „Убийства“, няколко етажа по-горе. Там го отведоха в една от стаите за разпит, макар че на официалния заобиколен език вече ги наричаха „стаи за разговор“.

Едва беше влязъл вътре, когато видя върху масата пред себе си кашона със синята лепенка на Синтия. А до него — съдържанието му, подредено в прави, ясно разграничени уличителни редици.

Патрик неволно спря и замръзна на място. В мозъка му избухна отчаяна омраза към Синтия.

Секунди след това униформеният полицаи го побутна напред, сложи го да седне на стола, заключи белезниците му и го остави сам.

Половин час по-късно Малкълм Ейнсли, Ръби Боуи, Кързън Ноулс и Стивън Круз се бяха събрали в стаята за разговор. Междувременно детективите съзнателно бяха оставили писателя сам.

— Съвсем сигурен съм, ме познавам всичко това — каза Ейнсли, като посочи на Дженсън подредените предмети. Всички седяха, освен сержанта, който обикаляше около масата. — Особено оръжието, с което сте убили и бившата си съпруга Наоми и нейния приятел Холмз. Случайно по целия пистолет има ваши отпечатъци. С него са изстреляни куршумите, убили и двамата. Всичко това е доказано от специалисти, които ще дадат показания в съда. А, да, има и един запис с вашия глас, който не може да бъде объркан. На записа разказвате точно как сте убили и двамата. Искате ли да го чуете?

— Не отговаряй на този въпрос — посъветва го Стивън Круз. — Ако сержантът иска да пусне някакъв запис, нека сам да реши това.

Дребен мъж в края на трийсетте, с остър, твърд глас, Круз бе пристигнал скоро след като докараха Дженсън. Докато чакаше, той приятелски беше разговарял с Ноулс и Нюболд, после го отведеха при арестанта.

Очевидно измъчен, Дженсън погледна към Круз.

— Трябва да разговарям с теб насаме. Може ли?

— Естествено — кимна Круз. — Това е твое право по всяко време. Това ще означава да те прехвърлят в...

— Излишно е — прекъсна го Ноулс. — Ние ще излезем и ще ви оставим сами. Какво ще кажеш, сержант?

— Разбира се — отвърна Ейнсли. — Той събра всички веществени доказателства и последва навън Ноулс и Ръби Боуи.

Дженсън неспокойно се размърда на стола си. Вече му бяха свалили белезниците.

— Откъде да знаем, че не ни подслушват? — попита той.

— Поради две причини — отвърна Круз. — Първо, съществува нещо, наречено право на тайна между адвокат и клиент. Второ, ако ни подслушват и ги хванат, ще последва дисциплинарно наказание. — Той замълча, като проучваше своя партньор по скуош и нов клиент. — Искаше да разговаряме, така че казвай.

Дженсън дълбоко си пое дъх и издиша, като се надяваше, че така ще проясни хаотичните си мисли. Беше уморен да крие истината и поне сега искаше да я каже. Освен това, както и полицията да се бе сдобила с проклетия кашон, реши той, вината беше на Синтия. Преди много време тя го бе подвела, че ще унищожи доказателствата. Въпреки всичко, което беше направил и рискувал, за да я предпази и да

й помогне, Синтия ги бе запазила. От своя страна писателят знаеше, че ще удържи собственото си обещание.

Той вдигна поглед към Круз и започна:

— Чу какво казаха току-що. Е, Стив, отпечатъците по пистолета наистина са мои. Предполагам, че куршумите също съвпадат, а на записа, който не чу, наистина е моят глас. Какво е мнението ти?

— Основното ми впечатление — отвърна Круз — е, че си затънал до шия в лайна.

— Всъщност по-дълбоко, отколкото си мислиш — каза Дженсън.

ВТОРА ГЛАВА

— Ще ти кажа всичко — съобщи Дженсън, все още седнал в стаята за разпити в отдел „Убийства“ заедно със Стивън Круз.

Докато писателят излагаше историята, Круз слушаше и се опитваше да скрие удивлението, недоверието и накрая примирението си, но безуспешно. Когато Дженсън свърши, след продължително мълчание адвокатът рече:

— Патрик, сигурен ли си, че не си измислил всичко това, че не е нов роман, който се готвиш да напишеш? Нали не си организирал цялата история, за да разбереш какво мисля?

— Някога може би щях да го направя — мрачно отвърна Дженсън. — За съжаление всяка моя дума е истина.

Дженсън изпитваше донякъде облекчение, че поне в известен смисъл всички карти са свалени. С всяка изречена дума бремето се облекчаваше. Здравият разум обаче го предупреждаваше, че чувството му е илюзорно. Следващите думи на Круз го потвърдиха.

— Според мен на първо място се нуждаеш не толкова от адвокат, колкото може би от свещеник, за да ти прочете молитва.

— И дотам може да се стигне — рече Дженсън. — В момента имам адвокат и искам от теб да теглиш чертата. Какво е положението ми? Какво трябва да се опитам да постигна? Какви са шансовете ми?

— Добре! — Круз се изправи и започна да се разхожда напред-назад из малката стая. — Според онова, което ми каза, ти си сериозно замесен в убийството на петима души. На бившата ти съпруга и приятеля ѝ и на онзи човек в инвалидната количка, Райс. После на Густав и Елиънър Ърнст, които бяха важни хора и недей да си мислиш, че това няма значение. Освен това случаят „Ърнст“ очевидно е предумишлено убийство. За него със сигурност, а може би и за първите двама души ще бъдеш осъден на смърт. Как ти се струва?

Дженсън понечи да отговори, но Круз му махна да замълчи.

— Ако беше убил само бившата си жена и приятеля ѝ, можех да пледирам за престъпление от страст. В случаите, в които оръжието на престъплението е огнестрелно, максималната присъда е трийсет

години. Тъй като досието ти е чисто, щях да искам по-малко, навярно петнайсет, даже десет. Но с другото убийство... — Адвокатът поклати глава. — Това променя всичко.

Той погледна през прозореца.

— Трябва да свикнеш с едно нещо, Патрик. Дори да не те осъдят на смърт, няма начин да избегнеш затвора, навярно за много време. Струва ми се, че е малко вероятно двамата с теб някога отново да играем скуош.

Дженсън направи гримаса.

— След като вече знаеш що за човек съм, съмнявам се, че изобщо би искал.

Круз само махна с ръка.

— Оставям подобни преценки на съдиите и заседателите. Но докато съм твой адвокат... а, между другото, скоро двамата с теб трябва да си поговорим за хонорара, и те предупреждавам, че не взимам евтино... Така или иначе, като адвокат, независимо дали харесвам клиентите си — имало е и такива, които не съм харесвал, — аз им давам всичко, на което съм способен, а истината е, че съм добър!

— Приемам всичко това — отвърна Дженсън. — Но имам още един въпрос.

Круз седна на стола си.

— Питай.

— Какво е положението на Синтия? Първо, защото не е съобщила онова, което е знаела за убийството на Наоми и Холмз, и после за укриване на веществени доказателства — пистолета, дрехите, записа и всичко останало?

— Почти сигурно ще бъде обвинена за възпрепятстване на правосъдието, а това е сериозно престъпление, особено в случай на убийство е изключително тежко. Освен това ще я обвинят в съучастие и за всичко това навярно ще влезе в затвора за пет години, дори десет. От друга страна, ако има първокласен адвокат, може да се измъкне с две години или дори, макар да не е много вероятно, с условна присъда. Във всеки случай с политическата ѝ кариера е свършено.

— Значи казваш, че тя може да се измъкне по-леко от мен?

— Разбира се. Ти призна, че си извършил убийството. Тя не е знаела предварително и каквото и да е направила, е било след него.

— Но в случая с убийството на семейство Ърнст — родителите на Синтия — тя знаеше предварително. Сама замисли всичко.

— Така казваш ти. И съм склонен да ти вярвам. Но според мен Синтия Ърнст ще отрича всичко и как ще докажеш, че си прав? Кажими: тя срещала ли се е с онзи Върджило, който според думите ти е извършил убийството?

— Не.

— Излагала ли е нещо писмено до теб, когато и да било?

— Не. — Той замълча. — Но, чакай... всъщност има нещо. Не е много, но... — Дженсън му разказа за брошурата с плана на улиците в „Бей пойнт“, върху която Синтия беше обозначила къщата на родителите си с кръстче и после в присъствието на Дженсън бе написала работното време на прислужницата и отсъствието на иконома Паласио и жена му всеки четвъртък вечер.

— Колко са думите?

— Навярно дванайсетина, някои са съкратени. Но почеркът е на Синтия.

— Както сам каза, не е много. Нещо друго? — Докато разговаряха, Круз си водеше бележки.

— Ами бяхме заедно на Каймановите острови — за три дни на Гранд Кайман. Тогава Синтия за първи път ми каза, че иска да убие родителите си.

— Без свидетели, предполагам?

— Ясно, не мога да го докажа. Но, чакай. — Дженсън разказа как са пътували поотделно и са резервирани стаи в различни хотели. — Аз летях със самолет на „Кайман еървейс“, запазих си билета и все още е у мен. Тя взе самолет на „Америкън еърлайнс“ под името Хилда Шоу, видях билета ѝ.

— Знаеш ли номера на полета?

— Беше сутрешен полет — единственият. Шоу трябва да е в списъка на пътниците.

— Това пак не доказва нищо.

— Доказва връзка, защото по-късно Синтия трябва да е изтеглила онези четиристотин хиляди долара от сметката си в банка на Кайманите.

Круз разпери ръце.

— Известно ли ти е, че е абсолютно невъзможно да накараш банка на Кайманите да даде информация за сметката на свой клиент?

— Разбира се. Но ако предположим, че сметката на Синтия е регистрирана във вътрешната данъчна служба?

— А защо трябва да е регистрирана?

— Защото е точно така. — Писателят разказа как докато са били на Кайманите, той тайно преровил куфарчето на Синтия и след като разкрил съществуването на сметката, преписал основните данни. — Имам името на банката, номера на сметката, тогавашния баланс и името на човека, който е вложил парите като подарък — някой си „чичо Зак“. По-късно проверих: Густав Ърнст има брат Закари, който живее на Кайманите.

— Сега разбирам как си написал книгите си рече Круз. — А откъде е получила информацията данъчната служба?

— Синтия им е казала. Изглежда не е искала да нарушава американските закони и затова си е взела данъчен консултант — всъщност имам името и адреса му в Лаудърдейл, — който ѝ е казал, че всичко ще е наред, стига да декларира лихвата и да си плати данъците по нея, както е и направила. В куфарчето ѝ имаше писмо от данъчната служба.

— Подробностите, за което несъмнено си записал.

— Да.

— Напомни ми — рече Круз никога да не изпускам куфарчето си от ръце, когато си наблизю. — Лицето му потръпна в полуусмивка. — Всичко това изобщо не е толкова смешно, освен че Синтия Ърнст, която е действала толкова хитро, за да се запази чиста, все пак е оставила улики, които могат да говорят срещу нея. От друга страна, фактът, че притежава онези пари, не доказва абсолютно нищо, освен ако...

— Да?

— Освен ако тази усмивка на лицето ти, която не ми харесва много, не означава, че си премълчал нещо. Ако е така, дай да го чуем.

— Добре — каза Дженсън. — Разполагам с един запис. Намира се в банков сейф, за който само аз имам ключ. Той доказва всичко, което ти съобщих. А, да, другите документи — онези с бележката на Синтия за иконома Паласио, моите записки от Кайманите и самолетният билет също са в сейф.

— Стига си се правил на много умен. — Круз се приближи на сантиметри от лицето на арестанта и прошепна: — Това не е игра, Дженсън. Възможно е вече да си на път към електрическия стол, така че ако имаш някакъв важен запис, най-добре да ми разкажеш всичко за него. Веднага.

Дженсън покорно кимна, после обясни за записа, който тайно бе направил преди година и девет месеца по време на обета в Бока Рътон. Тогава Синтия беше одобрила да наемат Върджило за убийството на родителите ѝ, беше се съгласила да плати по двеста хиляди долара на колумбиеца и на Дженсън, беше му обяснила собствените си планове да имитира другите серийни убийства. Пак тогава писателят ѝ каза, че Върджило е убил младежа на инвалидната количка, информация, която тя беше запазила за себе си.

— Господи Боже! — Круз замълча и се замисли. — Това може да промени всичко... Е, не всичко. Но много.

— Клиентът ми е готов да сътрудничи при определени условия — съобщи на Ноулс Стивън Круз, когато разговорът в стаята за разпити се възобнови.

— По какъв начин да ни сътрудничи? — попита Кързън Ноулс. — Защото разполагаме с всички необходими доказателства, за да осъдим господин Дженсън за убийството на Наоми Дженсън и Килбърн Холмз. Освен това, както изглежда, ще получи смъртна присъда.

Дженсън пребледня. Той неволно се пресегна и докосна Круз по ръката.

— Давай, кажи им.

Адвокатът се обърна към него и яростно го изгледа.

— Какво искате да ми кажете? — с лека усмивка попита Ноулс.

Круз възвърна хладнокръвието си.

— Като съдя по всичко това тук, изглежда нямате чак толкова доказателства срещу съветник Ърнст.

— Не разбирам защо ви интересува, Стив, но щом питате, ще ви отговоря, че разполагаме с достатъчно. По онова време тя работеше в полицията и носи наказателна отговорност за съучастничество,

подстрекаване и укриване на престъпление. Навярно ще искаме присъда от двайсет години затвор.

— И навярно ще намерите съдия, който ще й даде пет, а може би и две. Възможно е даже да се измъкне.

— Това не е възможно, но продължавам да не разбирам...

— След малко ще разберете — увери го Круз. — Изслушайте ме, моля. Ако се договорим с вас, той може да ви донесе много по-голяма награда: Синтия Ърнст върху поднос като действителният убиец на родителите си Густав и Елиънър Ърнст. — В стаята настъпи мълчание. Чуваше се дори дишането. Всички погледи бяха насочени към Круз. — От вас с Ейнсли зависи какво наказание ще поискате в този случай, Кързън, но очевидно ще можете да получите максималното.

Опитният юрист никога не проявява изненада и лицето на Ноулс остана безизразно. Все пак той видимо се поколеба, преди да попита:

— И с каква магия ще го постигне клиентът ви?

— Той разполага с два документа, които уличават госпожа Ърнст, а също — което е по-важно — с касетофонен запис. Нередактиран. Всичко е на сигурно място, където не може да го достигне и заповед за обиск. Записът съдържа абсолютно всички доказателства, които ви трябва, за да я осъдите, лично от устата на Синтия Ърнст.

Круз продължи да разказва и като се консултираше с бележките си, в най-общи линии очерта характера на записа, макар че пропусна да спомене директно за Патрик Дженсън или за убийството на инвалида. Вместо това адвокатът каза:

— В записа също се споменава, и предполагам, че ще го сметнете за извънредна награда, името на друг човек, виновен за извършването на друго, съвсем различно и засега неразкрито убийство.

— Клиентът ви замесен ли е в тези други две престъпления?

Круз се усмихна.

— Това е информация, която в интерес на клиента си засега не трябва да ви разкривам.

— Вие лично слушали ли сте този предполагаем запис? Виждали ли сте документите, каквито и да са те?

— Не, не съм. — Круз очакваше този въпрос. — Но съм сигурен във верността на онова, което ми беше разказано, и ви напомням, че клиентът ми отлично си служи с думите и езика. Нещо повече, ако с вас стигнем до споразумение и доказателствата се окажат по-

незначителни, отколкото ви обещаваме, всичките ни уговорки ще се смятат за недействителни.

— И няма да имат никаква стойност — рече Ноулс.

Круз сви рамене.

— Предполагам.

— Но ако всичко стане както вие казвате, какво искате в замяна?

— За клиента ми ли? Всичко това да се вземе предвид, и да повдигнете обвинение в непредумишлено убийство.

Ноулс се разсмя.

— Стив, наистина трябва да ви го призная! Притежавате невероятен кураж. Направо не мога да си представя как можете да искате при тези обстоятелства просто да го потупат по рамото, при това го правите така невъзмутимо.

Круз сви рамене.

— На мен ми се струва логично. Но ако идеята не ви харесва, какво е вашето предложение?

— Нямам такова, защото ние с вас вече стигнахме дотам, докъдето можехме — отвърна Ноулс. — Отгук нататък всички решения ще зависят от Адел Монтесино и тя може би ще иска да се срещне с двама ни навярно още днес. — Прокурорът се обърна към Ейнсли. — Малкълм, да прекъснем разговора. Трябва да телефонирам.

Ноулс тръгна за щатската прокуратура, а Стивън Круз се върна в офиса си в центъра на града, след като потвърди, че ще бъде на разположение.

Междувременно Нюболд, който разбираше, че ролята на полицейското управление става по-сложна, се посъветва с прекия си шеф майор Маноло Йейнс, началник на звено „Престъпления срещу личността“. На свой ред Йейнс разговаря с майор Марк Фигерас и като шеф на секцията „Криминално разследване“, той незабавно свика съвещание в кабинета си.

Когато Нюболд пристигна там заедно е Ейнсли и Ръби Боуи, те завариха Фигерас и Йейнс в напрегнато очакване. Седнаха край правоъгълната заседателна маса начело е Фигерас.

— Да повторим всичко, което ни е известно — каза Фигерас. — Всичко.

Обикновено, докато за цялостната дейност на отдел „Убийства“ се докладваше на началниците, с конкретните подробности за отделните случаи не бе така: на основата на принципа, че е полезно по-малко хора да знаят тайните на разследването. Но сега, по настояване на Нюболд, Ейнсли разказа за някогашните си съмнения, свързани със случая „Ърнст“, последвани от признанието на Елрой Дойл за четиринайсет убийства и за категоричното му отричане да е убил семейството на съветника.

— Разбира се, ние знаехме, че Дойл е роден лъжец, но с одобрението на лейтенанта аз се поразрових в нещата. — Ейнсли описа проверката си на докладите, въпросителните около убийството на семейство Ърнст и разследването на Боуи в Метро-Дейд и Тампа.

Той даде знак на Ръби, която продължи. Фигерас и Йейнс внимателно слушаха.

— Въпросът беше дали Дойл ми е казал истината за всичко останало, освен случая „Ърнст“? — обобщи накрая Ейнсли. — Оказа се, че е така и тогава повярвахме, че той не е убил съветника и жена му.

— Това не е доказателство, разбира се — замислено отбеляза Фигерас, — но е основателно предположение, сержант, и аз го подкрепям.

Беше очевидно, че двамата старши офицери гледат на Ейнсли като на основна фигура в обсъждането, явно отнасяйки се към него с уважение и на моменти с определена почит, което изглеждаше странно.

После Ейнсли и Боуи разказаха за проверката на кашоните от дома на Ърнст, за детството на Синтия и накрая — за веществените доказателства, уличаващи Патрик Дженсън в убийство: доказателства, които Синтия беше скрила. Всички тези подробности бяха толкова нови, че до този момент не бяха напусkali границите на отдел „Убийства“.

После идваше арестуването на Дженсън същия ден и неговите обвинения срещу Синтия Ърнст, наред с твърдението му, че притежава документи и касетофонен запис.

Въпреки богатия си професионален опит Фигерас и Йейнс очевидно се стреснаха.

— Имаме ли някакви доказателства — попита Йейнс, — свързващи Синтия Ърнст с убийството на родителите и?

— За момента, не, сър — отвърна Ейнсли. — Тъкмо затова документите и записът на Дженсън са изключително важни, ако наистина са толкова убедителни, колкото твърди адвокатът му. Щатският прокурор би трябвало утре да разполага с всичко.

— Незабавно трябва да докладвам за това на началника — каза Фигерас. — И ако наистина се стигне до арест — на общински съветник, — той трябва да бъде извършен много, много внимателно. Въпросът е от извънредно значение. — Той свали очилата си, разтърка очи и измърмори: — Баща ми искаше да стана лекар.

— Да не си губим времето е игрички. — Щатската прокурорка на Флорида Адел Монтесино впери строгия си поглед в Стивън Круз. — Кързън ми съобщи за вашите фантазии клиентът ви да пледира за непредумишлено убийство, така че вече пуснахте малката си шегичка. А сега да погледнем действителността. Ето предложението ми: ако приемем, че документите и записът, предложени от вашия клиент, са наистина убедителни, и ако той се съгласи да даде свидетелски показания, с които да ги потвърди, няма да искаме за него смъртно наказание.

— Хей! — възкликна Круз, но лицето му остана безизразно.

Беше късен следобед. Внушителният кабинет е облицовани с махагон стени и с библиотека, пълна е тежки юридически книги гледаше към двор с фонтан. По-нататък се виждаха корпоративни небостъргачи, а в далечината синееше морето. Ако се използваше за маса, бюрото на Монтесино можеше да побере дванайсет души. Зад него, на огромен тапициран стол, който можеше да се накланя и върти във всички посоки, седеше щатската прокурорка: ниска, набита и за пореден път потвърждаваща професионалната си репутация на питбул.

Стивън Круз седеше срещу Монтесино, Кързън Ноулс бе от дясната му страна.

— Хей! — повтори адвокатът. — Това не е никаква сделка, в никакъв случай, при положение, че клиентът ми е задържан за престъпление от страст... нали си спомняте страстта, Адел — любов и огън. — Неочаквана усмивка придружи думите му.

— Благодаря, че ми напомнихте, Стив. — Монтесино, която малцина се престашаваха да наричат с малкото ѝ име, беше известна

с чувството си за хумор. — Но искам да напомня нещо и на вас: доброволно загатнатата от вас и клиента ви възможност той да е замесен в още едно престъпление — в случая „Ърнст“, който е очевидно убийство. В такъв случай моето предложение да не искам смъртно наказание даже е великодушно.

— Тълкуването на „великодушието“ зависи от алтернативата — възрази Круз.

— Тя отлично ви е известна. Доживотен затвор.

— Предполагам, че предвиждате и допълнителна клауза: след десет години на губернатора да може да се препоръча помилване.

— В никакъв случай! — отвърна Монтесино. — С всичко това завинаги се свърши, когато премахнахме комисията за условно освобождаване.

От 1995 г. доживотната присъда във Флорида означаваше точно това — за цял живот. Наистина, след като излежеше десет години, затворникът можеше да подаде молба за помилване до губернатора, но в повечето случаи, особено, ако присъдата беше за предумишлено убийство — нямаше почти никаква надежда.

Дори да беше разтревожен, адвокатът не го прояви.

— А не забравяте ли нещо? Че като се има предвид тази ужасна алтернатива, клиентът ми може да реши да не ви даде записа и документите, за които говорихме, и да поеме риска от съдебния процес.

Монтесино посочи към Ноулс.

— Вече обсъждахме тази възможност — рече прокурорът, — и според нас клиентът ви цели лично отмъщение срещу госпожа Ърнст, чието име също се спомена. И за да постигне отмъщението си, той така или иначе ще ни даде записа и всичко останало.

— Ето какво ще направим — прибави Адел Монтесино. — Когато получим всички доказателства и разберем какво е направил клиентът ви, ние отново ще прегледаме възможността да пледирате за по-леко престъпление. Но не даваме никакви други гаранции. Така че: край на споровете и обсъжданията. Довиждане, господин адвокат.

Ноулс придружи Круз до външната врата.

— Ако искате да се договорим, върнете се скоро и като казвам скоро, имам предвид още днес.

— О, Господи! Боже мили! Да прекарам дните си в затвора! Невъзможно е, направо е немислимо! — Гласът на Дженсън премина в истеричен фалцет.

— Може и да е немислимо — отвърна Стивън Круз. Но в твоя случай не е невъзможно. Това е най-добрата сделка, която мога да ти осигуря, и освен ако не предпочиташ електрическия стол, който от гледна точка на признанията ти е напълно вероятен, съветвам те да я приемеш. — Адвокатът отдавна беше разбрал, че при излагането на реалните факти пред клиента идваше момент, в който действаха единствено простите, откровени думи.

Седяха в една от стаите за разговор в затвора на окръг Дейд. Бяха довели Дженсън под охрана от килията, в която го бяха преместили от недалечното полицейско управление. Навън се бе спуснал мрак.

За късния разговор Круз трябваше да получи специално разрешение, но телефонното обаждане от щатската прокуратура премахна всички пречки.

— Има още една възможност, и като твой защитник ще ти и кажа. Можеш да не им дадеш записа и да бъдеш съден само за убийството на Наоми и приятеля ѝ. В такъв случай обаче над теб винаги ще виси опасността по-късно да се открие доказателство за съучастието ви със Синтия в убийството на семейство Ърнст.

— Ще се открие — мрачно отвърна Дженсън. — След като вече им казах, ченгетата, особено Ейнсли, няма да престанат да ровят, докато не успеят да го докажат. Ейнсли е разговарял с Дойл точно преди екзекуцията и после искаше да съобщи на Синтия нещо, което Дойл е казал за родителите ѝ, но тя го прекъсна. Зная, че беше адски уплашена и се чудеше какво е открил Ейнсли.

— Знаеш ли, че някога сержантът е бил свещеник?

— Да. Може би това му дава някаква особена проникателност. — Дженсън поклати глава. — Ще им дам записа и документите. Сега вече искам всичко да се разкрие — достатъчно съм мамил и лъгал, — а пък искам и Синтия да си получи заслуженото.

— В такъв случай се връщаме на пледирането за по-леко престъпление, както ни предложиха — каза Круз. — Обещах да им дам отговор още тази вечер.

Това отне още половин час, но накрая Дженсън през сълзи призна:

— Не искам да умра на електрическия стол и ако това е единственият начин, предполагам, че ще го приема. — Той изпусна продължителна, дълбока въздишка. — Преди няколко години, когато се носех по върховете и получавах всичко, което си поисках, изобщо не съм си представял, че някой ден ще изпадна в такова положение.

— За съжаление — отвърна Круз — познавам и други, които казват абсолютно същото.

На излизане адвокатът се обърна и каза:

— Утре рано сутринта ще се погрижа да взема записи и документите.

На следващата сутрин Малкълм Ейнсли бе първият клиент, който влезе в клоната на „Фърст Юниън“. Току-що бяха отворили банката и той отиде направо в кабинета на управителя. Секретарката понечи да го спре, но той показа служебната си карта.

Четирийсетгодишен, добре облечен, управителят погледна картата на Ейнсли и се усмихна.

— Е, сигурно на идване съм карал малко по-бързо от позволеното.

— Ще забравим за това — отвърна детективът, — ако ни помогнете в един дребен проблем.

Той обясни, че клиент на банката, в момента затворник, чака в необозначен полицейски автомобил навън. Щели да го придружат до банковия му сейф и полицията щяла да вземе съдържанието му.

— Вашият клиент прави това съвсем доброволно. Ако искате, можете да го попитате, така че не е необходима съдебна заповед. Бихме искали всичко да стане бързо и тихо.

— Аз също — каза управителят. — Мога ли да...

— Да, сър. — Ейнсли му подаде лист хартия, върху който Дженсън беше написал името си и номера на сейфа.

Щом видя името, управителят вдигна вежди.

— Това е като в книгите на самия господин Дженсън.

— Предполагам, че сте прав — отвърна Ейнсли. — С единствената разлика, че е истина.

По-рано сутринта същия ден, петък, Ейнсли бе отишъл в управлението, където съхраняваха личните вещи на Дженсън, взети веднага след арестуването му. Сред тях имаше връзка ключове, един от които сержантът извади — очевидно ключ за банков сейф.

Процедурата в трезора на банката беше кратка. Дженсън, чиито ръце бяха свободни, макар лявата му ръка да бе заключена с белезници за дясната на Ръби Боуи, подписа необходимите формуляри и отключи сейфа.

След като извадиха оттам кутията, напред пристъпи специалистка от екипа за идентификация. Тя си сложи гумени ръкавици, отвори капака и извади четири неща — стара, сгъната брошура, малка страница от бележник, самолетен билет и малка аудиокасета. Жената постави всичко в пластмасова кутия и я запечата. После щеше да отнесе вещите в лабораторията, където щяха да бъдат проверени за отпечатащи от пръсти. После щяха да направят на всяка една от тях по две копия, включително и на записа, който се смяташе за най-важен. Ейнсли щеше да отнесе оригиналните предмети и по един екземпляр от копията в щатската прокуратура. Вторият екземпляр оставаше за отдел „Убийства“.

— Това е всичко. Да вървим — каза сержантът.

Управителят, който стоеше отзад, попита:

— Господин Дженсън, забелязах, че кутията е празна. Ще ви трябва ли повече?

— Малко вероятно е — отвърна Дженсън.

— В такъв случай мога ли да получа ключа?

— Съжалявам, сър — поклати глава Ейнсли. Той е вещественно доказателство и трябва да остане в нас.

— Но кой ще плаща таксата за сейфа? — попита управителят, докато посетителите излизаха.

По-късно Ейнсли занесе оригиналните документи и записа, както и копията им, на Кързън Ноулс в кабинета на главния прокурор. Върна се в отдел „Убийства“ и в кабинета на Лио Нюболд заедно с лейтенанта и Боуи прослуша копие на записа.

Качеството на звука беше отлично и всяка дума на Дженсън и Синтия се чуваше ясно. В един момент Боуи възбудено въздъхна:

- Точно както обеща Дженсън. Всичко е тук!
- Вижда се, че той направлява разговора — отбеляза Нюболд.
- Предпазлив е, но се е постарал всичко важно да бъде записано.
- Синтия сама е попаднала в собствения си капан — рече Боуи.
- Малкълм Ейнсли, чиито мисли бяха в пълен смут, не каза нищо.

Късно следобед се обадиха от щатската прокуратура и извикаха Ейнсли. Въведоха го в кабинета на Адел Монтесино. Там бе и Кързън Ноулс.

— Прослушахме записа — каза Монтесино. — Предполагам, вие също.

— Да, госпожо.

Тя кимна.

— Реших, че трябва лично да ви го кажа, сержант Ейнсли продължи прокурорката. — За следващия вторник е насрочено заседание на предварителния състав на съдебните заседатели, които ще решат дали е необходим съдебен процес. Ние ще искаме срещу съветник Синтия Ърнст да бъдат повдигнати три обвинения, най-важното от които е в предумишлено убийство. Ще ни трябват като свидетел.

— За подготовка имаме почивните дни и понеделника, Малкълм, и ще ни е нужно цялото време: за свидетелите и веществените доказателства, включително и клетвени показания от вас за признанията на Дженсън — прибави Ноулс.

Ако нямате нищо против, още сега ще отидем в моя кабинет и ще започнем работа.

— Разбира се — автоматично измърмори Ейнсли.

— Нека ви кажа нещо, сержант — рече Монтесино. — Научих, че докато всички други са смятали случая „Ърнст“ за поредното серийно убийство, вие сте бил единственият, който не е повярвал и сте се заел — с търпение и огромно усърдие — да докажете обратното. Което в крайна сметка и постигнахте. Искам да ви благодаря и да ви поздравя за това и скоро ще споделя мислите си с други хора. — Тя се усмихна. — Починете си хубаво през нощта. Предстоят ни четири тежки дни.

Два часа по-късно, докато шофиране към дома си, Ейнсли си мислеше, че би трябвало да триумфира. Но той не изпитваше нищо друго, освен непреодолима тъга.

ТРЕТА ГЛАВА

— Положихме страхотни усилия, за да подготвим всичко — каза Кързън Ноулс. — Всички ни оказаха съдействие, и според нас доказателствата ни са стабилни, но, за Бога, тази нажежена обстановка изобщо не ни е от полза! — Беше вторник и приближаваше девет сутринта. Ноулс и Ейнсли седяха в малък кабинет, запазен за прокурорите, на петия етаж в съда на окръг Дейд в Маями. В съседство бе залата за съдебните заседатели, в която днес щеше да кипи оживена дейност.

И двамата бяха само по ризи, без сака, защото през нощта климатичната инсталация на сградата се беше повредила. В момента техниците работеха, но засега без резултат.

— Монтесино ще ви извика да свидетелствате първи — продължи Ноулс. — Междувременно се опитайте да не се стопите от жегата.

Гласовете навън, в коридора, показаха, че съдебните заседатели вече пристигат. Бяха осемнайсет, с равен брой мъже и жени — латиноамериканци, чернокожи и бели.

Основната цел на предварителния състав на съдебните заседатели е проста: да решат дали има достатъчно доказателства за повдигането на обвинения срещу дадена личност. В някои случаи има и втора задача — да проверят дали местните органи на управление са корумпирани или действат неправомерно, — но постановяването на наказателна отговорност е по-важно.

За разлика от редовния съдебен процес, сесията на предварителния състав на съдебните заседатели е изненадващо неофициална. В окръг Дейд съществуваше институцията на пътуващия съдия, но рядко се използваше. Задълженията му бяха да определя списъка на съдебните заседатели и да ги заклева, обикновено за шестмесечен срок, като назначи председател, заместник-председател и

секретар. Ако се налага, съдията пояснява законите и накрая на всяка сесия приема решенията на заседателите.

Съдебните заседатели седяха край четири дълги маси. На края на всяка от тях имаше друга маса, на която с лице към колегите си седяха председателят, заместник-председателят и секретарят. На срещуположния край беше обвинителят, обикновено заместник-щатски прокурор, който описваше наличните доказателства и разпитваше свидетелите. Днес това щеше да прави самата щатска прокуратура.

По време на разпита на свидетелите присъстваше и съдебен стенограф.

Съдебните заседатели можеха и прекъсваха заседанията с въпроси. Всичко, проявило се в хода на работата обаче, представляваше тайна — всички, които участваха в сесиите, полагаха клетва в този смисъл — и разкриването на каквато и да било информация без официално разрешение подлежеше на наказателна отговорност.

Застанала до дългите маси, Адел Монтесино започна небрежно:

— Извинявам се за невероятната жегга. Обещаха ни скоро да поправят климатичната инсталация. Междувременно всеки, който иска да хвърли по някоя дреха, може да го направи. Разбира се, това е най-лесно за мъжете, макар да не е толкова интересно.

Разнесе се смях и неколцина мъже съблякоха саката си.

— Днес съм тук, за да поискам повдигането на три обвинения срещу един и същи човек — продължи Монтесино. — Първото е за предумишлено убийство, и обвиняема е Синтия Милдред Ърнст.

До този момент съдебните заседатели изглеждаха спокойни. Изведнъж безразличието им се изпари. Някои направо зяпнаха.

— Съвпадение ли е името? — попита председателят.

— Не е съвпадение, господин председател — отвърна Монтесино. — Да, дами и господа, наистина говоря за общинската съветничка от Маями Синтия Ърнст. Обвинена е в предумишленото убийство на родителите си Густав и Елиънър Ърнст.

Сега вече зяпнаха всички.

— Не вярвам! — заяви възрастна чернокожа жена.

— Отначало и аз не повярвах — призна Монтесино, — но сега съм убедена и предполагам, че след като чуете свидетелите и

изслушате един невероятен запис, вие също ще се убедите — или поне достатъчно, за да постановите провеждането на редовен съдебен процес.

Тя прелисти документите пред себе си.

— Второто искане е за обвинение също срещу Синтия Ърнст в съучастничество, подстрекателство и укриване на престъпление в качеството ѝ на офицер от полицията. Ще ви представя доказателства в подкрепа на обвинението си. Третото е във възпрепятстване на правосъдието чрез притежаване на информация за престъпление, и по-точно за извършителя на убийство и в укриването ѝ.

Съдебните заседатели се оглеждаха, сякаш не разбираха къде се намират.

Адел Монтесино търпеливо изчака, после повика първия свидетел за обвинението в предумишлено убийство. Ейнсли, който бе въведен от съдебен пристав, се приближи до масата на прокурора. Детективът си беше облякъл сакото.

— Господин председател, дами и господа съдебни заседатели — започна щатската прокурорка, — това е сержант Малкълм Ейнсли от полицейското управление в Маями, детектив от отдел „Убийства“. Вярно ли е това, сър?

— Да, госпожо.

— Един личен въпрос, сержант Ейнсли. След като вие не сте обвинен в каквото и да било, защо се потите?

Залата избухна в смях.

— Желаете ли приставът да вземе сакото ви?

— Моля ви. — Ейнсли си помисли, че Монтесино съзнателно поддържа настроението на заседателите и по-късно те най-вероятно ще удовлетворят желанието ѝ. Искаше му се да е весел и самият той.

— Сержант Ейнсли — продължи Монтесино, — моля, разкажете ни всичко във връзка с разследването на смъртта на Густав и Елиънър Ърнст.

Уморен и напрегнат, Ейнсли дишаше дълбоко и призоваваше на помощ всичките си сили за това изпитание.

След като предишната седмица окончателно се убеди, че Синтия Ърнст е укрила вината на Патрик Дженсън, и после, че е организирала

убийството на собствените си родители, Малкълм Ейнсли за първи път от години насам искаше да избяга.

През последните няколко дни — пренаситени с работа — мислите му бяха в хаос. Вечерта на предишния петък, когато по същество двете разследвания се обединиха, той бе обзет от смазваща мъка. И по този случай, както и по толкова много други, в центъра на мислите му беше Синтия.

Синтия, чиято страст някога бе посрещал с радост и която беше споделял, на чиято компетентност толкова често се бе възхищавал, в чиято честност някога беше вярвал. После се появи онази Синтия, на която дълбоко съчувстваше, след като научи за ужасното ѝ детство.

Какво трябваше да направи? Разбира се, нямаше избор. Въпреки цялото си състрадание към Синтия, въпреки съчувствието си към преживените от нея страдания и макар да разбираше омразата, която тя беше изпитвала към родителите си, той никога, никога не можеше да оправдае убийството им и щеше да изпълни дълга си — въпреки болката и скръбта.

Година и половина преди това; в момент на ужасно лично страдание, което му бе причинила работата в отдел „Убийства“, Карън го бе попитала вкъщи: „О, мили, още колко можеш да издържиш?“. И той беше отговорил: „Не много като тази вечер“.

Отговорът бе недвусмислен и двамата го знаеха. Сега имаше друг, различен отговор, и щеше да го съобщи на Карън до края на същия ден. Той беше: „Мила, стига ми. Това ще е за последен път“.

Но за момента Ейнсли се съсредоточи върху въпроса на Адел Монтесино...

— ... Ръководех спецчаст, разследваща серийни убийства.

— Семейство Ърнст приличаха ли ви на жертви на същия сериен убиец?

— Отначало да.

— А после?

— Появиха се сериозни съмнения.

— Ще ги обясните ли по-подробно?

— Започнахме да смятаме, че убиецът на семейство Ърнст се е опитал да имитира поредно серийно убийство, макар че накрая не се е

получило.

— Не е ли вярно, че отначало вие сте били единственият детектив, според когото случаят „Ърнст“ не е серийно убийство?

— Да, госпожо.

— Не исках да се измъкнете с прекалена скромност — усмихна се Монтесино. Някои от съдебните заседатели също се усмихнаха.

— Вярно ли е също, сержант Ейнсли, че според разговора ви с доказаниа сериен убиец Елрой Доил, малко преди екзекуцията му, убийството на съветника и съпругата му не е серийно? И че впоследствие вие сте продължили разследването, в резултат на което сте решили, че го е замислила Синтия Ърнст и че тя е наела професионален убиец?

Ейнсли беше шокиран.

— Ами, така прескачаме ужасно много...

— Сержант! — прекъсна го Монтесино. — Моля ви, отговорете на въпроса ми с „да“ или „не“. Струва ми се, че го чухте, но ако искате, стенографката може да го прочете отново.

Той поклати глава.

— Чух го.

— Тогава отговорете.

— Да — неспокойно отвърна Ейнсли.

Знаеше, че въпросът е явно подвеждащ, че заобикаля много факти и че не е справедлив към обвиняемата. По време на редовен процес адвокатът би скочил и би отправил възражение, което би приел всеки съдия. Но по време на предварителна сесия на съдебните заседатели не можеше да има възражения, защото не участваше адвокат на защитата, нито пък имаше обвиняем. Всъщност, както бе известно на всички, засега обвиняемата, Синтия Ърнст, изобщо не знаеше какво става.

Още нещо: прокурорите представяха пред съдебните заседатели толкова доказателства, колкото искаха — обикновено минималното необходимо количество. Освен това използваша всякакви начини, както очевидно правеше Монтесино, за да ускорят нещата, когато бяха сигурни, че обвиненията така или иначе ще бъдат признати за основателни.

Ейнсли, който беше свидетелствал и пред други предварителни състави на съдебни заседатели, все по-малко харесваше тази практика

и знаеше, че много от колегите му мислят по същия начин, защото смятаха, че системата е едностранчива и противоречи на безпристрастното правосъдие.

Като учен с широки интереси, Ейнсли знаеше историята на системата: предварителните състави на съдебните заседатели произхождаха от Средновековна Европа, когато около 1200-та г. обвинявали заподозрените в престъпления и после ги подлагали на съдебен процес. През следващите години двете функции били разделени и предварителният състав на съдебните заседатели станал само „следствен и обвинителен“. След повече от седем века, през 1933 г., Великобритания бе отменила предварителните състави, тъй като се смяташе, че не съответстват на съвременното право. В Съединените щати обаче те бяха запазени, макар че критиките допринасяха много, навярно през настъпващото столетие, британският пример да бъде последван.

Един от проблемите с предварителните състави на съдебните заседатели беше запазването им в тайна. Днес само няколко щата позволяваха присъствието на обвиняемите и техните адвокати. Само тринайсет щата изискваха произнасянето на предварителен състав за всички процеси, в останалите трийсет и пет това не беше задължително. Няколко щата съветваха съдебните заседатели да не приемат свидетелски показания — например Ню Йорк и Мисисипи. Други го позволяваха, включително и Флорида, при условие, че свидетелства детектив. Списъкът с нелепостите — и с неизбежните несправедливости — бе сложен и дълъг.

Някои американски юристи смятаха, че предварителните състави на съдебните заседатели все още са ужасно близо до процесите срещу салемските вещици от 1692 г. макар че обикновено прокурорите не бяха сред тях.

Въпреки съкратената процедура на Адел Монтесино разпитът на свидетелите продължи два часа. След като го задържаха почти цял час, Малкълм Ейнсли бе освободен и изведен от залата, а после получи инструкции да остане в готовност, защото отново щяха да се нуждаят

от показанията му. Нямахте да му бъде позволено да чуе другите свидетели: на сесиите не присъстваше никой друг, освен съдебните заседатели и служителите в съда.

Във връзка с обвинението в предумишлено убийство бе разпитана детектив Ръби Боуи, която описа мотивите — омразата на Синтия към родителите ѝ. Елегантно облечената в бежов костюм Боуи отговори на въпросите на прокурорката.

Боуи разказа как открила тайните дневници на Елиънър Ърнст, разкриващи жестоките детски години на Синтия, макар че Адел Монтесино я спря, преди да стигнат до момента на забременяването. Вместо това на въпроса на прокурорката, която явно се беше запознала с „превода“ на дневниците, Боуи прескочи напред и гласно прочете онази част, която започваше с думите: „Открих, че понякога Синтия ни наблюдава. Струва ми се, че в очите ѝ долавям яростна омраза към нас двамата“, и завършваше така: „Понякога си мисля, че подготвя нещо срещу нас, някакво отмъщение, и се страхувам. Синтия е много умна, по-умна и от двама ни“.

Боуи очакваше разпитът да се върне на бременността на Синтия и раждането на детето ѝ, но Монтесино каза:

— Благодаря ви, детектив. Това е всичко.

После, когато Ръби Боуи обсъди пропуска с Ейнсли, той кисело отвърна:

— Разкриването на факта, че е забременяла от баща си, би могло да предизвика прекалено силно съчувствие към Синтия. Ако беше прокурор, и ти самата не би го допуснала.

Преди да пусне касетофонния запис, щатската прокурорка повика като свидетел Хулио Верона, шеф на екипа за идентификация в полицейското управление. След установяването на компетентността му Монтесино продължи:

— Записът, който този предварителен състав на съдебните заседатели след малко ще чуе, е бил подложен на тестове за идентифициране на гласовете и те наистина са на Синтия Ърнст и Патрик Дженсън. Вярно ли е?

— Да, вярно е.

— Моля ви, разкажете за тестовете и за вашите заключения.

— В полицейския архив вече разполагахме със записи на съветник Ърнст от времето, когато работеше в полицията, и на

господин Дженсън, който по-рано е бил разпитван във връзка с друг случай. Те бяха сравнени със записа, за който току-що споменахте. — Верона описа техническите анализи със специална акустична техника, после допълни: — Гласовете и на двата записа са идентични.

— А сега ще чуем записа, който е част от доказателствата в този случай — каза на заседателите Адел Монтесино. — Моля ви, слушайте внимателно, макар че ако пропуснете нещо и поискате да го чуете повторно, можем да го пуснем отново.

Свидетелят Хулио Верона остана, за да пусне записа с помощта на изключително качествена аудиотехника. Щом се чуха гласовете на Патрик Дженсън и Синтия Ърнст, когато отначало поръчваха храната и после тихо разговаряха за колумбиеца Върджило, всички заседатели бяха видимо съсредоточени. Когато Синтия възрази след съобщението на Дженсън, че Върджило е убиецът на младежа в инвалидната количка: „Млъквай, проклет да си! Не ми казвай нищо повече. Не искам да зная!“ Един млад латиноамериканец заяви:

— Да, ама вече го знаете. — На което млада, руса жена с кавказки черти отвърна:

— Но кучката го е запазила за себе си!

Отвсякъде се разнесоха шъткания и някакъв глас попита:

— Можем ли да чуем отново тази част?

— Естествено. — Щатската прокурорка кимна на Верона да спре записа, да го върне малко и отново да го пусне.

После, докато записаните гласове продължаваха: ... Две плащания — двеста хиляди долара за колумбиеца, толкова и за Патрик... Синтия, която предлагаше с помощта на „странни особености“ да имитират серийните убийства... сред съдебните заседатели се надигна шепот, после възклицания на отвращение и гняв. Когато записът свърши, един от тях заяви:

— Категорично е виновна и не е нужно да слушам повече!

— Разбирам какво искате да кажете, сър, и уважавам чувствата ви — отвърна Адел Монтесино. — Но ние повдигаме още две обвинения и трябва да ви помоля да изтърпите още малко. Между другото, не зная дали някой е забелязал, но като че ли климатичната инсталация отново работи.

Последваха отделни ръкопляскания и въздишки, този път на облекчение.

Доста бързо бяха запълнени някои пропуски. Инспектор от вътрешната данъчна служба показва данъчните декларации на Синтия Ърнст, които потвърждаваха, че е декларирала и платила данъци върху лихва, натрупана от сметка в банка на Каймановите острови, и че тази лихва е резултат от влоговете — за които се твърдеше, че са подаръци и следователно не са облагаеми, — надхвърлящи пет милиона долара.

— Трябва да отбележа — каза накрая инспекторът, като свали бифокалните си очила, — че госпожа Ърнст изцяло е платила данъците си.

— Но съществуването на сметката — обърна се към заседателите Монтесино — подкрепя твърдението, което чухте на записа, за намерението на госпожа Ърнст да плати четиристотин хиляди долара за убийството на родителите си. Прокурорката не спомена парадоксалния факт, че тъкмо спазването на американските данъчни закони от страна на Синтия осигуряваше доказателства, които иначе щяха да останат скрити на Кайманите и следователно извън юрисдикцията на всеки американски съд.

Отново повикаха Малкълм Ейнсли. Той разказа за отварянето на банковия сейф на Дженсън, в който намерили току-що чутия от заседателите запис, както и други предмети. Един от тях бил двупосочен самолетен билет Маями-Гранд Кайман на името на Дженсън, издаден от „Кайман еървейс“.

— Какво е значението на този полет? — попита Монтесино.

— Преди два дни в присъствието на адвоката си господин Дженсън ми каза, че двамата със Синтия Ърнст са прекарали три дни на Кайманите и тогава са замислили убийството на родителите й. Съобщи ми също, че до там са пътували поотделно. Госпожица Ърнст е взела самолет на „Америкън еърлайнс“ от Маями под името Хилда Шоу.

— Проверихте ли второто твърдение?

— Да. Отидох в представителството на „Америкън еърлайнс“ в Маями и с помощта на компютъризираната си документация те потвърдиха, че в списъка на пътниците за полет 1029 до Гранд Кайман от същия ден фигурира името Хилда Шоу.

Всичко това бяха само устни показания, Ейнсли разбираше, които щяха да бъдат отхвърлени на редовен съдебен процес, но понякога бяха полезни на такива бутафорни заседания.

Във връзка с второто обвинение — укриването на двете престъпления на Дженсън от страна на Синтия — детективът донесе кашона с веществените доказателства срещу писателя, запечатани и скрити от Синтия Ърнст. После по искане на Монтесино показва и обясни съдържанието му предмет по предмет.

След него извикаха Хулио Верона. Той свидетелства, че отпечатъците от пръсти, открити по найлоновите пликове в кашона, са на обвиняемата и че надписите върху няколкото етикета са били анализирани и идентифицирани също като нейни.

— Колкото до третото обвинение — каза на заседателите Монтесино, — няма да разпитвам свидетели, които да потвърдят, че Синтия Ърнст е знаела името на виновния за убийството на младежа в инвалидна количка и че след това не е съобщила тази информация в полицията, както я задължава законът. Причината е проста: свидетели сте самите вие, съдебните заседатели, тъй като чухте точно какво се е случило от записа, който ви пуснахме.

Заседателите отново отвърнаха с одобрително кимане.

Монтесино завърши с няколко кратки заключителни думи.

— Това заседание беше продължително и болезнено. Няма да го проточвам, ще ви напомня само едно. Сега вашата задача не е да определяте невинността или виновността на Синтия Ърнст. Това ще определят съдебните заседатели по време на процеса — ако вие решите, че представените доказателства са достатъчни, за да отнесем случая в съда. Дълбоко съм убедена, че те са много повече от достатъчни и че справедливостта ще възтържествува, ако признаете и трите обвинения за основателни. Благодаря ви.

Малко по-късно, след като щатската прокурорка и другите служители излязоха от залата, предварителният състав на съдебните заседатели остана сам.

Но не за дълго. Едва петнайсет минути след това съдията и Адел Монтесино бяха повикани обратно, след което съдията получи решенията на заседателите и ги прочете на глас. И по трите обвинения се постановяваше арестуването на Синтия Ърнст.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Вие, момчета, ще трябва да действате бързо — предупреди Кързън Ноулс, като подаде на Малкълм Ейнсли пластмасовата папка с подписаните обвинения. — Щом тези съдебни заседатели излязат оттук, независимо дали са положили клетва да пазят всичко в тайна, някой ще се разприказва. Мълвата за съветник Ърнст ще се разпространи като пожар и със сигурност ще стигне до нея.

Бяха в коридора пред съдебната зала. Ейнсли попита:

— Можете ли да задържите всички за известно време? Няmate ли повече случаи с този състав?

— Само един. Така го бяхме и замислили, но не разчитай на повече от час. След това време ще трябва да си поемеш рисковете. В полицейското управление вече знаят за обвиненията. Монтесино се обади на началника. А, да, казаха ми да ти предам, че веднага щом пристигнеш, трябва направо да отидеш в кабинета на заместник-началника Серано. — Ноулс любопитно погледна към сержанта. — Доста необичайно е шефовете да участват директно в разследването на убийство.

— Не и когато става дума за общински съветник. Кметът и съветниците са специална порода и към тях се отнасят извънредно предпазливо.

Като щатски служител, който си имаше работа с много градове из целия щат, Кързън Ноулс не познаваше местната политика в Маями, докато детектив-сержантът беше съвсем наясно с нея.

Ейнсли знаеше, че на теория полицейското управление е независимо от градската политика, но че в действителност не е така. Общинският съвет контролираше бюджета му чрез общинския управител, който също назначаваше началника на полицията и имаше правото да го уволнява — имаше такъв прецедент. Членовете на съвета разполагаха с вътрешна информация за старшите полицейски служители, който чакаха реда си за повишение. И някои съветници имаха приятели в полицията, така че можеха да оказват скрито влияние, както понякога и ставаше.

От време на време в миналото между общинския съвет и полицейското управление бяха възниквали противоречия: съветът ревниво пазеше правомощията си и се засягаше, когато някой ги нарушаваше. Тъкмо затова пет дни по-рано лейтенант Нюболд предостави стъписващите разкрития на вниманието на шефовете си майор Фигерас и майор Йейнс. Те на свой ред предадоха информацията нагоре и така тя стигна до висшето началство, което се зае със случая.

Докато вратите на асансьора се затваряха, Ноулс извика отвън:

— Късмет!

„Късмет в какво?“ — зачуди се Ейнсли, докато асансьорът се спускаше надолу. В момента представата му за късмет предполагаше ролята му в тази драма да свърши, когато отнесе обвиненията в кабинета на заместник-началника. Но подозираше, че няма да стане така.

Лошото му настроение от предишния петък се запази през почивните дни и в понеделник, докато мрежата на възмездието се стягаше около Синтия.

В личния му живот също бяха настъпили промени. Късно през нощта в петък той беше казал на Карън за решението си да напусне отдел „Убийства“, когато свърши текущите си задължения, и навярно изобщо полицейското управление, макар че не бе сигурен в това. При тази новина, полуразплакана, Карън го прегърна и го утеши.

— Скъпи, това е огромно облекчение. Видях какво ти причиняват всички онези ужаси. Не можеш да издържаш повече и вече отдавна трябваше да си напуснал. Не се тревожи за бъдещето, ще се справим! Ти си по-важен от всичко останало — за мен, за Джейсън и... — Тя докосна корема си, вече наедриял от четиримесечната ѝ бременност.

През онази нощ двамата с Карън разговаряха за Синтия. Той ѝ разказа за трагедията ѝ.

Карън го изслуша, после каза:

— Всеки би я съжалил, особено жените. Но истината е, че нищо от онова, което са ѝ причинили родителите ѝ и което тя е извършила, вече не може да бъде поправено. Прекалено късно е. Каквото и да стане, другите хора — особено ние с теб — не трябва да споделяме

отчаянието или вината на Синтия и да съсипваме живота си. Така че, Малкълм, направи каквото трябва и напускай!

Когато изговаряха името на Синтия, Ейнсли както и преди се чудеше дали жена му знае за едновременната му връзка.

Но сега трябваше да изпълни тази си мисия — определено последна — колкото можеше по-бързо.

Вратата на асансьора се отвори и той излезе на първия етаж на съда.

В офиса на заместник-началник Отеро Серано, шеф на всички полицейски разследвания, го посрещна секретарката.

— Добър ден, сержант Ейнсли. Очакват ви. — Тя се изправи и отвори вратата към вътрешния кабинет.

Вътре вече разговаряха Серано, Марк Фигерас, Маноло Йейнс и Лио Нюболд. При влизането на Ейнсли те млъкнаха и обърнаха глави към него.

— Обвиненията ли носите, сержант? — Висок и атлетичен, началник Серано седеше зад бюрото си. Бивш детектив, той беше постигнал забележителни успехи.

— Да, сър. — Ейнсли му подаде пластмасовата папка. Серано извади копията на обвиненията и подаде втория екземпляр на другите.

Докато всички четяха, Ръби Боуи тихо надникна в кабинета, приближи се до Ейнсли и прошепна:

— Трябва да поговорим. Открих детето й.

— На Синтия ли? — стреснато се огледа той. — Мислиш ли...

— Още не — отвърна тя.

Четенето продължаваше. Фигерас вдигна поглед от документите и въздъхна:

— За Бога! Няма как да е по-лошо.

— Случват се такива неща — примирено отвърна Серано.

Вратата се отвори и в кабинета влезе началникът на полицията, Фаръл Кетлидж. В стаята настъпи тишина и всички се изправиха.

— Продължавайте — тихо каза Кетлидж. — Той се приближи до прозореца и се обърна към Серано: — Това си е твоето шоу, Отеро.

Четенето не спираше.

— Синтия тотално ни е прецакала — отново се обади Фигерас. — Успяла е да получи повишение, след като е скрила онова убийство на съпругата на Дженсън и нейния приятел.

— Проклетите медии ще имат истински празник — предрече Маноло Йейнс.

Въпреки по-важното обвинение в преднамерено убийство, размишляваше Ейнсли, именно второто и третото обвинение — за съучастието на Синтия в качеството ѝ на детектив от отдел „Убийства“ и за укриването на информация — ги засягаха най-силно.

— Ако се стигне до процес, той ще отнеме години — рече Лио Нюболд. — И ние през цялото време ще бъдем на мушката.

Другите мрачно кимнаха.

— Това е всичко — каза Серано. — Искан да си поговорим за събитията, защото всички ще участваме в тях. Но трябва да действаме.

— Може би няма да е толкова лошо, ако Ърнст разбере, преди да отидем при нея — предложи Маноло Йейнс. — Така ще може да направи нужното и да лапне пицова. Ще спести на всички адски много неприятности.

Ейнсли очакваше думите на Йейнс да предизвикат остър протест. Но не се обади никой. Последва мълчание, през което дори началникът не каза нищо. „Дали в думите му не се крие скрито послание?“ Докато се мъчеше да сподави подозренията си, Серано се обърна към него.

— Може и да не ви харесва, сержант Ейнсли, но вие сте избран да извършите ареста. — Той замълча за миг. — Има ли някакви проблеми?

Значи знаеше. Ейнсли предполагаше, че всички те знаеха за връзката му със Синтия. Той си спомни думите на Ръби: „Ние сме детективи, нали?“.

— Няма да ми е приятно, сър. Но ще свърша необходимото. — В известен смисъл дължеше на Синтия да издържи всичко това.

Серано одобрително кимна.

— Тъй като става въпрос за общински съветник, всичко от този момент нататък ще е под възможно най-критичния поглед на публиката. Репутацията ви е изключителна и съм сигурен, че няма да допуснете никакви грешки.

Ейнсли съзнаваше, че всички погледи са впити в него и точно както по време на разговора с Фигерас и Йейнс пет дни преди това,

като че ли се отнасяха към него с повече уважение, отколкото изискваше чинът му.

Серано се консултира с някакъв документ, донесен му от секретарката само минути преди това.

— Рано тази сутрин установихме наблюдение над Ърнст. Преди половин час е пристигнала в кабинета си в общината. Сега е там. — Той вдигна поглед към Ейнсли. — Трябва да вземете с вас полицейска служителка. Това ще бъде детектив Боуи.

Ейнсли кимна. Днес заподозрените жени почти никога не се арестуваха само от мъже: прекалено лесно можеха да се оплачат от сексуален тормоз.

— Наредих да ви пратят подкрепление от униформени полицаи — продължи Серано. — Ще ви трябва и това. — Той му подаде заповед за арест, подготвена още докато очакваха обвиненията. — Действайте!

Ръби погледна към Ейнсли в претъпкания асансьор.

— По-късно, ще ми го кажеш по пътя — измърмори той. После, когато излязоха навън, допълни: — Докарай колата. Аз ще поговоря с подкреплението.

Двамата униформени полицаи — сержант Бен Брейнън, когото Ейнсли познаваше добре, и неговият партньор — стояха до синьобялата кола на служебния изход.

— Ние сме твоята могъща десница — каза Брейнън, след като го поздрави. — Заповедта е отгоре. Трябва да си адски важна личност.

— Даже да е така, не е за дълго — отвърна Ейнсли. — И това няма да промени заплатата ми.

— Каква е задачата?

— Отиваме до общината в „Гроув“, до кабинетите на съветниците. Двамата с Боуи извършваме един арест и вие ни подкрепяте. — Той извади заповедта и посочи написаното име.

— Леле Боже! — Брейнън не вярваше на очите си. — Това истина ли е?

Ръби Боуи докара необозначената кола пред синьо-белия автомобил.

— Напълно — потвърди Ейнсли, — така че ни последвайте. Навярно няма да ни потрѣбвате, но е добре да знаем, че сте с нас.

Щом потеглиха, Ейнсли погледна въпросително Ръби.

— Исках да ти кажа — започна Ръби, — че Синтия може би ни очаква. Заради онова, което открих снощи.

— Нямаме много време. Давай бързо — кимна Ейнсли.

И Ръби му разказа...

Още откакто беше научила от дневниците на Елиънър Ърнст, че Синтия е родила дете от баща си, Ръби се опитваше да разбере какво се е случило с бебето — дете, от което никой не се интересуваше.

— Било е момиче — каза Ръби. — Научих рано сутринта в центъра за осиновяване. — Но центърът не направи нищо повече и отказа достъп до старите архиви, като се позова на изискването за поверителност.

Ръби не настоява, защото информацията не е толкова съществена. За съществуването на детето вече се знае и за разследването на убийството на семейство Ърнст това е напълно достатъчно.

— Аз обаче исках да разбера — рече Ръби. — На два пъти минах през центъра — там имаше една по-възрастна социална работничка, която според мен можеше да наруши правилата и да ми помогне. Но се страхуваше. Преди два дни ми телефонира. Щяла да се пенсионира след седмица. Снощи отидох у дома ѝ и тя ми даде един документ.

Документът, обясни Ръби, показвал, че осиновяването на детето на Синтия продължило по-малко от две години. Осиновителите били осъдени за насилие и пренебрегване на родителските задължения, и детето им било отнето. Последвала дълга поредица от семейства, при които момичето живяло, докато станало на тринайсет години. Документът свършвал дотам.

— Ужасно тъжна история, изпълнена с безразличие и жестокост — каза Ръби и прибави: — Имах намерение да проверя последното посочено семейство, после се отказах, когато видях името на детето.

— И какво е то?

— Маги Торн.

Беше му познато, помисли си Ейнсли. Просто не можеше да си спомни откъде.

— Това беше случаят на Хорхе Родригес — подсказа му Ръби, — германският турист, Нихаус, който бе застрелян. Струва ми се, че ти беше...

Сега вече всичко се върна в паметта му. Проститутката, безсмисленото убийство... международният отзвук и безпомощната двойка убийци: младият чернокож мъж Кърмит Капръм и бялата жена Маги Торн... Анализите доказаха, че са стреляли и двамата обвиняеми и че двата фатални куршума са от пистолета на Маги Торн... При разпита и двамата бяха признали.

Тогава, спомни си Ейнсли, лицето на младата жена му се беше сторило познато. Бе се опитал да се сети на кого му прилича, но не успя. Сега вече знаеше. Дори сега, след толкова време, той разбираше, че приликата на Торн със Синтия е невероятна.

— Има още нещо — каза Ръби, когато зави по улица „Бейшор“. — Жената от центъра за осиновяване, която ми даде информацията, се опита да се подsigури. Ако нарушат поради някаква причина правилото за поверителност, те трябва да съобщят на истинските родители на детето, и социалната работничка го направи. Прати официално писмо на Синтия за дъщеря ѝ Маги Торн — Синтия вероятно изобщо не е знаела това име, — в което се казва, че полицията е искала информация и че такава ѝ е била предоставена. Писмото беше пратено в петък на стария адрес на семейство Ърнст в „Бей пойнт“. Синтия сигурно вече го е получила.

— Случаят „Нихаус“. — Мислите на Ейнсли се лутаха. Трудно владееше гласа си. — Какво стана накрая? — Детективът си спомняше почти всичко, но искаше да е сигурен.

— Капръм и Торн получиха смъртни присъди. Сега са в отделението на смъртниците и тече процедура на обжалване.

Ейнсли забрави за всичко друго. Можеше да мисли единствено за Синтия, която получава писмото... Синтия бе умна, следеше случаите и веднага щеше да свърже името, да събере всички късчета на мозайката, включително и интереса на полицията... Официално писмо!... Сега тя знаеше, че единственото ѝ дете, детето, което никога не бе виждала, скоро ще бъде екзекутирано... Той отчаяно мислеше: нямаха ли край ужасните удари, които животът нанасяше на

Синтия?... Душата му се изпълни с дълбоко състрадание, което за миг засенчи всичко. Малкълм се наведе напред и закри лицето си с длани. Тялото му конвулсивно се разтърси. Той плачеше.

— Съжалявам — каза Ейнсли. — Има моменти, в които човек губи равновесие. — Спомни си за демонстрантите пред рейфордския затвор, които като че ли бяха забравили за жертвите на убиеца.

— Тази работа понякога... Снощи плаках... — Гласът на Ръби пресекна.

— Когато стигнем — започна Ейнсли, — искам първи да вляза при Синтия. Сам.

— Не може. Това не е според...

— Зная, зная! Не е според правилата, но Синтия никога не би подала жалба за сексуален тормоз, прекалено горда е. Виж, ти каза, че писмото е било пратено в петък на стария ѝ адрес в „Бей пойнт“. Може още да не го е получила. Ако е така, мога да ѝ съобщя новината по-внимателно и дори тя да...

— Малкълм, трябва да ти напомня нещо. — Сега гласът на Ръби бе тих и нежен. — Вече не си свещеник.

— Но съм човешко същество. И аз съм човекът, който ще наруши разпоредбите...

— И аз имам задължения — възрази тя. И двамата знаеха, че ако нещо се обърка, Ръби може да плати с кариерата си.

— Виж, ще те прикрива каквото и да стане, ще кажа, че съм ти заповядал. Моля те.

Намираха се на вълнолома „Динър кий“ и бяха стигнали до сградата на общината. Ръби спря колата пред главния вход. Синьобелият автомобил паркира точно зад тях.

Тя се колебаеше.

— Не зная, Малкълм. — После попита: — Ще кажеш ли на сержант Брейнън?

— Не. Униформените полицаи така или иначе ще останат навън. Ти ще дойдеш с мен, но ще останеш в чакалнята. Дай ми петнайсет минути.

Ръби поклати глава.

— Десет. Най-много.

— Съгласен съм.

Двамата влязоха през главната врата на уникалната и стара сграда на общината.

В епоха, в която разкошът на властта бе норма и официалните сгради в натруфен стил възвестяваха самотнието на политиците, общината в Маями правеше изключение. Изградена върху скала, заобиколена от две страни от Бискайския залив, тя беше сравнително малка двуетажна сграда, боядисана в бяло, а някои декоративни релефи бяха в синьо. Хората често се изненадваха от цялостната простота, въпреки че тук бяха кабинетите на кмета, заместник-кмета, тримата съветници и градския управител. Други, обикновено по-възрастни хора, често казваха, че сградата повече прилича на база за хидроплани — което не бе за чудене, тъй като от 1934 до 1951 г. тя беше база на „Пан Америкън еърлейн“, построена, за да обслужва хидропланите „Клипър“, превозващи пътници от Маями за трийсет и две страни. После, когато хидропланите последваха пътя на динозаврите, „Пан Ам“ закри базата и през 1954 г. тя подслони общинарите на Маями.

Тук бяха творили история, помисли си Ейнсли, а защо не и сега?

В централното фоайе Ейнсли и Боуи се приближиха до възрастен служител от охраната и показаха служебните си карти. Човекът им махна да влизат. Сержантът знаеше къде се намира кабинетът на Синтия и даде знак на Ръби да тръгне по коридора, който водеше към чакалнята. Ръби неохотно го остави и демонстративно погледна часовника си.

Преди да влязат в сградата, Ейнсли бе инструктирал полицаите да останат отпред, да слушат радиотелефоните си и незабавно да отговорят, ако бъдат повикани.

Сержантът продължи по коридора и стигна до врата с табелка:

СЪВЕТНИК

СИНТИЯ ЪРНСТ

На бюро в стая без прозорци седеше млад служител. В отделен малък кабинет секретарка работеше на компютър. Тъмнозелената масивна врата между двамата беше затворена.

Ейнсли показа картата си.

— Тук съм, за да се срещна с госпожа съветничката по служебен въпрос. Не съобщавайте за мен.

— И бездруго нямаше да съобщя. — Младият мъж посочи към зелената врата. — Влизайте направо. — Сержантът отвори вратата.

И застана срещу Синтия. Тя седеше на орнаментирано бюро с безизразно изражение на лицето. Кабинетът бе просторен и красиво функционален, макар и не разкошен. Прозорецът на задната стена разкриваше изглед към пристанището. Една врата отдясно навярно водеше към килер или малка тоалетна.

Помежду им увисна тежко мълчание.

— Искях да кажа... — след няколко секунди започна той.

— Спести си го! — едва помръдна устни Синтия. Очите ѝ бяха студени.

Тя знаеше. Ейнсли разбираше, че не са нужни обяснения. Синтия имаше много връзки: общинският съветник можеше да прави услуги и да иска в замяна. Несъмнено някой неин длъжник — от съдебните заседатели или от полицейското управление — бързо бе вдигнал телефона.

— Може да не ми повярваш, Синтия — каза Ейнсли, — но ми се иска да бях в състояние да сторя нещо, каквото и да е.

— Ами, тогава да помислим по този въпрос. — Гласът ѝ беше леден, лишен от всякакво чувство. — Зная, че обичаш екзекуциите, така че навярно ще можеш да присъстваш на тази на дъщеря ми, за да се увериш, че всичко ще мине както трябва. А сигурно и на моята. Нима няма да ти достави удоволствие?

— Моля те, не прави това.

— Ти какво предпочиташ? Разкаяния и сълзи, някоя жалка грешница от старата ти игра ли?

Ейнсли въздъхна. Не беше сигурен на какво се е надявал, но знаеше, че то се е провалило. Знаеше също, че съвсем скоро ще влезе Ръби. Беше допуснал грешка, като я убеди да остане навън.

— Не ми е лесно да го направя — каза той и постави заповедта за арест върху бюрото. — Страхувам се, че си арестувана. Трябва да те предупредя...

Синтия сардонично се усмихна.

— Приемам, че вече си ми съобщил правата.

— Трябва ми пистолетът ти. Къде е? — Ейнсли бе стиснал с дясната ръка автоматичния си „Глок“, макар че не го извади. Синтия имаше същия. Като всеки положил клетва полицейски служител, след уволнението си тя беше получила пистолета като подарък от града.

— В бюрото. — Тя се изправи и посочи към едно от чекмеджетата.

Без да откъсва очи от нея, детективът протегна лявата си ръка, отвори чекмеджето и бръкна вътре. Пистолетът беше поставен под парче плат. Той го взе и го прибра в джоба си.

— Обърни се, моля. — Беше приготвил белезниците.

— Още не. Първо трябва да отида до тоалетната. Не можеш да свършиш някои неща със заключени зад гърба си ръце.

— Не. Остани където си.

Без да му обръща внимание, Синтия тръгна към вътрешната врата, която Ейнсли беше забелязал.

— Ако не ти харесва, давай, застреляй ме — подигравателно каза тя през рамо.

Тревожна мисъл блесна в ума на Ейнсли, но той я прогони.

Когато вратата се отвори, той видя вътре тоалетна. Очевидно нямаше изход навън. Вратата бързо се затвори. Сержантът свали ръка от пистолета и тръгна напред. Имаше намерение да я отвори — насила, ако се наложеше. Без конкретна причина Ейнсли разбра, че се движи прекалено бавно.

Преди да стигне до вратата и само секунди след като се бе затворила, тя отново рязко зейна. На прага застана Синтия с пламтящи очи и със силно напрегнато лице — маска на омраза. После изръмжа:

— Не мърдай! — В ръката си държеше малък пистолет. Макар да знаеше, че го е надхитрила, че пистолетът навярно е бил вътре, той започна:

— Син, виж... ние можем...

— Млъквай! — Лицето ѝ се движеше. — Знаеше, че го имам. Нали?

Ейнсли бавно кимна. Той бе допускал тази възможност. Оръжието, което Синтия държеше, беше малък хромиран „Смит & Уесън“ с пет патрона: пистолетът, толкова успешно използван от нея по време на банковия обир, на който двамата с Ейнсли някога бяха попаднали.

— И си мислиш, че навярно ще го използвам, за да се застрелям! За да спестя на себе си и на всички останали неприятностите. Отговори ми!

Не бе време да крие истината.

— Да, така е — призна сержантът.

— Е, наистина ще го използвам. Но ще взема и теб със себе си, копеле мръсно! — Тя зае положение за стрелба.

Възможностите проблясваха през ума му като летни светкавици. Можеше да се опита да извади своя пистолет, но Синтия щеше да стреля в мига, в който помръднешеш, а той беше видял крадеца в банката с дупка точно по средата на челото. Колкото до Ръби, бяха изминали едва пет минути. Нямахме смисъл повече да увещава Синтия. Можеше ли да направи нещо? Не, нищо. И така... „Крайт рано или късно идва за всеки. Приеми го.“ Една последна мисъл: понякога се бе чудил — дали през последните си секунди щеше да се върне към вярата, та дори да е само надежда? Сега знаеше отговора. И той беше „не“.

Синтия бе готова да стреля. Той затвори очи и после чу изстрела... Странно, не почувства нищо... Ейнсли отвори очи.

Синтия лежеше на пода, стиснала в ръка малкия пистолет. От откритата рана отляво на гърдите ѝ се стичаше кръв.

До външната врата Ръби се изправяше от полуприклекналата поза, от която беше насочила своя 9-мм автоматичен пистолет.

ПЕТА ГЛАВА

Новината за насилствената смърт на Синтия Ърнст се разнесе из Маями като приливна вълна.

И медиите избухнаха.

Също и останалите общински съветници, побеснели от онова, което смятаха за варварско убийство на един от своите.

Още преди да отнесат трупа на Синтия Ърнст, докато санитарите установяваха смъртта ѝ, в сградата на общината бяха пристигнали две подвижни телевизионни станции — екипите им снимаха и задаваха въпроси, на които никой не даваше ясни отговори. Бяха научили от съобщенията по полицейската радиовръзка, както и други репортери и фотографи, които бързо се присъединиха към тях.

Подпомагани от пристигналите подкрепления, сержант Брейън и партньорът му се опитваха да поддържат ред.

За Малкълм Ейнсли и Ръби Боуи събитията се развиваха като разпокъсан монтаж. След спешните обаждания до и от кабинета на заместник-началник Серано им наредиха да останат на място и да не разговарят с никого, докато не пристигне експертен екип от Министерството на вътрешните работи: стандартна процедура в случаите, когато полицаи причинеше смърт или сериозно нараняване при изпълнение на служебните си задължения. Пристигналият съвсем скоро екип се състоеше от сержант и детектив, които старателно, но не враждебно разпитаха Ейнсли и Боуи. Бързо стана ясно, че още преди тръгването на екипа, министерството е било информирано за обвиненията на предварителния състав на съдебните заседатели и за заповедта за арестуване на Синтия Ърнст.

Полицейското управление, което също се мъчеше да събере информация, отклони исканията за незабавен коментар за убийството на общинския съветник Ърнст, но обеща пълни разкрития по време на пресконференция в 18:00 ч. същия ден, на която щеше да присъства началникът на полицията.

Междувременно началникът прати съобщение на кмета и общинските съветници, че ще телефонира на всеки от тях лично един

час преди пресконференцията, за да им съобщи най-новата информация. Щеше да е по-удобно да проведат специално съвещание в неговия кабинет, но според „слънчевия закон“ на Флорида членовете на съвета нямаха право да се събират на каквото и да е друго място в отсъствие на медиите или на предварително информирана и поканена публика.

След разпита, проведен от екипа на Министерството на вътрешните работи, Ейнсли и Боуи се явиха на личен доклад в кабинета на заместник-началник Серано в присъствието на майор Фигерас и майор Йейнс. По време на целия разпит двамата детективи не скриха нищо, но както изглеждаше, не им задаваха и прекалено задълбочени въпроси — например защо Ейнсли и Ръби са се разделили за кратко в сградата на общината? Инстинктът подсказваше на Ейнсли, че основателно или не, чиновите в случая нямаха значение и полицейското управление маневрираше, за да защити хората си. Освен това се чудеше дали някой от петимата си спомня завоалираните думи на Йейнс за Синтия, изречени в същата стая само час преди това: „Така ще може да направи нужното и да лапне пищова. Ще спести на всички адски много неприятности“. Дали сега споделяха взаимно чувство на вина, че никой не възрази? И дали инстинктивно не усещаха, че ако започнат да задават прекалено конкретни въпроси, може да изплува нещо, което предпочитаха да не чуят?

Всичко това, Ейнсли бе сигурен, никога нямаше да получи отговор.

Накрая обобщиха всичко, което щяха да съобщят на медиите, и Серано лично го записа, за да бъде преписано и доразвито като официално изявление:

„Действайки с пълномощията, произтичащи от трите обвинения на предварителния състав на съдебните заседатели, двама полицейски служители — сержант Малкълм Ейнсли и детектив Ръби Боуи — се опитаха да арестуват съветник Синтия Ърнст. Полицаяте отнеха пистолета на арестантката, който беше известно, че притежава. Преди да ѝ бъдат сложени белезници, тя неочаквано извади малък пистолет, с който се готвеше да стреля срещу сержант Ейнсли. Тогава детектив Боуи стреля със служебното си оръжие и уби арестантката.“

Скоро след това тези факти бяха потвърдени от униформените полицаи, които веднага след изстрела бяха реагирани на

радиоповикването на Ейнсли и за секунди се бяха появили на мястото.

По-късно Ейнсли и Ръби едва успяха да се видят за кратко насаме.

— След няколко минути чакане започнах да ставам неспокойна — обясни Ръби. — Тъкмо навреме, нали?

Ейнсли я прегърна.

— Дължа ти живота си — отвърна той. — Ще изпълня каквото поискаш. Само ми кажи.

— Ако се сетя за нещо — подсмихна се Ръби. — Виж, действията ми бяха съвсем егоистични. Работата в отдел „Убийства“ без теб нямаше да е същата. Ти научи всички ни на толкова много неща, превърна се в истински пример за подражание. Надявам се, че не те засрамвам.

Ейнсли стеснително сви рамене и предпазливо каза:

— Работата с теб, Ръби, беше истинска чест за мен. — Сега не е моментът, помисли си той, да ѝ съобщи за решението си да напусне отдела, а навярно и управлението. Засега тайната оставаше между тях двамата с Карън.

Приготовленията за пресконференцията бяха извършени светкавично. Между полицейското управление и щатската прокуратура се провеждаха дълги телефонни разговори. Съвместно се реши, че трябва да бъдат разкрити всички важни факти за Синтия Ърнст: трите обвинения на предварителния състав на съдебните заседатели, дневниците на Елиънър Ърнст, насилието над малката Синтия, бременността, планът ѝ да убие родителите си, дори фактът, че важни улики за друго двойно убийство, укрити от нея, са останали непроучени в продължение на година и половина в отдел „Веществени доказателства“ в полицейското управление. Последно беше обвинението, че Синтия не е съобщила информацията си за убиеца на инвалида.

Както се изрази заместник-началник Серано, след като се консултира с началника и служителя от отдела за връзки с обществеността Евелио Хименес: „Това е една чудовищна каша, от която никой няма да излезе чист. Могат да се появят проблеми обаче,

ако скрием каквото и да било и после някой проникателен репортер го изрови“.

Само някои улики, които можеха да потрябват за процесите на Патрик Дженсън и Върджило, щяха да останат временно в тайна. Арестуването на Дженсън и обвиненията срещу него вече бяха известни.

Колкото до Върджило, съмнявах се дали изобщо ще го заловят. Когато от отдел „Убийства“ в Метро-Дейд научиха за участието му в убийството на Райс, той бе обявен за издирване. Детективите в Маями постъпиха по същия начин и заради убийството на семейство Ърнст. Но Върджило беше избягал в родната си Колумбия, от която нямаше голяма вероятност да го екстрадират.

Пресконференцията се проведе във фойето на полицейското управление. Близо до главния вход стояха неколцина полицаи, които проверяваха служебните документи на журналистите. До асансьорите на първия етаж бе поставена катедра с микрофони. За всичко това щеше да отговаря Евелио Хименес: офицер от отдела за връзки с обществеността, пряк и делови, бивш репортер във вестник.

Само минути преди пресконференцията, с посърнали лица влязоха членовете на общинския съвет. Репортерите ги наобиколиха, но никой от съветниците не отговори на въпросите им.

Телевизионните камери снимаха, микрофоните бяха подредени като плътна ограда, химикалките и лаптопите бяха готови, когато Хименес събщи:

— Началник Фаръл Кетлидж.

Началникът на полицията пристъпи напред. После заговори тържествено, но без да губи време.

— Без никакво съмнение това е най-тъжният ден в цялата ми полицейска кариера. Смятах Синтия Ърнст за лоялен служител и своя добра приятелка. Една част от мен ще я запомни така, въпреки престъпленията и ужаса, които станаха известни. Защото, както след малко ще чуете, госпожица Ърнст е била престъпничка, виновна освен за всичко останало, и за ужасното убийство на родителите й...

Присъстващите във фойето ахнаха. Няколко репортери хукнаха към телевизионните микробуси, други включиха клетъчните си

телефони.

Началникът спомена и за двете убийства, за укриването на които Синтия бе помогнала в качеството си на детектив от отдел „Убийства“.

— По-рано днес — заяви той, — на основата на трите обвинения на предварителния състав на съдебните заседатели, беше издадена заповед за арест. Именно по време на ареста госпожица Ърнст неочаквано е извадила скрит пистолет, който явно е възнамерявала да използва срещу един от арестуващите я полицаи. Придружаващата го полицайка е стреляла само веднъж и моментално е убила госпожица Ърнст. Ако желаете, можем да поговорим още за това, но сега искам да свърша с днешните събития, като започна с обвиненията на съдебните заседатели срещу Синтия Ърнст. Ще помоля господин Кързън Ноулс, шеф на служба „Убийства“ в щатската прокуратура, да разкаже за обвиненията и за доказателствата за тях.

Облечен по-официално от обикновено, Ноулс застана зад катедрата и авторитетно говори в продължение на десет минути, през които изложи повечето факти, представени пред съдебните заседатели. Мнозина от публиката вдигнаха погледи от бележките си и напрегнато се заслушаха, докато описваше дневниците на Елиънър Ърнст и упражняваните над детето насилия.

— Разбрах — продължи Ноулс, — че в момента копират важни страници от дневниците и че скоро ще ги направят публично достояние.

Бяха му зададени няколко въпроса, но репортерите не се държаха агресивно. Повечето изглеждаха смаяни от информацията. Всички изпитваха усещането, че откровените думи и искреността са основна необходимост на деня.

Когато Ноулс завърши, думата взе Серано. Заместник-началникът представи Лио Нюболд, който говори кратко, а после и Малкълм Ейнсли, който разказа за убийството на Густав и Елиънър Ърнст и за опита да бъдат имитирани предишните серийни убийства. Бързо стана ясно, че Ейнсли има поглед върху целия сложен комплекс и в продължение на половин час той ясно и уверено отговаряше на репортерите.

Вече се чувстваше изтощен, когато репортерка от телевизията го попита:

— По-рано се каза... — Тя замълча и се консултира с бележките си. — ... Лейтенант Нюболд каза, че вие първи сте повярвали, че убийството на семейство Ърнст не е просто продължение на предишните. Защо сте останали с такова впечатление?

— Защото в Откровението няма заек — импулсивно отвърна той и съжали за думите си в мига, в който ги изрече.

След озадачено мълчание същата жена продължи:

— Бихте ли пояснили?

Ейнсли погледна към заместник-началник Серано, който сви рамене и каза на журналистите:

— Тук имаме способни хора, които понякога разкриват престъпления по необичаен начин. — После се обърна към сержанта: — Давай, кажи им.

— Всичко се свежда до символите — неохотно започна Ейнсли, — оставени от един и същи убиец на четири местопрестъпления и в крайна сметка идентифицирани като религиозни символи, вдъхновени от Откровението в Библията. На местопрестъплението в дома на Ърнст беше оставен заек. Това просто не съответстваше на цялостната картина.

Докато описваше символите от предишните убийства, Ейнсли си спомни, че по онова време цялата тази информация не беше разкрита на медиите и по-късно остана така, защото просто не се бе налагало. Накрая Елрой Дойл беше осъден и екзекутиран само заради убийството на семейство Темпон, на местопрестъплението на което не бе оставен символ.

Ето защо тази информация беше нова, при това изключително интересна, ако се съдеше по броя на репортерите, които, свели глави, припряно записваха или чукаха по клавишите на лаптопите си.

Когато Ейнсли свърши, някакъв мъжки глас попита:

— Кой откри какво означават онези символи?

— Аз ще ви отговоря — намеси се Серано. — Връзката направи сержант Ейнсли и тя доведе до неколцина заподозрени, един от които беше Елрой Дойл.

— Сержант Ейнсли — попита възрастен репортер, — вярно ли е, че някога сте били свещеник?

Ейнсли се бе надявал да не се стигне до този въпрос. Въпреки че не криеше миналото си, малцина извън управлението знаеха за него.

— Да, бил съм и в случая това ми помогна.

— Защо сте напуснали тази работа и сте станали полицай? — разнесе се женски глас.

— По свое решение, съвсем доброволно. Причините са лични, така че няма да ги обсъждам. — Той се усмихна. — В досието ми няма нищо осъдително и приемането ми за служител в полицията го доказва. — В залата се разнесе лек смях, който поразведри тежката атмосфера.

Повечето от репортерите нямаха търпение да излъчат новините и малко по-късно пресконференцията приключи, макар че някои журналисти и телевизионни екипи останаха за персонални интервюта на английски и испански. Разпитваха най-вече Ейнсли и той бе задържан още четирийсет минути. Дори и тогава репортерите го последваха до колата му без да спират да го снимат и да му задават въпроси.

През следващите дни Малкълм Ейнсли беше водеща фигура по телевизията. Изявленията му се излъчваха непрестанно. Репортерите от националните телевизионни мрежи отразиха историята на Синтия Ърнст и в повечето материали Ейнсли беше представен като официален говорител на полицията. По вечерните новини на „Ей Би Си“ подробно обясниха тайнствените символи и тяхната библейска интерпретация. В центъра на репортажите отново бе Ейнсли.

Пресата също отрази случая „Ърнст“, като прояви интерес към религиозното минало на Ейнсли. Един от репортерите откри информация за докторската му степен и за репутацията му на учен, като спомена и за съавторството на детектива в „Еволюиращите вярвания на цивилизацията“. Тази новина също обходи екраните на страната. Името му се появи на страниците на „Нюзуик“ и „Тайм“, а последният брой на националния седмичник „Пърейд“ излезе с надпис на корицата:

ДЕТЕКТИВ — УЧЕН И БИВШ СВЕЩЕНИК,

ЗВЕЗДА В РАЗКРИТИЕТО НА КРИМИНАЛНИ ЗАГАДКИ

Телефонната централа в полицейското управление в Маями получаваше безброй обаждания от кино- и телевизионни продуценти и всичко това опровергаваше предвиждането на заместник-началник Серано, че никой няма да излезе чист от случая „Ърнст“.

— Наистина ми се иска всичко това да престане — призна на Лио Нюболд Ейнсли.

— Както чувам, момчетата над нас изпитват същото чувство — отвърна лейтенантът.

Въпреки неспокойствието си полицейското ръководство явно бе облекчено, че няма да се стигне до мъчителния за тях съдебен процес срещу Синтия Ърнст.

— Здравейте, сержант Ейнсли! — поздрави секретарката на майор Фигерас, Тиодора Ернандес, когато детективът се появи във външния офис на шефа на секцията „Криминално разследване“. — Преди да влезете — помоли го тя, — бихте ли ми направили една услуга?

— Стига да мога, Тио.

— Ами децата ми постоянно ви гледат по телевизията и четат за вас. Когато им казах, че ви познавам, адски се развълнуваха и ме помолиха да ви взема автограф. — Тя извади две бели картички и му подаде химикалка. — Имате ли нещо против?

— Аз не съм известна личност — смутено възрази той.

— О, напротив! Напишете на едната картичка „На Петра“, а на другата — „На Хусто“.

Ейнсли взе химикалката и картичките, написа двете имена и се подписа. После ги подаде на секретарката.

— Довечера вкъщи ще стана истински герой — рече Тиодора, докато го водеше към вътрешния кабинет. Сержантът забеляза, че вратата му е откряната.

Когато Ейнсли влезе, Марк Фигерас се изправи усмихнат.

— Ето я нашата звезда! Как се чувстваш?

— Абсолютно не на мястото си — сбърчи лице Ейнсли.

— Е, скоро всичко ще свърши. Можеш ли да се справиш?

— Предполагам. Ами управлението?

— Може да има известни проблеми — махна с ръка Фигерас. — Така или иначе, остави формалностите, Малкълм. Наредиха ми да проведа този разговор с теб — като мъж с мъж. А, все пак първо има една формалност. От този момент вече си лейтенант Ейнсли. — Той протегна ръка. — Поздравления. Може би малко късно, но е в правилната посока.

Ейнсли се зачуди какво следва. Повишението го радваше и повече от всичко му се искаше да телефонира на Карън, за да сподели новината с нея. Но продължи да чака, за да види какво ще му каже Фигерас.

— По отношение на кариерата, сега вече си в добро положение, Малкълм, и можеш да избереш няколко пътя: в общи линии зависи от твоето решение. Първият е да станеш шеф на „Убийства“. — Когато Ейнсли го погледна изненадано, той продължи: — Лио Нюболд е произведен в капитан и ще бъде преместен в друг отдел. В твой случай също е нормално да те преместим, но личното ти досие в „Убийства“ е изключително и може да се допусне изключение, ако го искаш.

— Не искам — поклати глава Ейнсли. — Вече обясних на Лио причините.

— Неофициално чух за това и те разбирам. Просто искахме да знаеш — всички възможности.

Това „искахме“ беше многозначително. Онова, което щеше да му каже Фигерас, идваше отгоре.

— Добре, дай да видим бъдещето ти в управлението — продължи шефът на „Криминално разследване“. — Ставаш лейтенант на трийсет и девет. След още три години можеш да си капитан, след това, по решение на началника — майор, макар че нищо не е сигурно, и в сравнение с други е малко позакъсняло. Така че навярно на четирийсет и четири ще станеш майор след петнайсет години служба и както знаеш, нагоре остават малко постове, съперничеството за които е голямо. Така че можеш да продължиш нагоре, но майор ще е максималният ти чин, преди да се пенсионираш. Откровен съм с теб, Малкълм.

— За предпочитане е.

— Трябва да имаме предвид още нещо и сега наистина ти говоря като приятел. Наскоро привлече общественото внимание както никой

друг досега. Една от причините е, че свърши страхотна работа, особено в отдел „Убийства“. Но медиите се нахвърлиха най-вече върху миналото ти на свещеник и учен, което ме навежда на една идея.

Ейнсли се досещаше какво следва.

— Въпросът е, че заради цялото това внимание, Малкълм, каквото и да направиш в управлението отсега нататък, медиите ще го забелязват и навярно ще го превъзнасят. В това всъщност няма нищо лошо, но за да сме честни, управлението може да изпадне в неудобно положение. Както знаеш, малцина тук постоянно са в центъра на общественото внимание и това се отнася даже за началника: повечето от жителите на Маями вероятно не знаят как се казва. Така е било винаги и повечето от нас бихме искали да си остане така.

— Хайде да сме наясно по въпроса — каза Ейнсли. — Да не би да ми казвате, че въпреки всичко, което се случи, въпреки повишението ми и останалото, всъщност искате да напусна?

— Ако си го приел така — отвърна Фигерас, — значи не съм успял да си свърша работата, защото това е последното нещо, което съм искал да кажа. Но повечето от нас тук смятат, Малкълм, че за теб в управлението просто не е останало нищо, което да отговаря на способностите ти. Бихме искали да се насочиш към нещо по-изгодно за теб, където по-добре ще можеш да използваш дарбите си.

— Проблемът е — рече Ейнсли, — че напоследък не чета много обявите за търсене на работа. Като че ли е трябвало.

Фигерас се засмя.

— „Търсене“ е подходяща дума. Истината е, и тъкмо това исках най-вече да ти кажа, че една организация извън полицейското управление влезе във връзка с началника, кмета, а може би и с други, и много иска да постъпиш в нея, както разбрах, при изключително изгодни условия.

Ейнсли се смути.

— Известна ли ми е тази организация?

— Не зная. Най-заинтересован е председателят на директорския борд на университета на Южна Флорида. — Фигерас се консултира са някакъв лист върху бюрото му. — Казва се доктор Хъртли Алърдайс. Съгласен ли си да се срещнеш с него?

„Животът е пълен с изненади“, помисли си Ейнсли.

— Какво друго мога да кажа, освен „да“?

ШЕСТА ГЛАВА

— Това може да ви изненада, доктор Ейнсли — каза Хъртли Алърдайс, — но в нашия университет говорим много за вас, още откакто способностите и миналото ви станаха толкова широко известни.

— Да, изненадан съм — отвърна Ейнсли. — Напоследък почти всичко ме изненадва.

От разговора му с майор Марк Фигерас бяха изминали три дни. Сега Ейнсли и Алърдайс обядваха заедно в градския клуб в центъра на Маями. Обръщението „доктор Ейнсли“ звучеше странно на Малкълм. Макар и валидно в научните среди, той не го беше чувал от години насам и не го бе използвал дори като свещеник. При сегашните обстоятелства обаче...

Доктор Алърдайс, който изглежда обичаше да приказва, продължи:

— Публиката обича местните герои, винаги е било така, и вие станахте такъв, когато разкрихте онези ужасни престъпления. Важното е, че сте го постигнали интелектуално, с помощта на научни познания, и тъкмо затова образованите хора ви се възхищават, включително и самият аз.

Ейнсли почти несъзнателно се усмихна и измърмори някакви благодарности.

Алърдайс продължи:

— Това, че станахте известна личност, не би могло да се случи в по-подходящ момент — и за мен, и за хората, които представлявам. А надявам се, и за вас.

Хъртли Алърдайс изглеждаше толкова внушителен като личност, колкото и името му. Беше среброкос, красив, със силен слънчев загар, държеше се самоуверено и имаше широка усмивка. Бе роден в богато семейство и по-късно увеличи състоянието си като глава на международен инвестиционен фонд, с което обогати и други хора. В същото време той беше страстен поклонник на висшето образование.

— Председател съм на директорския борд на Университета на Южна Флорида от шест години — обясни той — и през цялото това време съм искал да разработя лекционна програма по сравнителни религии. Имаме факултет по религия и философия, разбира се, но той не се занимава със сравнителния аспект до такава степен, каквато бих желал.

Алърдайс замълча, докато сервитьорът им поднесе основното ястие, филе миньон със сос „bearnaise“^[1].

— Между другото, надявам се, че виното ще ви хареса. Това е „Опус уан“, създаден от двама от най-големите винари в света: Робърт Мондави от долината Напа и покойния Филип дьо Ротшилд от Бордо. Опитайте го.

— Превъзходно е — отвърна Ейнсли. Така си и беше. Бе чувал за известното вино, макар че със заплатата си на детектив-сержант никога не би могъл да си го позволи.

— Да се върнем на въпроса — каза Алърдайс, — защо сте тук. В последно време повечето студенти в университета избират по-модерни области като бизнес, медицина, право и инженерство. Но аз бих искал да покажа на нашите млади хора ползата от изучаването на сравнителни религии. Различните религии казват толкова много неща — далеч повече от обикновената история — за времето, през което са живели хората, за мисловната им нагласа във всяка епоха и общество, за техните страхове, надежди и удоволствия, за онова, от което са се плашили, със или без да го съзнават, при което смъртта винаги е заемала водещо място, за това дали съществува след нея или просто настъпва забрава. Заповядайте още вино, доктор Ейнсли.

— Не, благодаря ви. Достатъчно ми е. Но преди да продължим, трябва да ви кажа нещо.

— Последното, което искам, е да обсебвам думата. Моля ви.

— Трябва да знаете, доктор Алърдайс — каза Ейнсли, — че въпреки моя интерес към религиите, аз не изповядвам никоя от тях. От много време насам.

— Вече зная това — отвърна Алърдайс — и не мисля, че има значение. Това даже може да ви направи по-обективен. Сигурен ли сте, че не искате още вино?

— Съвсем сигурен съм, благодаря.

— И така, причината, поради която ви повиках тук, е, че съвсем наскоро получих достатъчно пари, за да построя в университетското градче нов център по религия и философия. Много от тях идват от мой личен приятел, който ще дари няколко милиона долара. След като прочете за вас и за уникалните ви способности, приятелят ми постави едно условие. Освен за сградата, предвижда се дарение и за професор по сравнителни религии, който трябва да е прочут учен. Въпросът е, че приятелят ми иска това да сте вие, доктор Ейнсли.

Очите на Ейнсли се разшириха.

— Сериозно ли говорите?

— Напълно.

— Мога ли да попитам кой е приятелят ви?

Алърдайс поклати глава.

— Съжалявам! Понякога богатите дарители предпочитат да останат анонимни и в наше време има основателни причини за това. Така или иначе, ангажиментът ви към университета като начало ще е за три години и годишният ви доход ще е сто хиляди долара. Простете ми, че говоря за пари, но понякога се налага.

Последваха няколко секунди мълчание и после Ейнсли отвърна:

— Прощавам ви, докторе. И навярно, в края на краищата, наистина ще пийна още вино.

— Има някои формалности — малко по-късно каза Алърдайс. — Но няма да имате проблеми.

Предложението развълнува Карън.

— О, мили, съгласи се! Това е точно за теб. Изградил си си научен авторитет в тази област и умееш да преподаваш. Не съм ти го казвала, но след онова, което се случи в общинския съвет, телефонирах на Ръби Боуи да ѝ благодаря от мое име и от името на Джейсън. Тя ми каза, че по-младите детективи са ти изключително благодарни за това, че си ги учил, и че всички много те уважават.

— Трябва да се явя на още няколко разговора, преди да ме одобрят — напомни ѝ Ейнсли. — Всичко ще мине добре.

От поредицата разговори най-важният беше с ректора на университета, доктор Гейвин Лоурънс — тих, дребен мъж, но изпълнен с решимост. Ректорът вдигна поглед от някаква папка и отбеляза:

— Определено притежавате академичната квалификация за този пост.

— Трябва обаче да ви кажа нещо. — Ейнсли отново напомни, че не изповядва никоя религия.

— Тук се споменава и за това — посочи към папката ректорът. — Хъртли представи писмен доклад, в който се отбелязва, че оценява откровеността ви. Аз също, и съм съгласен, че това не е пречка. — Лоурънс се облегна назад и събра пръстите на двете си ръце. — Всъщност чувам слухове, според които някои от нашите професори по религия и философия са открили, че с натрупването на повече познания вярата им отслабва. А през последните две десетилетия в областта на религията се появиха много нови неща. Понякога става така, не мислите ли?

— Така се случи и с мен.

— Е, това няма значение, тъй като в нашия факултет просто не се интересуваме от религиозните ви убеждения. Онова, което ни интересува, разбира се, са научните ви качества и искреното отношение към преподавателската работа. Смятам, че с това всичко е наред. Ейнсли кимна.

— Точно така.

— Искаме да ви помолим и още нещо. От време на време бихме желали да изнасяте публични лекции по вашия предмет. Смятам, че името ви ще привлече много хора и тъй като входът е платен... — Ректорът добродушно се усмихна.

За тригодишния договор на Ейнсли Лоурънс каза:

— Накрая, ако всичко е наред, можем да открием факултет, или пък да ви поиска някоя друга институция. Винаги е от полза, ако студентите ви харесват, а имам чувството, че ще стане точно така. Всъщност основното са студентите. И последно — завърши ректорът. — Разкажете ми как смятате да преподавате сравнителните религии.

Ейнсли се сепна.

— Не съм се готвил...

— Няма значение, импровизирайте.

Ейнсли се замисли за миг.

— Ще преподавам фактите, всички известни факти. Както казахте преди малко, през последните двайсет години се появиха много нови данни за религиите и те се нуждаят от изследване. Ще избягвам оценките. Ако искат, студентите могат сами да ги правят. И най-важното, няма да се опитвам да им проповядвам. Това просто няма нищо общо с изучаването на религиите.

Лоурънс замислено кимна.

— А в цялостен образователен план — принципната цел на университета — къде виждате мястото на сравнителните религии?

— О, несъмнено като важна история — човешката история в продължение на, грубо казано, пет хиляди години. През това време религиите са предизвикали безброй промени: нововъведения и разрушения, войни и мир, справедливост и тирания. Повечето религии имат своите светци и измамници. Хората по върховете — императори, политици, военни, користолюбци — са използвали религиите най-вече за да се докопат до властта.

— Религиите, разбира се, имат положителни и отрицателни страни. Как ще ги балансирате? Кой ще изведете на първо място? Така няма ли да изразите оценката си?

— В такъв случай изобщо няма да го правя, съмнявам се, че някой би могъл. Но съм сигурен, че независимо как разглеждаме мястото на религиите в историята, никой друг аспект от човешкото битие през вековете не е бил толкова всепроникващ или дълготраен. — Ейнсли се усмихна леко. — Предполагам, че дори само това показва значението на сравнителните религии за модерния живот и образованието.

Последва мълчание, после ректорът рече:

— Добре казано! Благодаря ви, доктор Ейнсли. Бъдете сигурен, че ще идвам първи на лекциите ви.

Сбогуването им беше сърдечно.

— Разбрах, че Хъртли има намерение да покани вас и съпругата ви на приема у тях. Ще имате шанс да се запознаете с други хора. Ще се радвам да видя и двама ви там.

Когато потвърдиха назначението му в университета на Южна Флорида, Ейнсли подаде оставката си в полицейското управление. През последните му няколко дни в отдел „Убийства“ много колеги, между които и старши офицери, наминаха, за да се сбогуват с него. За службата си — малко повече от десет години — щеше да получи пенсия, не голяма, но както се пошегуваха с Карън, „достатъчно за някоя бутилка «Опус уан»“.

Ейнсли обаче не задържа автоматичния си пистолет „Глок“, въпреки че като уволняващ се полицейски офицер имаше право. Той го върна в оръжейната на управлението. Беше си имал достатъчно работа с огнестрелни оръжия, за да му стигнат за остатъка от живота му и не искаше да държи пистолет вкъщи, особено заради децата.

Карън бе във възторг от последните събития. Тя с нетърпение очакваше Малкълм да прекарва повече време у дома, да се занимава с Джейсън и с второто им дете, което щеше да се роди след четири месеца. Неотдавна бяха научили от ултразвуковите тестове, че бебето ще бъде момиченце. Решиха да го кръстят Ръби.

[1] Гъст сос от жълтъци, масло, оцет, вино, дребен лук и естрагон. — Бел.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Накрая дойде денят на приема в дома на Хъртли Алърдайс. Очакваше се да присъстват повече от сто души.

— Страхувам се, че ще е малко изтощително — обясни на Малкълм и Карън Алърдайс, след като пристигнаха в голямата му, несиметрична къща в стил „Тюдор“, която се намираше в „Коръл Гейбълс“. — Отначало пратих шейсет покани, после слухът се разпространи и искаха да присъстват толкова много хора, че трябваше да увеличи бройката.

Докато разговаряха, в елегантната, просторна стая с висок таван, която се отваряше към градинска тераса, вече пристигаха първите гости. Навън свободни от дежурство полицаи от университетското градче организираха паркирането на автомобилите. Вътре бяха започнали да обикалят келнери с подноси с ордъври и чаши шампанско „Дом Периньон“.

— Хъртли винаги прави нещата както си му е редът, не мислите ли? — каза непозната висока блондинка и Ейнсли трябваше да се съгласи. Дватамата с Карън не спираха да се запознават с гостите, посрещани от доктор Алърдайс. С поразителна скорост им бяха представени президентът на университета на Южна Флорида, неколцина членове на директорския борд, вицепрезиденти, декани и старши членове на факултетите. Сред тях бе доктор Глен Милбъри, професор по криминология.

— Когато чуха, че ще се срещна с вас — каза той, — студентите ми ме помолиха да ви питам дали не искате да си починете малко от религиите и да дойдете да поговорите пред нас. Мога да гарантирам, че аудиторията ще е претъпкана. — Ейнсли обеща да направи всичко възможно.

Присъстваха и политици. Представиха му двама общински съветници, очакваше се да пристигне и кметът. Наблизо разговаряше депутатка в Конгреса на САЩ, задаваше се и началникът на

полицията, в цивилно облекло... Ейнсли усети, че някой го докосва по рамото и видя до себе си отново Хъртли Алърдайс.

— С вас иска да се срещне един специален гостенин — каза той и го придружи до другия край на стаята. — Това е дарителят на новата ни сграда и, разбира се, на субсидията за професорското ви място. В крайна сметка реши да излезе от анонимност.

Двамата си пробиха път през навалищата и се приближиха до прозорец с вертикални колони, до който стоеше привлекателна, безупречно облечена жена.

— Госпожо Давънъл, представям ви доктор Малкълм Ейнсли.

— Всъщност — усмихната отвърна Фелиша — ние вече се познаваме. Може даже да се каже, че сме стари приятели.

Щом видя Фелиша — така неочаквано — Ейнсли се сепна и пулсът му се ускори... Същата изкусителна и красива Фелиша, която беше излъгала, че съпругът ѝ е бил убит, докато Ейнсли не докажа, че се е самоубил... Фелиша, която му предложи място в империята Давънъл с не толкова тънък намек за бъдеща интимна връзка... и за която опитната Бет Ембри бе казала: „Фелиша направо яде мъже за закуска. Ако те е харесала на вкус, ще опита отново“.

— Нямах представа... — каза той. Алърдайс тихо се отдалечи.

— Лично се погрижих за това — отвърна Фелиша. — Помислих си, че ако научиш, може и да не приемеш. Но не си ли спомняш, Малкълм, аз ти казах, че някой ден пътищата ни отново ще се пресекат.

Тя докосна ръката му и леко прокара пръсти по нея. Допирът беше нежен и ефирен. Малкълм усети как кръвта му се раздвижва. Така беше и в началото със Синтия.

От другата страна на стаята се чу смехът на Карън. Той се обърна и очите им се срещнаха. Дали жена му бе усетила внезапната вълна на изкушение, която го беше връхлетяла? Не беше сигурен.

— Наистина трябва скоро да се срещнем — каза Фелиша. — Искам да чуя идеите ти за темите на лекциите ти. Можеш ли да дойдеш на обяд в дома ми следващата седмица, да речем във вторник?

Ейнсли обмисли отговора си. Както винаги в живота, някои врати се отваряха, други се затваряха. Тази все още беше откряната. Съвсем ясно.

— Какво ще кажеш да ти съобща по-късно? — отвърна той.

Фелиша отново се усмихна.
— Ще дойдеш, нали?

Издание:

Артър Хейли. Детективи

Оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов
ИК „Бард“, 1997

Редактор: Ани Николова

Коректор: Ани Стаменова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.